

OTÁZKY PRO ŽIVOT

Zdeněk Fritz

Zamyšlení, úvahy, diskuze
nad tématy kolem nás i v nás, vztahené k dílu
Poselství Grálu od Abdrushina

Témata vznikala živelně, neplánovaně, z dotazů a rozhovorů
mezi čtenáři v letech 2012-2017.

Jsou zveřejněna a doplňována na webu: otazkyprozivot.cz

OTÁZKY PRO ŽIVOT

4. díl

otázky č. 192 – 228

Motto: Lidé mají sice Slovo, ne však pochopení. A to je přece to hlavní ve všech věcech. Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá! /Všudypřítomnost/

Nevím jak Vy, ale já mám stále plno otázek. Ale nejen těch, které vznikají při čtení a přemýšlení o Poselství. Právě ten praktický život ukazuje, až příliš často, že přečtené ani zdaleka není prožité. A neprožité je nezpracované a tím pro skutečné situace života jen málo použitelné. Proto si musím stále a stále znovu klást otázky, co s tím přečteným ve skutečném pozemském životě. Protože zcela jistě nám to nebylo dáno proto, abychom to citovali jiným a sobě navzájem. Nebo snad dokonce proto, abychom vypadali moudře... Ale při konkrétní otázce běžného člověka na to, co ho trápí ...jen citovali a citovali, ale vlastně prakticky poradit nebyli schopni.

Proto se chci zabývat vším, co život přináší, ale zkusit to osvětlit Poznáním.

Chci zde jen INSPIROVAT, ale určitě nechci POUČOVAT!

Celý soubor se skládá z několika dílů (v této chvíli čtyř). Protože nové otázky stále přicházejí (jak je život přináší), tak otázky přibývají a s tím přibudou i další díly. Soubor je proveden ve formátu PDF a bude existovat ve sloučené verzi všech dílů (určený hlavně pro počítač, tablet), nebo ve verzi rozdělené na jednotlivé díly (pro možnosti tisku). Druhá forma (jednotlivých dílů) je rozdělena proto, aby výsledný tisk bylo možné snáze svazovat do kroužkové vazby a aby svazek nebyl příliš silný (to vede k nesnadné manipulaci a rychlému poškození perforace).

Každý díl je samostatným celkem, který přímo nesouvisí s ostatními, ale protože všechny úvahy a otázky jsou inspirovány myšlenkami z Poselství Grálu, mají jistou rámcovou spojitost.

Rád bych tímto poděkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zúčastnili tohoto projektu. Ať už dotazy, reakcemi, zájmem, finanční podporou, nebo přímým zapojením do práce s texty (nebo i jinak). My všichni jistě chápeme, že si svou činností sami vyvoláme příznivé zpětné účinky, ale přesto je vždy správné vyjádřit svůj souhlas, podporu a pomoc i na pozemské úrovni. Proto chci, aby i toto mé poděkování bylo inspirací pro naše vzájemné vztahy.

Přidávám i mé osobní poděkování paní Janě Zapletalové za její nadšení a aktivitu ...bez nichž by se mnohé nestalo skutkem...

Přeji Vám úspěch na Vaší Cestě

Zdeněk Fritz

192. Osvobození

To slovo v sobě skrývá mnoho příslibů...

Čím je svět temnější, tím více poctivý člověk cítí, že by se od toho všeho chtěl osvobodit. Oddělit se od špatného a stoupat do lepšího a dobrého. Vše souvisí se vším, aby člověk osvobodil svého ducha, musí se nejprve osvobodit od pout hmoty, svazků a závislostí.

U národa, ale i celého lidstva, to není jiné. Žijeme ve hmotě, a jak básník říká: „...my bychom vzhůru k nebesům, však se Zemí jsme spjati“. Nestačí tedy jen touha, přání, příjemné myšlenky. Mnohdy jsou nutné pozemské, hrubé zásahy, aby se přetrhlo fyzické předivo a duše mohla člověka táhnout vzhůru. Co u jednotlivce jsou svazující pouta ke spolubližním, dobrovolná či vnucená závislost, podřízenost a otroctví, to jsou v osudech národů jařma nasazená jinými národy. A jako člověk touží po svobodě ducha, tak národ touží po osvobození od tyranie a nadvlády jiným národem. Kolik malých národů se odtrhlo od velkých států právě pro ten pojem „osvobození“, i když jim to přineslo mnoho problémů a třeba i méně pohodlný život. Protože nic není zadarmo, což u Svobody platí o to více. 9. května 1877 získalo Rumunsko nezávislost...aby ji v roce 2007 do jisté míry(zatím) ztratilo v EU, do kterého dobrovolně vstoupilo. Svobodu je nutné hájit, ale něco to vždy stojí...

Lidstvo umírá.... Proč si to myslím? Protože přestává toužit po osvobození, což znamená, že už je tak srostlé s hmotou, že ji nepociťuje jako něco jinorodého, ale už se samo cítí být „hliněným mužem“.

Není tedy zase tak podivné, že den 9. května, který jsme oslavovali jako den osvobození, byl zrušen. Samozřejmě, vždy se najde přijatelné „vysvětlení“, které ukáže, proč je to či ono „správné“, nebo „špatné“. Je tak snadné manipulovat člověkem, který nemá vlastní rozhled, a jeho názory vznikají podle přijatých informací. Rusko nás okupovalo, vládl tam Stalin, potlačoval svobodu, zřizoval koncentráky pro nepohodlné...proto musí být špatné vše, co s Ruskem souvisí. Naopak Amerika, to bylo vždy synonymum svobody, volnosti... Současná doba, ve které žijeme je plná protikladů, štěpení a současně snahy po spojení, ve kterém pak ale vzniká další štěpení. Národy se vnitřně dělí a rozdělené části mají úplně protichůdné názory a postoje – život v takových národech bude jen bojem, protože zcela opačné životní postoje nemohou nalézt porozumění a tak ani mír...

Je to však také doba prozření, neříkám však doba pravdy. Vyplouvají mnohé skutečnosti, které jsou zcela jiné od toho, jak jsme se po léta učili. Taková situace vyžaduje velkou bdělost, ale i přizpůsobivost. Člověk si dnes může dobře uvědomit, že naše názory jsou velmi „relativní“ a vůbec nemusí být pravdivé.

Je nám ukazováno, že celá Ruská revoluce s p. Leninem, byla provázána s Německem, osvobození naší země bylo také naplánováno tak, aby vyhovovalo politickým cílům, sametová revoluce, odchod sovětských vojsk, vše se dnes ukazuje jinak. Dokonce i výsadek Amerických kosmonautů na měsíci je zpochybněn...

Naopak USA se veřejně přiznala ke svým plánům na jaderný útok na Evropu, dokonce konkrétně na Prahu. Zkrátka mnohé, co pro nás po léta bylo pilířem historie, se ukazuje jako vylhané... To nás musí vést k ostražitosti, protože jistě nechceme opakovat léta života ve šťastném bludu.

Po létech zatajování informací, přichází opak – přival informací, dokonce takových, která jsou vládami zatajována i dnes, jenže tu zase hrozí nebezpečí manipulace. Je jisté, že mnohé si člověk nemůže skutečně „ověřit“ a proto tomu nesmí zcela „uvěřit“. Ovšem také nemá být naivní, jako kdysi Inkové, kteří byli velice „hodní“ a důvěřiví, ale právě to je dovedlo ke zničení. Je to tedy dnes doba náročná, ale chce-li se člověk skutečně „osvobodit“, nemůže její požehnání nevyužít. Tím požehnáním není nic krásného, povzbudivého a příjemného. Je to jen příležitost si zrevidovat své postoje k mnohým historickým „faktům“ a tak si zaktualizovat postoj k dění, státům, lidem i lidstvu.

Já sám jsem neměl rád komunismus a socialismus, protože mé rodině i mně osobně toto období přineslo mnoho trápení. Proto jsem ani neměl rád KSČ, politbyra, straníky, SSSR, 1. máje a mnohé další. S obdivem jsem ale vzhlížel k Americe, sbíral gramodesky beatových skupin a připadalo mi, že „tam“ je všechno „dobro“ a tady jen „zlo“. Požehnání „doby prohlédnutí“ mi pomohlo pochopit, že má touha „po dobru“, po „svobodě“ se jen přimkula k něčemu, co mi bylo předhozeno jako dobro. Stalo se...ale nemusím v tom pokračovat. Jsem přesvědčen, že každý poctivý čtenář by měl využít požehnání této doby a zrevidovat své postoje k mnohému, protože nejen, že historie není pravda, ale jen prostředek k ovládnutí mas, ale také, ...vše jde stále dále. Jako nemá člověk pohlížet na chybujícího člověka, který zmoudřel a odpykal, jako na viníka, tak bychom měli reálně a neustále regulovat své názory na svět.

Uvádí se, že při osvobození naší země padlo 155.000 ruských vojáků (oproti 1230 Amerických)...to přece nelze „zapomenout“, ignorovat a popírat jen proto, že dnes „máme v kurzu Ameriku“. Nejde přece v tomto případě o politiku, propagandu, ale o lidské životy těch, kteří osvobozovali naši zemi. Kdo si neváží této oběti, kdo jí pohrdá, zlehčuje ji, nebo ji ignoruje – ten pohrdá „principem osvobození“. A tento princip se týká i ducha, protože žádný princip není jednostranný a vše souvisí se vším. Jako je Lev až u stupňů k Božímu trůnu, pak i ve stvoření a nakonec i v naší hrubohmotné přírodě, tak se prolínají principy úrovněmi, mění podobu a přece si ponechávají jádro z původního pojmu. Proto kdo chce „být osvobozen“, musí si vážit „osvobození“.

Den osvobození byl zrušen a nahrazen „dnem vítězství“. Při osvobození je zachráněný naplněn vděčností, pokorou, díkem a to jsou pojmy související s duchem. Při vítězství máme tendenci sebeuspokojení, snad i pýchy a to zase souvisí s rozumem. Není tedy nijak nepochopitelné, že jsme vyměnili „osvobození“ za „vítězství“. Má to i tu rovinu, že při osvobození je člověk vždy osobně účasten tohoto děje, ale vítězství se dá „sdílet“. Dnes to vidíme na sportovních „vítězstvích“, kdy se mnozí radují z vítězství, na kterém neměli nejmenší podíl. Můžeme se snažit mít výtěžek z cizích vítězství, ale „osvobození“ nás nepřitahuje. Je to taky tím, že když „necítíme bolest“, tak to v nás nevyvolává touhu po osvobození se.

Dnešní člověk hledá jen „zábavu“, tedy aby uniknul všemu nepříjemnému. Jen se bavit, na nic nemyslet, nepřipouštět si žádné nebezpečí – být „In“, tedy radostným požívačником, který si může nalhávat, že je vítězem. Ono i ta oblíbená fráze, která se používá při čemkoliv, mluví o témže: „pokořit přírodu“, „pokořit jiný národ“, „pokořit...cokoliv“. Tím vlastně pořád jen mluvíme o „vítězství“. I ty dnešní snahy „pomáhat“ mají málokdy něco společného se skutečnou pomocí - tedy osvobozením.

Jak jsme pomohli Rómům, když jsme v nich podporovali, že není nutné pracovat, chce-li člověk něco mít. Stačí se toho „správně domáhat“, vynutit si to. Tak jsme zkazili celou tuto národnost, která byla a je v dětském vývojovém stádiu. Ona pro svůj vývoj životně potřebuje naučit se podrobování, poznat v prožití, že si člověk vše musí zasloužit... Tak jsme Rómy neosvobodili, ale uvrhli jsme je do pokřivenosti nesprávného duchovního postoje. Nestačilo nám to...stále se objevují „aktivisté“, kteří horují v pokračování tohoto „hříchu proti Rómům“.

Ale ani to poštelcům tohoto druhu nestačilo a proto totéž opakují na milionech imigrantů, které zkazí ještě více a posílí v nich všechno špatné, co v nich po generace přetrvalo a co mělo být „odnaučeno“. Kdybychom je chtěli skutečně osvobodit, pak bychom je vedli k práci v jejich národech, k boji za svobodu u nich doma a ne útěku k povalečství za cizí peníze, k pohrdání hloupými dárci a tím i obtížení se další vinou. My je vedeme do zkázy ducha...a říkáme, že je zachraňujeme. Jak by to ale mohlo být jiné, když už ani sami sebe nechceme osvobodit....

Pochopme a uchopme správně poselství těchto dnů – poselství, které nás nabádá k osvobození se od starých názorů, od dnes proklamovaného falešného lidství, falešné soustrasti, falešné imitace lásky.

Spojme si, jako živí stoupenci Poselství, vnější s vnitřním a pochopme, že „osvobození ducha“ jde ruku v ruce s osvobozením mysli i těla. Z toho nelze vyloučit ani osvobození se od bludů, svých, národních, politických i celosvětových.

Při myšlenkách na osvobození od okupace Německem si musíme uvědomit, že dnes tomuto Německu chceme dobrovolně sloužit, naši armádu již podrobujeme velení Německé armády. Ameriku chápeme jako světového ochránce míru a jako vzor demokracie a spravedlnosti – přitom Amerika je jedinou zemí na světě a v historii, která svrhla atomovou bombu na civilní obyvatelstvo. A co napalm ve Vietnamu, náboje s uranem používané proti Arabským zemím? Toto přece nemůže být světový ochránce morálky a míru – toto není osvoboditel ani v nejmenším. Tato zem a tento národ nemůže soudit ostatní země, protože ona sama vyrostla na vybití původních obyvatel.

Osvobodíme se tedy v tyto dny i od takovýchto manipulací, které nám svět chce vnutit. Je to jeho věc, jak lže, ale my mu přece nemusíme věřit.

Tolik k vnějšímu obrazu dnů osvobození. Ale tím hlavním je podstata tohoto pojmu a ta zůstává lidstvu stále méně a méně srozumitelná. Proto i osvobození, které lidé zažívali po válce, ale i po sametové revoluci, přešlo záhy ve zklamání. Nemohlo to být ani jinak, protože duchovní obsah tohoto pojmu nejenže zůstal skryt, ale nikdo po něm ani nepátral. K osvobození ducha nedošlo a tak pomůcka, tedy osvobození národa a lidu, nebyla použita k vyššímu a byla zneužita aktivním temnem. Proto revoluce, převraty a radikální změny ve světě mají málokdy dlouhodobý pozitivní význam. Jsou jen příležitostí, za níž musí následovat přísný, spravedlivý a ostrý efekt očisty a budování, ale postavený na morálce a řádu stvoření.

Využijme těchto dnů k přemýšlení o těchto pojmech a hlavně o tom, jak sebe sama osvobodit od všeho, co nám brání lepšímu rozhledu po světě a pravdivějšímu pohledu do sebe sama.

Využijme „Dnů osvobození“ k naplnění jejich skutečného významu a nedbejme toho, že svět chce to své „vítězství“, které je vlastně naprostou prohrou ducha...my však bojujme za skutečné Osvobození.

-ZF-

193. Řízený chaos

K tomuto tématu mne inspiroval dotaz jedné čtenářky, která se mne ptala, jestli pánové Babiš a Zeman jsou hodni naší podpory...

Není lehké se vyznat v tom našem šíleném lidském světě. Není to lehké především proto, jak jsme ho složitě zamotali a hlavně, protože vše je postaveno na lži, přetvářce a manipulaci. Dá se téměř s jistotou říci, že málokdo z vůdčích představitelů světa, od těch vysoko stojících, až po ty malé, málokdo z nich mluví pravdu.

Není proto nijak podivné, že lidé, kteří se o politiku nezajímají intenzivněji, nemají velkou naději, že by se v tom chaosu alespoň trochu reálně zorientovali. Pak jim nezbývá, než „slepě věřit“, nechat se „poučit“ médii o jediné, politicky a demokraticky správné pravdě, nebo vše ignorovat a čekat, až to „Světlo zařídí“. Já jsem se postupně dopracoval k názoru, že Světlo jistě mnohé zařídí, ale nebude dělat nic za nás. Jestliže jsme se nějak, ať už nyní, nebo v dřívějších dobách, podíleli na vytvoření chaosu světa, pak je naší povinností, alespoň „pochopit“, jaký je to chaos a ne bez práce říci – je to špatné a Světlo to spraví. Protože teprve po pochopení může následovat konkrétní snaha na osvobození se od chaosu.

S tím samozřejmě souvisí uznání osobního podílu na stavu světa a snaha o nápravu. Tato náprava dost možná už „není v lidských silách“ a už vůbec ne v silách jednotlivce. Takže ona snaha „o nápravu“ bude u jednotlivce znamenat hlavně pokorné odpoutání od minulosti i falešné přítomnosti. Těžko můžeme všechno kolem napravit a tak je možné, že ve smyslu symboliky, může být snaha o pochopení a odvržení jistou formou odpykání. Není to totiž nic příjemného, zajímavého a povzbudivého, když člověk alespoň poněkud pochopí, jak je svět řízen. Jistě, můžeme citovat, že to je Luciferský princip, a podobně, ale to nám nedá skutečné pochopení, procítění a tím i naději k osvobození.

Tolik tedy k otázce „proč se tím vůbec zabývat“. Následuje otázka „jak se tím zabývat“, když je všechno vylhané.

Skutečně je to tak složité a má to tak mnoho úrovní řízení, že k alespoň částečnému pochopení nestačí mrknout na zprávy, do novin a internetu. Problematika skrytého řízení světa je popisována v mnoha knihách, takže to skutečně není věc, která se dá vysvětlit pár větami. Mnohé z toho lze definovat jako úvahy, dedukce či dokonce konspirace. Důkazy jsou někdy nepřímé a mnohé se dovozuje z událostí zdánlivě bezvýznamných a s ničím nesouvisejících. To by ovšem pozorného čtenáře nemělo odradit, protože samotné Poselství obsahuje celou jednu přednášku, která se zabývá symbolikou... A podobně se dnes někteří specialisté, analytici, snaží z vnějších nevýznamných událostí a symbolů odhalit skryté úmysly.

Protože jsem já sám dospěl k tomu, že je to velice složité, i když se tím člověk zabývá dlouhodobě a intenzivně, mám plné pochopení pro to, když stoupenec, kterého tyto špinavosti odpuzují, se v nich neumí orientovat vůbec.

A právě pro takové stoupence, kteří došli k tomu, že by člověk tomu přece jen měl „trochu porozumět“, aby k tomu mohl zaujmout konkrétní stanovisko přízně či odporu, právě pro takové bych se chtěl pokusit udělat velice zúžený a jednoduchý náčrt souvislostí řízení světa. To, že píši „zjednodušený a zúžený“ neznamena, že se mi to podaří pár větami. Budu se ale snažit, aby to bylo co možno nejjednodušší a pokud možno i co nejstručnější.

Nechci zde nikomu radit, jak má „vidět svět“, jak se má rozhodovat, jak má přistupovat ke společenským, politickým a národním událostem. Chtěl bych pouze naznačit, že dění kolem nás je složitější, než si mnohý myslí a že by bylo užitečné se na to podívat i z jiných úhlů. Postřehy, které zde napíši, nepředkládám jako jedinou skutečnost, ale jen jako inspiraci k vlastnímu pozorování a vlastním myšlenkám i postojům.

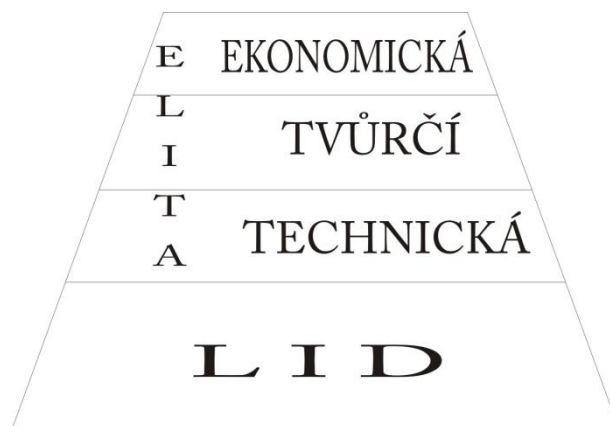
Před pár lety jsme na těchto stránkách vedli, až mírně vášnivé, rozhovory o adeptech na prezidentský úřad v našem státu. Opět se blíží volby parlamentní, ale i prezidentské. Musím tedy zrekapitulovat své dřívější postoje, kdy jsem pro volbu prezidenta vybral z adeptů pana Zemana. Myslím si, že v podstatě splnil to, co jsem od něj očekával, když jsem ho volil. Právě tak, jako Evropská unie splnila to špatné, co mne v tušení vedlo k tomu, abych ji nechtěl a volil variantu do ní určitě nevstupovat. K prezidentovi se vrátím později. Začnu tím, co není tak známé a už vůbec „veřejně potvrzené“.

Svět, myšleno ten náš lidský, není řízen politiky, státníky, prezidenty a vladaři, i když to tak snad vypadá. Celou historií se táhnou stopy různých mocenských skupin, které tlačily na vladaře a intrikami, manipulacemi i násilím se snažily je ovládat. Dříve to byly skupiny náboženské, okultní a magické (tedy ze sféry černé magie, Džu-džu, a dalšího). Dnes se tyto sféry posunuly do oblastí finančních, ale původní ideologie v nich zůstávají téměř nezměněny. Můžeme tedy říci, že svět není ve skutečnosti řízen materialisty, ale jistými silami, které dobře ví o existenci Stvořitele, ale i o existenci Lucifera. Některé z těchto skupin se přímo hlásí k vyznávání Lucifera, temných kultů, k pořádání různých seancí a orgií, které veřejnost dnes považuje za dávnou minulost, ale není tomu tak. Pod povrchem zdánlivého pokroku lidstva žijí stále různé kulty, obětiny, uctívání démonů a další, o čem se snad můžeme dočíst v historických materiálech, ale nečekali bychom, že to existuje dnes. Z hlediska Poselství to jistě není nepochopitelné, protože onen svět, myšlenkové formy, démoni, to vše přetrvává třeba tisíciletí, pokud to lidstvo oživuje. Že se změnila vnější formy, že se přizpůsobily změněným formám společenského života, technice, odívání, mluvě a zvykům, to neznamená, že jsou v jádru jiné. Pod povrchem dnešního lidstva žije stále ten středověk, který na nás neblaze dýchne ze starých rukopisů.

Skryté mechanismy řízení světa docela podrobně v mnohahodinových přednáškách a vysvětleních rozebírá analytik, pan Pjakin (lze nalézt na internetu). Pokusím se udělat nějaký stručnější rozbor inspirovaný jeho výklady i svými postřehy.

Protože vycházím z cizích názorů, které si nemohu skutečně „ověřit“, berte to vše jen jako pobídku k vlastním náhledům. Možná se i pan Pjakin mýlí, ale jeho názory odpovídají mým pozorováním a proto je beru jako možný a užitečný pohled do nitra řízení tohoto našeho lidského světa. Když vše vezmeme jen jako určité schéma a nebudeme se zabývat osobami a jednotlivostmi, pak nám to může poskytnout nový pohled na svět a tím rozšířit obzory, získat nadhled na světové lidské dění, což může být velmi užitečné v mnoha ohledech...

Řízení společnosti, státu, světa... Je to vlastně stavba, podobající se pyramidě. Začněme národem.

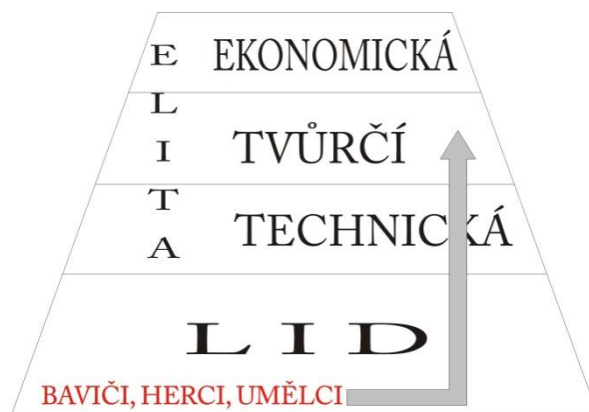

Na spodní straně pyramidy je lid. Nad ním je elita, která se dělí na nižší vrstvu – technická, vědecká. Ta nás přímo nepoučuje a zjevně nevede. To až vrstva nad ní – tvůrčí elita – ti nám říká, jak máme chápat svět, jak máme reagovat, co znamená to či ono. Nad ní je další vrstva elity – finančně ekonomická. Ta nás váže pomocí platů, půjček, důchodů na finanční systém. A to jednotlivce, nebo firmy, které pak zase ovládají jednotlivce - zaměstnance. Máme tedy lid a nad ním tři vrstvy národní elity.

Ve starých národech nad touto vrstvou byl ještě trojúhelník, který pyramidu uzavíral vzhůru, ten byl tvořen těmi, kdo měli vyšší spojení a vnímali svět v širších souvislostech, oni pak řídili ty nižší úrovně až po lid, pod úhlem vnímání širšího světa, dlouhodobých záměrů pro celé společenství, ať už to byl národ, nebo jen kmen. Tato špice určovala „směřování“ celku (národa, kmene, komunity).

Tato špice v dnešní stavbě pyramidy národa chybí a ještě dokonce ty tři vrstvy národní elity jsou vytvořeny uměle tak, že mezi vrstvu technickou, která by mohla národu pomáhat, je vsunuta vrstva tvůrčí, která nedovolí přímé propojení finanční vrstvy s technickou, ale sama určuje, co a jak má být spojeno ideologicky, co má být ekonomikou podporováno, nebo ignorováno. Takzvaní baviči, herci, komici a jiné „populární osoby“ patřili u všech dřívějších národů k lidu a byli bráni jen na zábavu, nikdo by se od nich nenechal poučovat a nikdy by jim nebylo dovoleno vstoupit do řízení čehokoliv. Nyní se uměle tato kasta posunula do vůdčí vrstvy elity a bez schopností, zkušeností a jakýchkoliv předpokladů se snaží zasahovat do vedení národa.

Dokud státy žily izolovaně, pak jim chybějící vrcholek pyramidy (skutečné vedení) sice chyběl ve velkém dlouhodobém vývoji, ale zevně nedocházelo k dramatickým problémům. Jakmile však začalo intenzivnější spolupůsobení států, což je v globalistické snaze nevyhnutelné, pak státům a národům chyběl řídicí článek pro interakci se světem. To se pak snažily převzít zmíněné tři vrstvy národní elity.

Tento faktor, tedy, že státy bez vyššího vedení neberou ohled na planetární systém, ale jen na sebe, což může vést ke globální zkáze světa, to prý bylo zjištěno už v době starého Egypta. Sem se také datují první úvahy na globální řízení světa. Pro nás je jistě důležité si uvědomit, že to byla doba, kdy se Faraóni nechávali vědomě řídit Luciferem. Pro naši úvahu není podstatné, jestli si tehdy mysleli, že komunikují přímo s ním, ale ve skutečnosti to bylo spojení zprostředkované. Podstatné je, že tehdy byli mocní světa (Faraóni) vědomě řízení Luciferem a že do této doby patří i první formulované plány na globální řízení světa! K tomuto „globálnímu řízení“ patří rozumové plánování kolik lidí může na zemi žít, kolik z nich může žít v luxusu a kolik musí žít v krajní skromnosti, aby nevyčerpali nerostné zásoby země. Jaká musí být porodnost, apod. Tedy řízení života celého lidstva a v dopadech pak i každého jednotlivce. Řízení podle názorů a přání vyvolené skupiny, ne podle řádu stvoření. Sem pak zahrnujeme i koncepci tzv. „zlaté miliardy“, tedy přesně definovaného počtu lidí, kterým má být vůdci dovolena existence a v nich naplánované počty, kolik jich bude otročit na malý počet vyvolených. Myšlenka, která se objevuje po generace v literatuře, filmech i úvahách chápavějších lidí.

Už víme, že povolané národy přitahovaly do sebe povolané osobnosti. A tyto osobnosti jsou nositelé určitých schopností, povahových vlastností, kterým říkáme „národní duch“, například „Německý duch“ a podobně jistě i „Židovský duch“. Pokud však dojde k deformaci a znečištění takového ducha, pak je to jako u Lucifera – vyšší schopnosti zůstávají, ale vedou jen rychleji ke zlu a zkáze. Proto selhání dvou povolaných národů je ve spojitosti se selháním „národního ducha“. Židovský duch, který měl být vůdčím, ale podlehl zlatému teletu, se přimknul k mamonu. Proto nacházíme ve sférách multimiliardářů Židy. Zde ale nejde o skutečné židovství, jak je chápeme ve smyslu členů židovského národa, ale o pokřiveného Židovského ducha, který se dal cestou zkázy. Do mechanismů globálního řízení světa proto, ne náhodou, zasahují velké a mocné židovské rodiny /např. Rotchildové/.

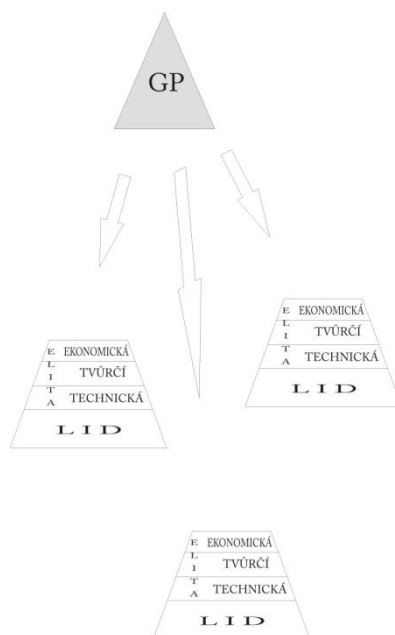
Není jistě také žádná náhoda, že představitel druhého pokřiveného povolaného národa tak intenzivně likvidoval lid „konkurenčního“ prvního povolaného národa (Němci-Židy). Nicméně aby to bylo ještě zamotanější, židovstvo se dnes dělí na dvě skupiny postavené na Tóře versus na Talmudu, přičemž ta část, která se snaží ovládat svět, není ta, co byla postavená na židovské víře, ale spíše na pokřivení židovského ducha, který chce vládnout světu,

ale ne jej vést k Bohu – stejně jako Lucifer... Židé měli prsty v mnohém velkém dění, včetně Ruské revoluce, Francouzské revoluce, Židovské firmy pomáhaly nacistům v likvidaci židovského lidu...

Máme tedy národy s jejich elitou a pak globální skupinu, která potřebuje tyto národy řídit a tím řídit dění celého světa. K tomu bylo nutné vytvořit další, spojovací vrstvu, která sice bude v národě, ale svým směřováním už národní nebude, tak vznikly nadnárodní společnosti jako součást elitní vrstvy jednotlivých národů. Tyto nadnárodní společnosti jsou pak nástroji, které z vůle globální skupiny ovládají elity jednotlivých národů podle nějakého sjednaného scénáře. Označení GP je používáno jako zkratka názvu Globální prediktor – tedy skupina řídící svět.

Z toho nám vyplývá, že velké děje v národech nevznikají z národních pohnutek, i když to tak třeba vypadá, ale jsou iniciovány zvenčí. To, co cítí a motivuje jednotlivé lidi při těchto dějích, to je jiná věc, jejich osobní, protože oni jsou zneužití k jiným cílům, aniž to vědí. Různé revoluce, které se dnes odehrávají vždy podle stejných scénářů, jsou iniciovány studenty a umělci, kteří patří k určité vrstvě národní elity. Oni sami nevědí, že je někdo řídí, myslí si, že konají sami podle svého názoru a chtění. Jistě je využita jejich pýcha, přehnané sebevědomí, apod., ale současně jsou mezi ně vždy nasunuti jiní studenti, umělci, kteří je cíleně strhávají do revolučních nálad (ty můžeme označit jako provokatéry, nebo iniciátory revoluce). Tito, už zjevně někým řízení, ale taky neví o vyšším vedení a o vyšších cílech globálního řízení, i oni jsou jen nástroji. Další studenti ve své mladické touze po změně, spolu s vypěstovaným pocitem nadřazenosti nad hloupým a nevdělaným národem, se pak stávají užitečnými idioty, kteří nasměrují zničení národa a svobody, kterou právě chtěli ochránit.

Z pohledu hmotného, fyzického, je prý svět řízen několika mocnými skupinami, snad rodinnými seskupeními multimiliardářů, kteří zprostředkovávají svou mocí ovlivňují ty ostatní, které pak vidíme jako vládcy, politiky, generály, apod. Mluví se o rodinách Rotchildů, ale i jiných, méně známých. Tyto rodiny (pár lidí) jsou vlastníky většiny majetku celého lidstva a proto je jejich pozemská moc značná. Každá rodina má svoje teritorium, které řídí a ovládá a není to nějaké malé územíčko, ale celé velké státy, jako je USA, Rusko...

Tento Globální prediktor je současně i predátor a jako takový vždy spolupracuje, jen když musí, ale vždy při tom myslí jen na sebe. Proto i mezi jednotlivými klany vznikají spory, které se pak projeví v nějakých světových událostech. Nicméně protože mají společný cíl – aby jim jejich panství (tedy Země a její bohatství surovin a určitý potenciál lidských otroků) zůstalo zachováno, najdou vždy společnou dohodu vládnutí a nutných světových kroků. Jako své nástroje používají určitý, omezený počet dalších skupin, které pak působí v samotných národech, národních radách, kongresech, vládách. Jen ti nejvyšší znají skutečné cíle, každá nižší úroveň pak zná jen svou roli, bez vědomí širších souvislostí. Politici už povětšinou nevědí nic o nějakém vyšším řízení, mnohdy v ně ani nevěří a označují to za konspirační teorie, ač tomu to systému věrně slouží. Jenže oni chápou vše jen pod úhlem svého obzoru a proto vidí jen svou moc, svůj prospěch a zdánlivě jim to vychází. Že jsou posunováni vyšší mocí, zneužívání k jiným zájmům, to je mimo jejich chápání a vlastně je jim to i jedno.

Globální prediktor má tedy své cíle. Jsou to cíle dlouhodobé, které plánují kroky na stovky let dopředu. K takovým cílům patří změny celých národů, celých populací, ale i třeba zničení celých etnik a vytvoření jiných. K takovým rozsáhlým cílům můžeme řadit i plány typu „Kalergiho plánu“. Pro neznalé zopakují, že pan Kalergi byl iniciátorem a propagátorem Panevropské ideje, která byla základem pro vznik Evropské Unie. K realizačním plánům panevropské ideje patří vytvoření jediného velkého evropského super státu, dnes nazývané Nová Evropa, se zcela novou populací, která vznikne křížením ras. Tato nová populace nemá být zatížena nějakými národními kořeny, tradicí a historií, má to být zcela nové plemeno, které bude novým člověkem budoucnosti. Člověkem nepříliš inteligentním, aby nechápal souvislosti a nebrojil proti „vrchnosti“. Myšlenky pana Kalergiho oslovily v jeho době některé politiky a dostalo se jim podpory. Pak vznikla Kalergiho společnost, která je aktivní dodnes a její úspěšnou členkou je i kancléřka paní Merkelová. Můžeme tedy s dost velkou pravděpodobností uvažovat, že Evropská Unie sice vznikala zevně na ideálech spolupráce svérázných ná-

rodů, ale v jádru této aktivity byl od počátku cíl vytvoření Nového státu, který pohltní ty původní. Lze tedy říci, že jsme byli při lákání do EU opět obelháni...

GP, jak jsem uvedl, plánuje dlouhodobě a potřebuje si vychovávat svoji vlastní Elitu, která už nebude národní, ale bude uvažovat nadnárodně. Proto je nutné mít vysoké školy se speciálním programem, které budou vychovávat tuto elitu, jež má být aktivním článkem v systému jednotlivých národů, jako přímý nástroj GP. Nedávná mediální scéna kolem uzavření jedné takové univerzity v Maďarsku je tím vysvětlena. Maďarský politik Orbán chápe prvky tohoto řízení a nechce mít na svém území něco, co povede ve svých důsledcích k likvidaci Maďarska (naš pan Babiš nabídnul, že by mohla být u nás, což jistě není ani náhoda, ani omyl).

Protože moc GP zasahuje do různých sfér a využívá nejen nadnárodní spolky, neziskovky, ale i různé jednotlivce na naprosto různorodých pozicích správy národa, je pro něj snadné vyvolávat nepokoje, bouře, stávky. Využívá k tomu skupiny věčně nespokojených, snahu umělců být viděn a strhnout na sebe pozornost-hrát divadlo, které bude mít úspěch, revoltu mladých, pýchu a nadřazenost inteligence...zkrátka různé známé lidské slabosti a nečnosti.

Kalergiho plán evropského superstrátu, který bude rovnocenným konkurentem USA a dalších světových hráčů, musí zapadat do dlouhodobých cílů řízení světa GP, jinak jím nebude podporován. A tady se to začíná komplikovat. Národní elity, a to není malá síla a moc v případě států, jako je USA, mají své vlastní cíle. I oni jsou využiti pro dlouhodobé cíle GP, které je nad nimi, ale také jsou časem odhozeni, až se do plánů GP nehodí. Tak i USA bylo ve své době dosazeno na světového čteníka, který má ochraňovat „majetek GP“. Jenže národní elita USA si zvykla, že ovládá a řídí svět podle svých vlastních mocenských přání, že ona sama je tím nejvyšším. Jistě i v této elitě bude jen pár jednotlivců, kteří chápou a uznávají vyšší vedení GP.

Jak dění ve světě probíhá a mění se, musí i GP přizpůsobovat a měnit různé kroky, aby si svůj „majetek“ zachoval. Podle mnohých ukazatelů už elita USA zašla ve svém plýtvání zdroji a snaze ovládat svět až za hranice užitečnosti pro GP. Proto dochází k přesunu vnějšího vládce světa (nyní USA) do Evropy, konkrétně do Číny. Elita USA se tomu brání a je to ona, která vlastní armády, rakety, atomové bomby. Boj mezi vládou GP a národními elitami USA, ale i jiných států, pozorujeme kolem sebe. Ty převraty v „novém pohledu na národ a svět“, které se zrcadí v podivných nových politicích, jako je Trump, Lepenová, Mayová...to jsou lidé, kteří jsou použiti (ať vědomě, nebo ne) k velkému přerodu řízení světa. Ve svých důsledcích to ale není nic, na co bychom se měli těšit a skládat v to naděje na lepší svět. Snad to zabráni jaderné válce, ale povede to, tak jak tak, k vytváření řádu, který jde zjevně proti řádu stvoření...

Ovšem je to ještě zamotanější. Národní elity velkých států si nechtějí řídit jen svůj stát a národ, ale, jak to historie nesčetněkrát ukázala, chtějí ovládat i jiné státy a národy. Prvořadě to platí o USA a Německu. Ovšem mnoho států mělo tzv. kolonie, tedy ukradená území v jiných zemích. K takovým národům patří i Francie, Anglie, ale i Austrálie. To vše, ta snaha kořistit a ovládat jiné, je v těchto národech zakotveno a jen tak se toho nevzdají. Tak nyní například ve volbách ve Francii šlo především o mocenské zájmy USA, proti kterým se postavil GP. Macron je nástrojem elity USA s vazbou na Německo, které ho bude řídit podle svých plánů. Paní Le Penová byla použita jen jako nástroj, který byl posléze odhozen. Podle analýz p.Pjakina měl být GP prosazen kandidát Fillon a paní Le Penová mu měla jen uvolnit cestu. To se nepovedlo a nyní bude Francie pod zvýšeným vlivem Německa, což povede k většímu na-

souvání imigrantů... Tím chci hlavně poukázat na to, že ty děje se různě prolínají a není jednoduché pochopit, co jsou zájmy národních elit národa, co je chtění elit jiného národa a co chtění Globálního světového řízení.

Vraťme se však blíže k nám, k našim politikům, s nimiž jsou přímo konfrontovány naše životy.

Co tedy s panem Zemanem a Babišem? Jak oni zapadají do tohoto velkého světového plánu GP? Nebo to s námi, maličkou zemičkou, nemá nic společného? My nemáme pro tyto velké plány žádný význam?

Velké plány jsou vždy složeny z mozaiky malých dějů, a každý takový děj, byť sám o sobě snad málo významný, je v celkovém obrazu důležitý. Proto i naše malá zem má svůj význam a může to být význam velký. Mluví se o tom, že Praha byla centrem Židovského mysticismu a je s ní, jako centrem mezinárodního Židovského řízení, taky počítáno. Když se vrátíme na začátek této úvahy, kde jsem zmiňoval, že Židé se podílí na GP, pak by role našeho národa mohla být dost významná, ovšem netěšme se, máme-li cenu pro GP, pak to není na prospěch našeho národa.

Dalším postřehem může být, že G4, tedy skupina revolučních států, se vzpírá nadvládě EU, ruší plány EU a je proto dobré ji nějak zlikvidovat. Vypadá to, že náš stát je v této čtverce tím nejslabším, nejovlivnitelnějším a nejvíce bezpáteřním (díky politikům). Můžeme tedy sehrát roli při rozbíjení G4...to by také nebyla dobrá role. Je tu trvalá snaha nás začlenit do plánů EU, ale i plánů GP. Vzpomeňme minulé prezidentské volby u nás. Kandidát reprezentující globální zájmy, pan Schwarzenberg, je členem elitního nadnárodního klubu Bilderberg, který pod pláštíkem jakéhosi intelektuálně ekonomického „diskutování“ se snaží ovlivňovat státní správy národů ve prospěch nadnárodního řízení. To byl adept, který naši zemi měl hlouběji zakotvit do multikulturního dění, které je dalším nástrojem pro zrušení národů a vytvoření nenárodnostního superstátu.

Bez znalosti těchto veřejně dostupných informací se volič může lehce nechat zmást uměle vytvořeným obrazem takového člověka. Celé štáby odborníků, kteří neustále bádají, jak co nejúčinněji zmanipulovat lidskou mysl, vytváří právě vytoužený obraz politika a ten pak předloží voliči. Vzpomeňme, jak z tohoto staříka vytvořili idol pro pubertální mládež, který se vizáží i slangem přizpůsobil (jen však marketingově) tomu, co mládež chtěla.

Samozřejmě jako stoupenci a čtenáři nezapomeneme, že náš národ má svou duchovní historii, své předurčení. Ať už jsme svou dříve danou roli prošvihli, nebo ještě trvá, vždy tu zůstávají předpoklady pro duchovní růst a ty ovlivňují i vnější dění. Tuto historii ducha národa a jeho duchovní předurčení bychom právě my, kteří o ní víme, měli chránit a bránit. V temných, skrytých plánech temných sil můžeme proto být ještě více nebezpeční a nepřijatelní, než v zevních plánech EU. To, že nás naše předurčení ochraňuje, platí jen do té míry, pokud si tu ochranu zasloužíme svou bdělostí a aktivitou. Nestačí se jen modlit a věřit, že Světlo to zařídí. Světlo nás ochraňovalo, když tento národ měl duchovní vedení a duchovní cíle...je to ale ještě pravda?

Takže jistě nejsme bezvýznamní, bude a je o nás sváděn nějaký boj různých sil. A nejsou to jen síly dobra a zla, ale i frakce zla proti sobě. Z toho nám ovšem vyplyne, že i vrcholní politici (jako je pan Zeman a pan Babiš) nemohou zůstat nepovšimnuti a že zákonitě i oni jsou figur-

kami na šachovnici mocných. Není ovšem vůbec snadné vypořádat, či figurky jsou, ani oni sami to totiž nemusejí vědět.

Analytik pan Pjakin dedukuje podle různých politických i společenských dějů a na nich odkrývá jejich pozadí. Tvrdí, že mocní tohoto světa využívají jistých symbolů, kterými si sdělují varování, nebo prostě svá přání. Jsou to např. takovéto děje: nějaký významnější politik jede na nějaké mezinárodní zasedání a tam pro něj „náhodou“ není ubytování, pak ho „omylem“ nepustí na zasedání, pak pro něj nejsou sluchátka, apod. Nebo se někde omylem zahraje jiná hymna, apod. U takových dějů se vše přesně plánuje dopředu, takže takové „omyly“ se „náhodou“ nestanou.

Budeme-li tedy chtít vypořádat, jací jsou naši politici, nesmíme se omezit jen na jejich výroky, nebo na jejich druh projevu (jsou uhlazení, nebo hrubší, vulgární), ale pozorovat mnohem bystřeji. Mnohé okaté projevy jsou cílené a jsou nějakou výhrůžkou, ukázkou moci, nebo nějakým signálem a je nutné je takto brát a nebrát je „doslovně“.

Už jsem vzpomínal, že jsem v minulých volbách volil pana Zemana. To, co jsem od něj očekával, to splnil, ale svět se od jeho volby změnil. Tehdy nebyla taková diktatura EU, nebyla hrozba teroru atentátů, zabránění států muslimskými nájezdníky a další. Není pro mne až tak důležité, jestli se prezident chová uhlazeně, nebo je tak trochu hulvát a ironik, pokud bude hájit zájmy národa a lidu, jak mu jeho úřad přikazuje. Je pravda, že pan Zeman se staví od počátku proti této umělé „imigraci“. Ta se až příliš hodí do dřívějšího plánu pana Kalergiho na vytvoření nového Evropana vzniklého křížením bílé rasy s Africkou, Arabskou. Byla by to skutečně neuvěřitelná (...a to slovo by mělo být zdůrazněno) „náhoda“, že se valící masy nadržovaných mladíků se sklony ke znásilňování žen a s pohrdáním bílou rasou dají na pochod do Evropy a ona jim s radostí odpouští každý zločin, jen aby se jich sem rychle navalilo co nejvíce. A to vše řídí paní Merkelová, vyznamenaná před pár lety Kalergiho společností za „dobrou práci“. Takové „náhodě“ může uvěřit jen slabomyslný....nebo úplně spící ignorant.

Velké řízení světa Globálním prediktorem příliš neovlivníme, protože s ním osobně nepřijdeme do styku. EU je nám o hodně blíže a ona je pro nás konkrétním a hmatatelným nejbližším nebezpečím, protože jejím cílem je islamizace Evropských národů a zničení původních duchovních vývojových cest, které národy mají. EU je naším nejbližším nepřítelem, který nás chce zničit, proto se pro nás stává kritériem hodnocení politiků v jejich příklonu či odklonu od EU docela zásadní. Protože politika je hra s nečistým pozadím, je nutné počítat s přetvářkou a manipulací těchto představitelů. Musíme tedy připustit, že i ti lepší z nich hrají jakési hry.

Nicméně pan Zeman se nikdy netajil tím, že EU uznává, nechce z ní odejít, jen chce dosáhnout nějakých změn v ní. Už to je čirá utopie, která je několikrát tučně podtržena výroky hlavních představitelů EU, kteří, ani po všech atentátech, znásilněních, apod., nic podstatného měnit nehodlají a jen mluví o tom, že donutí ostatní státy, aby si tohoto „evropského daru“ také mohly dosytnosti užít. Takováto EU je „neopravitelná“ a moc malých národů je v nich zanedbatelná, takže nějaká přání, že my snad změním EU je naprostá fikce. A jestliže pan Zeman stále trvá na našem zapojení v EU, pak mu něco zásadního uniká, nebo i on hraje nějakou hru, která nás ve svých důsledcích bude stát vše. Takže to, že vystupuje proti imigraci je sice pěkné, ale když současně chce zůstat v Unii, která všechny zúčastněné hodlá násilím donutit, aby imigraci přijali jako zákonnou, pak u mne ztrácí smysluplnost. Ostatní kandidáti typu pana Horáčka, apod. jsou však ještě více navázáni na multikulturalismus a tím i na ote-

vření hranic, což je ještě horší, než Zemanova utopie renovace EU. Proto pan Zeman pro mne zůstává pořád hlavním kandidátem, ale už s rozpaky. Pokud by se objevil někdo jiný, už bych zvažoval...

Co se týká pana Babiše. To je velký hráč, který se chytře postavil do role bitého chudáka a tím získává důvěru voličů na základě soucitu. Pan Babiš jistě není „chudák“, o čemž vypovídají postřehy jeho zaměstnanců a lidí, kteří se s ním utkali. Proto i u něj vidím, že hraje „rolí“, kterou lid chce. Jestli je zapleten do nějakých obohacení, to mne až tak netrápí, jako mne netrápí hulvátství pana Zemana (zákony stvoření to každému spravedlivě naměří), důležité je, jestli nás tito lidé budou ochraňovat před EU a GP (v rámci možností). A tady mám s panem Babišem zásadní problém, a nejsem sám...

Pan Babiš vystupuje proti EU, proti imigraci, ale jeho podřízení vystupují veřejně přesně naopak a on se tváří, že to nevidí. Tomu ovšem nemohu věřit, mnohé ukazuje na to, že on si své podřízené umí pohlídat a jedná s nimi nekompromisně. On by nikdy nedopustil, aby pod jeho jménem vystupovali s opačnými názory, než on zastává. Tento mnohokrát potvrzený fakt mne zákonitě vede k názoru, že hraje dvojí hru a to je pro mne nepřijatelné. Pan Babiš je proto pro mne nedůvěryhodný a já bych jej nevolil. Ne proto, co se o něm povídá, ale pro tu nevěrohodnost, která je zřejmá. Pan Babiš je prototypem nového „politika“, který už není politikem. Je mnoho signálů, že se nyní ve světě začíná razit nová idea, vlastní právě panu Babišovi. Řídit státy jako firmy. Tedy už není třeba politiků s jejich spory, názory, ale stačí vše řídit podle „prospěšnosti“. Na jedné straně to může zdánlivě přinést užitek ve zklidnění emocí a vášní. Na straně druhé, můžeme uvažovat, že současné řízení s emocemi, je alespoň vázáno na duše politiků, ale nová éra znamená jen chladný kalkul – a to je čiré řízení rozumem. To, co bylo je jistě špatné, ale to „nové“ se zdá být ještě horším pádem ducha do osidel rozumu.

Mezi politiky těžko hledat nějakého, který by vyhověl i těm nejmírnějším kritériím, proto nezbyvá, než brát ty, kteří alespoň mají konstantní názory, za všech situací a i jejich okolí má tytéž názory. Ze všech postojů a názorů jsou pro mne nejdůležitější ty, které nás nepovedou do náruče EU, která má za cíl vytvořit „nového člověka“, křížence. Důležití jsou tedy pro nás ti politici, kteří nás naopak budou chtít vyvést z této smrtící náruče ven. Totéž platí o NATO, které je stále více paktem pro rozpoutání válek a já si nepřeji, aby náš stát a národ vyvolával na něčí přání válku (naši vojáci provokují u Ruských hranic, naše armáda už podléhá velení Německé armády, apod.).

Pak mi ovšem z politiků nezůstane mnoho na výběr, vyřadím-li ty, kteří nemají žádnou naději nějak uspět, pak už nezůstal nikdo, kromě pana Tomia Okamury. Zdůrazním, že tento člověk pro mne není žádným ideálem, ale on jediný, z těch, kteří mají nějakou naději do věci zasáhnout, má ty základní postoje k naší ochraně. Sleduji ho delší dobu a dokonce dva čtenáři, které osobně znám, jsou v jeho straně SPD. Už to, že jej zásadně ignoruje televize a přesto, že podal mnoho důležitých návrhů, je ignorován i ve sněmovně – to jsou znamení, která stojí za povšimnutí. Pokud se neobjeví někdo další a lepší, což není příliš pravděpodobné, budu volit jeho...

Sledujme znamení a poučme se z nich....

Babylonská věž je Biblický pojem související s nesprávným postojem člověka k Božímu řádu, pohrdání tímto řádem, snaha vytvořit „multikulturní model“ nadnárodní společnosti, kde

už si nikdo s nikým nerozumí a vše končí zkázou. A symbol Babylonské věže se stal vědomou předlohou pro architekturu budovy EU. Tak byl již v základu ideje EU vetkán vzdor proti Stvořiteli, ale i cíl vlastní zkázy. Nakonec se všichni pohybujeme v Božím řádu, i když jej třeba popíráme, a tak si správně „vybereme“ ty symboly, které svědčí o naší vnitřní podstatě i o směřování naší cesty.

NATO, instituce, která měla sloužit jen a pouze na obranu států v nich sdružených. Měl to být vojenský pakt jediné obranný a neměl nikdy sloužit k útokům na druhé.

Nyní se NATO nenápadně přeformovalo do ryze útočného paktu, který vysílá svá vojska k hranicím jiných států, těch, které je nijak přímo neohrožují a tam chtějí zastrašovat, provokovat a snad i vyvolat válku. Zde se kopírují Americké snahy o „pomoci světu (tím, že jezdí po světě, napadá státy, rozvrací tam existující státní zřízení). A NATO, které by mělo chránit své státy proti terorismu a tlaku imigrantských vln, říká, že toto řešit nebude, NATO samo se stalo symbolem agrese, okupace, symbolem souvisejícím s nacismem a proto si zákonitě muselo, asi ne úmyslně, vybrat tvar svých budov v Bruselu do znaku SS...

Toto, vážení, nemá být návod, jak máte chápat svět, koho máte volit, ani nic podobného, konkrétního. Je to jen průřez některými myšlenkami zabývajícími se řízením tohoto pozemského světa.

O tomto tématu by se dalo napsat mnohem více, existují o tom celé knihy, články, videa na internetu. Je to tedy jen lehký náčrt, aby člověk vytušil, co se asi odehrává pod povrchem a mohl pak reagovat s větším rozhledem...

My už víme, že mimo tento viditelný svět jsou i neviditelné světy, v nichž naše chtění vytvořilo formy, které na nás zpětně působí a že v něm žijí duše, které nás také tlačí směrem svého smýšlení.

Proto vše zde naznačené jsou jen vnější formy, za nimiž jsou mocnější negativní síly, které můžeme takto zjevně rozpoznat. V různých publikacích, článcích a knihách je poukázáno na to, že vládcové světa nejsou žádní materialisté. Jsou to lidé, kteří věří v existenci Stvořitele, věří v nesmrtelnou duši, proto je nějaká pozemská zkáza nijak nevyděsí, ale postavili se na stranu Lucifera a tak působí nejen ke zkáze světa, ale hlavně ke zkáze lidské duše, kterou, v jejím současném stavu, Lucifer pohrdá...

Nemáme příliš na výběr z těch, kteří se nám k výběru předkládají. Trend „Nové Evropy“, kde bude vymazána historie, vytrhány kořeny národů, smyto vše, co bylo dobré a nahrazeno „Babylonskou věží“, nebo temnou vlnou, která má za cíl jen vysát a vyplivnout a pak se sama rozloží, tedy cesta proti Božímu řádu. A na straně druhé Globální prediktor, ovládající svět jen ke svému prospěchu, sám řízen Luciferem... Ani jeden z těchto nemá „požehnání shůry (...a oba vedou lidského ducha do zkázy). Je tu jen krátkodobý rozdíl. Globální prediktor nechce světovou nukleární válku, která by mu zcela znehodnotila „jeho majetek“. Naproti tomu šílené národní elity, pohlcené vojenskými společnostmi, které chtějí válčit, aby měly odbyt na zbraně a ukázkové pole jejich účinnosti, zcela pohlceny a hlavně oslepeny vlastní pýchou, ty elity, které už dnes veřejně ústy amerických generálů vyslovují, že jim vyvolání jaderné války s Ruskem připadá užitečné, protože USA to „přežije“, ale Rusko ne... Tito to tady zničí hned, Globální prediktor asi až časem.

Takže...? Co s tím? Ponechat svět, ať si sám vybere a „nemít názor“, nebo si jen přát, aby byl mír? Doufat, že to Světlo zařídí a já se do toho raději nebudu plést, zvláště když je to tak zamotané?

Volba mezi takovými cíli, které končí vždy špatně a vlastně všechny jdou proti řádu, je podobná, jako přemýšlení, která sebevražda je „lepší“. Z pohledu pozemského je to vlastně neřešitelné, jen se dá něco možná oddálit. Kdyby člověk nevěřil v pokračování své existence po zániku pozemského těla, pak by asi raději volil to, co alespoň nepřinese nukleární válku, kde ti, co přežijí, budou závidět mrtvým.

Z pohledu duchovního vývoje to však pořád má smysl. Jde přece o ducha, jen o něj, tělo je dočasným působištěm, právě tak, jako hmota. A u ducha jde o prožitky, zkušenosti a hlavně o praktické naučení se správných postojů v různých situacích. Takže v tomto případě není jedno, jak se k tomu člověk staví i kdyby toto v každém případě končilo apokalypsou. Protože vše, co se duch před zánikem hmoty naučí, to ho povede vzhůru, dolů, nebo zpět na neobyvatelnou Zemi. Z hlediska mnohého čtenáře je důležité číst Poselství a věřit v Boha, zbytek zařídí Světlo...mělo to tak být...vše dopadne, jak má...

No, já si to nemyslím. Už v Poselství se lze dočíst, že cesty, které si duše z dřívějšího připravila, na ty je sice správně navedena, ale co ji čeká, může změnit podle svých současných rozhodnutí. Podle své vůle a rozhodnutí ji budou čekat jiná prožití - místo dobrých (které si zasloužila), přijdou špatné, protože tak dnes zvolila. Takže není vše „jak má být“, ale jak si nyní usteleme, tak si lehne. To, že vše bude, „jak má být“, znamená, že následky budou odpovídat rozhodnutím, že to nemůže být jinak. Tento fatalistický postoj, rozšířený u čtenářů, je jen výmluvou a přehozením odpovědnosti na „Světlo“. Nikoliv, vše nebude „jak má být“, ale bude, jak se k tomu postavíme a pak nás to dostihne „jak má být“.

Jestliže byl Ježíš ukřižován, tak to tak „nemělo být“, ale my jsme se tak rozhodli, pak se nám ale karma vrátila, „jak to mělo být“. Stejně tak u Abdrushina. Z toho ovšem vyplývá, že i v dnešní době můžeme mnoho udělat pro svůj duchovní vývoj. Co nám asi moc nepomůže, bude případ, když se skryjeme před děním světa do lůna nějaké skupiny, nebo do samoty a tam si budeme „číst Slovo a těšit se na Ráj“.

Jak tedy využít požehnání i z tohoto zkaženého světa a šílené situace? Myslím si, že jednak v hledání skutečnosti, tedy, jak to všechno je a jak by to mělo i nemělo být. Tedy odhalením podstaty tohoto falešného světa a postavením se proti všemu nesprávnému. Není nutné běhat po demonstracích, rozčilovat se u novin, televize. Stačí to pochopit a pevně se k tomu vnitřně postavit: „Ne, tento postoj, toto dění, tyto činy-to je proti řádu přírody, proti Boží vůli. Já toto nechci, je to špatné“. Takovéto prožité třídění dobrého a špatného je přece hlavním cílem prožívání a uzrávání. Když pak k tomuto postoji přidáme hluboké přesvědčení o víře v Boží řád spojené s touhou v něm žít správně, pak přes nás může proudit síla k tomuto chaosu. Ovšem je důležité dojít až k osvobození se od vlastních závěrů, jak to vše tady má dopadnout. To není tak lehké, jak se zdá.

Jednak je přirozené, že si člověk přeje věci pěkné, příjemné, užitečné a nepřeje si zkázu, smrt a bolest a za druhé jsme silně ovlivněni ideálem Tisícileté říše zde na Zemi. Proto si vědomě, nebo i nevědomě, přejeme, aby to tedy „dopadlo dobře“, což už máme spojené s konkrétní představou. Je to představa, jak špatní zmizí a zůstanou jen čtenáři, kteří si budou číst Slovo, chodit na pobožnosti a stavět stánky na uctívání Boha. Jenže, tady může nastat úplně jiný průběh a ony naše představy mohou vlastně bránit naplnění dějů, které si lidstvo zvolilo a které tak musí dostat. Takovým naším „světlym přáním“ můžeme nakonec jít proti splnění, které ve hmotě musí nastat. Proto by bylo jistě lepší přejít k úplně obecným přáním, která se někde - někdy a - pro někoho jistě naplní. Jestli to bude tady, jestli to bude nyní, jestli to bude pro mne...kdo ví. Ať Síla proudí...ať se obnoví Řád, jestli to znamená, že bude celé lidstvo na Zemi vyhubeno, pak ať se to stane. Musíme si přát pozitivní věci, ale v rovině všeobecné, abychom nestáli proti ději, který obnoví Řád.

Možná už je nutné vše tady smést pryč, protože je to neopravitelné. Stále ale vede cesta vzhůru, Cesta, kterou Syn Člověka prosekal, vede k Němu, kde u Jeho nohou nám snad ještě může být dovoleno dokončit vývoj. To si přeji a nevážu se na to, kde to je, ani kdy co bude. Ale myslím si, že nikdo k Němu nebude moci dojít, pokud nevyužije požehnání výuky dnešní doby, ta dává velice mnoho možností ke zralosti a odvržení naučených nesprávných postojů. A jestliže jsou čtenáři, kteří věří, že je nutné otevírat hranice, protože „to je láska“, jestliže jsou čtenáři, kteří ignorují společenské dění, aby se tím nepošpinili, jestliže jsou čtenáři, kteří se odmítají trochu seznámit s temným principem, který řídí svět a tím i naše osudy zde, aby se k tomu mohli pevně postavit pod úhlem Božího řádu, pak se zdá, že na nás musí přijít mnohem horší bědy, než dnes. A nebude to karma z minulosti, ale Boží pomoc k dnešku a k našemu možnému prohlédnutí. My sami pak pomůžeme ke zkáze světa, nukleární válce, teroru a bezpráví, protože jsme se nechtěli pošpinit, budeme pošpiněni o to více.

To vše, co se kolem děje je skutečným zápasem o lidskou duši, ne tedy jen o budoucnost pozemského světa. A znovu si musíme připomenout, že za pozemského života Abdrushina měly být všechny tyto síly poraženy, lidé, kteří se tomuto principu oddali, měli být odstraněni a On, Syn Člověka, žijící na Zemi, měl založit Tisíciletou říši se všemi pozemskými vazbami řízení. Neumím si představit, že by Jej mohl někdo zastoupit a tuto roli místo Něj naplnit. Ale, jak se píše „nevyzpytatelné jsou cesty Páně“, takže naděje je tu vždy. A i kdyby už nebylo

možné renovovat systém na Zemi, jistě je to možné v jiné úrovni. Proto je naše naděje jistě reálná a nesmíme se nechat situaci znejistit, otrávit a podlehnout apatii. Je docela možné, že už vůbec nejde o „záchranu Země“, ale jen o záchranu duší, které v tomto boji o přežití procitnou a zatouží po Bohu...a budou pokračovat v cestě blíže k Němu.

Proto „jděte a prožívejte“, poslední slova Abdrushina k lidstvu jsou mementem i pro nás. Prožívat ale znamená pochopit, poučit se a zmoudřet. Co je dobré a co špatné jsme sice měli cítit až do konečku prstů, ale ruku na srdce, kdo z nás dokáže prohlédnout dnešním chaosem a rozpoznat v jedné každé situaci její podstatu? Prožívejme tedy – sledujme pozorně dění, zkoumejme jednotlivosti a snažme se poznat, co je za tím, co je v jádru a co je tedy takové či onaké. I tím si budeme tříbit citění. Jen se nespojujme s těmito temnými ději, zkoumejme, hodnoťme si pro sebe, ale s odstupem, věčně, bez vášně a podporujme vše, co dění může pomoci.

Budeme-li maximalisti, kteří chtějí podporovat jen dokonalé, pak si musíme pořídit zvukotěsnou celou, v ní sedět a čekat na spásu, protože v tomto světě nenajdeme nic, co by bylo hodno naší pomoci. Svět není dokonalý, lidé nejsou dokonalí, já nejsem dokonalý – to ale neznamená, že nebudu nic dělat, protože nic není hodno mé podpory, mého přitakání či podepření. Klidně podepřu svou myšlenkou, nebo i volebním lístkem, člověka nedokonalého a chybujícího, když to bude ku prospěchu celosvětového dění.

Globální prediktor takto s nadhledem a v širších souvislostech řídí celý lidský svět... Kdyby tady nastal Boží řád na Zemi, bylo by zde také centrální řízení, to by však bylo jen v Božím řádu, zatímco dnešní světový vůdce jde proti tomuto řádu. Ale i od něj se můžeme něčemu přiučit. Zkusme, alespoň trochu, být ve svých rozhodnutích, „celosvětoví“ a chápeme děje v širších souvislostech. Ale ne jako globalisté, multikulturníci... s jejich bořením řádu ve prospěch nadnárodního chaosu. My, kteří chceme být vědomou částí Božího řádu, který milujeme, jako nástroj našeho Boha, kterému jsme se zaslíbili... Buďme jako řád vesmíru, který vše řídí ve vazbě na celek a jednotlivosti se musí podřídit velkému řízení. Pokusme se takto dívat i na náš malý lidský svět a podle toho se i rozhodovat. Vesmír neignoruje žádné, ani sebemenší, dění, ale vstupuje do něj a podrobuje ho vyššímu vedení. Nemůžeme a nesmíme nyní utéct před světem, musíme do něj naopak vědomě vstoupit jako nástroj Boží vůle, které chceme sloužit na věky...

-ZF-

Reakce pan Janíčko:

Dobrý deň pán Fritz,

ďakujem Vám za zaujímavú úvahu o stave sveta. Keďže sám sa s rovnakými otázkami zaoberám, podelím sa k akému záveru som došiel ja. Vo svojej úvahe vyzývate, aby sme sa zaujímali pochopiť temné riadenie nášho sveta a zaujali k tomu vnútorný odmietavý postoj. Iste vedieť určité skutočnosti o stave nášho sveta je nutné. Je nutné poznať PRAVDU. No moja skúsenosť je taká, že čím viac som sa cieľmi a praktikami temnej strany zaoberal tým menej som mal pocit, že ma to približuje k Svetlu. Naopak, mal som pocit, že sa zaoberám zlom a strácam svoju duchovnú a myšlienkovú čistotu a zameranie a smerovanie

Abdrushin píše, že zlo a temnotu nieje možné pochopiť, pretože zlo nemá nijaké opodstatnenie, aby v stvorení existovalo. Že zlo nejde vôbec pochopiť som pochopil z mojej vlastnej skúsenosti. Zlo je len nenávisť voči Svetlu a snaha zničiť Svetlo a dobro. Je to tak hlúpa a nízka záležitosť, že to vo mne vyvoláva pocity absurdnosti a nezmyslu. Viac v tom niet čo hľadať. Kráľovstvo Božie na zemi nedokáže vybudovať žiaden človek na zemi. Musel by konštatovať, že sa len o to pokúsil. Kráľovstvo Božie na zemi dokáže vybudovať len sám Boh, píše Abdrushin.

Pri čítaní vášho zamyslenia mi vystala pred očami prednáška "Priepasť vlastných prianí". Môžeme mať aj dobré priania, ale vždy to bude len naša vlastná vôľa, ale my máme plniť Božiu Vôľu. Božou Vôľou nieje ostať pri svojich prianiach, ale premeniť svoje skutočné chcenie v čin. Preto som časom došiel k poznaniu, že o temnote viem už dosť a že ju nemôžem pochopiť, lebo je to také nízke a nezmyselné a preto jedine, čo má zmysel, je sústrediť sa na svetlé činy. Na tvorenie v duchu Svetla a Božej Vôle. Udržovať myslenie čisté. Ako rozoznať temnotu už povedal Ježiš "po ovoci ich poznáte". Kto je bdelý, nie hluchý a nie slepý, vidí. K tomu niet viac komentára.

To, že svet budú ovladať temný v čase Posledného súdu zvestoval už Ján v Jánovom zjavení. S tým sa nedá nič urobiť, lebo temno je v hrubohmotnosti silnejšie ako Svetlo, píše Abdrushin. Keď sa silnejšia časť ľudstva, teda elity, priklonili k temnu, musia zákonite slabšiu časť ľudstva strhnúť so sebou. Len jednotlivci, ktorí sa vnútorne vzbúria, sa môžu zachrániť, ale svetu už pomôcť nedokážu. Takže moja odpoveď a záver v tejto oblasti je sústrediť sa na svetlé činy a svetlé tvorenie. To je najbezpečnejšia cesta, ako sa karmicky nezaťažiť. S temnotou bojovať vo vlastnom vnútri a vo svojom vlastnom živote, v svojom okolí tiež.

Hlbšie som si uvedomil, že každý je už pred narodením postavený po inkarnácii na svoje miesto a má splniť svoju úlohu, ktorú si vopred vytýčil pred inkarnáciou. Napr. Putin mal určite úlohu a predurčenie stať sa svetlým vodcom v Rusku. Ja som sa však narodil na Slovensku a moja úloha je iná. Každý musí pochopiť, čo je jeho úlohou. Potom ani nezostáva čas na vlastné priania, ale len na svetlé činy a vedomé plnenie Božej Vôle.

S priateľským pozdravom,

Ondrej Janíčko

Reakce ZF:

Děkuji za reakci, pane Janíčko.

Možná Vás to překvapí, ale já Vám dám za pravdu...

Ano, když se člověk spojuje s lidským světovým děním, spojuje se s temnem... Spojení s temnem obtíží duši, jako břemeno a připoutává ji...

Proto by každý takový čin měl člověk dělat s rozvahou a za přísných podmínek.

Ano, otázka zní, jestli je to vůbec chtěno, aby se člověk s něčím takovým spojoval. A to je věc individuálního chápání pobytu lidského ducha na Zemi. To si musí každý sám zvážit, sám rozhodnout a druhým to dopřát taky.

Celý lidský svět je již dávno temný, spojený s nízkými úrovněmi a kromě bytostného, přírodního dění, tu budeme jen těžko hledat něco, co je správně spojeno s Božím řádem. Každá inkarnace, každé vtělení, je tedy vlastně spojení s temnem. Nicméně, je to nutné proto, aby duše prožila, odžila, pochopila a hledala nové cesty ven z temna. Ta slova prožila a osvobodila, spolu úzce souvisí.

Proto jsem po létech izolovaného čtení Poselství došel k tomu, že to nestačí. Můžeme si jistě říkat, že to čtení je tím prožitím, o kterém mluví Abdrushin při svém posledním výroku k lidstvu: Nyní běžte a prožívejte..., ale já jsem po létech došel k jinému chápání tohoto výroku.

Ale právě proto, že jsem léta žil v přesvědčení, že tím jediným správným je izolace od temného světa, chápu, že kdo žije v tomto přesvědčení, musí zákonitě vnější aktivitu jiného stoupence směrem ke světu, považovat za špatnou. Protože jsem v tom léta žil, vím, že bych každého s jiným názorem považoval za zbloudilého a jakákoliv „diskuze“ s ním by spočívala ve vzájemném přesvědčování o svém správném postoji a o jeho špatném postoji. Je to pak snaha předem marná, zbytečná a neplodná - každý si pak stejně odchází se svým názorem do svého světa.

Touto cestou už nechci jít, ta už je za mnou. Každý má právo na svůj postoj a já ho ctím tím, že mu jej bez připomínek ponechávám.

Tím jsem, myslím, odpověděl...

.....

Pro ty, kteří teprve hledají svůj postoj, ale jen pro ně, uvedu ještě vysvětlení, jak jsem to vlastně myslel. Ale skutečně jen na vysvětlení, ale bez přesvědčování kohokoliv a bez potřeby se nadále přít o správnost toho, či onoho názoru, uvedu následující:

1/ Spojení s politikou a celým tím lidským falešným konáním je jistě spojení s temnem a ducha spoutává.

2/ První věta platí bezesbytku, pokud nejsou splněny věty další.

3/ Je podstatné, proč, za jakým účelem a s jakým cílem se člověk s tím děním spojí. Je zásadní, jestli se s tím spojuje ze zvědavosti, naivity, protože to ostatní dělají, apod. Nebo protože se chce poučit, pochopit, aby mohl poznat až do jádra věcí, co je špatné, aby to mohl odvrhnout. Spojuje se s tím, protože chce sloužit Světlu a současně pomáhat tomu, co, byť nevědomky, ještě touží a hledá světlé hodnoty. Člověk má být jako čočka, aby přinášel světlý, spalující paprsek k cíli, kde bude tento paprsek působit dle své přirozenosti. Na to ale musí mít čočka přesné zacílení a spojení, nestačí, že čočka o tom ví, když to vnitřně neprožila, nemůže paprsek správně zacílit.

4/ Je podstatné, jak se člověk spojuje. Jestli v naivní prostoduchosti, našťvanosti a strachu... **Nebo, stojíce NAD TÍM s vědomím vznešeného Stvořitele.** Jestli tak činí do jisté míry „neosobně“, tedy nepouští si ty děje do světlé části svého srdce, kde už má postaven v duchu chrám pro svého Boha. Spojuje se tedy tak a za tím účelem, aby vytvořil očištěným

silám v sobě prostor, kde se mohou srazit s nepřítelem. Dělá to proto, že už ví, že mezi temnotou a světlem je nepřekonatelná propast, takže světlo nemůže temnotu porazit, pokud člověk, jako spojka, nevytvoří bitevní pole. Toto je pak zcela jiné spojování se světem, vědomé, silné, neosobní, jako nástroj Božího řádu. Takové spojení má ochranu, protože stojí v paprsku shůry.

5/ Chce-li se člověk nějak spojit s tímto světem, musí k tomu mít VYROVNÁNÍ v již uskutečněném spojení se světlými silami. Pokud si do prázdného nitra, nebo do nitra naplněného jen představami, byť pěknými, pustí temnou sílu světa, pak ho to jistě potáhne dolů.

6/ Jaké množství spojení se světem člověk zvládne bez újmy, to záleží na bodu 5/ a na jeho vlastních schopnostech i druhu jeho osobnosti, každý jsme jiný. Jistě se těžko někdo, bez újmy na zdraví (i duchovním zdravím) může celé dny zabývat politikou a jinými hrůzami. Proto je míra věcí velmi důležitá a je zcela individuální-co jednomu prospívá, to druhému škodí – to zde platí více, než kde jinde...

Nejde tedy jen o „spojení se světem“, ale především o povaze tohoto spojení. A tato „povaha“ dává spojení hodnotu, bezcennost, službu, nebo nebezpečí, snad dokonce hazard.

Reakce pan Janíčko:

Dobrý deň pán Fritz,

ja si nemyslím, že váš postoj alebo aktivita je nejak zlá. Asi som sa nepresne vyjadril. Ja nežijem niekde v izolácii mimo ľudí a od vplyvu temna. Abdrushin rozdelil život človeka na dva druhy. Na človeka, ktorý žije v miery a na človeka, ktorý žije v boji. Ku ktorému druhu života patrí ten náš a o ktorý sa snažíme je veľmi individuálne a každý máme to svoje. V živote sa to môže aj striedať.

Je potrebné, aby niekto aj bojoval voči temnote, ak má na to podmienky a vlohy a nielen len vo svojom vnútri, ale aj navonok. Sú aj taký, ktorí po dlhodobom vysilujúcom takomto vonkajšom boji zatúžia po živote v miery. Aj Putin bojuje tak, aby zachoval mier. Sú aj také bojové umenia ako aikido a taichi, ktoré bojujú v miery. Takže Váš postoj, ktorý sa viac približuje k boju, je plne oprávnený. Vec treba vidieť v širších súvislostiach.

Jediné čo sa ma dotklo vo vašom príspevku, bola zmienka o prianí a formovaní akéhosi rozumového postojom odmietania. Svetlemu duchu sa temnota prieči úplne prirodzene v cite, na to netreba žiadne rozumové priania. Ja sa domnievam, že plne duchovne zrelý duch už nemá žiadne vlastné priania. Ani dobré ani zlé. (prednáška Priepasť vlastných prianí a iné odkazy u Abdrushina). Plne zralý duch má len túžbu po Svetle a vedomé a presné plnenie Božej Vôle, Služby a povinnosti. To robí svetlého ducha šťastným. Mať dobré vlastné prianie ešte neznamená, že je toto prianie v súlade s Božou Vôľou. Napr. Iste by niekto mohol mať dobré prianie postaviť na Vomperbergu veternú elektrárňu, bolo by to ekologické a úspora energie atď. ale určite to nieje v súlade s Božou Vôľou atď.

Samozrejme, že iba čítať Posolstvo Grálu niekde v izolácii a neprežívať reálny život so svojimi radosťami a starosťami nestačí. Život treba žiť a odžiť si svoju karmu, treba ziskávať skúsenosti a prežitia a hlavne poznanie, aby sa nám otvorili duchovné oči a duchovný zrak. Na

toto otvorenia, aby sme pochopili životné deje, je však čítanie Posolstva Grálu nevyhnutné a nanajvyš potrebné. Ja, aby som čítanie Posolstva Grálu nepodceňoval. Patrí mu najvyššia priorita v živote. Niektorí majú v živote obdobie, že venujú čítaniu Posolstva Grálu všetok svoj voľný čas. A to je správne. Posolstvo Grálu je veľmi hlboké. Je to Sila, ktorá premáha temnotu. Život bez Posolstva Grálu, nech je akýkoľvek, je beznádejný, nemá perspektívu, lebo do Raja sa dá dostať jedine po vedomom absorbovaní Slova a Sily z Posolstva Grálu. Zostávať čistý, nezatažený a v pohybe a žiť život v miery, je jeden z možných spôsobov života, ktorý aj keď je svet uprostred temnoty, vedie k Svetlu. Nič nieje úplne jednostranné. Na záver k tejto téme, ktorú rozoberáme ešte pre ozrejmenie citát z predášky "Jaký jsi člověče!" - "Ježíš věděl zcela přesně, že zcela vyplníte čas pozemského bytí, pokud budete dostatečně dbát sami na sebe, abyste postupovali vpřed a dozrávali tak, jak máte."

S priateľským pozdravom,
Ondrej Janíčko

Reakce ZF:

Dobrý den pane Janíčko.

Děkuji za Vaše doplnění, se kterým souhlasím. Myslím, že je dobře právě toto zmínit. Ano, člověk má v životě různé etapy a taky má každý svou cestu, danou jednak karmicky, ale i druhem jeho osobnosti. Proto by bylo nesprávné, aby se lidé vmanipulovávali do rolí, které jim nepřísluší.

Takže bych rád při této příležitosti znovu zopakoval, že všechny názory, které zde uvádím, a to především mé názory, jsou ryze individuální. Nikdo by neměl nic od nikoho kopírovat, protože každý má svou vlastní cestu. Můžeme se vzájemně pouze inspirovat svou činností, svými různými názory, ale každý si musí vytvářet v prožívání své vlastní životní postoje a své vlastní názory.

-ZF-

194. Teraformace

Wikipedie: **Terraformace** či **teraformace** (odvozeno ze slova *terra*, české synonymum *pozemšťování*) je globální děj, při kterém dochází k záměrné přeměně atmosféry, teploty a přírodních podmínek přirozeného vesmírného tělesa (planety, popř. měsíce) za účelem co nejvíce přiblížit podmínky, které na něm panují, těm na Zemi a učinit ho obyvatelný lidmi. Obecně se dá říci, že se jedná o přeměnu (formování) nehostinných faktorů na hodnoty snesitelné pro lidský organismus...

Včera jsem shlédl jeden utopistický (pochopitelně Americký) film o ději, kdy se planeta Země začala měnit do svého původního, zdravého stavu. Protože se jednalo o proměnu rychlou, ne takovou, která do dneška probíhala evolučními kroky, znamenala by taková proměna zkázu nejen lidských výtvorů, ale i člověka samého... Pochopitelně, jako v každém Americkém filmu, byl svět zachráněn jedním Američanem a jeho kolegyní (do které se samozřejmě zamiloval, aby tam bylo vše...). Zajímavé je, povšimnout si změny v aranžmá filmů. Dříve byl pochopitelně svět vždy také zachráněn jedině Američany, ale byl to svalovec (např. A. Schwarzenegger), nebo bojovník ovládající nějaká ta bojová umění (např. Dolph Lungren, Steven Seagal).

Dnes máme dva nové typy – inteligent, vědec, ovšem nedbalého zjevu, mající „ekologické“ myšlení, který stojí proti společnosti. Pak je tu další hrdina, mladý hacker, který pobíhá s ohebnou klávesnicí a připojuje se na kdejaký terminál, aby lehce prolomil všechny těžce zabezpečené firewally a vše vyřešil – zachránil svět. Pochopitelně i on pohrdá systémem společnosti a bojuje proti němu. Vždy tu ovšem musí být nějaká ta krasavice. Krásky s bujným poprsím na vysokém podpatku a rozparkem až ke krku, jsou vytěšňovány vědkyněmi, ty už nemusí být tak atraktivní, ovšem natržené tričko a šortky jsou nedílnou součástí vědeckého bádání.

Když se nad tímto novým výběrem hrdinů (většinou Amerických) zamyslíme, můžeme si uvědomit několik věcí.

Amerika se postavila do role světového četníka, který po celém světě „dělá pořádek“. Ovšem ten její „pořádek“ vytváří chaos, mrtvoly a utrpení. Pak není divné, že se, alespoň ve filmech, musí prezentovat jako skutečný „zachránce“, kterým jistě v praxi není, spíše opakem. Onen přechod od svalovců k vědátorům je ukázkou, jak lidstvo stále více obdivuje rozum. Hackeři, nová hrozba (pozor, jen u Rusů!) jsou také ukázkou lidí, kteří rozumem a technikou mohou bořit a ničit (...no, to se lidem líbí, pokud ovšem nejsou cílem). U obou nových prototypů je společný rys – pohrdají společností, nectí zákony, ale jsou přítom „kladní“.

To vytváří vzorec „nového člověka“. Je to člověk chytrý, sebevědomý, který nectí žádné authority, pohrdá zákony a řádem. Z duchovního hlediska je to pyšný rozumář, který jde proti řádu stvoření a myslí si, že on musí být vítězem...ovšem opak je pravdou. Cesta pýchy a směr proti řádu přírody, stvoření a tím i proti Stvořiteli, vede jedině do rozkladu... Snad ve vytušení tohoto konce se kinematografie snaží chrlit jeden katastrofický film za druhým. Jsou tu vykresleny děje, kde celé lidské populaci hrozí zkáza a úplné vymazání. Že si k tomu pyšný a hloupý člověk přidá, pro své uklidnění, iluzi, jak on dokáže zvítězit nad celým vesmírem, je k smíchu i pláči zároveň. Ovšem všechny tyto filmy už vytváří „plán“ a budoucnost. Statisíce diváků svými myšlenkami pomáhají naplnění ve hmotě...máme to tedy již připraveno!

Ale vraťme se k Teraformaci Země. Představa, že všechn ten chaos, který jsme tu vytvořili, zmizí ...je docela povzbudivá. Že by při tom bylo zlikvidováno i to lepší...no, když se kácí les, létají třísky, proto ani to mne neděsí. Příroda se dokáže vzpamatovat rychle, případně mohou být bytostní přesunuti do jiných oblastí, kde budou užiteční. Navíc – i tlení a rozklad je činnost a pohyb v řádu stvoření... Při představě, jak tato planeta ozdraví a zmizí z ní všechno nesprávné, je mi lehké u srdce a vůbec mne neděsí, že lidské plemeno by snad při tom bylo kompletně eliminováno. Je zajímavé, že se v různých komentářích na internetu docela často objevují podobné názory. A nebudou to asi lidé, kteří věří v pokračování života po smrti, ale došli k tomu, že my jsme tak ničivý a zkázonosný element, že už přijímají náš likvidační proces jako zasloužený a nevyhnutelný.

Snad si řeknete, že proces teraformace je prostě nesmysl a nemůže na něm být nic moc reálného, je to jen jakási lidská utopie...

Kdysi jsem četl článek o vědeckém objevu, kde se zjistilo, že když se nějaký organismus vystaví zcela určitému druhu záření, dojde v něm k vyvolání jakési „genetické paměti“ a on se změní na svůj pravzor. Pokusy byly údajně provedeny s jikrami pstruha, následně se vykulil potěr prapstruha. Tedy ryby, která tady už dávno a dávno nežije. Totéž se podařilo se zrnem pšenice, ze které vznikla prapšenice...

Jelikož se v Poselství dočítáme, že v Tisícileté říši mělo dojít k velké změně klimatu, že se dokonce měly objevit nové druhy zvířat, že se Země měla dostat do vyšších úrovní vesmíru, že Země nebyla nikdy krásnější, než bude potom, apod., musíme připustit, že myšlenka jakési převratné změny Země nemusí být až takovou utopií, jak to vypadá.

Hmota má jisté zákonitosti a my se domníváme, že je máme zmapovány. Náš výzkum však vychází z pomalého evolučního cyklu, ne z radikální skokové změny, která jistě může v extrémní situaci nastat. Navíc jsou naše vědecká pozorování časově úzce ohraničená stupněm technického poznání, jsou tedy docela krátká. Takže starší děje spíše jen dedukujeme, než skutečně zkoumáme. Jsou to tedy dohady a odhady, vycházející jen z krátkého pozorování.

O velkých vývojových cyklech mluví, spíše než věda, jen historické fragmenty z poznatků dávných generací. Jsou to poznatky týkající se Platónova roku, velkých cyklů daných změnami znamení ve vesmírném Zvěrokruhu, apod. Když vezmeme v potaz informaci z Abdrushinových Odpovědí na otázky z tématu Energie a tíže, pak se nám otevírají zajímavé možnosti. Pokud to správně chápu, pak i částice hmoty má svoje „duchovní jádro“. Je to jistě jiné duchovno, než naše podstata, ale i tak je to element citlivý na vnější zdroje záření, je jimi snadno proniknutelný a do nějaké míry i měnitelný. A jestliže Abdrushin píše, že ke změnám na Zemi dojde změnou záření, lze si představit, že tímto zářením může být ovlivněno duchovní jádro hmoty a tím ovlivněna samotná podstata i forma hmoty. Můžeme polemizovat i o tom, že hmota se může začít chovat jinak, než jsme podle fyziky schopni si představit. Určitá forma teraformace je tedy teoreticky možná a není tedy proto důvod se tomu smát...

Změny související s Tisíciletou říší měly být vyvolány dvěma základními faktory – světovým soudcem, který vysílá svazky duchovních sil do stvoření a ty jdou po cestách vytvořených jednotlivými entitami až k nim, kde vyvolají náraz a transformaci, tedy duchovní soud (můžeme to v kontextu této úvahy pojmenovat třeba homoformaci) a kometou, která měla být

klíčem k fyzickým dějům (teraformace). Věřím, že duchovní děje proběhly a cosi z nich vyplynulo. Protože vše je jinak, než mělo být (naší „zásluhou“), neumíme správně vyhodnotit, co a jak vlastně proběhlo. K tomu nás mate, že ve hmotě nejsou ty transformace nijak zjevné, alespoň ne tak, jak bylo očekáváno. Duchovní účinky těžko můžeme fyzicky pozorovat a k pozemským dějům chybí síla vtěleného soudce, ale hlavně vliv komety. Ani zde nevíme, jak to mělo Zemi ovlivnit a jakým způsobem proměnit.

Možná mělo dojít k jakési teraformaci na bázi ovlivnění podstaty (jádra) hmoty. Vždyť jádro komety mělo být prastvořené podstaty, tedy mnohem vyšší, než duchovní částičky uzavřené v atomech hmoty. O kometě jsem tu již vícekrát psal, proto to zmíním jen stručně. Kometa měla být nástrojem do ruky Syna Člověka, nástrojem, který promění hmotu, aby On ji, i s vtělenými duchy, mohl řídit. Rozhodli jsme, že se nepodvolíme a že raději zahyneme, než bychom se sklonili před Vůlí Boha...Syn Člověka odešel, proč by Jeho nástroj letěl sem, kde On není? Do čí ruky by měl padnout, kdo by jej používal? Takže si myslím, že „vše bude jinak“ i v tomto ohledu.

Ale současně se vždy naplňuje Jeho tvůrčí slovo, mění ovšem podobu, tvar i dopad, podle změněných podmínek ...a tak se požehnání může změnit v prokletí, ale i naopak. Když tedy mělo přiletět vesmírné těleso a mělo provést nějakou transformaci Země....může se tak stát i bez oné Komety. Může se tak stát v principech, přiletí něco jiného, nebo jen jiná kometa a vyvolá podobné transformační děje, ale s jinými dopady. Zůstane však zachován základní princip očisty, základní princip pomoci i záchrany. Procitlé lidské duše si bděle uvědomí, že musí své názory měnit podle měnící se situace. Pochopí tedy, že princip zůstává, ale formy se mění. Něco přiletí, tady provede změnu, bude očištná, ale pro naše těla možná už příliš drastická. Jde však o ducha, proto se splní zaslíbení jeho spásy, jen bude muset za touto spásou sám jít tam, kde ještě může být „technicky proveditelná“ s ohledem na zákonitost hmoty.

Když sleduji vývoj dění na Zemi, zdá se mi, že sice probíhá intenzivní boj mezi dvěma skupinami lidstva, což lze pozorovat u různých voleb po světě – obyvatelstvo se vždy rozdělí na nějaké přibližné poloviny a každá chce opak - probíhá tedy určité třídění. Jenže to třídění není tak, jak to mělo být, na skupinu materiální a skupinu duchovnějšou. Je to už jen rozdělení na úplné šílence, kteří zničí celé lidstvo a skupinu, která toto nechce.

Nad tím stojí také dvě velké řídicí skupiny, ale ani jedna není pozitivní, i u nich se zrcadlí podobný rozdíl směřování. Skupina národních elit, myslících jen na sebe, žene národy do sebezničení a proti ní stojí skupina globálního řízení světa, která nechce zničit celé lidstvo, ale jen jeho část a ten zbytek si zotročit. Ani tyto nevedou svět do jasných zítřků ozářených Boží spásou. Proto ať zvítězí kdokoliv, povede nás stejně do rozkladu...

Naší jedinou pozemskou nadějí, a slovo „pozemskou“ zdůrazněme, protože duchovní naděje je v duchovní cestě ve smyslu Poselství, tedy pozemská naděje se mi jeví jedinečně nějaké teraformaci, ať už by byla vyvolána jakkoliv. Jen takové obrovské přírodní děje mohou lidstvu vyrazit zbraň vlastní pýchy a sebezničení z jeho pošetilých rukou. Jestli by to lidstvo změnilo...to nevím, historie ukazuje, že ani tady není velká naděje. Ale taková velká katastrofa by nám dala jinou „životní náplň“, než vyhledávat spory s druhými, plánovat válku, ničit druhé národy, kazit životy druhých lidí, ničit přírodu, vymýšlet něco lepšího, než přírodní řád, zahlcovat si životy nesmyslnými elektronickými hračkami, cíleně znehodnocovat dětství našich dětí tím, že jim dovolíme, ano, dokonce je podporujeme, v nesmyslném virtuálním životě...

My „životně potřebujeme“, aby nám to všechno někdo vzal dříve, než úplně zešílíme a tak ztratíme možnost i nejmenší změny. Pokud ještě milost Boží dovolí, aby nám to bylo vzato, pak třeba, někdo, snad ještě...ale jinak dovedeme vše a všichni (všeobecně myšleno) jen a jen do rozkladu. Proto vítám planetu Nostalgii (fiktivní planeta letící se srazit s hloupými lidmi, aby jim zabránila v dalším pokračování jejich devastujícího a prázdného bytí). Vítám ji, ať už mně a ostatním přinese pozemsky cokoliv, vesmíru přinese svobodu...od nás...hurá!

Jsme-li ještě vůbec takové milosti hodni?...to je otázka, na kterou, možná naštěstí, neznáme odpověď. Mnohem horší, než apokalypsa, je ponechání v pozvolném vyhnití, kde se už nic neprobere k životu, ale pomalu znecitliví, ochrne a bez boje se rozloží...

Nikdy jsem si nepřál, aby přišly bědy, apokalypsa. Bral jsem to jako čtenářskou pýchu, když se na to někteří těšili. Nevím, jakou měli představu, pokud tu, že budou zachráněni, protože čtou Poselství...pak jejich „těšení a přání“ nesdílím ani dnes. Pokud však jde pouze o nesobecké přání na osvobození vesmíru od špatného, pak apokalypsu zdravím, a to i v tom případě, že tím špatným bychom měli být označeni naprosto všichni včetně mne.

Naděje trvá...jestli je to naděje i pro naše hmotná těla - to není jisté. Nicméně, chápu sebe sama jako duchovní podstatu, proto je pro mne zcela zásadní „duchovní naděje“ a já věřím, že ta stále ještě je...

Ať prospěch vesmíru vždy stojí nad tím naším...

Proto radostně zdravím Teraformaci...

-ZF-

195. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 1

Přednášky, které mi připadají vhodné k těmto dnům a nejsou pro někoho známé:

64. Nemáte svůj pozemský život považovat za nejdůležitější

Nemáte svůj pozemský život považovat za nejdůležitější. Důležité je pro vás jen jediné: splňování, kvůli kterému jste směli být zde na Zemi.

Co mi prospějí malátní, unavení duchové, kteří couvnou zpět před nejmenším vánkem? Síla Lásky, která se obnovujíc k vám přibližuje, je zničí; neboť nejsou schopni být pomocníky na díle Světla.

Co mi prospějí duchové, kteří znají jen sami sebe a vlastní pozemský život? Budou spáleni žářem Lásky, která zkoumajíc posílá jejich vyzařování kolísavým pozemským okruhem a všechno spaluje. Před ní světlo jejich lásky neobstojí.

Co mi prospěje povolání, který sice zná povolání, které je mu dáno a povolání nicméně nesplňuje?

Jene, vyškrtni jejich jména z knihy splňování!

Nejsou více hodni nést nejsvětější znamení Světla. Také nejsou hodni, abych dnes ještě jednou na ně zavolal: Zvěstujte mne!

Můj nebeský Otec mi dal sílu. Můj nebeský Otec mi dal Světlo a všechen život a Já jsem JEHO Duch. Zvěstujte JEJ v mém Slově, zvěstujte JEJ svým konáním, zvěstujte JEJ svým životem! Doba dozrála, abyste se nyní konečně změnili v síle vašeho splňování. Kapka za kapkou padá životní žár z nejvyšších výšin na vás dolů – zapalujíc plamen ve vás a povznášejíc vás nyní konečně k činu!

Já vám říkám:

Já jsem ten život a vy smíte být účastni na bohatém požehnání, jímž byla zahrnuta Země, když se všechna nebesa široce otevřela a ze Svatého Grálu proudilo krvavě rudé Světlo všeho žití.

Požaduji od vás:

Budte bdělí a následujte mne!

Zvěstuji vám:

Já držím meč a soudím vás tím z Vůle Nejvyššího, který mne uvolnil ze SVÉHO Ducha a sešlal do hlubin, aby nastal klid a pokoj a mohla trvat věčná harmonie v kolísavých kruzích, které Země po tisíciletí uzavírá. Vedle mne stojí Boží Láska, která má původ ve mně a má noha kráčí cestou, kterou mi připravila Čistota.

196. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 2

Přednášky, které mi připadají vhodné k těmto dnům a nejsou pro někoho známé:

9. Veliká bolest jde všemi zeměmi

S tupým tušením stojí nyní všichni lidé před něčím nepochopitelným. Pokud ještě mohou tušit, to jest cítit. Volám ještě jednou ke konečnému procitnutí z divokého víru nesnesitelně prázdné povrchnosti! N a p o s l e d y !

Klidně na to může být výsměch a posměch odpovědí. Brzy však zmlkne a choroba těžce srazí všechny posměváčky.

A když všechny lidi zachvátí zvolna úzkost, pak nechť se pokusí, aby se ještě očistili klíčkami selhávajícího mozku. Mohou se spolehnout na školskou moudrost, na kterou se tak často odvolávali, mohou vzít své řády, své tituly, pocty, slávu lékaře, kazatele, soudce a státníky! Také všechno zlato a vše, co se domnívají ještě mít! Mohou jít také k těm, kteří se falešně nechají nazývat vůdci a proroky, anebo jimi býti chtějí. – Mohou je prosit o pomoc na důkaz jejich poslání – to vše nezmění ani o vlas to, co přijít musí. Neboť všechno pozemské vědění, všechna lidská síla a moc žije jen v jejich představách, není ničím před Bohem. Bude odvanuta tentokrát všechna havěť temna! Roztříštěna všechna lidská domýšlivost!

Ti řídcí však, kteří chtějí slyšet, nechť slyší: Nákaza může zuřit jen tam, kde jí k tomu byla uvolněna cesta. Zátopa nestoupá ani o píd' výše, než předem jí bylo určeno. Oheň z klína země a z oblaků nešíří svou zkázu ani o píd' dále, než smí. Bouře zuří svou určenou cestou. A když dosud pevná země kolísá, když řítí se hory, nové vyvstávají, když celé pruhy země řítí se v sutiny... nic neděje se bez pevného vedení Božské vůle! To budiž vám útěchou.

Abdruschin Letnice 1929

197. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 3

Přednášky, které mi připadají vhodné k těmto dnům a nejsou pro někoho známé:

56. Přípravenost k boji

Kdo chce stát na straně Světla, musí být připraven bojovat.

»Bojujte proti temnu – ve vás a kolem vás!«

Tak vám to již bylo řečeno. Právem stojí na prvním místě »ve vás«, neboť to je předpokladem pro toho, kdo se chce stát pravým bojovníkem Světla. Musíte bojovat proti slabostem a chybám ve vás, proti vašim špatným sklonům a nevhodným zvláštnostem, na něž jste si zvykli na Zemi. Neочиštění nemůžete vstoupit do služby – vždycky by vám to překáželo ve správném plnění úkolů, které vám byly uloženy.

Bojovat proti temnu kolem vás – to znamená být stále ve střehu před falešným našeptáním, před vlivy temna vedle vás, což můžete vnímat jen niterně, neboť to není hmotného druhu. Patří k tomu vnitřní vlivy blízkých lidí, k nimž jste se z vlastního popudu připojili nebo se jim zavázali. Ti pak často dosáhnou velkého vlivu na vaše jednání, poněvadž se příliš ochotně podvolujete jejich vlastní vůli. Jen zřídkakdy je však vůle těchto lidí v souladu s BOŽÍMI zákony. Jste ovlivňováni jejich myšlenkami a city, které však nebývají jen šlechetné.

Budte bdělí v tomto směru a pomněte, že jste často – aniž to víte – se všemi svými slabostmi využíváni, tlačeni a podněcováni temnem, jež vás chce zatížit tak, abyste se odchýlili nebo zeslábli ve vašem působení pro Světlo!

Vaše pevná vůle, nově upevněná, může tomu ihned odpomoci, v okamžiku! Pomyslete na meč dobrého chtění, o němž jste slyšeli. Můžete zahnat na útěk celé zástupy temných bojovníků, kteří by vás chtěli sevřít – jen když prokážete odvahu a pevnost! Obojí je temnu cizí – vy ale máte s sebou nesčetné světlé bojovníky, pro něž jsou tyto bojové vlastnosti samozřejmé. Ti necouvnu zpět, neustoupí změkčile tam, kde musí podle BOŽÍHO příkazu stát. Učte se od nich!

Víte už tedy, jak máte vést ten boj? Žít věrně podle projevené vůle BOŽÍ a ve smyslu této Vůle stát na Zemi, neovlivněni protivníkem a jeho temnými zástupy, jakož i souputníky – lidskými slabochy, kteří slouží jeho vládě, aby zadrželi vítězství Světla!

Vy však chcete být dětmi Světla, vybavenými zbraněmi Světla: vážným, dobrým chtěním, nikdy nekončící Láskou a připraveností ke službě, trpělivostí a vytrvalostí, bezpodmínečnou nezištností a obětavostí! Ježíš vám budiž zářným příkladem! Následujte HO!

198. Co mi přinesla Holubice

Nevím jak Vy, ale já chápu a vnímám velké děje, které o Slavnostech probíhají, jako interaktivní děj. Co tím chci říci? Ve stvoření probíhá nějaký velký, univerzální děj, který není přímo vázán na naše končiny, ale je všeobsáhlý, nadpozemský. Ve velikých vlnách prochází celým dílem stvoření a tak tyto vlny dorazí i k nám. My žijeme v určitém chtění, postojích ke stvoření a z toho vyplývá vznik určitého prostředí, námi ovlivněného. Toto prostředí má určitý charakter a určitou formu reakcí. Ty velké vesmírné vlny, vyvolané Vůlí Boží, nesou sice mnohostranné, ale přece ostře definované, projevy. Tato vlna, když dostihne naše končiny, vyvolá střet. Podle charakteru našich světů je tento dotek povzbudivý, nebo protikladný, vyvolávající bojové proudy. Působení Slavnosti můžeme tedy vnímat mnohostranně. Závisí to jednak od druhu světa, ve kterém žijeme, jednak na vlastním druhu usilování, ale, a to si málokdo uvědomuje, i na určitém základním postoji, který věřící člověk zastává.

V podstatě by se dalo říci, že jsou dva základní postoje, jak věřící k těmto dějům může přistupovat – postoj osobní a postoj neosobní, nadčasový. Při osobním postoji chce člověk zažít něco krásného, to je nejnvtirnějším chtěním věřícího. On je vnitřně přesvědčen, že když věří ve Stvořitele, dostane se mu jistého „přítakání“, možná by bylo správnější říci, že dostane jistou odměnu za svou zbožnost. Ale takto by si to málokdo přiznal a proto zůstaňme raději u slova „přítakání“, tedy pomoc, sílu, radost. Druhý základní postoj věřícího je, že on chce zažít „skutečnost“, jak existuje ve stvoření, chce zažít skutečný a nefalšovaný dotek té vlny, bez ohledu na to, co to pro něj znamená. Dopracovat se k takovému neosobnímu postoji není vůbec snadné a troufnu si říci, že jsem takových věřících moc nepotkal... Je v nás skryté přání „přijímat milost Boží“. V principu to není nic špatného, ale jen za předpokladu plnění zákona vyrovnání – jen tam může člověk očekávat brání, kde nejprve dává...

Když věřící dojde k poctivému hodnocení sebe sama, což ale vyžaduje nejprve mnohem širší pohled do díla Páně, pak teprve prožije, že jeho tzv. „dávání“ je velmi nepatrné a ještě je v něm skryto očekávání. Takovýmto postupným uvědomováním si sebe sama v Řádu světa teprve člověk dojde k tomu, že chce jen dávat, bez očekávání odměny. Ono se to dobře čte a dobře se o tom mluví, ale mít to v sobě bez přemýšlení, jako samozřejmost, to je něco docela jiného...

Tak tedy, až se člověk, alespoň trochu propracuje k takovému samovolnému postoji, který je jeho součástí, aniž by na to myslel a něco plánoval, pak může prožít Slavnost jako střet velkých vln chladné neosobní Vůle Boží a našeho pokřiveného světa. A pozor, mluvím-li o „světě“, pak sebe z něj nemohu vyjímat, protože já jsem ho stvořil, jsem s ním svázán a podílím se na něm do té doby, než vše, naprosto vše, v něm odpykám a od něj se uvolním. Mluví-li tedy o „pokřiveném světě“, musím mít současně na mysli i ten svůj osobní pokřivený svět, který nosím v sobě samém. Pokud člověk pořád ještě myslí, že v něm už je jen řád a harmonie, že si tedy nese Království Boží v sobě a tím je vlastně již skorospasen - pak tyto interaktivní pochody nemůže nikdy zachytit. On totiž žije jen ve svém vlastním a osobním „světě Grálu“. Je to svět jím vytvořený, který nemá spojení s vnějškem, přesto, že si člověk myslí, že ano. Je to svět izolovaný, proto nezachycuje změny a pohyby, které v interaktivní rovině neustále vznikají srážkou vln Vůle a našich dalších a dalších forem, protože my stále tvoříme další formy... Takovýto „osobní svět“ je plný radosti a vůbec nereaguje na to, co stvořením k nám probíhá.

Vzpomeňme jen pár takových vět – jak bytostní, chvějící se pod tlakem soudu, vetkávají úzkost do zvuku zvonů, nebo že když se pronese slovní spojení „pozemský člověk“, hned vznikají formy nelibosti, které se tíživě snášejí dolů na nás. Věřící nic takového necítí, protože v jeho světě jej Bůh jen miluje a dává mu neustále sílu, když on je přece tak zbožný... Kdo je poctivý, může takových pojmů a postojů najít v samotném Poselství mnoho. Ale chce to přestat na sebe pohlížet jako na spaseného. To je pro mnohé velmi, velmi těžké.

Kdysi jsem měl přednášku ke čtenářům, ve které jsem popisoval skutečné a pravdivé příběhy posbírané ze skutečných čtenářských životů. Nějaká účastnice přednášky se tak vztekla, že ji museli z přednášky odvést - ona mne považovala za lháře, protože v jejím vlastním „světě Grálu“ bylo vše dokonalé a čtenáři byli spaseni. Kdyby přiznala opak, musela by si přiznat, že ani ona sama možná spasena ještě není a příjemné pocity, které si nosí po tom ošklivém světě, to je hlavně sebechvála, která hřeje, ale nikam nahoru nedoveče.

Ať už mi věříte, či nikoliv, já prožívám Slavnosti v těchto střetech Božské dokonalosti s naší a mou nedokonalostí a malostí. Proto jsou pro mne tyto dny mnohotvárné. Je v nich přítomna jistě ta veliká milost, ale současně bolestné procítění vzdálenosti, ve které se nacházím, a nacházíme. Procítění vlastní malosti, neschopnosti a procitnutí zoufalého výkřiku o pomoc: Bože, pomoz mi vzhůru, já to bez Tvé pomoci nedokážu.... A je to celkově zvláštní vjem, v němž se mísí vděčnost, ale i bolest a veliký smutek... Nemohu Vám to popsat, protože je to děj duchovní a tím těžko přenositelný. Ta veliká, neosobní a tvrdá síla, která člověka až sráží k zemi, není nijak „příjemná“ a proto ji člověk procítí jen tehdy, pokud prožije Pánův výrok, „...nechte do sebe proniknout mou přísnost, aby vámi projela jako oheň...“ Takovou sílu už dávno pociťuji den před Slavností a je to děj, který má k něčemu „příjemnému“ velmi daleko. Vyvolává až fyzické bolesti, třeba i zhoršení zdravotních problémů, a jiné. Teprve takto otevřen, snad i zdeptán, může člověk vstoupit do Slavnosti, vstupuje tam v plném vědomí své malosti, bez očekávání a požadování, jen v pokoře. Snad by se ten postoj dal definovat pozemským výrokem: ...chci raději shořet ve světle, jako můra, než nadále žít v temnotě... A touto „temnotou“ myslím každou, tedy i tu, co je ve mně.

V tyto dny ke mně přistoupila touha opět sáhnout do historie a inspirovat se tím, co jsme kdysi prožívali při hledání Světla. Po dlouhé době jsem sáhl po životopisu Keltové. A právě v těchto dnech mi hodně přinesl.

Ten dlouhý úvod nebyl bez souvislostí. Děje Slavnosti ve své veliké neosobní všeobsáhlosti se zde v hlubinách střetnou s naší nezákonnou přítomností. Proto v těchto dnech si může člověk ještě ostřeji uvědomit, co je zde nesprávného. Tak i Keltové mi ukázali mnohé z našich dnešních čtenářských postojů v jiném „světě“, než je čtenáři chápáno.

Věřící člověk a čtenáře z toho jistě nelze vyjmout, nechce žádné násilí, nechce boj, ale mír, nechce vzdor, ale klid, nechce odpor, ale přitakání. V ovčinci by tento postoj nebyl kontraproduktivní, ale ve světě vlků, tygrů a hyen...tam už ano. V mnohém čtenáři přetrvává křesťanská ortodoxní idea výkladu výroku – kdo do tebe kamenem, ty do něj chlebem. Nechci rozebírat tyto Biblické výroky, ale jen podotknout, že tento vnitřní postoj je zakotven v mnoha čtenářích i když by jej snad nahlas nikdy neřekli. Je v tom i obava z karmy, z Desatera, z hříchu, to vše by přece mohlo lehce vzniknout i při pouhé sebeobraně... Je tedy lepší mít představu pasivního sebeodevzdání s prosbou a přáním – však Bůh jistě svým dětem pomůže... Jestli alespoň něco z toho dokážete připustit, pak vám doporučuji si Kelty přečíst...

Zde máte národ, který byl pevně a jasně spojen s Boží vůlí a jasně mu byly dávány pokyny, co má v těžkých dobách dělat. A tak byl také varován před útokem Římanů, bylo mu přikázáno, aby se od bytostných naučil vyrábět zbraně, bylo mu přikázáno, aby se pravidelně cvičil v boji. A jistě v takovém ozbrojeném boji dochází ke zraněním a zabití nepřítelů... A zde by si čtenář měl poctivě položit důležitou otázku: „Já sám jsem přece pacifista, násilí nemám rád, zbraně mne děsí a to vše jen vyvolává neblahá zpětná působení...co bych dělal, kdyby po mně bylo chtěno ozbrojení, bojový trénink, boj a třeba i zabíjení“. Položte si tu otázku poctivě, vžijte se do ní, co byste udělali? Já osobně si myslím, že mnoho čtenářů by raději zpochybnilo zvěstování a zavrhl je jako lákání temnoty, než aby uposlechlo. Proč? Protože je v nich pevně vryto, že zabít někoho je hřích...proto by se raději nechali zabít, než aby se bránili s rizikem zabití. Zkuste si to v sobě prožít...

Ale vraťme se ke Keltům. Bylo jim zvěstováno, že se musí ozbrojit a vyrazit proti nepříteli, musí odvážně bojovat za svůj národ a v tomto velkém boji budou všichni, naprosto všichni pobiti. Jak na to reagovali? Jak byste reagovali Vy? Oni křičeli nadšením, jásali, byli šťastní. Také byste to tak procítili? Ne si to „naplánotat“ podle Poselství, nebo, že jsem to nyní tak uvedl, ale zcela podle Vaší vnitřní přirozenosti. Ponořte se do sebe sama a zkuste zjistit, jak byste to prožili a jak byste reagovali... Na tom můžete poznat, jestli jste vnitřně volní, nebo svázáni nějakými nařízeními, o kterých ani nevíte, jestli nejsou příliš dogmaticky chápána...

A další postřeh od Keltů. Byl tu jeden člověk, který měl silné spojení. Tomu bylo dáno, že směl spoluprožít ukřižování Ježíše. Ten prožitek byl tak děsivě mocný, že ho to zabilo... A jak prožíváme my, sice historicky vzdálenou, ale ve vytvořených formách stále stejně živou, formu ukřižování o každých Velikonocích. Ptejte se sebe...

A pak tu byl jiný člověk, ten měl také silné spojení. Když prožil spojení s vysokou úrovní, pozemsky zemřel. A to oni tehdy ještě žili v harmonickém světě, takže tam nebyl tak obrovský skok mezi jejich současností a tím vyšším. Jak my dnes prožíváme nebetyčný rozpor mezi Světlem a naší přítomností? Ptejte se sami sebe...

A konfrontujme se s přítomností. Světem se valí miliony lidí, kteří většinou mají přesvědčení, že oni jsou vyvoleni pohltit svět a vyhubit křesťanství i bezvěrectví. Oni jediní mají v dnešním povrchním světě jakési přesvědčení, silnější, než kdysi římsí vojáci, kteří chtěli zabrat zemi Keltů a jejich národy vyhubit a zotročit. Tento dnešní valící se dav s přáním uchvátit, porobit, zotročit a vyhubit se jistě stane jedním z prubířských kamenů lidstva. A bez ohledu na to, jestli se jedná o Muslime, černochoy, bělochoy, nebo kohokoliv...je tu reálná vize, že nějaký nepřátelský dav bude chtít dobýt naši pozemskou vlast, vyhubit náš národ. Ta vize je velmi reálná, protože už probíhá v zemích kolem nás a nám je vnucováno, že musíme přijmout tento úděl též.

Bez jakéhokoliv hodnocení, bez přemýšlení o karmě, o lásce, soucitu a čemkoliv jiném. Vzpomeňte na Kelty a jejich situaci, která od té naší není tak vzdálená. Vžijte se do toho a pak si položte otázku – kdyby Boží Vůle po mně chtěla to, co tehdy po Keltech – vezmi zbraň a běž chránit národ a zemi, kterou ti Bůh propůjčil...vezmi zbraň a používej ji – tedy i zabíjej...

Prožijte to – dokázali byste vzít pušku, pistoli, samopal a střílet do davu, který si dnes můžete reálně představit? Dokázali byste to, nebo byste řekli, že to po Vás chce ďábel?

Takové otázky mi přinesla Holubice a já je nyní posílám i k Vám. Jsou to otázky důležité, protože nejsou o teoriích, ale o našem skutečném světě a životě...

Reakce paní Zapletalová:

Zdravím Vás srdečně, úvahami se zabývám, v knize Keltů mne (jako ženu) oslovilo i to, jak se chovaly ženy, to bylo také o velkém hrdinství a opravdové lásce a důvěře v Boží Vůli.

Dovolit muži připravovat se na boj, nebědovat, ba podporovat....to je také velké hrdinství, které svědčí o tom, že ten náš život vezdejší není prvořadý...

Jistě musely v sobě zabojovaly, aby to zvládly...skláním se před nimi...

Která z nás by to dnes dokázala, podporovat muže, když věří, že mu jde o důležitou a dobrou věc a překonat strach o něho, o sebe...

No, také by se asi moc takových nenašlo...

Třeba se mýlím a se současnou situací ve světě se možná mnohá překoná a pochopí a podpoří, když je třeba...

199. Sebevraždy zvířat

Zdravím Vás, pane Fritz, myslíte, že i takto by v dnešní době mohlo působit bytostné???

Zpráva z tisku:

Stádo krav ve Švýcarsku hromadně skočilo ze skály. Farmáři netuší proč...

Švýcarští farmáři si lámou hlavu nad případem, který se jeví jako hromadná sebevražda krav. Třináct kusů ze stáda v kantonu Valais na jihu země překonalo bariéru a skočilo či spadlo z útesu. Dvanáct krav po pádu z padesátimetrové výšky uhynulo, třináctá byla se zraněními převezena na veterinární kliniku do Bernu... Podobný incident se už ve Švýcarsku stal v roce 2009. Tehdy za nevyjasněných informací v obci Lauterbrunnen skočilo ze skály osmdvacet krav a býků.

Reakce ZF:

Dobrý den přeji...a děkuji za námět.

Když to vezmeme logicky...bytostní by jistě mohli nahnat zvířata do propasti...ale proč by to dělali? Aby nás varovali? Ale je přece jasné, a jistě i jim, že toto by nikdo nepochopil. Proč by mělo být vyvoláno utrpení zvířat a jejich skon...pro nic?

Logičtější mi připadá myšlenka vycházející z PG, že i boj v přírodě/jeho forma/ je ovlivňována lidmi. Tedy, že můžeme pomocí našich útvarů ovlivňovat chování zvířat, těch domácích, s námi spojených, o to více. To, že pes a jeho pán mají mnoho podobného, je dostatečně známo. Proto mi připadá logické, že podobně mohou naše démonické útvary, myšlenkové formy, apod. hnát zvířata... kam? K sebezničení, protože hlavní myšlenkou dneška je přece SEBEZNIČENÍ.

Jistě, že mnozí lidé nechtějí SVÉ SEBEZNIČENÍ, ale „jen“ zničení Ruska, zničení bílé rasy, zničení hranic, národů, zničení rozdílu mezi mužem a ženou, zničení rozdílu mezi normální sexualitou a nenormální - za tím vším je ale výsledek ZNIČENÍ LIDSKÉHO DRUHU. Že si to ve své hlouposti lidé neuvědomují a pro svůj „pocit“ tomu dávají jiný cíl, je zcela nepodstatné, protože zákony stvoření registrují podstatu a ne předstírání. Je známo, že člověk v určitém stupni degradace vlastní osobnosti má ryze nihilistické cíle – nejen spáchání vlastní sebevraždy, ale pohrdání lidstvem, přání, aby vše bylo zničeno, protože on sám v tom už nenachází žádný smysl. Takovéto vnitřní postoje se dnes už častěji projektují u různých skupin, které pak inklinují k drogám, sexuálním úchytkám a extravagancím všeho druhu, ale i pohrdání životem, hazardování se životem, adrenalinovými zábavami, apod.

A vždy jde o nejzákladnější jádro děje, ne o jeho vnější nuance. A vše směřuje k sebezničení. To dělá Evropa, to dělá bílá rasa, sluníčkáři, neziskovky, politici, propagátoři masové homosexuality, feministky, vítači islámu, popěrači všeho zavedeného ...všichni přece ženou lidstvo na skálu, z níž vede jen skok do propasti. Tato silná snaha jistě vytváří hlavní energetické pole, které je ještě živeno strachem a popíráním skutečnosti, toto popírání pak brání protiproudům, aby pomocně zasáhly k oslabení této sebezničující snahy - to vše vede jediné do propasti. A když tyto proudy, z nějakého důvodu lokálně shromážděné a posílené na nějakém konkrétním místě, se ztělesní před stádem zvířat...

To je ale současně i předzvěst naší cesty (mnozí budou raději páchat sebevraždu, než žít ve světě, který si připravujeme). Ve stvoření je vše mnohotvárné, tedy může to mít současně více významů, ovšem jeden bude základní a nosný. Tady mi varování nepřipadá jako cíl, jako sdělení, ale jen důsledek našeho konání. Že v tom někdo něco může pochopit - to už je jen jedna z milostí prohlédnutí - málokterými však využita.

Reakce paní Zapletalová:

Vzpomenula jsem si na příběh z Bible - Bible, Marek 5 - Uzdravení posedlého v Gerase. Je tam psáno, že v tom jednom zlém člověku bylo mnoho zlých duchů a říkali si "légie"....A když pod vlivem Světla z Ježíše museli odejít z toho člověka a On jim dovolil odejít do prasat, tak celé stádo, je psáno, že dva tisíce, se hnalo střemhlav po srázu do moře a utopili se. A když si tak uvědomuji, že vlastně ti, kteří touží po moci nad všemi lidmi - to jsou také posedlí po moci - a to je velká degradační síla a je to podobné tomuto příběhu...

Reakce ZF:

Děkuji za reakci. Také jsem si na tento příběh vzpomenu. Nicméně....Bible je knihou podobnosti a navíc byla podána k určitému stádiu zralosti lidstva. Tomu je mnohé podřízeno. Pokud bychom tuto pasáž chtěli brát doslova – nemyslím si, že je člověk posedlý celou légií duchů, spíše tak jedním konkrétním, pokud se nejedná o nějakou konkrétní závislost. Např. podle románu jasnovidky pani Pilchové (román Můra je k dispozici), takové sexuální dobrodružství, bez lásky, jen za účelem pohlavního vybití, přitahuje svými energetickými výboji připoutané duše, které si chtějí „užít“, tedy čerpat z těchto zášlehů energie. Tady je skutečně popisováno velké množství duší, které k pohlavnímu aktu přitáhne jejich sklon. To je však událost konkrétní a po jejím doznění jdou připoutaní hledat jinde stejnou rozkoš. Takže se zde nejedná o posedlost.

Biblický příběh naznačuje, že by jeden pozemšťan byl trvale ovládnut „stádem“ připoutaných duší. Nevím, jestli je to možné, třeba ano, ale spíše mi to přijde dost nepravděpodobné... V případě posedlosti to bude silné spojení mezi jednou duší a pozemšťanem, je to silné individuální pouto, nemyslím si, že by to mohlo být „stádo připoutaných duší“. Ovšem zcela jistě je možné napadení člověka myšlenkovými, nebo citovými útvary, které zevně mohou mít různé podoby. Takže mohou být považovány za duše... Co mi však připadá velmi nepravděpodobné, je to, že by tyto útvary, nebo dokonce samotné duše, byly nějakým aktem připoutány ke zvířatům a následně byla tato zvířata zničena sebevražedným aktem. Ať už útvary, nebo připoutané duše, jsou, podle mého, vázány na lidský druh a na bytostně zvířecí těla. Ovšem citové útvary člověka mají bytostné jádro a proto mohou mít zevní podobu se zvířecími rysy, což by mohlo vyvolat takovou zjednodušenou interpretaci, jako je v Biblickém příběhu.

Když si přečteme v Marii z Magdaly pasáž, jak Syn Člověka kráčí do hlubin za Luciferem, najdeme zde mnoho takových, zdánlivě „zvířecích“ forem, které na Něj chtějí útočit a on je svou vůlí spálí... To bych bral jako určitou ukázkou působení čistého principu na temné útvary – ony jsou jeho silou zničeny. Tudíž i onen Biblický příběh by se dal vyložit podobně. „Légie“ temných útvarů, připoutaných k postiženému, mají zvířecí formy (prasata), protože jeho

směřování a vášně jsou animální, nízké, chtivé). Síla Božského je vyžene z přímého okruhu postiženého a nažene je ke zničení – spálí je vysokou silou, jakoby se utopily v moři Světla...

V historické době Bible můžeme těžko očekávat rozlišování mezi myšlenkovými, citovými útvary a připoutanými dušemi – tehdy by ještě člověk těžko takové nuance mohl vůbec pochopit. Nemluvě o tom, že každý z těchto tří uvedených může mít velmi různorodou podobu, dokonce podobající se jak člověku, tak zvířeti.

200. Odpykání

Byla mi položena následující otázka:

Jestliže si, alespoň zjednodušeně, představíme rozvětvenost karmických vláken, naskýtá se otázka, jestli je vůbec možné odpykání jediným činem. Když člověk někomu ublíží, změní tím do nějaké míry běh jeho života, to se promítne i do činů, které měl vykonat a tak naším činem vstupujeme do řetězce událostí jiných životů a lidí. Karmická vlákna se jistě táhnou od nás ne k jednomu člověku, ale k mnoha a mnoha lidem a taky do různých událostí a dějů. Přemýšlíme-li o tom, pak nějaké jednoduché odpykání „dobrým životem“ nebude asi stačit, protože vše musí být napraveno a člověk tedy musí být konfrontován se všemi svými činy, myšlenkami, útvary, ale i hromadnými, národními, nebo dokonce světovými ději. To asi ani nemusí být proveditelné v jediné inkarnaci.

Když si tedy vezmeme děj, popsany v Bibli, kdy lotr na kříži uznal Ježíše a ten mu za to slíbil: „Ještě dnes budeš se mnou v Ráji“, pak je na místě otázka, je-li to možné. Je možné takto vše odpykat? A co všichni ti postižení a zapletení do vláken karmy onoho lotra? A že to nebyl dokonalý člověk s minimální karmou, o tom svědčí už to, že byl „lotrem“. Jak to vše chápat?

Za prvé je nutné si uvědomit, že Bible je knihou podobenství a knihou, která mnohde popisuje hlavně děje duchovní. Brát ji tedy za základ pozemských výkladů, bude vždy trochu problém. Jen těch několik příkladů, které nám Abdrushin ukázal k některým výroky z Bible, ukazuje, jak daleko jsou ty pojmy vzdáleny od pozemského výrazu, jak je psán a chápán. Uvedme například pojem „udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav levou“, jak je vysvětlen v př. 15. prosinec 1929..., nebo podobenství o nasycení davů několika rybami, a jiné. Můžeme si k tomu přidat i podobenství o tom, jak Bůh žádal Abraháma, aby upálil svého syna... pochopitelně je to podobenství o překonání silného připoutání na své dítě, toto připoutání mělo být „spáleno“, ne ale syn... To jen tak na osvěžení poznání, že Bibli nelze brát „doslova“.

Ale, zkusme to...

„Ještě dnes se mnou budeš v Ráji“, řekl údajně Ježíš lotrovi, který prohlédl. Jenže Ježíš přece „ještě dnes“ v Ráji nebyl, ale pohyboval se tu, setkal se s učedníky, apod. Podle některých spisků, jimž můžeme věřit, ale nemusíme, se musel i Ježíš podrobit zákonitostem ve stvoření a musel čekat, až se o Letnicích otevřou všechny brány mezi úrovněmi, než mohl pokračovat v odchodu.

Pojďme však k lotrovi...mohl on vylézt do Ráje? Těžko, protože sám Abdrushin uvádí, že tehdy lidskému duchu chybělo poznání a tak mohl vystoupit, když se skutečně dobře vyvíjel, jen do úrovně svého chápání a tam musel čekat až do soudu. Takže lotr těžko mohl tehdy vylézt do Ráje...

Zamysleme se však všeobecně nad možností jednorázového osvobození od veškeré zátěže. Kdyby člověk měl rovnou ze Země putovat do Ráje, musela by zmizet celá jeho karma jedním okamžikem. Ve vztahu k jeho osobě samotné si to snad lze představit – ohromně se polepšil a jeho vina se odpyká jen symbolickým dějem... To je jistě možné, ale spíše v případech, kdy karma nebude velká a hlavně nebude příliš rozkošatělá všemi směry. Tedy,

že do ní nebudou zapleteni další lidé a od nich ještě další, že nebude člověk propojen s národními ději či ději vázanými na skupiny dalších lidí. Takové děje pak vyžadují naplnění mnoha podmínek, které už nejsou vázány jen na viníka, ale na další okolnosti, které vůbec nemusí být možné splnit najednou. Musí se naplňovat postupně, protože ostatní zapletení lidí se jednak nachází zde, jednak na onom světě, jednak v nějakých situacích, které odpykání znemožňují, atd. Je to celé rozsáhlé pletivo, které nelze smazat jediným pohybem mysli.

Když si člověk přečte román jasnovidky paní Pilchové – Putování duší, může si udělat malou představu, jak obtížné je odpykat. Jistě, můžeme říci, že zde je líčena dlouhá cesta jedné duše od doby Ježíšovy až do přítomnosti, duše, která měla co odpykat. Můžeme říci, že jiná duše, která už prošla, podobně jako ta zmíněná, dlouhých řetězcem odpykávání v mnoha předchozích inkarnacích a nyní stojí v té poslední, už notně očištěná – u té už stačí jen to poslední „malé odpykání“, aby vylétla vzhůru... Že se tedy jedná o příklad, který mohl být podobný i u lotra na kříži. Ano, jistě, kdybychom vzali nějaký hypotetický příklad určité duše, už ve fázi konečné očisty, jako byla například literární postava Verunky v knize M. Kübera Verunčina tři světla, pak by to vypadalo reálně. Jenže takováto duše už by žila velmi mravním způsobem života – to ale těžko můžeme předpokládat u lotra na kříži...

K jeho osobě však musíme přidat něco, co nelze přidat ke každému vývoji. Jedinci, kteří jsou nějak spojeni s velkými vesmírnými vývojovými ději, což jistě souvisí s vtělením Božích Synů, jsou zapojeni do Božských dějů. Jak sám Abdrushin uvádí o povoláných, jsou to pak děje poněkud jiné, než u duše s ději nespojené. Božské určení vyvolává spojení s jinými silami a tím i vyššími ději. Tam pak je možné velice zrychlené odpykání, které by jinak trvalo řadu inkarnací. V těchto případech pak zvýšená síla proudí do celého karmického tkaniva duše a tím i ke koncům vláken. Což pak znamená, že tato síla zasáhne i další duše spojené s viníkem, zasáhne i do větších dějů s duší spojených. Tím se pak dá do pohybu celé karmické tkaní, včetně všech zúčastněných duší, ale i dějů. A jen láska k Bohu a plná důvěra k Němu, může viníkovi dát oporu, aby toto zvýšené dění „ustál“. K tomu mu napomáhá ochranná světelná stěna, která ovšem pomůže jen za určitých osobních postojů viníka, což ovšem těžko zvládali i konkrétní povolání. Musíme ale tento děj v určité míře připustit i u řečeného lotra. I on mohl být spojen s ději, které souvisely s misí Ježíše, a proto mohl odpykat jinak, než duše s ději nespojená. Teoreticky tedy musíme připustit, že u něj děj odpykání mohl být tak zrychlen, že se mohl mnohem rychleji a snáze osvobodovat, nicméně i pro něj muselo platit to, co platí pro každého – hříchy proti Duchu musí být odpykány...

Celý zmíněný výrok bych tedy chápal ve dvou rovinách. Jednak jako symbolické podobenství – vyjádření principu, že duše jde správnou cestou a bude-li po ní pokračovat, pak se do Ráje dostane „brzo“ (podle Abdrushina všechny duše musely ve světlejších úrovních čekat až do soudu). Proto slovní vyjádření „ještě dnes“ nelze brát doslova. Druhou rovinou je to, že tato duše to mohla zvládnout mnohem rychleji, než ostatní, pokud ovšem později splnila vše, co ji čekalo dále, po odchodu z těla.

Nevažme se tak ortodoxně na jednotlivá slova, ale snažme se to vnímat jako širší obrazy, jako pohled na krajinu z vysokého kopce. Tak člověk uvidí širší souvislosti, dohlédne k obzoru a detaily ho nebudou svazovat. Jen tak se dá vytušit princip, jinak je nebezpečí „zaseknutí se“ na jednotlivé větě, slovu, které máme sice ve zbožné úctě, ale tím mu dáváme úzký rámeček neměnného dogmatu... -ZF-

201. Pohyb člověka stvořením

K tomuto tématu mne inspirovala paní Zapletalová, která mi poslala svou vlastní, dobrou úvahu o vnímání pohybů ve vztazích. Její úvahu zveřejním hned po té své. Já bych chtěl její postřehy ještě maličko rozšířit.

Čteme v Poselství mnoho námětů a inspirativních vět o pohybu ve stvoření. Čteme je, věříme jim, ale nyní, u tohoto tématu, si uvědomuji, že náš pohled na tuto tematiku je přece jen příliš úzký a vlastně pořád spíše teoretický, než prakticky uživatelský.

Zkuste si položit otázku a pak pozorujte, co se vám vynoří v mysli k otázce o „pohybu ve stvoření“. Asi nějaké výroky z Poselství, možná i jakási obecná představa, že je nutné se zabývat Poselstvím, snad o tom přemýšlet, nebo si s někým o tom povídat, možná se modlit...je nutné být duchovně čilý, bdělý...a možná další moudré věty, jejichž opakováním vzniká dojem, že už víme, o co tu jde. A přece...všechna ta slova „bdělý“, „čilý“, „pohyblivý“, jsou příliš všeobecná, a proto v praktickém životě neuchopitelná, tak je logicky aplikujeme na další všeobecné roviny typu „čist Poselství“, apod. Jenže cokoli z Poselství by mělo být použitelné v určité formě pro každodenní a běžný život, jinak se to stává jen krásnou, ale nepraktickou relikvií.

Jsme duchové, kteří se z nevědomého stavu pomalu, velmi pomalu, propracovávají do stavu vědomého. Čím? Tím, že prožíváme různé zážitky, konfrontace a dojmy a ty pak v sobě zpracujeme. Postupně, z opakovaných prožití daného druhu, vznikne určitá konkrétní forma reakce, tedy jak hodnotíme a jak na danou situaci reagujeme. Jestli tomu budeme říkat mechanismus, schéma, matrice, nebo jinak, není důležité. Z těchto jednotlivých přijatých schémat se pak skládá větší a širší „životní postoj“. Ten už není zaměřen jen na jednu věc, ale obsahuje jakousi širší matici, která nás jednak charakterizuje, ale současně se i dále profiluje do souboru postojů k jednotlivostem. Tímto způsobem se pak formuje „osobnost“ člověka, jeho individualita a z hlediska Poselství – sebevědomý tvor. Jestli je toto uvědomění v souladu s řádem stvoření, nebo jde proti němu, to určí, jestli bude osobnost zachována, nebo bude muset být zničena.

I nesprávně vyvinutá osobnost je ale už osobností, má sebevědomí a tím musí mít i odpovědnost. Alfou a omegou všeho jsou tedy osobní prožitky, proto se s námi (lidstvem) Abdrushin loučil slovy – nyní jděte a prožívejte, už vám nemám co říci.... Ale prožitek bez vyhodnocení a vnitřního přijetí závěrů, nemá duchovní hodnotu pro sebevědomého tvora. On už musí prožívat vědomě, ne impulzivně bez vyhodnocení, bez poučení a případné změny postoje.

Ve smyslu řečeného je nutné pojem „pohyb stvořením“ směrem k nám poněkud upřesnit. Prožívání musí být osobní, jinak osobnost nezasahuje. Jsme zde vtěleni, abychom prožívali a následně vyhodnocovali. Proto i pohyb musí mít stejný obsah a cíl. Pohyb mluví o změně – kdo chvíli stál, už stojí opodál... Plavec v proudu, když se přestane pohybovat, je ihned odnesen zpět – duchovně to ale znamená duchovní poklesnutí neboli duchovní pád. Vzpomínky paní Gega...kdybyste byla výše, už byste klesala...jí říká Abdrushin, když se jen oddala myšlenkám ublíženosti, sebestřednosti a sebelítosti. Pohyb je tedy nutný na všech rovinách současně. Teoreticky se o tom dobře mluví, ale zkusme se podívat na pár praktických příkladů ze života, ne jen odněkud vyčtených...

Máme nějaký osobní dlouhodobý vztah. Náš partner má nějaké zvyky a své životní postoje, které se nám nemusí zamlouvat. Po jistém čase si vytvoříme k jeho projevům svoji reakci. Tu pak aplikujeme bez uvažování, vlastně automaticky a schematicky. Myslím, že nebude nikoho, kdo by to neznal... Jenže partner se může změnit. Nebude to změna skoková a nemusí být ani zrcadlová, takže se vůbec nemusí chovat „naopak“, ani se nemusí chovat tak, jak my si „přejeme“. On se prostě chová jinak, než se choval, ale my reagujeme pořád stejně, jako by on byl stejný. Takže on se změnil, ale my jsme si toho, přes naše strnulé schema, nepovšimnuli. To tedy znamená, že u nás nenastal pohyb, ale ustrnuli jsme ve starém postoji a navíc ani nevnímáme změněnou realitu – takže jsme v tomto případě izolováni od reality, od světa.

Žijte přítomností – to s tím vlastně také souvisí. Když stále vnímáme partnera, jaký byl včera, žijeme v minulosti. Když mu stále podsouváme svoji představu o tom, jaký by měl být podle naší představy, dost možná žijeme v budoucnosti, možná však jen ve vlastní iluzi, ale určitě ne v přítomnosti. Vše je v pohybu, možná to není dobrý pohyb, ale pohyb to je. Partneri se nějak mění, sousedi se mění, děti se mění, národy se mění, svět se mění...a my musíme se svými názory jít s těmito změnami, abychom si udrželi pohyb a nežili mimo realitu. Uvedený příklad o změně partnera si může každý snadno vypořádat, ale...musí si nejprve uvědomit svůj, často již vůbec nepozorovaný, naučený postoj. Při upozorování tohoto „svého schématu“, musí tento postoj zabrzdit. Nesmí tedy děje „nechat běžet bez dozoru“, mechanicky, ale vědomě je registrovat a zasahovat do nich – teprve potom můžeme mluvit o nějaké „duchovní činnosti a bdělosti“. Jednáme-li „automaticky“, podle naučených schémat, těžko můžeme mluvit o nějaké duchovní činnosti, leda by sám duch „jednal automaticky“, to by však znamenalo jednání nevědomě, nebo jednání ve spánku, nikdy to nejde spojit s pojmem „vědomě jednající duch“. Už tím, že si toho člověk „začne všímat“, znamená, že tomu věnuje pozornost svého ducha a to je teprve nějaká duchovní činnost. A právě tak, jak vnímáme podle starých schémat svého partnera, nebo i jiné blízké, tak reagujeme na svět a události v něm.

Už jsem se tu někde zmiňoval, že komunismus a socialismus zasáhl do mého života několikrát a vždy to bylo trpké. Rodiče neprošli komunistickými prověrkami, měli problémy v práci a to se přeneslo i k nám domů. Já jsem byl po vystudování střední školy s vyznamenáním, spolu s jednou spolužačkou, pozván do ředitelny a tam nám bylo s lítostí oznámeno, že přes náš zjevný studijní úspěch nás škola nesmí doporučit k dalšímu studiu, protože rodiče nemají ten správný politický profil. Další kroky s mým studiem byly podobné... Mohl bych tedy říci, že můj vztah k těmto doktrínám socialismu byl vyhraněně odmítavý a to z vlastního prožití.

A s těmito doktrínami souvisel i Sovětský svaz, jeho řízení našich komunistů u nás, jeho vojáci u nás, atd. Naproti tomu Amerika – to byl ideál svobody a všeho dobrého. Vytvořil jsem si tedy v sobě schémata – Rusko je vše špatné a zlé, ale Amerika je ve všem dobrá. Když dnes člověk chce „být trochu v obraze“, tedy najít pravdivější informace, musí být také pohyblivý. Nejen ve sběru informací, ale hlavně v jejich třídění v sobě. Náhle se tak konfrontuje s úplně opačnými názory na tyto národy. Může jistě setrvat v těch svých původních postojích, nebo se pokusit uvidět „věci nově“. Není to totiž jen o tom, jestli člověk viděl věci dříve pravdivě, nebo žil v iluzi, ale hlavně o tom, že vše je v pohybu a dnešní Amerika není tou včerejší, Rusko není Sovětský svaz, Evropa není Evropská unie, Francie není tou včerejší Francií...ale Německo se například zdá vracet k tomu původnímu Hitlerovskému.

Tak se všechno proměňuje a pohybuje – člověk musí odkládat své včerejší názory a nahrazovat je novými, jak se dnes říká „musí aktualizovat“ vše. V tomto smyslu pro mě například už není nijak důležité (pro můj dnešní postoj), kam dříve směřoval Sovětský svaz, ale kam nyní směřuje Rusko a podle toho budu hodnotit, jestli je to směr (a to zdůrazněme-mluvím pouze o směru, ne o lidech) smysluplný, nebo ne. Pod stejně reálným pohledem chci hodnotit Evropskou unii, pomoc nějakým imigrantům a vše ostatní. Zde není možné se odvolávat na „staré ideály“, ty mohou být naprosto v pořádku, ale současná realita, která se těmi ideály pouze zaštiťuje, má zcela jiný směr a cíl. I zde je tedy nutné „žít v přítomnosti“ a ne si nechat nasadit růžové brýle minulosti.

A ten „reálný současný, přítomný postoj“, ze kterého se pak vyvine můj vnitřní stav a reakce, to zase vyvolá proudy energií ode mne k těm věcem, dějům a lidem. Energie podporující, nebo odmítavé, bojovné, vyrovnané, nebo plné vášně. A těmito reakcemi, navenek ani nemusí být přímo a okatě zjevné, ale jistě patrné, působím na svět. Jak píše dále paní Zapletalová – zde přichází idea z Poselství – važte si ženy v tom smyslu, jak ženě náleží a ona se takovou i stane...samozřejmě, pokud po tom sama touží a směřuje k tomu. Ne, abychom svým chtěním znásilňovali svět, jako muslimové ženy. Jde o podporu toho dobrého, k čemu už svět, či člověk sám míří. Nejde o „předělávání“ světa a lidí k „obrazu mému“. A právě tak jako náš postoj „vážit si ženy“ a tím jí pomoci, pokud tou cestou už jde, právě tak to musí fungovat na muže, děti, rodiny, národy. Podporujeme to dobré, vyhraňujeme se proti špatnému, nyní nelze už být neutrální.

Pozitivní pojmy lidskost, soucit a pomoc jsou dnes hrubě zneužity, proto je v této podobě musíme odmítnout. To už nejsou ta skutečná slova s jejich původním významem. Jejich dnešním obsahem je zbabělost, faleš, zotročení sebe sama, pošlapání své vlastní důstojnosti a potlačení vlastní osobní vývojové cesty. Tedy i u jednotlivých slov a pojmů musíme cítit pohyb. Jeho projev je dnes sice falešný a pokrývá to skutečné, udělal z toho iluzi a lež, ale je zde a musíme s ním počítat. My musíme být pohybliví v tom, že vidíme, vnímáme a cítíme dnešní falešný obsah těchto slov a odvrhneme jejich dnešní podobu – je falešná a lživá. My musíme být i v tomto živí, protože i v tom musí být pohyb.

-ZF-

Postřehy paní Zapletalové:

Prožila jsem takovouto zkušenost, která by možná byla poučná pro mnohé, žijící dlouhodobě v nějakém pozemském společenství. Nebo je to jen můj případ?? Nevím...

Jak je důležité předem pečlivě rozvážit každé slovo, které řekneme a pak, jak je potřebné každého člověka, i toho, se kterým žijeme už dlouhá léta, vidět každý den ponovu, to znamená všimat si (beze slov) drobností v jeho životě, které nám napoví, kam směřuje a zdali se nám daří „zuleschtovat své okolí“...

Praktická zkušenost:

Přijela k nám dcera a hovořily jsme o všem, mimo jiné nás velmi pochválila, že máme u nás útulno a velice čistounko, i když jsme jen v maličké chatěnce uprostřed zahrádky a udržet si zde pořádek je např. za deštivého počasí, nebo když tu máme psa, nelehké. Ani jsem moc

nevažovala o tom, co odpovídám. Řekla jsem jen, že jsme se snažili, a když tam jsem, je to lepší, než když je tam muž sám, protože mezi námi je velký rozdíl v hodnocení čistoty...

Až dcera odjela, tak se mi nějak do mysli vrátila má slova, která jsem vyřkla a uvědomila jsem si, že jsem nebyla vůči muži spravedlivá... Ano, je mezi námi velký rozdíl v pohledu na čistotu kolem apod., ale uvědomila jsem si, že se muž už začíná měnit k lepšímu...

A tak jsem k tomu vyčkala vhodnou chvíli a začali jsme si s mužem o tomto povídat a divila jsem se, jak jsem byla slepá... za ta léta jako v ponorce. Neviděla jsem nějaké výrazné zlepšení, ale měla jsem si všimnout, že se snaží a ono je to i vidět, ale zatím jen mírně... Ale právě snaha se má ocenit. Nemohu sice vidět do nitra druhého, ale i vnější jednání ve všedním dnu hodně napoví...

Je důležité, abych se na každého (i na svého dlouholetého partnera!) dovedla při každém novém setkání (každé ráno) podívat bez předešlých svých „škatulek“, abych mu nezazdívala svým myšlením a mluvením možnost dalšího rozvoje, jeho osobivého, jak on to potřebuje (ne podle mne), ale podle Vůle Boží.

V partnerstvích, přátelstvích i jiných setkáváních je to v současné době velmi těžké z důvodu panující velké vzájemné nedůvěry, kterou jsme si v sobě vypěstovali.

Četla jsem nyní přednášku v PD č. 90 – Když je nouze nejvyšší... A toto vše jsem si při zkoumání Slova uvědomovala, jak nás velmi ovlivňuje to „nálepkování“ a „škatulkování“, aniž si jsme toho vědomi. Zvláště v dlouholetých vztazích, které nám připadají už takové „zakonzervované“ a změny si nevšimneme, protože ji očekáváme podle svých představ a ne podle Vůle Boží a tím i druhým ubližujeme. Omotáváme je myšlenkami, které naši blízcí pak velmi těžce musejí překračovat (toto jsem řadu let pociťovala vůči sobě, tak nemohu a nechci dělat jiným totéž...). A přitom jsme to ani neměli v úmyslu – ale i toto patří k naší nevědomosti a k tomu, že jsme Slovu Božímu ještě plně neporozuměli, když tak nežijeme... Totiž z drobností se skládá náš život... Než promluvíme, chvilenu se zamysleme, co chceme sdělit, zda jednáme podle Vůle Boží v bdělosti... nebo nám vládne rozum??

Dceři jsem to vysvětlila, omluvila se, že jsem hovořila neuváženě... a obě jsme to považovaly za dobrou zprávu, protože jsem si zase něco k vylepšení v sobě uvědomila... No, nejsme dokonalí – ale snažíme se...

Víte, v sobě si vždy říkám, že upřímně přeji všem, aby se dokázali namířit ke Světlu... A nebylo pro mne lehké přijmout zjištění, že vlastně jim to přeji, ale zároveň jim v tom bráním svým nebdělým postojem. Proto jsem se tímto tématem chvíli v sobě zabývala a upřímně Vám o tom říkám... Pochopila jsem v sobě toto temné místečko a prosím o Sílu, abych se dokázala změnit k lepšímu... Snažím se...

Snažím se si všimnout toho, co mohu ještě dále zlepšovat v sobě, aby mé okolí netrpělo ode mne ani v myšlenkových formách... ani při mém hovoření... I když oni by tomu takto nerozuměli, mám já rozumět!!! Já nesu za sebe zodpovědnost!! Nedělat si nějaké plané iluze, odchylné se od skutečnosti, ale dívat se bděle a uvidět skutečnost, když se pomalíčky mění....

.....

A ještě jeden postřeh, prosím, pane Fritz:

Když se zamýšlím nad naším národem, tak uvažuji nad tím, že jak národ vidí ženu, v takovou ona se vyvine....(necituji asi přesně...)

Myslíte si, že by toto také takto mohlo platit i v rodině (rodinou myslím muž+žena), v přátelství....?

S důvěrou řeknu, že mám vyzkoušeno na sobě, když se potkám s Mužem (rozumíte, s opravdovým – duchovním mužem), tak v sobě vnímám daleko víc pobídek a větší touhu k tomu, snažit se stát a být správnou ženou podle Stvořitele... vyvinout se tímto směrem... očišťovat svou duši, atd...

A tak si říkám, že by bylo důležité, i kdyby muži viděli ve svých ženách doma to lepší, to podporovali, v upřímnosti, zda by se žena snadněji nerozvinula, než když si ji zaškatulkují a pak už je to strnulost a nezájem... který odbourává naši bdělost... nastupuje taková jakási lhostejnost, když přejde bojovnost...

Jestli by se i takovýmto nějakým vysvětlením nedalo dnešním partnerstvím pomoci. Protože toto vše žiji... sleduji... mám už svá léta... snažím se hledat Vůli Boží pro sebe, jak umím... až do jemností...

Ale zjistila jsem, že je mnohem těžší uvidět drobné změny u blízkého člověka, na kterém jsme citově zainteresovaní, než na jiných, vztahově nám vzdálenějších, lidech a přijímat ho takového, jaký je, s klidem v sobě – a přitom v bdělosti...

Své okolí můžeme „zušlechtit“, to je změnou v sobě, změnou vyzařování, ale nikdy ne nutit... vše je o jejich dobrovolném chtění... každý si svůj osud tvoří sám... Když si všimneme jejich drobných změn k lepšímu – můžeme podpořit – nebo i k horšímu, můžeme také povzbudit, jak to jde... třeba prosebnou modlitbou...

202. Genius loci

My, kteří se snažíme chápat svět a děje v širších souvislostech, symbolice i neviditelných souvislostech, my bychom měli mít vždy pochopení pro pojem „duch“ v různých souvislostech. Nicméně, nezdá se mi, že by tomu tak bylo... Jistě „věříme“ v Ducha, ale i v naši duchovní podstatu, ale zdá se mi, že neumíme tyto pojmy vnímat i v jiných souvislostech, než je přímo a konkrétně napsáno v Poselství. Já jsem došel k tomu, že my sami máme myšlenky a věty z Poselství v sobě rozvádět a zpracovávat do nejširších polí a hledat ve svých životech v každé situaci nové a nové formy a podoby myšlenek z Poselství a ne jen dogmaticky opakovat ty situace, které jsou tam popsány.

Proto pojem „Genius loci“, tedy duch místa, by nám měl být velmi blízký. Proč? Protože přece hledáme ve všem „podstatu“, jádro a tím i ducha. To znamená, že nám nějak známý pojem „duch“, který si ale vztahujeme jen k naší duchovní podstatě, lze, jako vžitou a důvěrně známou samozřejmost, aplikovat na každé vnímání jakéhokoliv děje, situace, ale i místa a věci. Ve všem přece lze hledat podstatu, důvod, smysl...a tím i „ducha“... Ovšem...nesmíme být dogmatici, kteří se ihned zaseknou, protože přece ve Slově je duch duchem a věc věcí – kdo to slučuje, hřeší proti Slovu. Pokud to chápete takto, dále už, prosím, nečtěte, ať si zbytečně nedráždíte játra... Já nevnímám svět jako počítačový algoritmus, kde je jen jednička a nula, ale jako mnohotvárný organismus, kde má sice všechno své určení, ale současně má i prostor k vývoji, proměnám a růstu. Nechci se stát dogmatickým zákoníkem hlásajícím Slovo Páně...

Móda se mění, stavební sloh se mění, lidské zvyky se v průběhu vývoje mění, dokonce se mění pohled na věci správné a nesprávné... Když pohlédneme na nějaké dobové fotografie třeba svých rodičů, nebo máme-li za sebou už nějaký ten pátek na Zemi, stačí se podívat na své vlastní fotografie z dětství...a teprve si uvědomíme, jak mnoho se změnilo. Snad si řekneme, to je vývoj, musí to tak být, vše je pohyb a proto i formy musí mít jiný vzhled.

Nepřišlo vám někdy podivné, že ve vysokých říších jsou rytíři? A že mají zbroj, meče, dokonce Parzival má šupinatý pancíř... Tam nahoře, kde žádné zlo není... A navíc, rytíři zde kdysi taky byli, ale od té doby se zcela změnilo odívání, je taky jiné cestování, než na koni... Myslím si, že to je hodno naší pozornosti. V minulosti zde bylo odívání, ať už bojové, nebo kněžské, jako jsou volná roucha, světlé řízy, stavební prvky a sloh, hrady, zámky... a tyto prvky tam kdesi nahoře zůstaly. Tady však šel „vývoj“ dál a toto odvrhnul jako překonané a staromódní. Jak jiné je odívání, ale i stavební sloh... Zdá se, že někdejší synchronizace „tady a tam“ je tamtam... A přece zde nalezneme jakési zakrnělé stopy a snahy, jak zachytit minulost a zachovat ji. Chceme-li však uchovat Genius loci nějakého místa, snažíme se, aby toto mělo zachován co nejuvěrněji i vnější ráz. A připadá mi to zcela logické, vždyť tvar, barvy, materiály, vůně, to vše vytvoří optický a pocitový vjem, který vyvolává vnitřní odezvu. Když bych předělal starý zámek na modernistickou budovu ze skla, chromu a plastů, bude dojem zcela jiný, a i když bude tato nová budova jen přepracováním té původní – Genius loci, duch místa, bude zcela odlišný a vyvolá i zcela odlišný cit v duchu člověka. Pod tímto úhlem je srozumitelnější snaha památkářů, někdy se sice zdá, že až přemrštěná snaha, zachovat co nejpřesněji původní stav...

Vraťme se do našich sfér a pokusme se osvětit je tímto tématem. Do temnoty našeho bytí přišla Spása světa a přinesla vše nové... I On se musel přizpůsobit tehdejšímu „mravu a zvyku“, tedy nechodil v někdejších oděvu Arabského knížete, ani ve zbroji Parzivala. Co s tím?

Znamená to, že i to vysoké duchovní, ba i to ještě mnohem vyšší Božské, se má zde na Zemi beze zbytku přizpůsobit čemukoliv, co je zde zvykem?

Znáte pojem „etalon“? Je to v technickém smyslu jakýsi vzor pro danou věc. Vzor, ke kterému je vše teprve přirovnáváno. On je první a jediný a vše ostatní se k němu jen přibližuje, jeho napodobuje... Tak byl například vzorový metr, který se bral jako základ délky pro jakýkoliv jiný metr...

A takovým „etalonem“ je pro nás Syn Člověka. Protože Jej však důvěrněji neznáme v jeho skutečné prapodstatě na vrcholu stvoření, uchovááme si alespoň to pozemské, s Ním spojené, jako jistý „pozemský etalon“. Tím ovšem není myšleno dogma, ale vzorový obraz, ke kterému přiměřujeme vše, co život přináší, abychom zjistili, co je správné a co se liší.

Kolo dějin se však valí dál a dál...pohyb, základní element stvoření, vyvolává odezvu i v nás. Jenže, měla by to být odezva v našem duchu, ne jen ve vnějších věcech. Zákon vyrovnání nikdy nepřestal pracovat a proto, když něčeho chybí, jiným se to vyrovná. Naše duchovní stagnace uprostřed pohybu stvoření je tak vyrovnávána pohybem vnějšku, pohybem proměn forem, uvnitř nichž je však, žel, nehybný duch. Tak měníme oblečení, líčení, zábavy, stavební styly, ale uvnitř jsme se moc nepohnuli...nicméně „jdeme s časem“, jsme on-line, jsme col...tedy pohybujeme se spolu s pitomostmi doby.

Ale, vzpomeňme na náš „Etalon“, pravzor, vzorový styl, vzorovou formu. Ta by v nás měla zůstat, jako pilíř, stavební kámen, něco neměnného uprostřed proměn hmoty, která těmito změnami spěje k té definitivní – tedy rozkladu a znovu vytvoření něčeho nového, čerstvého a lepšího. Abdrushinův obraz, postoj, způsob řešení situací...to vše není dogma, nemá tak být chápáno a dogmaticky hlášáno. Má to být světlý, křišťálový obraz míru i moci, vznešenosti i monumentálnosti – obraz Ducha, jenž se vznáší nad vodami naší existence a našeho vývoje. A k tomuto zářícímu obrazu přísluší i vnější kulisy z doby Jeho působení na Zemi. Jistě se nemají vytvářet kultovní místa, ale v tichém zadumání, vnitřním pokleknutí a pokoře, mají zůstat zachovány kulisy Jeho působení, jako živoucí artefakty dějů, které přinesl pro spásu Světa. Změníme-li podstatnou měrou vzhled, materiály, barvy těchto artefaktů, dojde k jinému vyzářování, jinému „vjemu“ a jinému působení na duše, které se přiblíží. Genius loci je nahrazen něčím jiným. Jedinečnost je nahrazena moderní tuctovostí a proto přicházející duše nemůže být zasažena ani optickým dojmem, který „vyvolá minulost“, ani zářením s tímto svázaným. Právě ten kontrast vzhledu minulosti oproti dnešní moderní uniformitě, zasahuje a zaujme člověka hned při prvním pohledu.

Tak bylo původní Poselství mnohokrát modernizováno, znovu překládáno, slova a věty byly nahrazeny jinými, s jiným slovosledem, protože přece tehdejší archaický jazyk už se nehodí pro dnešního člověka. Budovy na Vomperbergu procházejí dlouhodobým renovačním procesem, který vše modernizuje a z budov, ze kterých vykukovala minulost, se nyní stávají domy naprosto stejné, jako jsou tisíce jiných kdekoliv po světě. Jedinečnost toho místa se mění do stereotypu všech míst... Kde je Genius loci těchto míst? ...Já už ho zde nevidím. Ano, když člověk má „nastudováno“ dopředu, když má „načtenu historii“, pak si do těchto moderních míst sám vsazuje své představy a vzpomínky. Tak si „oživuje“ tato místa po svém způsobu a druhu. Proto stálí návštěvníci budou tvrdit, že se tam vlastně nic nezměnilo, oni to tam vše pořád cítí. Nyní je to tam tak „pěkně opravené a tím je to důstojné“.

Zevně a pragmaticky vzato...ano, jistě. Ale vzpomeňme těch rytířů tam nahoře, vzpomeňme, jak Abdrushin píše, že Ismáni objíždějí Horu na hbitých koních a dotýkají se povolá-

ných špicí svého oštěpu... Nejezdili v ekologickém, moderním voze, poháněném jedině elektromotorem a nedotýkali se laserovým ukazovátkem potetovaného ramena učedníka... Zkrátka moderna není špatná, ale některým důležitým věcem by měla být ponechána jejich původní tvář a tím i jejich kouzlo. Jen tak si podržíme jedinečnost nejen míst, ale i osobností, dějů a všeho důležitého, co nám má být oporou pro kvas této doby.

To není žádná výtka vůči někomu či něčemu konkrétnímu, ani proti lidem, věcem. Jen se snažím obrátit Vaši pozornost k situacím, které často v otupělosti, nebo strachu, abychom snad někoho neurazili, nebo se snad sami neznělibili, přehlízíme. Proto ignorujeme možnost udělat si na věci svůj názor. Nejde v žádném případě o kritiku, ale pouze o to, abychom byli vnímavější, chápavější a bděle hledali nové pohledy na svět kolem nás. V tom musí být každý upřímný, jednoznačný, což může vypadat jako přísnost a kritičnost, ale není tomu tak. Nemáme lidi a jejich snahy kritizovat, ale máme si na věci PRO SEBE dělat SVŮJ NÁZOR. Já to zde sice píši veřejně, ale ne kriticky a proti něčemu, někomu, nýbrž jako inspiraci a posilu pro ty, kteří se chtějí v duchu pohybovat čile i v tomto světě proměn...

Nechali jsme se pohlit celým tím „trendem doby“, a aniž si to uvědomujeme, podléháme mu bez boje. Všechny ty moderní hračky, „správný život“ podle jakýchsi rad, to vše z nás dělá otroky a ne svobodné duchy. A není to jen móda, Facebookový svět, ale i spoutanost „pravidly správné výživy“, pravidly měsíčních cyklů, fengšuej a mnohého dalšího. Ano, toto nejsou v jádru „špatné věci“, ale jsou to jakási pravidla vymyšlená kdysi dávno pro určitou dobu, určitá vyzařování, určitou zralost ducha i stav duše. Vše jde dál a dál, Obratem světů a velkým vesmírným dějem spojeným s převzetím stvoření Synem Člověka se změnilo vše. Pro to měly přijít nové pomůcky, nová moudra a rady. Tím neříkám, že ty metody musí být špatné, jen poukazuji na to, že i dobrá věc konaná se zaslepeným nadšením se taky stává dogmatem... Ve všem má být míra a hlavně duchovní cíl. Ale Genius loci se ztrácí i proto, že my sami jsme ztratili kontakt se svým jádrem, podstatou. Někteří o ní mluví, někteří v ní věří, ale málokdo v ní skutečně „žije“ v přirozené, neřízené, nevynucené samozřejmosti. Bez nějakého konkrétního a cíleného zaměřování se, trénování a školení, prostě, jen tak „žít v duchu“ ...to umí jen málo kdo.

Ale vraťme se ještě k „proudu doby“. Jestliže se necháme ovlivnit módním směrem, ať už je to v čemkoliv, pak se dobrovolně vřazujeme do velkého proudu, který lidstvo někam nese. V tomto proudu je mnohé, ale nelze z něj vyjmout jen něco a ostatního se nedotknout, protože vše je součástí jediného proudu. Vezmeme-li umění, nebo stavební sloh, abychom se vyhnuli té módě, kterou zmiňuje Poselství, vezmeme-li věci, které nejsou tak okatě špatné, přesto bereme z jediného proudu. Co je v tomto současném proudu, to je zásadní otázka. Když se podíváte na trendy, které každým dnem silněji ovládají svět, pak naleznete jen a jen věci, které jdou proti přirozenosti, proti řádu stvoření a tím i proti Bohu. Co jsou ty hlavní aspekty velkého „proudu doby“, který nás nese k příslušnému prožití? Ničení rodin, snaha ukrást rodičům výchovu jejich dětí, předat ji státním institucím a děti vyrvat z rodin, kam jsou dovedeny vlastní karmou. Potlačit rozdíl mezi přirozeným a nepřirozeným a tak moci povznést špatné a zdegenerované na správné a normální. Potlačit rozdíl mezi pohlavími, vytvořit jakési nepohlavní pohlaví, ale při zachování primitivní sexuality. Smíchat národy a rasy do mnohotvarého eintopfu bez kořenů, minulosti a tím i bez směřování a cíle. Hodnoty ducha nahradit honbou za pozemskou zábavou za každou cenu. Odmítnout odpovědnost za sebe sama a předat svůj osud do cizích rukou a...mnohé další, které však jedno každé jde vždy proti řádu stvoření. To je hlavní proud v mnoha odstínech i formách, a pokud se spojíme s tímto světem tak, že začneme „uznávat některé jeho výplody“, pak nevědomě plaveme i v tom

společném proudu, který se nám samým nelíbí. Ano, mnohému se zde dá těžko vyhnout, je nám to vnuceno a já věřím, že pokud se tomu bráníme, padají důsledky hlavně na ty, kteří nás do toho nutí. Pokud však přijímáme nabídky světa dobrovolně, pak je to „naše“ se vším všudy.

Pokládejme si stále znovu otázku: nejsou vnější proměny jen obrazem vnitřního stavu? Je možné, že dnešní vnitřní stav je stavem „moderním“? Jaký je tedy dnes Genius loci „svatých míst“?

Každý má svou odpovědnost a každý má možnost svého postoje k situacím, dějům a lidem. Když to není možné vnějším způsobem, vnitřní osobní postoj je možný vždy. Jen lenost, únava, stagnace a apatie nám mnohdy brání mít alespoň ten svůj osobní vnitřní postoj jiný, než velí skupina.

Jak jsem uvedl výše – kdo nějakým způsobem poznal a uznal minulost v jejich původních formách, tem má možnost se v neviditelném světě opět obrátit k těmto původním formám a tak se spojit s Geniem loci. V tom případě je však nutné, aby se nenechal znepokojit současnými formami, které ho třeba ruší, nebo je nepovažuje za správné, nebo je dokonce řadí do kategorie nějakého znesvěcení míst, které jsou pro něj posvátné. Takové stavy roztrpčení a nelibosti nic dobrého nepřinesou. Pokud se tedy člověk nedokáže odpoutat od současných vnějších forem, které ho rozčilují, neměl by taková místa vůbec navštěvovat a jen ve vzpomínce si vyvolat takové obrazy minulosti, které v něm vyvolají mír a harmonii.

Kdo však nezažil původní formy, bude muset přijmout ty současné. Proto by těmto lidem neměl být jejich současný obraz ničen. Je to přece obraz, ve kterém jsou spokojeni, nemajíce nic, co by jim vytvořilo konfrontaci. Měla by se jim ponechat jejich radost a nekalit ji svými námitkami a už vůbec ne kritikami. Možná jednou dojdou sami k hlubšímu pohledu a pak si vytvoří vlastní názor, nebo zůstanou ve spokojeném stavu, který nehledá, ale potěšuje se.

V nadhledu nad všemi okolnostmi, formami, postoji druhých jsem došel k osobnímu dojmu, že vše se pomalu proměňuje do čehosi nového, v čem už je ale stále méně cítit Genius loci tehdejší doby. Ta atmosféra, to záření, ten dotek nadpozemského...to vše cítím kdesi shůry, ale tu na Zemi, jako by to ztrácelo tu vůni, ten nepopsatelný vjem svatosti. Ale třeba je to jen můj dojem a proto nechci nikomu brát „to jeho“, jen říkám stále znovu: pozorujme, vnímejme, pro sebe hodnoťme, abychom se stále pohybovali v živém dění a ne jen plavali ve svých přáních.

-ZF-

Reakce J.M.:

Čítal som Vaše posledné pojednanie o duchu vecí a priznám sa, že vyvstali predo mnou dve skutočnosti. Jedna bola tá, že ak sa pozrieme dôkladne na ľudstvo a prúd kam ide, tak je to jasný príklad pozorovania, ako spoločnosť ide do rozkladu. Spokojnosť a neochota konať v žiadnom smere.

Ako druhá myšlienka ma napadlo, že spojenie absolútnej dokonalosti v Bohu a realizácia tejto myšlienky u nás ešte nezakorenila a ja si myslím, že to je cesta ktorou musíme ísť.

Predstavme si dopravný prostriedok vytvorený Bohom, dokonalosť, ekologickosť, bez páľiv čo dymia, dokonalosť použitia a tvaru s ohľadom na podmienky použitia. A teraz sme tu mi a máme niečo podobné vytvoriť na obraz Boží. Či tá snaha o realizáciu nebude mať ducha doby? Bude a predstavme si, že ľudia budú žiť v ekologických domoch, nemusia jesť fyzickú stravu a budú robiť len to, čo chcú, alebo ich bude baviť.

Myslím si, že duch doby je v láske s akou sa na diele pracuje a s podmienkou čo je zámer diela. Čítam vaše články a mám ich aj stiahnuté, pretože je v nich vložená skutočná snaha o poznanie, čo cítim niekedy aj ako priveľkú snahu všetko dať na tácke, ale to musia ľudia sami spoznať, precítiť a potom duch vecí a myšlienky sa zjaví. Vieme, že podstatou akéhokoľvek slova je Boh, slovo má tvar, silu a ak je vedená duchom so zámerom niečo zlepšiť, pomôcť je úžasne tvorivé a preto si myslím, že budeme tvoriť skoro do dokonalosti ako sám Boh tvorí a to nám umožní vložiť do stvoreného diela ducha lásky a pravdy. Ešte sa to len učíme, ale ak sa pozrieme okolo seba, koľko krásnych, mladých a múdrych ľudí je okolo nás a len čakajú na možnosť sa zrealizovať. To je našou úlohou dneška, ukázať smer, ostatné pôjde postupne ako namastený stroj, lebo sila, viera a láska je nezničiteľná a musí sa prejaviť. Takto to vidím ja. J.M.

Reakce ZF:

Děkuji za příspěvek. Jistě mohu plně souhlasit s tím, že musíme podporovat vše, co směřuje k řádu stvoření. Otázkou je, jestli my sami víme, co do toho řádu patří a co ne i když nám se to líbí a považujeme to za správné. Tady se možná trochu liším od „klasického stoupenca“, který vidí vše ve zjednodušených schématech. Možná by bylo dobré si každý den připomenout jeden jediný fakt a k němu si položit jednu jedinou soukromou otázku. Před tisíci lety prosilo 144 tisíc lidských duchů, aby mohli sloužit vtělené Božské Vůli. Tito duchové byli celou dobu školeni, vyučováni, vedeni do různých rolí, aby je prožili, do různých inkarnací, aby získali potřebné praktické prožitky. Myslím, že můžeme říci – že to byl určitý „duchovní výkvět“, tedy žádní hlupáci a méněcenní jedinci (i když mezi nimi byli duchové obtíženi vinou – to neznamená, že byli hloupí a nezralí). Přesto všechno, drtivá většina ani nedokázala najít cestu k Tomu, kterému měli sloužit. A ti, co k Němu cestu našli, ti nedokázali, ani při dobré vůli, nadšení a snaze pochopit, co se po nich chce a co mají dělat. A tak nám z toho vyplývají vlastně spíše otázky dvě. První – skutečně je to tak jednoduché, jak si dnes stoupenec myslí? Stačí jen chtít a už to všechno šlape? A druhá otázka – skutečně si o sobě myslím, že jsem o tolik lepší, než ti, kteří byli tisíceletí školeni, vychováni a trénováni?

Všechno je v principu jednoduché, ale my žijeme mimo tento princip, takže nějaké prosté poukázání typu – běž a žij podle řádu vesmíru a pak už všechno pojede, jak má...je sice pravda, ale pro nás neuchopitelná a příliš širokosáhlá, takže si z ní vytvoříme krátké „jednoduché dogma“, kterým „vše vyřešíme“.

Jistě mnohé rozvádím snad až příliš „do široka“, když je to vlastně tak jednoduché. Konec konců Abdrushin říká, že by mohl vše říci několika větami, ale nakonec to rozepisuje na stovkách stran, protože my nejsme schopni v té jednoduchosti věci pochopit a potřebujeme je více „vysvětlit“ a osvětlit z různých stran. Jestliže zde píšete pro nějaké širší plénum, jehož schopnosti neznám, musím psát pro toho předpokládaného nejjednoduššího, nejméně zkušeného, ne pro nejzkušenějšího, aby on jediný z toho měl užitek a ostatní jen zakroutili hlavou a řekli, že neví, o čem to tady píšete.

Ano, všechno je jednoduché, ale to, že mnohé ještě více zjednodušíme je přece jen cosi jiného. V jakési širokospektré všeobsáhlosti můžeme snad říci, že, cituji: ...podstatou každého slova je Bůh...ale prakticky a v této zkřivené lidské existenci, je takový výrok spíše matoucí, než vysvětlením. Oprávněně se pak prostý člověk může ptát, jestli v tom či onom vulgárním slově, v nadávce a nenávisti je také podstatou Bůh? A v téže širokospektrálnosti může stoupenec vysvětlovat, že přece Bůh stvořil Lucifera a tak je i jeho podstatou...lehce se dostaneme do filozofických náboženských polemik, že Stvořitel potřebuje temno, aby se na něm mohl manifestovat, apod., jak to říkají někteří teologové. Proto nejsem příznivcem takovýchto zjednodušených výroků – i kdyby snad byly stokrát někde výše pravdivé, zde jsou matoucí.

Ukazovat mladým lidem cestu – to je jistě správné, ale opět poněkud zjednodušené, či nedořečené. Neznalému nelze ukazovat cestu ke Grálu, ani cestu k Poselství (což jediné vede ke spáse duše). On musí projít mnohými cestami, na kterých si teprve vytvoří duchovní základy, aby vůbec mohl toto vysoké nové přijmout jinak, než v Poselství popsané primitivní kmeny při křesťanské evangelizaci.

Takže, co je to pak tato ukázaná „cesta“ pro duchovně nezralého mladého člověka? Je to přímo cesta duchovní, mířící do světlých říší? Většinou ne. Je to cesta k pochopení tvářnosti světa – současného světa, pochopení toho, co je dobré a co špatné – to je přece hlavním principem sebeuvědomění. A jestliže se tento mladý člověk touto cestou vydá, pak to v tomto lidstvu a mezi svými vrstevníky vůbec nebude mít snadné, takže výrok, že to pak pojede, jako dobře namazaný stroj, je sice pěkné a povzbudivé, ale poněkud zjednodušené.

Musím však zopakovat – já souhlasím, že se má ukazovat spolublízním pozitivní cesta k hodnotám, ale musí to vycházet z jejich současné zralosti, stupně jejich poznání, okolností, ve kterých se nacházejí a tak se vytvoří „předpoklad“ pro úspěšnou vývojovou cestu...asi jako je to vysvětleno o odpuštění hříchů...půjde-li člověk touto cestou, pak mu jednou budou hříchy odpuštěny, ovšem až je odpyká – říci mu, že nyní už to pojede jak namazaný stroj jej spíše uspí, než bude motivovat k bdělosti a stupňující se činnosti.

Neříkám to jako rozpor k příspěvku, nebo snad jako kritiku. Předpokládám, že přispívatel to myslel podobně jako já, ale protože, jak sám uvádí, já to předkládám vše na tácku již zpracované a on je toho názoru, že se má vše předložit jen tak nahrubo nasekané a každý si to pak zpracuje sám. Já jsem ale toho názoru, že nemohu předkládat věci tak zjednodušené, že se dají vykládat různě, jen proto, že tím se každý bude muset víc snažit. To je sice pravda, ale pravdou také je, že tím budu vytvářet pole pro omyly. Takže, já si raději ponechám to své a současně ponechám každému to jeho. Že jsem se zde vyjádřil i k jinému postoji, není kritika ani hodnocení, ale jen snaha nenechat zde dohady, které je možné vykládat různě...

-ZF-

Reakce pan J.M.:

Myslím si, že sa pomerne málo orientujeme na to, že čím je človek bližšie k Stvoriteľovi, zákony a konania sú stále jednoduchšie. Podmienkou k tomuto je stále vyššie a vyššie uvedenie duchov, ktorý sú bližšie a bližšie k Božej sile a v jej prežívaní nerobia chyby. Spomínal som aj to, že máme hlavne určiť smer, ktorým sa ľudia budú orientovať a že potom je nádej, že všetko pôjde hladko a samo.

Je pravdou, že tých 144 000 duchov bolo pripravených, ale boli pripravený podľa okolností vo vyšších sférach a nie podľa okolností na zemi. Inak nie je možné pochopiť, prečo zlyhalo i tých vyslovene pár vyšších rytierov. Vypadá to tak, že v tom, čo hovorím, je protirečenie, ale nie je. Každý človek na zemi si žije vo svojom vesmíre poznania, skúseností a právd, ktoré prijal a ktoré sa mu javia správne na pozemskej úrovni. Pretože je síce duch, ale je obohate- ný rozumom a Egom rozumu, ktoré riadi tohto človeka a nie priamo ho riadi duch, ktorého je nositeľom, potrebuje pre svoj život ohradu zloženú z opatrení alebo zákonov, ktoré ak bude dodržiavať, je predpoklad, že bude konať správne. Našou úlohou je ukázať mu tieto opatrenia a zákony, alebo presnejšie povedané ohradu, v ktorej sa má pohybovať, ak chce na zemi uspieť. Po odložení tela jeho duch bude pokračovať vo vývoji lebo základ získa v spomínanej ohrade nariadení.

Je to ako zo sadenicou, ktorú máme najskôr v malom kochlíku, potom ju presadíme do väčšieho a až potom do voľnej prírody. Tak isto i ľudia. Rôznosť ľudí a ich neschopnosť chá- pať zjednodušené Božie pravdy a použitie ich v dennom živote nie je možné, pokiaľ sa nedo- siahne určitý duchovný vývoj ducha človeka. Preto podrobné rozoberanie a vysvetľovanie je ako keby jadrový fyzik vysvetľoval fúzie školáčikovi základnej školy. Myslím si, že i preto do- stal Abrahám dosky s pravidlami života, nám známe „Desatoro“, pretože to bola tá ohrada k životu. Mi musíme túto ohradu zväčšiť, aby bola na úrovni poznania súčasného života a to si myslím, že je tá naša úloha dneška.

203. Žena & Muž

V různých tématech, např. Žena bojovnice, ale i mnohých jiných, se dotýkáme otázky rozdílnosti ženy a muže, ale současně i jejich role ve světě. Dnešní doba ve své děsivé zvrhlosti se ze všech sil snaží role mužů a žen zmařit, degradovat, ne-li zcela vygumovat. V Anglii, místo aby řešili závažné problémy bezpečnosti, se zabývají tím, aby se nápisy v metru změnily na „bezpohlavní“, aby se z nich nedalo poznat, jsou-li určeny mužům, či ženám. Máme tu i aktivity s instalací bezpohlavních záchodků, do nichž mohou chodit všichni, kdo ještě neví, čím jsou, nebo budou... Jsou tu prý lidé, které uráží rozdělení na muže a ženy a pro ně je nutné změnit společnost a celý svět.

To vše je výkvětem pokřivení pojmů pohlaví i role ženy a muže. A je to strašlivou ukázkou toho, že z pokřiveného, deformovaného a zmrzačeného se nyní dělá „norma správného“, čímž se zbytky skutečně správného odsunou a pak odstraní – zůstane jen špatné a tím se již dostáváme do principu temné úrovně, kde už není na výběr mezi dobrem a zlem. Je to samozřejmě jasnou ukázkou hlubokého pádu lidského ducha, který zcela zmařil svůj vývoj, a stala se z něj naprostá zřůda.

Možná se některému čtenáři zdá, že kdo čte Poselství, musí v tom mít jasno, ale já jsem se již mnohokrát setkal s tím, že v určitých rovinách to vůbec tak jasné není ani nám. Jistě ale nepřisuzujeme čtenářům nápady s „bezpohlavním záchodkem“, spíše je tu nejasnost v praktické aplikaci rozdílnosti pohlaví. Naše „nejasnost“ k této otázce je zcela jiná, než nejasnost (možná spíše protismyslnost) trendů dnešních geoinženýrů plánujících na vývoji „nového člověka“, nezatíženého žádnými předpisy přírody...

Podle mne začínají základní nejasnosti v příliš dogmatickém chápání pozitivního a negativního druhu. Snad právě proto chce dnešní člověk raději celou pohlavnost eliminovat, aby ho to nerušilo v honbě za zábavou. V Poselství nám, podle mého, nějak unikají zmínky o tom, že v ženě PŘEVAŽUJE negativní a v muži PŘEVAŽUJE pozitivní. Jistě se to tam vyskytuje, ale jeví se mi to tak, že tento fakt většinou uniká naší pozornosti. V poválečných vydáních Poselství dokonce zcela chybí jedna dost důležitá věc, která s tím souvisí. Ta je také dost důležitá k pochopení rozdělení na pozitivní a negativní duchovní zárodky. Pro čtenáře, uznávající výlučně jen poválečná vydání, může být tato informace poněkud matoucí (praktický příklad uvedu dále). Člověk by se měl snažit nelpět na vžitých postojích, ale pružně se přizpůsobovat novým postřehům.

Pokusím se shrnout obecně chápaný děj rozdělení na muže a ženu. Na počátku vývojové cesty duchovních zárodků jsou tyto ještě nevyhraněny k pozitivnímu ani negativnímu – můžeme říci, že jsou v jakémsi latentním – neprojeveném stavu. Teprve počátkem činnosti se podle druhu této činnosti (aktivní nebo pasivní) profilují na pozitivní duchovní zárodky a negativní duchovní zárodky. Z nich se později dalším vývojem vytváří to, čemu říkáme žena a muž. V tomto obecném chápání je rozdělení pozitivní/negativní – přesně definované a chápané, jako třeba v počítačové terminologii jednička nebo nula – mezi tím nic není, vše je přesně zařazeno. Jestliže je definice takto autoritativní, pak je jasné, že jakékoliv přestoupení je „protizákonné“ a je tedy hříchem, přestoupením Boží vůle a Řádu stvoření. Pokřivené duše jsou tedy hříšníky, kteří porušují daný řád stvoření.

Než přejdu k poněkud širšímu chápání těchto pojmů, rád bych obrátil Vaši pozornost na důsledky tohoto našeho, až příliš strnulého, chápání pojmů. Mezi čtenáři jsem se velice často setkal s násilnou snahou žen, „aby byly ženské“ a aby se snad, třeba nechtíc, něčím nepřiblí-

žily mužské činnosti. V takové snaze je až příliš znát křečovitost a šablonovitost. Poselství nám ukazuje, jak má být člověk svéráznou osobností se svým osobním vkusem...ale jistě i názory a postoji. Přesto, často lze na první pohled poznat „ženy odchované čtenářskými postoji“. Úmyslně neříkám, odchované Poselstvím, protože v něm není, že žena musí mít stažené vlasy dozadu, že musí mít dlouhou sukni i když právě poleze po žebříku, že musí rozmlouvat s bytostníčky...a mnohé další. Ono nic z toho není samo o sobě „špatné“, ale jako celek to působí uměle, naučeně a příliš „chtěně“. Není to jen výtrysk přirozenosti, ale je to naučené, protože to „Pán pravil“, „je to ve Slově“, nebo to zkrátka všichni tak dělají...

Ovšem musím být spravedlivý, muži se často chovají neméně „odchovaně“, vzpomenu, jak jsem jednou byl u nějakých čtenářů a muž v naučené póze prohlásil – „nyní nám musí předčítat manželka - je to žena a ona je k tomu určena“. I ve vzpomínkách učednice paní Geks je zmínka, jak ona razila to, že o pobožnostech musí předčítat žena a byla zklamaná, když pan Alexandr naopak prosadil, že čtení je taky činnost aktivně obrácená ven a má ji proto konat muž. Jindy zase na pobožnosti sedí všichni jak prkna (dubová, ta jsou tvrdší), protože paní Maria prý kdysi řekla, že „člověk se nesmí při sezení opírat, jen tak může energie proudit...“ Nic proti tomu, třeba to i paní Maria řekla, ale že se z toho udělá „přesný zákon“, jakési dogma, posvátné přikázání, které se bez uvažování praktikuje...to už je skutečné dogma, ať už na počátku bylo cokoliv... Ale to jsem odbočil, jen abych poukázal na to, že nemáme v ničem být strnulí, dogmatičtí, plní nehybných příkazů, vše je pohyb, proměny, zkoušení v radostné hře... A tak je to i s hledáním pojmů žena a muž...ani zde není dogma, ale mnohostranný vývojový pohyb.

Abychom rozšířili chápání tohoto pojmu, použiji přednášku Pohlaví předválečného vydání.

Zde je zvláštní pasáž, ve které je uvedeno, že v duchovním zárodku jsou pozitivní a negativní schopnosti a že se tyto musí všechny dostat k vývoji. Proto je nutné, aby se zárodek inkarnoval i v mužské i v ženské formě – tak prožije všechny tyto různorodé schopnosti. Toto nutně mate čtenáře poválečných vydání, protože je to pro ně v přímém rozporu s pojmem pokřivené duše, kde je naopak řečeno, že inkarnace v jiném „pohlaví“ je chybou a hříchem. Jedna čtenářka, notně zmatená, se šla na tento „rozpor“ ptát vysokého představitele Hnutí a ten jí řekl, že to tady Pán nevyjádřil dobře... Jasně, pro něj, čtenáře jen poválečných vydání, nebylo možné akceptovat něco, co bylo proti jeho přesvědčení. Ponechám bez komentáře fakt, že lidský duch hodnotí, jak se Pánovi „podařilo něco vyjádřit“ a budu doufat, že čtenářce se jen nepodařilo „správně zopakovat“ to, co jí bylo řečeno.

Nicméně, ve všech překladech předválečných vydání je to napsáno, takže nezaujatý čtenář se s tím musí porovnat, aniž by hledal, jak to popřít. Ale vždyť není třeba něco popírat! Stačí se oprostít od naučeného a brát to jako děj...vývoje. Jestliže jsou v zárodku pozitivní i negativní schopnosti, ale převažují jedny z nich – to určí jeho cestu. Jenže ty zbývající se při počáteční fázi vývoje musí také „aktivovat“, i když nejsou „převažující“, ale jen „doplňující“. Jestliže tedy v počáteční fázi vývoje prošel zárodek nějakou mužskou i ženskou inkarnací, byl to pouze vývojový děj. Ale později, když už získal nějaké uvědomění, pak už taková nevyjasněnost byla chybou.

Indický mudrc Ráma Krišna, zřejmě aniž by toto věděl, došel k tomu, že aby dokázal chápat pojem „člověk“ a lidský duch, nesmí se omezit jen na svůj druh a pohlaví. Jednak se vši vážností prožil různá náboženství a to tak, že se naprosto vžil do toho, že je křesťan, modlil se s velkým západem v kostelích, dodržoval všechny křesťanské zvyky, pak totéž prožil jako mus-

lim, pak jako další a další věřící. V mnohých musel pak dodržovat takové příkazy, které jiná náboženství zakazovala (např. jíst vepřové maso, atd.)... A právě tak chtěl prožít ženskost a proto nějaký čas myslel, cítil, choval se, oblékal jako žena. Až prošel toto období, vrátil se ke své původní letoře. Nikdy už ale nebyl fanatickým vyznavačem jakýchkoliv zvyků. Bral je vážně, ale nikdy nad rámec rovnováhy. To je malá praktická ukázka toho, co zde ve velkém vývojovém ději naznačuji. Pochopte, já neříkám, že muž si má hrát na ženu a naopak, já jen upozorňuji, že v muži je také negativní a v ženě také pozitivní...

Takže v každém z nás jsou pozitivní i negativní schopnosti, ale jedny silně převažují a určují druh činnosti i postojů. Ovšem ty druhé jsou v člověku též a on je v určitých situacích i činnostech potřebuje. I žena musí být aktivně činná, i když ne přímo v mužských činnostech. A muž zase potřebuje citovost, i když u něj nebude převažovat, ale bude silněji vystupovat jen v určitých dějích, situacích a souvislostech, jinak bude v pozadí, nicméně stále činná. Právě ten pojem „převažující“ bychom neměli ignorovat, ale aplikovat jej i na naši činnost. Jako muž budu mít převažující aktivní činnost, ale i ta bude usměrňována citovostí. Navenek se bude prosazovat aktivní role. U ženy naopak.

Naše řízená snaha potlačovat v sobě to, co si „myslíme“, že k našemu pohlaví nepatří, může být pak spoutáváním vlastní duše. My se nemáme „programovat“, ale volně a citlivě rozvíjet to dobré v nás. To dobré jsou dané předpoklady, schopnosti, ať už mají pozitivní či negativní charakter. Muže jistě nesníží, když umí uvařit, ale pokud všechny mužské schopnosti nahradí vařením a šitím, pak je někde problém v chápání. Právě tak se žena nebude muset příště inkarnovat jako muž, když bude schopná, v případě potřeby, zatlouct hřebík, nebo provést jinou aktivní činnost. Ale nebude v pořádku, když se dá do politiky a bude řečnit a řečnit. Nechci zde vyjmenovávat různé příklady, protože to bude individuální a dost závislé na situaci, jak jsem již zmiňoval v úvaze Žena bojovnice. Jde tady o to, co je člověku „vlastní a blízké“, myšleno přirozeně z nitra. Jestliže musí vykonávat, s ohledem na situaci, i jinou činnost, pak mu to jistě duchovně neublíží. Pokud se to nestane jeho prioritou a neodvrhne to původní. Tady by měl člověk cítit, co je v něm převažující a nebát se použít i to doplňující.

Zkusme bděle sledovat, co se nyní v lidstvu odehrává. Homosexuálové se stávají protěžovaným ideálem člověka. Jinde jdou ještě dále a říkají, že člověk vůbec nemá být „definován nějakým pohlavím“, on může být čímkoliv se mu v té chvíli zachce, nebo může být čímsi „mimo definované pohlaví“...

Vraťme se k počátku našeho vývoje. Duchovní zárodky jsou bez pohlaví a ještě nejsou „rozhodnuty“ čím budou. V reverzním procesu, kdy se nesprávně vyvinutí duchové musí podrobit rozkladu a navrátí se do původního stavu zárodku, jim bude rozemleta nejen „osobnost“, ale i počáteční směřování, takže se opět stanou „bezpohlavními“ zárodky. A jestliže dnes zcela pokřivené duše usilují, aby jejich pohlavní identifikace byla odstraněna, pak je to symbolická ukázka, že tyto duše usilují o návrat do stavu nevědomého a bezpohlavního duchovního zárodku...

Oblíbení a protěžování homosexuálové nemohou mít bez druhého pohlaví děti a tím i pozemsky spějí k vyhynutí. Není důležité, jestli se podaří pomateným vědcům jejich plány, aby se rozmnožování odehrávalo už jen umělým přenosem někde archivovaných vajíček a spermatu. Možná nám bude i tato zvrhlost dovolena, možná i ta, kdy chtějí muži implantovat dělohu, aby mohli „nosit dítě“. Možná nám bude dovoleno kdeco, ale důsledky budou tvrdé a vedou jedině do nálevky, kde bude něco tak zoufale stupidního konečně rozemleto.

Zdá se, že mnohé dnešní pomatené úsilí „moderního člověka“ vede do sebezničení. Když si toho povšimneme, pak si musíme klást otázku – jak je možné, že lidé, ruku v ruce, realizují současně dva zcela protichůdné procesy, které jdou proti sobě natolik, že je musí zničit. Například – emancipované ženy a homosexuálové prosazují otevření hranic a bezbřehé přijímání muslimských imigrantů. Přitom je dostatečně známé, že muslimové nedovolí nějakou ženskou svobodu a už vůbec ne emancipaci. Také pohrdají homosexualitou a tvrdě ji potlačují. Takže tyto dvě skupiny si vlastně zvou ty, kteří je zničí. A člověk si pokládá otázku – jsou normální? Nu ano, normální zcela jistě nejsou, ale jak to, že to nevidí? Snad je tlakem dění už rozum tak zmanipulován, snad i myšlenkovými formami, Fúriemi, a kdoví čím dalším ještě, že už není schopen ani „logiky myšlení“.

Tak, jako už současný člověk nemá ani „pud sebezáchovy“ (který má každé prosté zvíře), když ignoruje zcela viditelné nebezpečí, nebo toto nebezpečí dokonce podporuje. Přitom nikdo z nich by nepřipustil, že se chce „nechat zabít“. Prostě už „nevidí realitu“, protože už zcela žijí v nějakém umělém myšlenkovém světě, který je od vnějšku silně izolován... Proto v tomto našem šíleném světě nenajdeme odpovědi na otázky týkající se muže a ženy...nebo snad přece? Jestliže tento svět se profiluje do „světa převráceného“, lze některé věci pochopit jejich opětovným převrácením zpět. Jestliže se dnes tvrdí, že homosexualita je normální, zrušení rodin je normální, zrušení hranic je normální, zrušení pohlaví je normální, být bezvěrcem, nebo věřit v boha, který nabádá ke lhaní, vraždění a zotročení...je prý normální, pak je jisté, že opak je pravdou. Takže ani propagace rovnosti pohlaví a padesátiprocentní zastoupení žen ve všech mužských činnostech taky není normální. Jenže opakem této snahy není to, že žena nesmí ani pomyslet na jakoukoliv pozitivní činnost. Opakem je uznání, že žena i muž mají svou jedinečnost a předurčení, jenže člověk s větším rozhledem, ten už ví, že ani to není přesně vyhraněné dogma, ale mnohotvarý život, plný nuancí, impulzních proměn i přizpůsobivosti změnám okolností. Právě v tom genderovém přesném rozdělování všeho na přesné poloviny v zastoupení žen na profesích horníka, boxera, vzpěrače, kulturisty, policistky a vojandy – právě v té naplánované „rovnováze“ je jen rozumová kalkulace a ne proměňující se živoucnost. Jenže tatáž naplánovaná strnulost je i v přesném rozdělování „toto není ženské“, které u čtenářek není neobvyklé.

Pokusme se na to podívat jinak a hlavně se pořád netýrejme tím, jak to „musíme dělat“, ale dělejme to svobodně, bez „vnitřního drába“, ale raději s „vnitřním přítelem“. S porozuměním i pro něj, nejen pro „literu“, která žádnou literou (jak my ji chápeme) nikdy nebyla, protože od počátku byla a je „živým dějem“.

-ZF-

204. Obrat Světů...

Před 88 lety /...zvláštní číslo, ne? Dvojitý (tedy jako podtržený) duch a součet čísel znamenající vůli – zdůraznění, že duch podléhá vyšší Vůli a že ta jeho se musí sklonit před tou vyšší.../ prošlo lidstvo, aniž si toho povšimnulo, obrovským dějinným aktem. Nebýt Abdrushina, který na to upozornil pár povolaných, nevěděl by o tom nikdo. A přece je to děj, který mnohonásobně svým významem převyšuje i takové akty, jako vznik Země, což už snad za důležité považovat můžeme.

Každé „výročí“ vztahující se k nějakému vývoji ve stvoření, není jen posvátnou „vzpomínkou“, ale jistým opakováním onoho děje. Sice v jiné formě a podobě, ale ve stejném duchu. U dějů, které z nějakého důvodu nebyly ještě dokončeny, je to doprovázeno intenzivním tlakem k završení příslušného děje. Obrat světů sice dějinně proběhl, ale lidstvo se s tímto dějem neztotožnilo, nevstoupilo do něj a tím nepokročilo ve svém vývoji. Obrat Světů nastal, ale obrat lidstva ne.

A protože „čtenářstvo“ i „stoupenci“ nejsou v principu až tak jiní, než „lidstvo“, tak i oni projdou, v mnoha případech, tímto dnem, tímto zesíleným dějem – bez povšimnutí.

Co je to vlastně ten „Obrat světů“ a proč by měl zasluhovat naši zvýšenou pozornost?

Jak slovo napovídá, dochází při něm k nějaké zásadní změně, k nějaké obrátce ke stávajícímu stavu. A jestliže slovní obrat nemluví o člověku, Zemi, ale o „světech“, pak je to děj, který má velký rozměr a dosah. Týká se tedy nějaké celé velké části stvoření. Je to vývojový krok, který přenáší celou velkou část stvoření do nové, vyšší vývojové etapy. Neboť vývoj není jen ve hmotnostech a pozdějším stvoření, ale ve stvoření celém. O tom svědčí hlavně to, že samotná část Vůle, seslaná do stvoření, má také určitou vývojovou linii, tedy konkrétněji řečeno – Imanuel v Synovi Člověka má dětství a vývoj. On, dokonalý a neměnný ve svém bezbytném jádru, je podroben vývoji, protože vstoupil do stvoření (které je v prostoru a čase), byl se stvořením spojen, byl k němu „připoután“ a proto se stvořením musí sdílet i vývoj. Jinak by nastala mezera mezi Jeho neměnnou dokonalostí a vývojem stvoření, v němž působí.

Taková mezera by nedovolila určitou pomoc, posilu, ale i „pochopení“, které jsou vždy dány jistou stejnorodostí, byť v tomto případě je rozdíl mezi Ním a stvořeným nezměrný. Nicméně právě „společný vývoj“ může být tím, co tak nestejně objekty dokáže spojit. To je Oběť Syna pro stvoření. Syn Člověka tedy také prochází jistým vývojem, od dětství po spojení s Otcem a plné převzetí vlády nad stvořením. Obratů světů bylo historicky jistě mnoho a každý znamenal jistý posun ve vývoji a tím pokrok i vstup do další, vyšší vývojové etapy. Ovšem tento Obrat Světů, jehož vzpomínáme, jej v mysli vyvoláváme a ochotně se stavíme do jeho pole působení, ten byl mimořádně důležitý.

Souvisí totiž s převzetím vlády nad stvořením oddělenou částí Stvořitele, která se konečně, po nesmírně dlouhé době, opět spojila se svým původem – Otcem všehomíra, Stvořitelem všeho bytí... Tímto spojením vstoupilo celé stvoření do situace, která nikdy od počátku stvoření ještě nebyla. Celé stvoření nyní stojí v Otcu, který je v něm skrze Syna, přítomen. Můžeme obrazně říci – od počátku věků, od doby, kdy se Biblicky řečeno „duch vznášel nad vodami“, poprvé Otec „bydlí“ ve svém díle, jako ve svém chrámu...

Velikost tohoto děje je zcela mimo naši představu, milost tohoto děje nikdy plně nedoceňujeme, ale přesto bychom se o to měli alespoň snažit a ne projít tupě tímto dnem, aniž by se nás dotkl prst poznání a vypálil do našeho vědomí cejch tvora, který už „vědomě chce patřit Bohu“.

„Všechno musí být nové“, čteme a myslíme, že rozumíme. Ale i tento výrok úzce souvisí s Obratem Světů. Jestliže Otec je nyní ve svém díle (je plně ve svém Synu a ten je zakotven ve stvoření), pak je Mu toto dílo nyní zcela bezvýhradně podrobena a musí se řídit Jeho vůlí. V jistém smyslu můžeme říci, že doba nevědomé existence skončila. Kdo nyní vědomě neusiluje k Imanueli ve stvoření, ale Boha ignoruje, nebo se drží staré starozákonní vývojové formy a představy o Bohu, ten už nenalezne „spojení s Otcem“ a tím nenajde oporu pro další vývoj. Je tedy skutečně „všechno nové“ a se starým postojem není ani pro člověka skutečná „budoucnost“.

Tento konkrétní Obrat Světů souvisí svým konkrétním obsahem se soudem (tedy vše už má být podle Vůle Boží a je to konfrontováno se skutečným stavem). Symbolem soudu, ale i činnosti Imanuele ve stvoření, je meč. Proto tento Obrat souvisí úzce i s Mečem soudu, který můžeme chápat jako symbol tohoto dne, ale i této doby... Kdo tedy touží po tom, aby se konečně vřadil do záchvěvů stvoření, pro toho by se i Meč měl stát vnitřním symbolem jeho „sklonění se před Bohem“, jeho vůle a svobodného rozhodnutí „sloužit Bohu, tak, jak On to chce“...

To vše bychom si měli uvědomovat 21. července a se srdcem plným díky, s myslí plnou zahanbení při vědomí, jak daleko stojíme od skutečných živých dějů Božího řádu, bychom měli pokleknout – a to nejen symbolicky – a opětovně se zaslíbit Bohu, od kterého jsme zabloudili do houští lidských nesmyslů a zvráceností.

A nebude od věci, když si vybavíme slova, kterými se člověk zaslubuje Stvořiteli při aktu, kdy se Bohu zaslíbí navždy: „Věřím v Boha Všemohoucího, jehož silou jsem vzniknul a chci mu sloužit i náležet ve všech proměnách svého bytí“. Tato věta budiž mementem i náplní všech dalších dnů i dějů, které nám dnešní den přináší. –ZF-

Reakce pan J.M.:

Ano, veľmi pekne napísané a páči sa mi Vaše podanie, v ktorom je vystihnuté nepochopenie ľudstva. Nesprávna časť ľudstva sa chce hrať na boha a pripravujú, alebo konajú, rôzne akcie na zníženie počtu fyzického stavu ľudí, myslím vojny, posýpanie chemikáliami z lietadiel, alebo budovaním bakteriologických laboratórií na uchovanie chorôb a prípadné použitie atď., a to nehovorím o klamaní všetkých vo všetkom a najviac vysoko postavených osôb v rôznych štátoch. Ako keby sa dôsledky mohli odstrániť tak rýchlo, ako vznikli.

Podľa mňa obrat svetov je bod, kedy sa slová Syna Božieho fyzicky i na zemi razantne naplňajú a pretože ide o pomalší dej, ako v duchovne, mnohý slepý to nepozorujú. Ide o uvedomenie si tohto bodu, že už bol a teraz sa začne mimoriadne fyzicky prejavovať.

Syn Boží spomínal varovania, kedy nás nabádal na prechod na stravu zo svetla a ja iba spomeniem, kedy napríklad obilie sa pred žatvou strieka herbicídmi na zvýšenie výnosov z hektára, ale umrtné osivo je vlastne jedom z ktorého sa vyrába všetko potrebné

k prežitiu človeka. Striekanie jedov z lietadiel, alebo porušovanie Božích zákonov v miešaní kultúr a etník národov sveta, alebo vytvorenie plodín bez pokračujúcej možnosti reprodukcie, ktoré u človeka zastavuje plodivú schopnosť žien.

Stále nevieme pochopiť obrovskú trpezlivosť Boha Otca s nami v neustálej možnosti pomalého vytvárania tlaku na človeka, aby sme si i v ťažkostiach uvedomili svoju pozíciu a aby aspoň nejaká časť prehliadla, že veci sa môžu mať i inak, ako sme boli doteraz zvyknutý poznať.

Ak i Syn Boží nevedel, ako sa bude situácia vyvíjať, tak dá sa predpokladať, že jediný spôsob, ako ešte niečo zachrániť, je tvrdý náraz na dno možností rozumového človeka a príprava, ktorá sa konala doteraz, ukáže, koľko duší sa podarí zachrániť. Bez tejto prípravy a bez stanovenia bodu, kedy je koniec vývoja nepodarených duchov, to asi nepôjde. Stále nechceme vidieť realitu, ktorá je iná, ako si želáme.

Skutočne som rád, že osvetľujete cestu duchom, myslím si, že nejaká lampa je vždy lepšia ako žiadna a preto musíme zotrvať v našej ceste vpred. Páči sa mi váš výrok, že slúžiť Bohu vo všetkých premenách bytia je iba jediná cesta vpred. Ale to si myslím, že už ste hodne vpredu a ako svetielko ukazujete cestu ostatným.

Děkuji. Byl bych rád takovým světélkem a byl bych rád, aby mne temnota nikdy nepohltila...ZF

205. Dodržování pozemských zákonů

Dostal jsem zajímavý, praktický dotaz.

Jestli je nutné dodržovat pozemské zákony a nařízení, když jsou zjevně nespravedlivé a špatné...

Jsou známy výroky, jako: ...co je císařovo-císaři, co je Božího-Bohu, které poukazují na to, že duchovní i hmotná rovina mají být dodržovány. Také máme ze vzpomínek pamětníků dochovány různé výroky i postoje Abdrushina, z nichž vyplývá, že vždy přísně dodržoval pozemské zákony. Zdálo by se tedy, že odpověď na otázku je jednoduchá a jednoznačná, a přece...

Tazatel svou prostou otázku poněkud upřesnil. Máme sloužit Světlu dodržovat Boží řád. Nemáme podporovat zlo a špatné věci. Když však platíme daně, stát je nejen rozkrade, ale financuje z nich věci, které škodí lidem, národu a jsou proti přírodě a tím i proti Bohu. Máme snad podporovat to, co je proti Bohu? Kdysi bylo jakési šlechtické „právo“, tzv. „právo první noci“, podle něž měl šlechtic „právo“ souložit s novomanželkou svého poddaného... Takové „zákony“ byly jistě nemorální a proti řádu stvoření. Bylo by správné, abychom něco takového schvalovali a tomu se podrobovali?

Dnes jsou jiné zákony, ale už se přibližují zmíněným zvrhlostem. Jestliže třeba stát dovolu- je sňatky homosexuálů a pro ně i adopce dětí, jestliže neodporuje sňatkům nezletilých a jejich sexuálního zneužívání, ale s tichým souhlasem jim přihlíží, když se to týká imigrantů, a jiné takové protipřírodní věci, je to správné? A co když zítra, pozítří vydá zákon, že každá žena musí jednou měsíčně být po vůli imigrantovi? Kde je vlastně hranice toho, co „máme tolerovat“ a poslouchat to, a kde tomu naopak máme odporovat a bránit se? Nebo se nemáme bránit a vše mlčky snášet – i když je to zjevně proti řádu stvoření?

Takto položená otázka je ovšem mnohem těžší a konfrontační. Buď budeme poslouchat právní řád státu, nebo „právní řád stvoření“ – v mnohých případech to nelze sloučit a člověk si bude muset vybrat. Morální pád a zvrhlost se každým dnem zhoršují, můžeme tedy reálně předpokládat, že takové otázky nás v dohledném horizontu čekají.

To může vést ke zjednodušenému postoji, že už neplatí polovina toho zmíněného výroku a co je císařovo, to už císaři dobrovolně dávat nebudu...

Vraťme se však k méně konfrontačním příkladům. Platíme daně, sociálku, nemocenskou a DPH, mimo dalších poplatků. Můžeme si jistě právem klást otázku, co se se všemi těmi penězi pak děje?

Nyní v alternativních zdrojích informací se téměř denně objeví, jak jsou těmito penězi placeny věci špatné, kromě toho, že bývají částečně přímo rozkradeny. Takže i zde máme příklad, i když ne tak odporný, jako předešlé, jak vlastně „pomáháme zlu“. Má to snad být podnět k tomu, abychom přestali platit daně, sociálku, nemocenskou? Jak neplatit DPH...to mne technicky ani nenapadá...

Máme tu ovšem také Desatero a přikázání Nepokradeš, nepodáš křivé svědectví a další, která těžko obhájíme, když budeme lhát o svých příjmech, budeme cíleně vymýšlet, jak to

zaonačit, abychom „nemuseli nic dát“. Ona jiná situace by byla, kdy zde existovala „možnost výběru“, tedy že si mohu vybrat nic neplatit a pak od státu nic nedostat. Ovšem těžko si představuji, jak by se vůbec prakticky realizovala rovina „nic nedostanu“. Je jistě pravda, že stát se chová mnohem hůře, než šlechta středověku, která vybírala desátky, ale musíme přiznat, že ne sice ve spravedlivém poměru, ale přece jen nějak, stát pomáhá občanům v různých příspěvcích, nebo pomocích v tom i onom. Mnohdy je to ve věcech skryté, takže to není běžně patrné. Ale toto není pro tuto úvahu nijak zvlášť podstatné.

Je tu prostě nějaký pozemský zákon, který přikazuje, že občan musí platit různé poplatky a za to dostává nějaké pomoci. Nespravedlnost tohoto systému, který dokážou zneužívat a využívat existence postavené na parazitování je dílem politiků, úředníků a ti všichni za něj nesou odpovědnost a budou se jednou před Božím řádem z toho zodpovídat. Není mým úkolem řešit jejich pomýlení a jejich zlou vůli a bránit se jím způsobem, který je obecně morálně považován za trestuhodný. Jestliže proti mé vůli používají peníze vybrané i ode mne k cílům podlým – je to jejich odpovědnost. Já jim je odevzdávám jako vyrovnání služeb, které ve státě využívám, nebo využívat mohu. Že je nevyužívám, i když mohu, z toho nemohu nikoho vinit.

Že žiji v nespravedlivém systému je též má volba, mohu se přece odstěhovat na Kamčatku, na Severní pól, nebo jinam, kde je systém třeba lepší, nebo nezasahuje tak hluboce do života občana daného území. Tím, že zde žiji, přijímám dobrovolně podmínky života této společnosti i zákon má dáti – dal, tak, jak je zde zaveden. Pokud jej chci změnit, mám právní možnost zasahovat do voleb, nebo se stát politikem a snažit se poměry zlepšit na spravedlivější.

Pokud by zde existovala možnost výběru platit/neplatit, mohl bych zvážit, jestli je neplacení lepším řešením. Také se mohu postavit čelem proti systému a vyhlásit mu bojkot, nebudu kupovat potraviny a budu jíst jen to, co si vypěstuji. Nebudu používat žádné výrobky ani pomůcky, protože tím bych systém podporoval. Nebudu chodit k lékaři, nebudu kupovat žádné léky, ani pomůcky, vitamíny, nebudu používat hromadnou dopravu, sdělovací prostředky, internet – budu prostě společnost v tomto smyslu bojkotovat a tím nebudu odvádět DPH, ani využívat výhod, které společnost nabízí, dům a byt někomu daruji, abych neplatil domovní daň, auto také zruším, atd. Důchod odmítnu, přesto, že jsem celý život do společné pokladny přispíval.

Do určité míry se tak vymaním ze závislosti na společnosti, čímž omezím i to, abych přispíval na její amorální chování... Jenže se tím zase dostanu do velkých problémů se svým základním přežitím. Vrátním se do způsobu života našich dávných předků nebo lidí po světové válce a budu většinu času trávit tím, abych dokázal nějak přežít. Nevím, jestli mne toto může duchovně někam posunout, protože pozemsky mne to strhne zpět k živoření a k tomu, že budu muset většinu energie věnovat jen zápasu o přežití (jak je to vidět v dokumentech o ekologických nadšencích a o způsobu jejich života).

Toto řešení je jistě možné, ale, podle mého soudu, by proto musel být skutečně tak závažný důvod, který by nešel jinak řešit. Hypoteticky a historicky, něco jako zmíněné „právo první noci“, kterého bych se já sám musel nějak zúčastňovat, nebo pohádkové obětování panen drakovi, obětování sebe sama Luciferovi v nějakém vynuceném kultu (které tady už existují, ale zatím nejsou povinné)...nebo zcela reálný výhled do nedaleké budoucnosti...upsání se Mohamedovi s popřením Trojjediného Stvořitele světů i nás.

Z mého pohledu – platím tomuto státu, ale taky od něj něco беру. Jeho nespravedlnost mu bude spočítána – věřím ve vyšší spravedlnost. Mnohé pozemské zákony, přes svou nedokonalost, jsou užitečné, i když špatně realizované. Bez dopravních zákonů bychom se vybili za pár hodin na všech silnicích. Bez trestního řádu, i když je takový, jaký je, by zločinci znásobili svou činnost. Bez policie by všem lumpům narostla sebedůvěra natolik, že by nás smetli za pár dnů. Bez lékařské pomoci by mnozí zahynuli a není mým právem rozhodovat a vyjadřovat se tak, že se měli lépe starat o zdraví a doktora by nepotřebovali – takže dobře jim tak.

Některé prvky společenského systému mají své oprávnění, ale jejich provádění, přehánění a zneužívání jsou jistě špatné. Pokud ale nejsem ministrem zdravotnictví – nerozhoduji o tom, a proto za to nebudu dobrovolně přijímat odpovědnost. K lékaři nechodím, ale poplatky platím – spravedlivé to jistě není (měl bych mít svůj účet a na něj si spořit pro případnou lékařskou pomoc. Protože nečerpám, měl bych mít výhody proti těm, co čerpají).

Avšak žiji zde a proto po zralé úvaze neodejdu (zatím) do lesů a na Sibiř – budu tedy respektovat tento řád. Dojde-li k jeho zhoršení (což je dost pravděpodobné), pak zvážím pro a proti. Pořád si ale myslím, že podvádění a kradení není řešením nespravedlnosti, ale jen jejím pokračováním. Čestným řešením by bylo jediné ze systému odejít – tedy nic mu nedávat a nic od něj nebrat. To asi ve společnosti není proveditelné, takže pak nezbyvá, než odejít do lesů Sibiře, na kry severního pólu či jinam bez lidí a společností.

Až dojde k povinnému kamenování žen, jejich znásilňování a podobným „inspirativním a obohacujícím aktivitám“, které po mně budou požadovány, pak nebudu váhat a nebudu brát ohled na to, že jdu proti zákonům. To už pak jsou zákony Pekla, které neuznávám. Pro mne to tedy je „o míře věcí“ a ta bude pro každého jiná.

Ale i míra věcí by neměla být odvislá od „požadavků“, ale skutečně objektivního zhodnocení skutečnosti a přiměřené konkrétní reakce na konkrétní popud. Nikoliv tedy plošnou reakcí typu – kdo nekrade-okrádá rodinu, která byla společností většinově přijata jako správná. Zde pak už ani tak moc nejde o finance, ale o určitou formu vzdoru – Jánošík-bohatým bralchudým dával a krádež se změnila v milosrdenství. To vše jsou velmi ožehavé nuance, kde si člověk velice snadno může osvojit prosazování svého práva pomocí ještě včera nekalých praktik, ale dnes už morálního vzdoru...

Právě pro tu lehkost, se kterou Luciferci kolem nás nám okamžitě nabídnou myšlenku „morálního posvátného zločinu“, který se tím stává požehnáním, bych byl velmi opatrný tyto mechanismy přijímat. Jistě přijde doba, kdy ignorace společnosti a jejich zvyků bude vlastně přitakáním Božímu řádu, ale pro mne to ještě není tato doba a daně nejsou tím ostrím, na němž se lež a podvod změň v nutnou sebeobranu. -ZF-

Postřeh jedné čtenářky:

Mám takovéto prožití a tím bych se na tuto otázku podívala z trochu jiného úhlu pohledu:

Před několika lety, kdy už muž v důchodu jen příležitostně pracoval, při přípravě daňového přiznání přišel za mnou s žádostí, aby mne mohl připsat jako spolupracující osobu – že nebude platit daň. Poradila mu to účetní. Odmítla jsem s tím, že nesouhlasím, protože mu

skutečně vůbec nic nepomáhám....není co pomáhat a ani to nepotřebuje, je rád, že má sám nějakou práci pro rozptýlení. Nemohl to pochopit, ani paní účetní. A tak zaplatil vyměřenou daň a mi vyhověl, i když mi říkal, že kvůli jednomu mému podpisu jsme přišli o peníze, že nechápe, o co mi jde. O jeden podpis? Vždyť nedávno jsem byla vykazována jako spolupracující a to šlo? Šlo, protože jsem tehdy opravdu pomáhala zpracovávat dokumentace.... A šlo mi o lež, moji lež, otevřenou...

A za půl roku nato se změnil zákon tak, že muži vrátili dvojnásobnou částku, než odvedl na daních, a kdyby mne uvedl jako spolupracující osobu, tak by se ho úprava daně netýkala.

Tak mi telefonovala paní účetní a řekla mi, že je to, jako bych to tušila a že se sklání, až nyní se zamyslela a pochopila, proč jsem odmítla.... A muž časem také pochopil mé odmítnutí.

A ve stejném případě bych se rozhodovala zase stejně. Ovšem situace jsou různé....

Ale nyní, když jdete někam nakupovat, drobný obchodník, který se nemůže ani udržet nad vodou a musí nakupovat pokladny a tonery atd. na provoz EET, který si postěžuje, a vidíte, že právem, přitom se zeptá: Potřebujete účtenku? A je připraven ji vydat.....tak je těžké odolat pokušení... A je to pokušení? Někdy se chovám tak, jindy onak....je to nelehké jak pro nás, tak pro drobné prodávající. Zvláště, když chodíte nakupovat do jeho malinkého obchůdku i proto, abyste jeho činnost, kterou dělá s ochotou a láskou, znáte ho dlouhá léta, podpořili...

Takovéto situace mají mnoho odstínění, kdy se třeba zachovám i různě..... Co na toto říct?

Reakce ZF:

Děkuji za dobrý postřeh. A příklad s EET je také příhodný, protože s tím se může každý setkat. Je to takový jemnější případ, který nestojí na žádném skutečném zločinu. V tomto případě, já za sebe říkám – já účtenky nepožaduji – je přece na každém obchodníkovi, jak se s tím on porovná, v jaké je situaci, apod. V tomto případě také nedělám nic proti zákonu, ale jen nepodporuji hon na hospodské. Tento příklad je také zajímavou ukázkou jednoho zvláštního jevu. Jak stát, který na jedné straně po právech občanů zvesela šlape, na straně druhé, jakoby žil jen tím, že pečuje o jejich morálku a zdraví. Že se občanovi kladou překážky v kouření bychom mohli brát jako rys pozitivní – ale ani na okamžik jsem neuvěřil, že „státu jde o zdraví občana“, to by ho nekrmil různými jedovatými přípravky, léčivky, která ničí organismus apod. Nevymýval by mu mozek každodenní lží ve sdělovacích prostředcích, nemanipuloval ho, kde jen může, ale choval by se k němu jako přítel vždy a ne jen když se mu to hodí. Proto mi ta opatření připadají naprosto falešná, jako celá ta honba za ekologií, proklamace s oteplováním planety, apod. Když po tom člověk začne hlouběji pátrat, najednou zjistí, že ta opatření vydělají někomu miliardy a nenápadně přinesou ještě horší následky pro lidstvo.

Taky EET, kdyby skutečně bylo jen nástrojem, aby si obchodník nedovoloval okrádat systémem, pak by to bylo v pořádku. Ale že je to použito jako nástroj, jak z malých živnostníků (jako konkurentů obchodních řetězců a větších firem) udělat „nepřátele národa“ a vyprovokovat k nim v lidu nenávisť, podpořit nízké pudy v jedincích, že je chválí za udavačství... To vše,

pokud snad byl na počátku dobrý úmysl (a o tom lze pochybovat), to vše je smazáno novým zlem, které to vyvolá.

Máme tu jiné příklady.

Někdo daruje z mála, co má, nějaký dar někomu, kdo dělá záslužnou a neplacenou činnost. Stát, aniž by se čímkoliv podílel na této činnosti, nebo na činnosti dárce, okamžitě požaduje část tohoto daru pro sebe a pak z takových peněz bude například platit dávky nepracujícím etnikům, jejichž členové si za to budou kupovat alkohol a drogy. Současně obdarovaný odevzdá část daru státu, aniž se zeptal dárce, jestli on za těchto podmínek vůbec chce darování provést. On přece nechtěl obdarovat stát, možná má dokonce se státem různé nevyřízené účty a cítí bolest, že ho stát třeba podvedl a on by ho nyní, za to vše, ze svého mála měl ještě obdarovávat? To vše je jistě nespravedlivé, nepoctivé a nemorální a dalo by se toto nazvat legalizovanou krádeží.

Kdybychom to vzali z hlediska státu a jeho praktik do důsledků, když dáte svému dítěti kapesné, také by se to mělo ohlásit, zapsat a zdanit. Co na tom, že výdělek je již zdaněn a při koupi čehokoliv je zdaněn pomocí DPH znovu...

Ano, je těžké v tomto hledat rovnovážnou rovinu, protože při řízení po nakloněné rovině je rovnováha problematická. Už to nelze řešit jen pragmatickým myšlením, ale ani dogmatickým plněním náboženských příkazů. Nyní bude muset člověk v každém takovém případě volat na pomoc cítění, protože schémata už jsou příliš strnulá. Nicméně vždy by měl být výsledkem stav mysli, kdy se člověk nemusí stydět za to, že snad podváděl...

Dodatek:

Současná situace je už téměř podobná, jako před a ve 2. svět. válce – takže i proti pozemskému zákonu z nouze leccos museli udělat – třeba ukrývali lidi, kteří byli označeni za „zločince“ a přitom pravda byla jiná....a dnes to tam také směřuje.... J.Z.

206. Poznání a srdce volání...

Poslouchám z rádia píseň zpěváka Jarka Nohavici. Právě zpívá: ...Kristus Pán sekerou seka-jíc, z Božích muk shlížel na stráni... a uvědomuji si jednu zvláštní věc. Při těchto větách se mi vynořují živé obrazy Ježíše a vnímám to jako pozemsky reálný děj. Tím i Jej více procítuji, je takto totiž blíže hmotě a realitě mého současného bytí.

Můžeme na takové výroky pohlížet s pousmáním, jako na křesťanské slaboduché zjednodušování obrovských vesmírných dějů...a budeme mít jistě kousek pravdy, můžeme na to dokonce pohlížet, jako na snižování velikosti Stvořitele a brát je jako rouhání. Ano, i v tom budeme mít kousek pravdy. Ale je tu i jiná rovina pohledu. Právě to jednoduché a dost pozemské chápání těchto pojmů jim dává větší vroucnost, blízkost a srdečnost.

Nejsme my, ve svém pocitu „velikého chápání, vysokého Poznání“ už jen pozorovateli“ a ne prostými, bezprostředními a impulzivními „prožiteli“? Nejsme až příliš „moudří“, a proto už jen málo jednoduše dětsky milující svého Boha a Pána? I v tom je ta velikost Poselství, že ta „živá voda“ oživuje v člověku vše, co se v něm nachází, tedy i pýchu. A Poznání mu umožní, aby ji v sobě poznal a postavil se jí, jenže...člověk je slabý...

Mnohokrát jsem si všimnul, že ze čtenářských slov až příliš často zaznívá sebeuspokojení nad sebou a nad ostatními, kteří také „přijali Slovo“. Já to chápu zcela opačně, kdyby člověk skutečně „přijal Slovo“, srazilo by jej to k zemi – tak, jak má být duše před branami Ráje sražena prožitím celé své zpackané cesty a procítěním své malosti, nehodností milosti vstupu do krásného Ráje. Procítěním i jen malé části Slova vyvstane v prvé řadě procítění vlastní bezvýznamnosti. To jsem ovšem u stoupců nikdy nezpozoroval. Toto sražení z podstavce vlastní důležitosti do bezvýznamnosti hloupého dítěte je pak teprve cestou k dětskosti, kterou tak naléhavě potřebujeme.

Před lety jsem se setkal s tvorbou léčitele pana Hrabici. On je nějak spjat s křesťanským postojem, ale ne s církevní ideologií. V jedné jeho knize je povídka, nebo snad báseň, s přibližně takovým názvem: Bydlím s Bohem v paneláku, v bytě 2+1...a tehdy mne to urazilo. Považoval jsem ten název za rouhání. Ale po letech si uvědomuji tu prostou velikost takového postoje, kdy člověk má vědomí Stvořitele neustále v sobě, a On se stává součástí jeho normálního, běžného života. Nese Jej trvale ve svém srdci.

Ano, je v tom dětské nepochopení, ale je v tom současně dětská touha po přivnutí se k Otci, láska k Němu. Ta láska, kterou pak ve všem tom našem filozofování, poučování, návštěvách svatých míst a pořádání Slavností...už moc necítím. Je tam jistě úcta, snaha po důstojnosti, vytváření monumentálních vnějších forem, ale...je tam ještě stále to malé dítě, které hledá Otce, je mu po Něm smutno a chce do Jeho náruče?

Když slyším z rádia ...Kristus Pán, sekerou seka-jíc...zdá se mi, že jsem příliš moudrý, ale bolestně mi chybí to, co mou duši má nést do náruče Boží...

Je dobré být poučen, aby člověk netápal, je dobré být moudrý, aby nechyboval, ale bez toužícího srdce ho ani potom cesta do Ráje nedovede.

Proto o tom píš, že musím, ale nedělám si naděje na porozumění, ani já jsem nerozuměl a posuzoval, moudře diskutoval, dnes se mne však mé srdce ptá na jiné... a tak to jen posílám do éteru.

Třeba jednou k někomu doletí nějaká taková slova, nějaký takový verš, zazní tón a člověk si vzpomene na cosi, co kdesi, kdysi, četl. Snad pak i on uslyší, jak Kristus Pán sekal sekerou a nakonec se prosekal až k srdci, které ho konečně uslyšelo, i když léta o Něm všechny poučovalo...

Tak to nám všem přeji...ZF

207. Existuje náhoda?

Dobrý deň pán Fritz,

srdečne Vás pozdravujem. Chcel by som položiť otázku do vašeho fóra. Sú naše rozhodnutia, priania a naša slobodná vôľa vecou náhody? Správa sa človek náhodne? Ak naša slobodná vôľa nieje vecou náhody, ale je zákonitá ako všetko vo Stvorení, môžeme hovoriť o slobodnej vôli? Nieje potom, ak naša slobodná vôľa nieje vecou náhody, určená presná dráha človeka od počiatku? Nechcem ísť teraz do diskusie o karme a tým spojeným obmedzením slobodnej vôle. Zaujíma ma predovšetkým na základe čoho sa ľudský duch rozhodoval, keď ešte nebol zaťažený karmou. Ľudský duch je aktom Ducha Svätého a pochádza z neho, je duchom ako je Duch Božou Vôľou, preto by existencia a správanie ľudského ducha mala byť zákonitá. Existuje vôbec náhoda v Stvorení, ktoré je prísne zákonité? OJ

Reakce ZF:

Děkuji za dotaz.

Záleží, jak slovo „náhoda“ budeme chápat. Jestli jako cosi, co nemá žádné předpoklady, ničím není dáno a proto nemůže být ani nic předpokládáno? Pokud bychom chápali náhodu takto, pak, podle mého, taková náhoda neexistuje. V Poselství, pokud se nepletu, je přibližně takováto myšlenka – ve stvoření jsou jednoduché formy (v omezeném množství), které jsou v obrovském množství vnímány a projevují se v mnohotvárnosti. Ve smyslu naší úvahy – je tu základní předpoklad – určité schéma a to se pak rozvíjí v mnohých podobách, podle podmínek a okolností. Každá úroveň dává určité „možnosti“ dané místními podmínkami prostředí. V tomto prostředí jsou určité vyčleněné meze, v nichž pak dochází k vývoji a rozvoji. I identity, které tu vznikají, jsou podrobeny podmínkám a zákonitostem dané úrovni. Sice se mohou rozvíjet individuálně, ale přece jen v určitých hranicích, což zase dá omezené možnosti – není to tedy náhoda, ale danost, ve které se pak vše rozvíjí už individuálně.

Každá individualita se ze svého pohledu může jevit jako náhodně vyvinutá, ale z většího odstupe je jen část této svéráznosti dle jejího „rozhodnutí“. Ale ani toto rozhodnutí není úplně „její“, protože je opět dáno proudy, které přinášejí určitou „potřebu stvoření“, ta bude proměnlivá, takže v danou dobu může být určitý obecný „požadavek“ určitého zaměření, který vyvolá tlak na příslušné individuality. Která je svým druhem tomuto tlaku otevřenější, v té vznikne touha, která je takto posílena a dojde k rozvoji této osobnosti daným směrem. Je v tom její „chtění“, ale současně je tu tolik tlaků, že bychom těžko oddělovali, kde začíná a kde končí to osobní a kde je toto osobní jen projeveným obecným tlakem.

Máme tu duchovní zárodky, které jsou na počátku bez individuálního chtění, je v nich jen obecná touha po sebeuvědomění. Jak to, že některé směřují k pozitivní a jiné k negativní činnosti? Už tady, kde žádné rozdělení není, dochází k roztržení. Co kdyby se všechny rozhodly být aktivní? Došlo by k odvržení přídávku vyššího bytostného u všech, což by jistě vytvořilo v oblasti zárodků nerovnováhu. Myslím si, že tady přichází k výrazu určité proudy, které mají pozitivní a jindy negativní charakter, ty pak působí na ty zárodky, které jsou otevřenější tomu, nebo onomu. Pravděpodobně však nejsou zárodky ani v této fázi naprosto identické, protože jinak by skutečně vše vznikalo v naprosté schematičnosti a o nějaké slobodné vůli bychom nemohli v tomto smyslu vůbec uvažovat. Zřejmě – a tady je to jen můj

odhad či dohad, to není jako ve fabrice u pásu, kde ze stroje padají úplně stejné součástky. Stvoření není mašina, i když v něm působí určité „mechanismy“, přesto je to živoucí dění, které v neustálých proměnách a formování vytváří mírně odlišné „produkty“. Jako když ručně budeme tvořit koláče, snažíme se, aby vypadaly všechny stejně, ale přece je každý trochu jiný. Tak i duchovní zárodky budou každý „trochu jiný“ a proto „otevřenější“ tomu, nebo onomu.

Ona „svobodná vůle“ je v tom, že „nemusí, ale mohou“, na rozdíl od koblihy vyráběné strojem při pásové výrobě. Takže si myslím, že jsou dány předpoklady – tedy možnosti, které mají sice určitý ohraničený okruh, ale uvnitř nich se může osobnost rozvíjet různě. Rodiče, když vybírají jméno pro ratolest, mají „svobodnou vůli“ a mohou si vybrat jakékoliv jméno. Jenže ve skutečnosti si budou vybírat jména jen z určitého ohraničeného množství, které má jisté parametry. Oni to samozřejmě takto nechápou, jeví se jim to tak, že „mohou vybrat cokoliv“. Jenže toto jméno se jim nelíbí, jiné je ani nenapadne, atd. Jejich „svobodná vůle“ je tedy „svobodná“ jen v určitém smyslu a pokud bychom chtěli být přísně přesní v pojmenování toho děje, pak bychom se zdráhali slovo „svobodná“ asi použít. Ale je to vše u úhlu pohledu.

Jako příklad můžeme uvést, jak jsou bytostní řízení lidským chtěním. Z jistého úhlu pohledu to tak vypadá, ale s větším odstupem, jsou řízení Zákonem. Trochu podobné je to i s tou svobodou. Z pohledu aktéra existuje svobodná vůle, z pohledu vyššího je rozhodnutí již dopředu definováno mnoha faktory. Přesto si myslím, že dráha vývoje jednotlivé entity není naplánována od počátku do konce. Jsou tu jen předpoklady, nejprve dané nějakými ději ve stvoření (rozhodnutí pro aktivní a pasivní roli). K těmto předpokladům přibývá určitý druh zárodku (nejsou všechny stejné, protože při jejich i prvotním formování vznikají různé odchylky). Těmito předpoklady z vnějšku a druhem zevnitř vzniká určité „pole pro chtění“. V tomto poli se může v rámci vymezených hranic zárodek „rozhodovat“ tak, či jinak – a tím pak začíná vznikat jedinečná osobnost. Později i v jednotlivé inkarnaci přichází ještě karmické mantinely a předpoklady, ale i zde je mechanismus obdobný v tom, že karmou jsou vytvořeny situace a okolnosti, ale v nich se osobnost může rozhodovat volně. Nicméně ono „volně“ je ještě omezeno druhem osobnosti – tedy například dogmatik se bude rozhodovat různě, ale vždy dogmaticky, a podobně podle vlastního druhu.

Existence a vývoj člověka je zákonitý, protože se odehrává uvnitř zákonem vymezených hranic, ale tento prostor umožňuje různé variace, přesto z vyššího pohledu je pořád zákonitý. Čím výše bychom šli ve stvoření, tím menší by byla různorodost forem určitého druhu. Protože čím je entita více spojena se zákonem, tím méně je tam prostoru pro různorodost. Lidský duch, tedy duch vyvinutých, je ale v takové vzdálenosti od zdroje záření, že mantinely pro individuální rozvoj osobnosti jsou mnohem širší, než je tomu například v prastvoření. Proto se může vyvíjet mnohotvárněji. Nakonec však, až vývoj dokončí, tedy bude žít v souladu s Vůlí Boží v rámci svého druhu, budou to zase různé osobnosti, které vznikly různým vývojem. Pokud by svobodná vůle vůbec nebyla a vše se vyvíjelo jen zákonitě, nevznikaly by různé osobnosti, ale něco jako identické kopie jednoho prototypu – tedy, z našeho pohledu – vznikaly by klony. Pojem „svobodná vůle“ je tedy nutné chápat šířeji a z různých úhlů, tedy, řekněme, z různých „pozorovacích míst“.

Tak to chápu já...ZF

Dodatek pan O.J.

Dobrý deň pán Fritz,

ďakujem za vašu odpoveď. Mal by som ešte jednu doplňujúcu otázku, aj keď viem, že je mimo možnosti skutočného vedenia vyvinutého ľudského ducha na ňu realne odpovedať, ale predsa len možno máte na ňu nejaký názor.

Je pád Lucifera náhoda, alebo sa tak stalo zákonite? Je jasné, že Boh Lucifera nevyslal na to, aby padol. Ako je teda možné, že padol. Mohol Lucifer nedospieť k tomu, že chcel všetko vedieť lepšie ako mu ukazovala Božia vôľa? Veď Lucifer dokonale poznal Božie zákony a tak musel vedieť, že keď nepôjde presne podľa Božej Vôle, že padne. Ako je možné, že sa rozhodol pre pád? Ako je možné, že prišiel na to, že vie niečo lepšie ako Boh?

Ďakujem. OJ

Reakce ZF:

Děkuji za dotaz. Skutečně to už jsou bytosti, do nichž se nedokážeme vmyslet a jejich původ je také mimo náš dosah. Je jistě pravda, že děje kolem Lucifera jsou ve stvoření a to dokonce v nižších částech stvoření, takže ještě pro nás nějak představitelné a pochopitelné, ale už to, že to souvisí s ději, které byly už „před námi“, je pro nás omezujícím faktorem. Ale pokusím se.

Když to chci nějak zformulovat, zjišťuji, že je obtížné sloučit pojmy „zákon“ a „zákonitost“. Zdánlivě je to stejné, ale při uvažování se to rozpadá na pojmy dva. Zákon je pevný a nějak definovaný soubor vymezujících pravidel. Zákonitost je spíše mnohotvarý projev dějů v reakcích na Zákon. Proto i entita nedodržující zákon je podrobena zákonitostí ze zákona vycházejících. Náhoda, tak, jak ji chápeme, tedy zcela nelogický děj, který nemá žádné zákonitosti – to zřejmě ani neexistuje. Selhání Lucifera, podle mne, nebyla náhoda, ale důsledek několika dějů a předpokladů.

Pohyb dějů ve stvoření je vyvolán Božím Řádem, nebo jak říkáme, Boží Vůlí, nebo taky Zákonem. Tento pohyb má sice své určené parametry, tedy jakýsi rámeček a základní popis, ale projevuje se různorodě. V každé úrovni, podle tamních poměrů, formujících sil, místních projevů akcí a reakcí, vzniká forma tohoto Řádu. Tedy původní impulz je pořád stejný, ale jeho projev se mění, není statický a neměnný. Čím blíže je zdroji, tím je vynucující síla silnější a tímto tlakem nedovoluje velkou různorodost reakcí a projevů na tento tlak. Kdo by se chtěl stavět proti této donucující síle, byl by okamžitě přitlačen k návratu do harmonie, kdyby se více bránil, pak by byl silou zničen. Nebo by přes ni ani nedokázal své chtění uskutečnit. Síla je tam, výše, silnější, než chtění entity. Se vzrůstající vzdáleností klesá intenzita síly, tím se podle prostředí proměňují výsledky (projevy) tlaku, který síla vyvolá. Od určité vzdálenosti od zdroje je intenzita síly už tak nízká (oproti vyšším úrovním), že dovolí entitám „konat proti pravidlům v ní obsaženým“, tedy jít proti Řádu. Přesto vždy zůstává entita podrobena „zákonitostí“, což jsou, řekněme „dopady“. Takže může jít proti Řádu, ale je podrobena zpětnému dopadu. Tento jev je dán „vzdáleností od Boha“, tedy vzdáleností určité vývojové úrovně od vrcholu stvoření. Každý, kdo žije v takové úrovni, je podroben těmto účinkům – jak to nazvat? Snad zákonitost projevu vzdálenosti od zdroje záření.

Jestliže se tedy Lucifer dostal do takové vzdálenosti, kde už jej záření netlačilo k „životu v Boží vůli“, pak toto byla zákonitost, nikoliv náhodná, ale daná prostředím. Do této situace byl „umístěn“, on ji nevyvolal, ale byl jí podroben.

Další zákonitostí bylo, že když poklesl vnější tlak, automaticky se jeho osobnost mohla projevat různoroději, než když byl výše. Ani toto není náhoda, ani jeho selhání. K tomu si musíme uvědomit, že pozdější stvoření nevzniklo přímo z aktu Božské vůle „Budiž Světlo“. To, že tu máme zmínky o tom, že prastvoření prosili o další pokračování vývojové příležitosti i pro nižší duchovno, tedy i pro nás, to jsme zde už rozebírali, takže to už zde znovu rozebírat nechci. Zmiňuji to pro jednu důležitou věc. Jestliže tento „náš vývoj“ nebyl součástí Budiž Světlo, ale vzniknul jako určitá nástavba, naznačuje, že už to bylo podrobena zeslabenému, dodatečnému ději. Já osobně si myslím, že vývoj duchovních osobností v takové veliké vzdálenosti od vynucující síly, je už problematický. To je dáno „omezeností tohoto duchovního druhu“ – je to to poslední z duchovního, co zůstalo, když se všechno „lepší“ už odloučilo.

Druhým problémovým faktorem může být i prostředí, které je tak vzdáleno od nutící síly, že se zde může všechno rozvíjet příliš různorodě a dokonce i proti zákonitostem. Toto prostředí je tedy zcela specifické a je na nějakém „pomezí možnosti“ správného vývoje. Musí být tak daleko od nutícího tlaku, že dovolí různorodost postojů, ale současně to vyvolává absenci toho, že entitu tlak tvrdě vrací zpět do správných kolejí, když z nich sjede. V takovém prostředí je tedy mnoho faktorů, které „dovolí“ sklouznout ze správné koleje. To, že Lucifer „sklouzнул“, není tedy jen projevem jakési jeho „hlouposti a zla“, ale do jisté míry i okolností a prostředí. Ovšem to vše vyvolává jen „možnosti“, nikoliv vynucení selhání. V jisté nadsázce bychom mohli říci, že Lucifer měl „pracovní úraz“, ale museli bychom v pozemském příkladu uvést, že byl na nebezpečném místě, ale protože nedbal bezpečnosti práce a naopak hazardoval a přitom ještě užíval omamných látek (pýcha je taky taková látka), proto se mu stal těžký úraz...

Jak je možné, že se Lucifer „rozhodl pro pád“? Přesně tak, jako když má člověk „chuť“ na kořalku i když ví, že po ní bude mít snížené reakce a udělá něco špatně, za což ponese nepříjemné následky. Zkrátka – chuť je větší, než strach. Podobně mohl Lucifer cítit silněji své nadšení ze svých možností, než tlak Boží vůle, od kterého byl v takové vzdálenosti, že byl o hodně slabší. Takže na jedné straně slabší tlak tlačící osobnost do Božího řádu, na straně druhé sílící vědomí sebe sama a svých možností. Když poměr těchto dvou sil překývne více na stranu osobní, pak začne osobnost „hřešit“, tedy konat proti Řádu. A ta síla vlastního přesvědčení o sobě samém, ta přebíjí poznání velikosti Boží, přetlačí i obavu z následků a vyvolá vnitřní rozpor. Ten se pak projeví jako vzdor a ublíženost – tak se snažím, tolik jsem vykonal a ještě mi za to budou nadávat – můžu se na ně vykašlat – však já jim ukážu...já jim dokážu, jaké mám schopnosti.

Z lidského pohledu nejedná Lucifer nijak „nelidsky“, ale chová se, jako my. Možná bychom mohli říci, že se od nás něčemu „přiučil“ a to, za co námi pohrdá, to sám už do jisté míry extrahoval do sebe. To, že si Lucifer sám začal „připadat jako Bůh“, je dáno dvěma faktory – jeho ego bylo stále silnější a současně cítění Boha stále slabší...což opět vyvolalo pocit ještě většího ega. Čím silněji osobnost „cítí sebe sama“, tím méně má pochopení pro řízení zvenčí, uzavírá se mu vnitřně a tím méně jej cítí, tím více mu pak připadá, že zvenčí nepřichází nic, co by mu k něčemu bylo. Lucifer se tak nejen stal duchem, ale i ve smyslu projevu – „člověkem“ v tom nejnižším slova smyslu. Člověkem ve smyslu „lidských postojů“. Při jeho osobní síle a

schopnostech by jistě dokázal zůstat „nástrojem Božím“, ale vzniklé uvědomění mu přineslo nový pocit – příjemný pocit sebestředné osobnosti. Tady je jeho hřích, že přijal to „příjemné“ a to časem přerostlo v sebestřednost, která mu zatemnila vyšší vedení i cítění – stal se více „sám sebou“, tedy čímsi bez vyššího spojení, spojen jen sám se svým pocitem nadřazenosti. Což se v různé míře děje lidskému duchu neustále...Jeho selhání by tedy pro nás mělo být docela „pochopitelné“, i když jeho druh chápat nemůžeme. On sám se stal obětí principu, který nám předhodil, protože i on podléhá svodům, které svobodná vůle umožňuje a vzdálenost od Boha dovoluje...

208. Meč Soudu

Pozorný čtenář jistě mnohokrát narazil v textech přednášek, ale i v některých popisech duchovních dějů, na pojem MEČ. Ať už je to například v přednášce „Budte v myšlenkách na strážní“, kde je přímo výzva, na vytasení meče myšlenek proti nepříteli, nebo zase jinde varování, že spolu bojujeme duchovními zbraněmi. Nebo v přednášce „Zející rána“ je přímo příkaz, že pokud nevytasíme meč, který jsme obdrželi, pak zraní nás samotné...V životopisu Marie z Magdaly jsou děje, kde je líčeno Slovo jako meč, v Efezu zase, jak Hjalldar vládl duchovním mečem a vedl lidstvo k tomu, aby se naučilo používat své duchovní zbraně...

Takových zmínek bychom našli mnoho. Jistě jsou pro čtenáře „zajímavé“, ale až nedávno jsem prožil, že tento pojem by námi měl být pochopen do mnohem větší hloubky a také by měl přejít do zcela osobního vnímání a prožití. Je to mnohem důležitější, než se čtenářům zdá. Pohled na dobovou fotografii Trigonu za oltářem, na němž je vytasený arabský meč s rukojetí ve tvaru kříže – to jen podtrhuje vážnost tohoto tématu...

Protože se tímto pojmem delší dobu zabývám, cítím potřebu jej před Vás postavit a poukázat na jeho význam, ale i zdůraznit naši odpovědnost se s ním osobně konfrontovat. Meč je tedy v úzké souvislosti se Slovem a Slovo zase s Imanuelem – Vůlí Boží. Syn Člověka, jako část Boha ve stvoření, je zase úzce vázán na novou etapu vývoje stvoření (všechno musí být nové). Je to obrovský, dějinný vývojový krok, jímž se celé stvoření posouvá do další vývojové etapy, definované a přísně řízené Vůlí Boží. Aby tak významný krok mohl nastat, muselo být celé stvoření proniknuto novým, zesíleným proudem síly tryskající z Vůle Boží spojené se samotným Otcem Všemohíra. Aby takovéto spojení mohlo přinést trvalý rozkvet a posun ve vývoji, muselo se vše stát novým – nejen zde mezi námi, ale v celém velkém díle stvoření.

Ve vyšších světech bylo vše posíleno, prozářeno, zúrodněno a vývojově posunuto dále. Ve světech nižších muselo být nesprávné konfrontováno a pak odseknuťo, aby nebrzdilo a nestahovalo dolů to, co ještě touží po obnově a znovuzrození. Symbolem tohoto třídění a obnovy je Meč. Celý děj, který nazýváme Soudem, je pak úzce vázán na Slovo, které se ve svém projevu stává Mečem. Pojem Meč Soudu nepochází přímo z Poselství, ale je mým vyjádřením popsanych dějů. Je symbolem děje soudu a soud je pro nás branou k novému životu, ...pokud nebudeme Mečem odhozeni k rozkladu.

Meč Soudu je tedy pro nás mnohotvarým symbolem – oddělení špatného od dobrého, symbolem osvobození, ale také současně symbolem Božího řádu, Boží Vůle. Protože smyslem našeho vývoje je sebeuvědomění a tato nová doba už po nás určité vědomé konání požaduje, je vědomý postoj k Meči Soudu třídícím faktorem pro vstup do nové doby, která je, mimo jiné, spojena s tím, že se také můžeme stát „věční“, zatímco do této doby jsme byli jen „dočasní“.

Náš postoj k Meči Soudu je současně postojem k Vůli Boží. Při vědomém stavu, který je od nás už vyžadován, nestačí v tyto pojmy „věřit“, ale musí se stát živým obsahem vnitřního chtění člověka, obsahem a náplní jeho života, usilování, toužení. Abdrushin nám říká – otevřete se mé přísnosti, aby vámi projela jako oheň a očistila vás... V této krátké, nedocenené větě spočívá pro nás hluboký význam, který by neměl projít nepovšimnut jen kolem našich uší. Měli bychom se tím zabývat důkladně, do hloubky a skutečně to prociťit. Jsme zde vyzváni, abychom se dobrovolně otevřeli Božské nesmlouvavé přísnosti. Povrchně vzato to bere-me, jako, že „uznáváme Poselství, vážíme si ho“, uznáváme Abdrushina a považujeme jej za součást či projev Boží Vůle (každý to chápe trochu jinak, proto to uvádím různě). V tom však

zdaleka není obsažen pojem: ...otevřete se mé přísnošti... Ten znamená k sobě naprostou bezohlednost a naprostou, až neosobní upřímnost, která „vidí sebe pohledem zvenčí“, ne pohledem vlastního já, které se má rádo a je k sobě shovívavé. Dojít k takovému neosobnímu pohledu na sebe sama, to je velmi obtížné a vyžaduje to dlouhodobý zápas. Pak ale člověk zcela opustí různé čtenářské fantazie, příjemné pocity nadřazenosti nad jinými směry i bezvěrci. Úplně od něj odpadne ta blazeovanost, příjemné snění, že „my máme naše Slovo“ a podobné příjemné postoje, které samotné jsou v Poselství vícekrát tvrdě odsouzeny jako duchovní pýcha. Přesto ale jsou mezi čtenáři velmi rozšířeny.

Proti tomu však stojí ostře a tvrdě Meč Soudu – neosobní, chladný, nekompromisní, ostře dělíci dobré a špatné, zcela lhostejný, jestli to, co považujeme za „dobré“, je ta naše „víra ve Slovo a poslání Abdrushina“. Meč hodnotí jen skutečnou podstatu všech postojů v jejich souznění, nebo disharmonii s Řádem stvoření. Vůbec pochopit a připustit tuto chladnou, neosobní věcnost, která nezná slabošský a měkce sladký pojem našeho „soucitu“, to je velice dlouhá a bolestná cesta. Tak jako Meč odděluje, třídí a ničí špatné formy, tak i pomáhá nastolovat Řád a posiluje to, co touží po Bohu.

Meč tedy není jen nástrojem destrukčním a bojovým, ale je i nejlepším pomocníkem toho člověka, který chce do sebe „pustit paprsek spravedlnosti“, chce poznat své chyby a vidět se bez příkras tak, jak ho vidí „ti shora“, ne „ti zdola“, nebo „přátelé kolem“, jako doposud. Proto je Meč Soudu naším nejlepším pomocníkem, nejpřísnějším soudcem, obávaným katem, a mnohým dalším, co zcela prostupuje a utváří náš život. Otevření se „přísnošti Boží“ je souznačné s „přijetím Meče Soudu“. To však není jen nějaká zajímavost, slovní hříčka a filozofické zamýšlení. Když se tím budete zabývat každý den, neustále, po nějakou dobu, pak Vás to prostoupí a vy procítíte, že cesta do Ráje, do té správné budoucnosti, je možná jen s nitrem prostoupeným Mečem Soudu. Avšak Meč Soudu není „naším“ mečem, je to děj a forma Božská, ke které míříme, otevíráme se jí, nebo ji ignorujeme, či snad se proti ní v bláznovství i stavíme.

Meč Soudu není náš, ale naše touha, vzešlá a řízená moudrostí shůry, musí zákonitě vytvořit formu, která je s Mečem Soudu spojena. Pak je to náš osobní duchovní meč, který si každý kuje svým chtěním, činy a ostří jej touhou. Nazvěme tento náš meč „Mečem Osudu“, protože on skutečně určí náš osud, nebo, pozorováno z druhé strany, on je ztělesněním našeho postoje k Bohu. Je to to nejdůležitější pro náš průchod do nové doby, náš průchod soudem, naši cestu k Bohu.

Poselství se dá číst ze zájmu, pro poučení, třeba i jako „duchovní alibismus“, aby se člověk zachránil. Dá se číst i „z rozumu“, protože chytrý (vychytralý) rozum chápe, že je to užitečné. Zájem o Poselství se dá i předstírat, nebo může být povrchní, může být i falešný (pocit sebeuspokojení a pýchy). Ale ukout si svůj duchovní osobní Meč Osudu je možné jen v naprosté poctivosti, přísnošti, nesmlouvavosti a spravedlnosti K SOBĚ SAMÉMU.

Možná tomu některý čtenář nebude přikládat tu důležitost, kterou zde chci vyvolat, ano, to je možné, protože i já jsem se tím musel několik týdnů intenzivně zabývat, než se ve mně tento postoj pomalu začal formovat. Pokud tomu nedáte tu energii, čas, snahu i boj se sebou samým, pak v tom tu důležitou rovinu vůbec nenajdete...

Abdrushin říká, že my potřebujeme pro zbožnost i vnější věci, protože náš duch je slabý a v citech, pokud nejsou něčím kotveny a vedeny, se lehce rozplyne skutečný cíl. Proto potřebujeme prapory, oltáře, svícny, a různé jiné. Abychom měli pozemskou formu, na níž můžeme

oko spočinout, myšlenka se zachytit a cit být naveden směrem, který symbol ukazuje. Proto i Meč Soudu by měl mít pro člověka hmatatelnou formu a podobu, jinak se snadno stane abstraktním pojmem, ve kterém se příjemný pocit smísí s jinými a pak nenápadně zmizí, nebo je nahrazen jiným, právě silnějším. Je tedy užitečné si vyrobit symbol Meče Soudu, nebo svého Meče Osudu, který ale nejdřív musí být vnitřně správně pochopen a procítěn, jako cesta k Meči Soudu.

Taková „práce na symbolu Meče“ je současně duchovním aktem, „cestou duše k Bohu“, otevřením se svaté přísnosti a PŘIJETÍM SOUDU.

Já si myslím, že dost málo čtenářů „skutečně přijalo soud“. Když o tom budete přemýšlet a tiše zkoumat své nitro, možná dojdete k tomu, že skutečné přijetí soudu je děj naprosté pokory, otevření se, poznáním své malosti a nehodnosti milosti – je to těžká cesta kajícího, je nelehkou poutí za hlasem svého Pána... Je to plná připravenost na možnost, že přes veškerou svou snahu, čtení Poselství a víru – mohu být uznán za nehodného Boží milosti a mohu být v soudu zničen. Jste připraveni i na tuto možnost? Skutečně s ní vyrovnáni?

A nutnou pomůckou na tuto cestu je MEČ. Kdyby všichni čtenáři se k takovému postoji dopracovali, pak by to významným způsobem zasáhlo do vnějších dějů soudu, ve kterých se nacházíme. To příjemné pochutnávání si na Slově, které je nejčastějším projevem čtenářského postoje – to nemá žádný pozitivní vliv na Zemi a osud lidstva. Je na čase se tím začít zabývat s mnohem, mnohem větší hloubkou a vážností...jde jistě o lidstvo, ale jde taky o mne, o můj osud, o mé selhání, nebo splnění slibu, který vzniknul už tím, že jsem se dal vývojovou cestou a následně byl vědomě potvrzen tím, když jsem přijal Poselství za své.

Pokud jste četli knihu Verunčina tři světla, jistě si vzpomenete na epizody s rytířem Grálu, s kováním zbroje Verunky, a další. V tomto smyslu máme stejný úkol – vědomě kovat svůj Meč Osudu, aby se zachvíval a spolupůsobil v pohybech Meče Soudu. A vytváření pozemských symbolů a obrazů nám pomůže duchovní děje zakotvovat do hmoty a tak pomáhat soudu ve hmotě.

Ten vlastní děj je však duchovní, takže tvořit hmotný meč bez duchovního by bylo jen dekorativním, nebo alibistickým pokusem. Nebo také fetišem a zatahováním vysokého Božského do hmoty.

Je nutné se dopracovat k pochopení těch dějů a teprve potom přistoupit k jejich případné hmotné realizaci.

Můžeme si připomenout, že Abdrushin jezdil na různá místa a tam pronášel přesně dané výroky, aby spojoval duchovní děje se hmotou. Snažme se to pochopit, jistě se nemůžeme žádným způsobem s Ním srovnávat, jde však o děje, o principy, které platí pro všechny. Jsou to děje v základních zákonitostech, a proto si i z nich můžeme vzít poznání a poučení i pro sebe sama...To neznamená se stavět do Jeho role, napodobovat Jeho poslání, ale v rámci zákonitostí stvoření se snažit najít své možnosti a ty pak plně využít.

Kujte, přátelé, kujte své meče, ať Vůle Boží má naši podporu, naši pokoru a naše vroucí přitakání...jiná cesta k Bohu ze středu kvasu soudu, podle mne, není...

2. stupeň

Po správném pochopení řečeného je možné přijmout i to další. Chceme-li se s těmito řečenými ději spojit, nestačí jen myšlenky, přitakání po přečtení nějakého zajímavého článku, ale chce to mnohem více. Myslím si, že toto je ten zásadní problém. Tisíce lidí přečetlo Poselství, mnozí vícekrát, mnozí je uznali, jako smysl svého života, jako Boží hlas, který k nim promluvil, a přesto...se to nestalo tak otřásajícím dějem, který by úplně změnil jejich ducha. O tom mluví sám Abdrushin, když říká, že jsme Slovo pustili jen do záhalů své duše, ale ne do ducha. Pokud by se tak stalo, byli bychom zcela proměněni – znovuzrozeni. A tisíce takto znovuzrozených, spojených s nevyšší silou, zcela sjednocených s Božím řádem a směřující Jeho sílu do dějů soudu...to by zjevně a pozorovatelně změnilo to, co se od doby Abdrushina děje v lidstvu...To se však zjevně nestalo, protože naše touha, přání, myšlenky, vše je příliš plýtké, měkké, bez hlubokého otřásajícího přesvědčení...Je to jen příjemné přitakání, nebo snad dokonce příjemné snění, ale ne otřásající skutečnost, která zcela a naprosto otřese vlastní podstatou vědomého člověka...

A tak si říkám, že každý děj, který nám pomůže více a silněji přilnout k dějům soudu, očisty a svého znovuzrození, je více než žádoucí. A tyto děje by měly zde v hutné a nepropustné hmotě být námi vědomě spojovány a zakotvovány do hmoty. Proto se domnívám, že je užitečné, ale jen pro člověka, který pochopil a procítil zmíněné děje Meče Soudu, pro něj je velmi užitečné spojení útvarů myšlenek, přání a cítění i s hmotným symbolem, který mu pomůže city namířit lépe, tak, jak to říkal Abdrushin o symbolech praporu, apod.

3. Stupeň.

Následující nemá být žádným návodem, snad ani doporučením, ale jen impulzem k „zamyšlení“, nebo snad nějakou pobídkou pro ducha? Je to, ve vší prostotě, jen obraz, který tu předkládám a ten je určen jen těm, koho osloví. Půjčím si proto následující motto: Předkládám, ale neucházím se...

Takže, podle mého, je prospěšné si vytvořit nějaký hmotný obraz tohoto meče. Může to být kresba, nebo model meče, jakkoliv jednoduchý a symbolický, ale musí být vytvořený se správným chápáním tohoto pojmu. Nebo – když člověk půjde ještě dále, pak možná zatouží po „opravdovém meči“, který bude věrně ztvárňovat myšlený symbol. Jistě se najde možnost, jak vytvořit jakoukoliv podobu symbolu, který lidského ducha pozvedne a bude posilovat. Jen je vždy nutné si připomínat, že jde jen o obraz, skutečným Mečem Soudu je Slovo a Syn Člověka. Pro inspiraci, lepší představu a jasnější vykreslení tohoto symbolu, Vám zde ukážu, jak je možné jej vytvořit ve hmotě a jakými symboly jsem jej vybavil.

Tvar meče vychází z meče arabského, rukojeť ve tvaru rovnoramenného kříže je odvozena ze vzoru, který byl na oltáři před Trigonem.

Tehdy byl na rukojeti symbol Hvězdy Ježíše, šesticípé Židovské hvězdy, Davidovy hvězdy. Pánova mise byla úzce spojena s misí Ježíšovou a navazovala na ni, proto jistě souvisí i s tímto symbolem. Od doby, kdy Syn Člověka převzal z rukou Ježíše vládu nad stvořením, jak je popsáno v jedné přednášce, je ale situace trochu jiná. Stojíme v Soudu a pro nás je tento Soud spojen se sedmi Světovými obcemi, v nichž probíhá vývoj vyvinutých lidských duchů. Proto jsem na Meč umístil Hvězdu Parzivalovu, která ukazuje cestu soudícího paprsku soudu všemi sedmi světovými částmi. Pojem „Hvězda Parzivala“ nevychází přímo z Poselství, ale je opisem určitého děje. O tom se můžeme dočíst v Marii z Magdaly, nebo z publikací Ismael putuje..., nebo v obrazovém dokumentu Tkaní ve stvoření ve slově a obrazu.... Tento symbol je pro nás stěžejní, protože se váže na naši vývojovou cestu a ta je zase spojena s naším uvědoměním, nebo naším rozkladem...

Takto jsem to pojal a tak i chtěl ponechat, ale...Ježíš ke mně promluvil a vše se změnilo:

Když jsem dopisoval tuto pasáž této úvahy, odešel jsem v našem domě dolů za manželkou...začínala právě bouře, blesky protínaly temnotu, burácely hromy a najednou slyšíme shora našeho domu strašnou ránu.... Manželka myslela, že nám do domu udeřil blesk, ale mně to připadalo, jako že něco moc těžkého spadlo uvnitř v domě. Běželi jsme nahoru, ale nikde nic... Pak jsem se šel podívat do místnosti určené k „záležitostem ducha“ a tam na zemi ležela dřevořezba, kterou jsem před léty vyřezal. Tématikou je Boží Soud. Na kříži je přibita růže a stín kříže dopadá na svět a mění se v meč. Svět je sevřený trnovou korunou. Uprostřed se otáčí nálevka rozkladu, z oblaků to sleduje Oko a vedle se vznáší Holubice...

Tak tato těžká dřevořezba (obsahem i váhou) se utrhla z úvazu a spadla na zem, po cestě potloukla zdi a Růže se vytrhla z kříže ukřížování, z ruky, která se v dřevořezbě zvedala vzhůru, byly odlomeny prsty... To ale ještě není vše. Po cestě srazila jinou dřevořezbu, kterou jsem dělal v určité době, kdy jsem byl „opojen Horou“. Tehdy jsem věřil, že všechna svatost spočívá jen zde a že jen zde je vše světlé zakotveno... Nemám ani to nejmenší proti místu, které „posvětila noha Boží“, ale neměli bychom je v sobě zaměňovat za samotného Boha a návštěvu takového místa považovat za dokonanou spásu své duše...

Soud však sráží všechny naše představy k zemi... Bůh je na nebesích a Syn Člověka též, místa kultů jsou „naše místa“ a svatost těch míst je především ta, kterou jim sami přisuzujeme... Protože Božské děje zůstávají Božské a naše představy a přání jsou vždy...lidské. To nelze sloučit, i když NÁM to někdy splývá do jednoho. Připadá mi, že na skutečnost, že „Bůh nebydlí na zemi“, postupně (...a rádi) zapomínáme...Není jistě nic špatného mít v úctě místa,

kteřá „navštívila Boží noha“, ale je velmi snadné přenést svou Lásku k Bohu na hmotná místa, aniž si to člověk uvědomí...beru to tedy jako varování pro sebe.

Nad oběma dřevorezbami je vyřezávaná hlava Ježíše, plná smutku shlíží dolů na blázny nesoucí zatím ještě jméno člověk. Ta zůstala na zdi, ale vše pod ní bylo sraženo dolů...

Tak ke mně promluvil Ježíš a tím mi připomenul, že hřích na Něm nebyl odčiněn a protože trvá, musí být zobrazen na Meči Soudu. Jeho utrpení na kříži tak bylo předáno k „výkonu spravedlnosti Soudu“, protože jsme odmítli symbolické odpykání skrze Syna Člověka, které nám On sám nabídl. Po tomto zážitku jsem se rozhodl, že na Meč Soudu musím přidat na rubovou stranu kříže místo Holubice Židovskou Hvězdu, jak byla na Meči Abdrushina. Z čelní strany bude tedy zlatá plotnička se sedmicípou Hvězdou jako symbol probíhajícího dění, na straně druhé bude Hvězda připomínající náš hřích na Lásce Boží, protože obě se nedá odloučit. Hříchy proti Synu mohou být Jím odpuštěny, ale proti Duchu, tedy Spravedlnosti, musí být jedině odpykány, což se však zjevně nestalo...

Vlastní rukojeť je v barvě zlato červené, což souvisí s „krvavě rudým světlem Grálu“, z něhož povstalo jakékoliv bytí a existence, ono je prazákladem existence jako takové... Tvar rukojeti, pokud se správně podíváme, připomíná siluetu ženského těla, protože v Božském je obsaženo pozitivní i negativní v rovnováze. Nelze tedy ani při tak pozitivním symbolu, jako je Meč, zcela ignorovat princip pasivní, který se neprojevuje přímo v zevním boji, ale ve vnitřním, pevném, jasném a chladně důstojném postoji.

Žena každé úrovně je jistým spojujícím článkem k úrovni vyšší, proto z pohledu principiálního a nejvyššího, ji můžeme chápat jako nositelku vyššího principu. Tak symbol v rukojeti, kde jedno rameno kříže proniká ženskou siluetu, můžeme chápat v úplné věčnosti, neosobnosti a povznesení nad všechny úrovně – jako ztělesnění základního mechanismu.

Rukojeť je zakončena koulí, která symbolizuje trojrozměrný obraz kruhu, principu uzavření, dokončení a návratu. A jako se „Duch Svatý vznášel nad vodami“, tak i zde je v kouli vetknut obraz vznášející se Holubice. Je-li Meč vetknut do stvoření hrotem dolů, pak se Holubice v rukojeti vznáší nad celým tímto naznačeným děním...

Materiál čepele je z nerezů, jednak proto, že je to „ušlechtilý kov“ a také jako symbol toho, že náš postoj, naše přesvědčení, touha, víra, ale i život...nikdy nezrezaví, tedy nebude nikdy degradován, poškozen a rozežrán tím vnějším, ani tím naším vnitřním – ryzí zevnitř až na povrch musí být naše láska k Bohu...

Na čepeli meče je nápis Des Gerichtes Schwert, což je podle němčinářů, ovládající starou němčinu, správné označení pro výraz Meč Soudu. Jako Abdrushin proslovoval různé věty na

různých místech, tak i zde je tento pojem vypálen světlem (laserem) do kovu jako zpečetění děje soudu. Soud je takto vpálen do hmoty a my s tím souhlasíme a velebíme za to Boha, protože už vědomě víme, že jen toto je správné, ať už to pro nás osobně bude znamenat cokoliv. Nečekáme pochvalu a odměnu, naopak jsme připraveni přijmout s díky jakýkoliv trest či bolest, protože láska ke Světlu (...a tím k Bohu) je pro nás nade vše, tedy i nad naši osobní existenci...

Na meči tedy musí být název Des Gerichtes Schwert (forma členů i slov je správná podle starších forem němčiny)*, aby vše vedlo k obnově a vzhůru. Nápis musí jít shora dolů, protože odtud i přichází. Pozorovatel čte po směru textu, tedy zdola nahoru a tím „kráčí“ písmeny a slovy ke kříži Pravdy, který je spodním hrotem obrácen dolů k nápisu... Je to symbolická cesta k Bohu.

Závěr.

Pokusil jsem se zde vykreslit obraz jednoho důležitého pojmu. Zkusil jsem jej před Vás postavit v jeho závažnosti jako určité memento, ale i téma pro činnost ducha. Naznačil jsem i možnost, jak tyto, z jistého pohledu, abstraktní pojmy, ztělesnit do pozemské formy. Je na každém, co si z toho vezme a co kolem něj projde. Já jsem přesvědčen o jedné věci. Kdyby všichni čtenáři dokázali takový pojem skutečně prožívat, upnout se k němu, neustále k němu mířit myšlenky, oživovat v sobě obrazy těchto dějů a to s vědomím, že ostatní čtenáři se snaží o totéž, pak by mezi čtenáři konečně nastalo spojení, které bylo očekáváno už za Abdrushina. Spojení, které není vázáno na příslušnost k jakékoliv „skupině“, k antiskupinám, nějakým lidským představitelům, místům, osobním sympatiím i antipatiím.

Vzniknul by most pro spolupůsobení, které míří vzhůru, uvědomuje si svou odpovědnost, svou vinu, ale i naději, která nám byla propůjčena. To vše by nám pomohlo k harmonickému, a přece neosobnímu spolupůsobení. A ono „neosobní“ by eliminovalo všechny spory mezi námi.

Hjalldar, náš velký učitel, vládl svým duchovním mečem a prováděl tehdejší lid všemi protivnostmi k větší zralosti i lásce k Otci. A všichni se pod jeho duchovním mečem skláněli a pozvedali své duchovní zbraně v radostném spolupůsobení ke společnému cíli. Jeho meč byl tak neosobním nástrojem, který sjednocoval všechny meče sloužící společnému ideálu...to mi připadá dost inspirující na to, aby se tím člověk vážně zabýval...

Ale musím zopakovat nutnou podmínku pro správné pochopení této úvahy. Meč je symbolem a jeho pozemský obraz je hmotným předmětem. Nelze jej zaměňovat s Osobností

řídící stvoření, nelze si vytvářet „pozemské bohy“. Meč je nástrojem, poutem k nadpozemským dějům, cestou k nepřestavitelným vysokým světům, cestou k vrcholu stvoření, kotvou k Duchu, tvrdou a přísnou upomínkou lidské odpovědnosti, dobrovolným přijetím soudu i nade mnou samotným – Meč je mnohým, ale nikdy nemůže být Bohem, ani Jeho Synem – jen formou záření, která nás k Němu vede...

Dodatek.

Ještě další souvislosti, ale jen pro ty, kteří se tím trochu zabývají.

Jen pár číselných postřehů k nápisu na Meči Soudu...

* Zkusil jsem si udělat výpočet dle zákona čísel pro srovnání pojmů Meč Soudu v němčině a v češtině a v ní i Meč Osudu. Z výpočtu vyplývá, že jedině v němčině je v pojmu obsažena duchovní cesta.

Tedy u němčiny – v duchovní rovině to souzní s číslem 3 – tedy Světlo, ve hmotné rovině je to číslo 2, což je stvoření – Světlo působí ve stvoření proti nesprávné (falešné) víře. Vše pak je aktem Lásky...

Ovšem v češtině zcela chybí duch, přicházející shůry a ve hmotě je to jen duch zápasící ve stvoření, celek je tedy o síle, kterou musí člověk využít ke svému osvobození. Je to tedy děj zaměřený spíše na osobní boj člověka, což ještě podtrhuje, že pojem Meč osudu má stejné číslo – osud člověka a meč soudu zde splývají. Zatím by však oba pojmy měly být oddělené a jen ten osobní, tedy Meč osudu, by se měl snažit přiblížit tomu vyššímu, tedy Meči Soudu, který je ztělesněným zářením činnosti Syna Člověka.

-ZF-

Reakce pan JM:

Veľmi ma zaujala Vaša poznámka a podrobné popisanie meča, ktorý ste si pravdepodobne vyrobil podľa iste dobrých a kvalitných informácií.

Ja som sa presťahoval pred štyrmi rokmi na dedinu a jedna z prvých vecí bola, že som si zadovážil meč. Ten mám pripevnený na stene a v rámci mojich možností je to, ako meč rytiera v peknom koženom puzdre s trošku podobnou rukoväťou ako kríž a hlavne s ozdobou, so znakom pravdy, rovnoramenný kríž.

Môj meč nemá toľko znakov ako váš a ani som nechcel, aby mal všelijaké podobné a nepodobné znaky pánovho kríža, pretože si myslím, že iba jediný kríž a to pánov je taký, aký má správne byť a akokoľvek sa ja budem snažiť, vždy tam bude nejaký nedostatok.

Prečo to píšem, no preto lebo si myslím, že záleží na silnej duchovnej snahe dať meču tú potrebnú duchovnú silu roztínať nesprávne od správneho a nie je pritom dôležité, že je trochu iný, ako ten pánov. Mne nešlo o napodobenie hmotného meča Pána, ale o to, aby môj meč dokázal vyvolávať v mojom vnútri pri každom pozretí na meč,, Pozor, robíš všetko tak,

ako máš?, Píšeš a hovoríš skutočne to, čo cítiš ako správne podľa slova Pána?, Buď neustále pri každej činnosti maximálne bdieť, aby si všetko, čo budeš konať, konal čo najlepšie ako dokážeš.

Predstavoval som si i bojovníkov, ako po mojich slovách nastupujú a sekajú nesprávne a tak pomáhajú v očiste zeme a myšlienok.

To znamená, že nie to, že je veľmi podobný k pánovmu meču, ale že je tam ten znak k príslušnosti k pánovmu meču a že to, čo sa koná s ním v pánovom duchu sa mi javí ako to najsprávnejšie.

Asi takto to ja vidím a súťažiť, kto má ten najpodobnejší meč s pánovým sa mi nezdá dobré ako cieľ. Skôr, ak bude mať čo najviac ľudí doma meč a bude na ostrí meča posudzovať svoje myšlienky, slová a činy, to sa mi zdá správne.

Ostávam s pozdravom a musím povedať, že ten váš je skutočne krásny a verím, že ako inšpirácia pre mnohých je potrebný, len to by nemal byť podľa mňa cieľ.

Cieľ je v roztínaní nesprávneho a správneho a dosadzovať to v živote do realizácie, aby sme pomáhali ako na zemi tak i duchovnu.

Ján.

Reakce ZF:

Děkuji za příspěvek. Jsem potěšen, že někdo sám, po své cestě a se svými postoji našel svůj postoj k MEČI. To je cenné, protože každý má jít svojí cestou a já zde stále upozorňuji, že není mým cílem někoho vést a řídit, ale pouze inspirovat k jeho vlastním názorům a vlastním cestám.

Proto musím i nyní doplnit, že má úvaha o meči neměla nikoho vést k nějaké „soutěži o lepší meč“, to v žádném případě! Chtěl jsem jen poukázat na symbol meče, což nyní pan MJ doplňuje ze svých zážitků. Jestliže jsem popisoval různé symboly na meči, pak ani to nebylo kopírování „Pánova meče“, ale má vlastní snaha vetknout do hrubohmotného předmětu duchovní poznání, kterého se mi dostalo. Mnou vytvořený meč není kopií Pánova meče, tím jsem zase já inspiroval, jako se snažím inspirovat další. Můj meč, mé myšlenky, mé chťění...nic z toho neinspiruje na něco „Pánovo“, ale vše je pouze „lidské“ a proto snad čtenáři i srozumitelnější...

Tak ještě raději zopakuji, aby nedošlo k nějakému nepochopení – vše, co jsem ztvárnil, vše, co jsem napsal, vše, co jsem myslel...to vše má jen nasměrovat pohled hledajícího lidského ducha směrem k samotné podstatě bytí, k vrcholu stvoření, k Synovi Člověka, protože jen On může člověka dovést k Otci, který je pro nás neviditelný a ve své dokonalosti i nepochopitelný. Já v tom všem dění jsem jen „člověk mezi člověky“, který ukazuje prstem nahoru – tam je vše, co kdo hledá a po čem touží. Nic víc jsem nechtěl říci, ale použil jsem k tomu různé „pomůcky“.

Jak jsem psal ve své úvaze – meč je pojem mnohotvarý, proto si každý člověk podle své zralosti, zkušeností, zaměření i jedinečné osobní povahy, bude pod tímto pojmem „představovat“ něco trochu jiného. Přesto to vše může být správné, ale přesto to vše nedokáže nikdy obsáhnout celou podstatu pojmu MEČ. Protože Slovo je taky MEČ. A Slovo není kniha Poselství, ale cosi mnohem většího, vyššího a ve své nejhlubší podstatě opět mimo naše chápání. Takže i prapodstata pojmu MEČ je mimo náš skutečný myšlenkový, ale asi i citový dosah. Přesto se k tomu pojmu můžeme snažit přiblížit, jak jen budeme schopni...a každý bude schopen jinak (což je přirozené).

Takže i zmíněný význam meče jako osobní nástroj na třídění čistoty myšlenek a chtění je jistě správný, ale současně jsou s pojmem meč spojeny i mnohem vyšší děje. Pojem Obratu světu a pojem Soudu, to souvisí s tím vysokým pojmem MEČ, ale naše chápání meče, jako nástroje osobní očisty není s tímto vysokým pojmem jistě v rozporu. Nicméně si myslím, že jako každá vývojová cesta, vše jde od základu k něčemu vyššímu, dokonalejšímu, obsažnějším – tak i chápání pojmu MEČ má být osobní pro osobní postoje, ale mělo by se současně a POSTUPNĚ propracovávat i k tomu vysokému pojmu, který už je spojen s Bohem.

Spolupůsobení jednotlivých „duchovních mečů“, které se snaží o osobní očistu, je jistě správné a nutné. Nicméně při naší různorodosti, nepřizpůsobivosti a již vyvinutým osobnostem, je spolupůsobení vždy problematické. Proč? Protože každý má „své vlastní názory a postoje“ a to i na věci obecné. Takže i „dobro a zlo“ chápou v jednotlivých případech různí lidé různě. Proto musíme mít cosi „neutrálního“ nad sebou, něco, co nemáme tak pevně zformované, ale má to pro nás jen jakousi posvátnou konturu, obrys, ale ne přesně definovanou podobu, zcela konkrétní a přesně popsanou. Tady by to opět každý vnímal po svém a tak by se opět vytvořily vzájemné překážky.

Vysoký symbolický obraz MEČE, jako formy Slova, není pro nás tak přesně definován, ale při jistém chápání Poselství se již vynořují směry cesty stvořením, jednotlivých úrovní a nějakých mechanismů. Jistě to chápeme přibližně, ale vede nás to správným směrem a na konci je pak cosi, ne přesně definovaného, ale ne už abstraktního – MEČ, pod kterých už tušíme Boží působení. Takovou nějakou „duchovní cestu“ jsem se snažil před vás načrtnout. Chcete tomu porozumět? Nespěchejte, nedělejte závěry – je to dobré, je to špatné, mně se to líbí (nelíbí...mělo by se) nemělo by se...

Mohu-li z vlastní zkušenosti něco „doporučit“, pak to „nechat žít svým životem“... Pokud to člověka snad nějak zaujalo, pak to nepustit ze zřetele, vracet se k té myšlence, ale nelámat to, nechtít za každou cenu „mít k tomu hned nyní pevné stanovisko“. Vše je pohyb, víření, formování a rozpadání forem a tvorba jiných...ponechme tomu živost a nenuťme to myšlenkami do něčeho statického. Chtěl jsem předložit „pohyb“ jako to máchnutí mečem, ne statický „předmět“. To nemyslím jen k fyzickému meči, ale i k pojmu MEČ... Ať žije. Když jej budeme hledat, pak už jsme našli „spolupůsobení“. Dostatečně neutrální v rovině horizontální, aby nás nespojovalo ani nerozdělovalo, ale současně „spojující na horizontu“. Tam se teprve setkává naše touha s POJMEM, po cestě k němu už spolupůsobí společným cílem, ale neprotiřečí si rozdílnými názory.

Zkusme to...to taky znamená to příliš nepitvat, ale pouze nějak pozitivně využít pro sebe, nebo jít od toho, abych nevytvářel protiproudy, když se mi to „nelíbí“.

Je to jen švihnutí mečem...o tom je těžké filozofovat, jen se nechat nést tím pohybem, ...nebo se dívat jinam a žít si, jak umím nejlépe – ani to přece vůbec není „málo“, ale naopak.

209. Všechno mrtvé má být vzkříšeno...

Vždy, když jsem četl tuto přednášku, připadala mi jasná a srozumitelná. Dnes, při pohledu na dění v lidské společnosti, zjišťuji, že jsem si nedokázal představit praktickou rovinu těchto slov...a myslím si, že mnozí z nás jsou z dění ve světě spíše zmateni, než aby je pod úhlem Poselství chápali v širších souvislostech.

Když pozorujeme dění ve světě, mnohého, ještě myslícího člověka, napadne otázka: „Jak je to vůbec možné, copak ti lidé zešíleli?“ Jak mohou popírat spojitost mezi miliony valících se muslimských imigrantů a mnohými násilnými činy ze strany téměř výlučně jen muslimů v těchto, jimi „oblažených“ zemích? Dokonce se už sem – tam i přizná, že teroristické činy provedl imigrant dnešní, nebo ten, který tu léta žije... Jak nám mohou tvrdit, že je lepší, když děti vychovávají dva muži, než manželé žena a muž? Jak nám mohou naznačovat, že sexuálně zvrhlí pedofilové mají svá práva a potřeby, která musíme uznat....? Tak bych mohl citovat další, další a ještě další úchylnosti, zvrhlosti a pomatenosti...u všech pak objevíme četné zastánce a podporovatele ze strany politiků, státníků, spolků „milujících lidi“ i aktivních jednotlivců, neziskových organizací.

Všichni volají po lidskosti, stejném právu pro úchylné, nepřirozené, ale nikdo nikdy nemluví o jejich povinnostech, jen o povinnostech řádně pracujících, daně odvádějících a zákonů dbalých občanů. Na ty musí být velká přísnost, tresty a neodpustit jim ani nejmenší pozdržení, opomenutí jejich povinností vůči společnosti, ale u druhých je i hrubé přestupování pozemských zákonů tolerováno a omlučeno.

Co se to stalo, že jedna část lidstva žene tu druhou, ale i sebe, do situace, ze které musí vzejít jen boj, nenávisť, rozklad, válka a hrůza? Oni snad nevidí, že i oni budou té hrůze vystaveni? Nemají děti, když sami propagují výchovu malých dětí k perversním sexuálním zvykům, chtějí je vyučovat už v útlém věku k sebeukájení, sexuálním pokusům se stejným pohlavím a neuznání jakékoliv morální hodnoty? Těm propagátorům nevadí, že zprvní i své děti? Jim nevadí rozvrácení rodin, států a jakékoliv morální opory pro lidstvo? Copak nechápu, že tím vším vznikne chaos bez jakékoliv možnosti záchrany, protože všechny morální pilíře člověka budou strženy a on bude sám postaven do role neukotveného tvora bez jakéhokoliv přirozeného osobního vedení a tím i vývoje? Cožpak nechápu, že to bude nakonec – konec lidstva, jednotlivce, ale i vývojové duchovní cesty a tím samotného bytí individuální osobnosti?

Těžko na to jednou prostou větou odpovědět. Někteří to činí z vypočítavosti a myslí si, že se před pozemskými následky uchrání penězi a mocí, další, ještě mocnější, doufají v únik „ke hvězdám“ a podporují pokusy o bydlení na jiných planetách, až to zde zcela zničí, další jsou plni nenávisti k systému, který jim, podle nich, nedopřál tolik radosti a požitků, jako jiným. Chtějí všechno zničit, dokonce nenávidí svou rasu a celé lidstvo, přejí si přivodit zkázu a chovají se jako Lucifer, ale ne jen v pohrdání všeobecnému pojmu lidský tvor, ale i sami k sobě. No a pak tu máme pomatené, kteří skutečně věří těm lžím, které ti vychytrali vypouští ze svých zlolajných úst. Bláznivý homosexuálové, kteří propagují přechod k muslimskému zřízení, budou záhy právě touto ideologií ukamenováni. Šílené emancipované ženy, které chtějí být ve všem před mužem, samy se muži stávají, taky bojují o příchod „chudáčků muslimů“, kteří je budou v lepším případě bleskově zbavovat všech těch práv, která si ve slabošských eurostátech vybojovaly, v horším je budou veřejně kamenovat a při tom se modlit, ale ne za spásu jejich duší, protože jim duše upírají, berouce je za podřadné tvory, v nejlepším případě rovné zvířeti.

No a pak tu máme „mlčící většinu“, která nic nepropaguje, za nic nebojuje, nikoho nepodporuje, je tolerantní k čemukoliv, protože ji to nezajímá. Celý obzor – a netroufám si ani říci „duševní obzor“, ale snad, snad...alespoň myšlenkový obzor, je namířen jen ke konzumaci – vstřebávání předmětů a zábav, kterými jsou krmení, podbízení a lákáni temným reklamním světem. Celé usilování této mlčící a nasávající většiny lidstva zajímá jen jaký mobil si koupit, kde je jaká sleva, kam jet na dovolenou, nebo co koupit dětem, když nemají to, co děti ostatní... Tak jsou nesení touto pomíjivou řekou předmětů a v tuposti proplouvají životem, aniž by jej využili pro nějaké poučení a tím snad i zmoudření. Duše jsou otupělé a cíleně vychovávané k tupé poslušnosti, která už nemá žádnou individualitu, osobní názor a postoj. Ten je naopak v národech vášnivě potírán s elánem, který chybí v boji proti skutečnému násilí a zločinu.

Tak se cíleně vychovává tupé stádo, ještě tupější, než bychom našli u jakéhokoliv skotu, dokonce ne ani u základních primitivních živočišných forem. Protože tam všude ještě funguje pud sebezáchovy, který je v lidském stádu neúnavně eliminován. Nebránit se ničemu, se vším souhlasit, dělat, co je přikázáno, chválit, co je předloženo, vášnivě nenávidět to, co je přikázáno...a jinak se tupě oddávat zábavě, která je předhozena. Nemyslet, netrpět, nežít, jen vegetovat – to je plán na „nového člověka“. Ideální řešení pro „vládce planety“ – člověk dobře říditelný, nikdy nezlobící, který ještě poděkuje za to, když je bit a pracuje do strhání těla, ale i myslí, pro svého „páníčka-otrokáře a majitele“. Tam kráčí lidstvo...

Má to něco společného s názvem této úvahy?

Musí mít. To, co bylo zaslíbeno, to se také nějakým způsobem splní. Jenže neočekávanou tvrdohlavostí, zaslepeností a vůlí k sebezničení se zásadně mění „podmínky“. Že i Stvořitel „respektuje“ své zákony je jisté a bylo nám to mnohokrát vysvětleno i zdůrazněno. A jestliže Stvořitel nezasahoval ani v takových případech, jako bylo tělesné, duševní i morální týrání Jeho Synů, pak je logické, že nezasahuje ani dnes, ale ponechá to, aby vše probíhalo přesně tak, jak si denně vynucujeme. Je naší prací a duchovní činností, hledat v nových, neplánovaných formách, stará zaslíbení. To je pro nás docela těžké, ale já věřím, že i to patří k soudu a vlastnímu, osobnímu duchovnímu pohybu, který je předpokladem záchrany.

Tak tedy bylo zaslíbeno, že vzrůstajícím tlakem Světla bude vše posíleno a tím přivedeno do zvýšené činnosti. Bude-li tato činnost v souladu s Božím řádem, bude podporována k rozkvětu, půjde-li proti tomuto řádu, bude posílena ke zničení...

Nevím, jak vy, ale já si nikdy k těmto dějům nepředstavoval, že například vznikne masivní propaganda, která bude do škol, veřejných sdělovacích prostředků, do knih a všeho „kulturního“ zavádět jako morální a lidské takové bludy, jako popření samotného pojmu pohlaví. Tedy, že děti mají být vychovávány bez identity k pojmu žena/muž, mají být jakýmsi hermafroditem, který se v nějakém okamžiku svého života vždy rozhodne, jestli bude mužem, nebo ženou. Proto se musí odstranit označení žena/muž, všechna sdělení, nápisy, oznámení a oslovení musí být „bezpohlavní“. Kdyby toto vymyslel nějaký pošetilec a ostatní se mu vysmáli, pak by to nebylo nic podivného, ale to, že se skutečně odstraňují nápisy v metru ve Francii, že se začínají upravovat učebnice, aby se mládež co nejvíce zkazila, nejen v řečeném, ale i mnohém jiném – to svědčí o tom, že tyto zvrhlosti proti Božím řádu jsou přijaty veřejně a společensky a jsou realizovány. V Kanadě už nyní vydávají pasy, kde si držitel vybírá mezi pohlavím žena, muž a jakýmsi třetím pohlavím – tedy hermafrodit. Právě jsem viděl přírodopisný snímek, kde jakýsi mořský mlž dělá totéž, pohlaví si změnil podle situace. Tam to tedy dovedl lidský zárodek po milionech let vývoje-chce se stát mořským červem,

nějakou amébou, láčkovcem, či jiným primitivním druhem – tedy pohrdá svou identitou i druhem.

Někteří čtenáři si myslí, že to nevádí, protože se temno takto samo zničí. Jenže o osudu lidstva rozhoduje jeho nejsilnější část – tady čerpám z Poselství a ne ze svých domněnek. Jestliže je dnes tolik zvrhlých nápadů, které zasahují do samotných základních postojů člověka k přírodnímu řádu, a ty jsou podporovány a zaváděny samotnými vládami států a národů, pak odezvou musí být reakce řádu vesmíru proti nám zničující. A myslet si, že miliony muslimů, kráčejících do států Evropy, kteří se nijak netají svým plánem, že vyhubí všechny, kdo nevěří v Alláha, že tyto miliony nějak zmizí, aniž vznikne masakr – to je dost naivní názor. Nebo že když vzniknou národy homosexuálů, pedofilů a ve školách se bude vyučovat, jak se pářit s kozou, apod., že vše se nějak ztratí samo od sebe, nebo že se to vzájemně eliminuje..., že nás toho prostě Bůh zbaví... Nikdy za životů Synů Božích se nic takového nedělo. I „zázraky“ probíhaly ve zcela jiném duchu, aniž by bránily člověku v jeho sebezničujícím jednání.

Jestliže si sami své nepřátele zveme, je hostíme, jejich zlé činy omlouváme, sami sebe ponižujeme a líbáme nohy svých nepřátel – není tu zcela zřejmá naše vůle se nechat pošlapat, zotročit a zničit? Bude nám v tom Bůh bránit? A jestliže většina k tomu mlčí a „nezajímá ji“ nebezpečí, které se na ně každým dnem valí – není i toto vůle k sebezničení?

Tak přemýšlím, co by mohlo zabránit tomuto masivnímu celosvětovému sebezničujícímu dění... Lidi jistě ne. Bytostní? Nějakou živelnou katastrofou? Katastrof bylo mnoho, ale žádná lidstvo nezměnila. Musela by to být skutečně planetární katastrofa, která by nám vzala všechny prostředky k sebezničení – veškerou techniku, elektroniku, abychom se museli plahočit v zoufalém boji o přežití. A ještě by musela zahynout většina lidí a všichni ti, kterým současná situace vyhovuje...a těch je mnoho. Takové situace byly mnohokrát filmově zpracovány, takže v myšlenkovém světě už je vše zformováno. A když budeme pozorní, lehce spatříme, že mnohé dřívější utopie a fantazie filmové a knižní tvorby už reálně prožíváme.

Co je tedy připraveno v těch zfilmovaných utopiích, načrtávajících možnost, že nám bude odebrána moc? Nic pozitivního. Zbylí lidé se moc nepoučili a opět mezi nimi povstali ti, kteří chtějí ovládat druhé. To, co dnes jde moderními prostředky, jde samozřejmě i klackem a kamenem, takže tyto vize by člověku žádný výrazný pokrok nepřinesly.

Abdrushin naznačuje, že katastrofy planetárního rozměru nebyly v plánu, že lidstvo nemůže být vývojově takto sraženo zpět. Logicky, není tolik času, abychom si mohli skočit zpět o staletí a pak zase opakovat vývoj a rozvoj. Jsme už příliš daleko, a proto by takové skoky do minulosti zastavily přirozený tok vývoje.

Co tedy jiného by nás mohlo zastavit? Selektivní odstranění služebníků Temna. Jenže kvas doby ukazuje, že tento pojem je velmi mnohotvarý. Nejsou to jen agresivní nájezdníci, podlí a moci chtiví politici, skrytí manipulátoři světa, pomatení „lidumilové“ všech zvrhlostí, ale i líná mlčící většina. Kolik lidí je tak vnitřně pohyblivých, aby se dokázalo současně v tomto zvrhlém světě orientovat, ale nezabředlo do toho, současně se vymezit, aby projevilo své jiné přesvědčení, současně se nenechalo zmást lživou propagandou, která je namířena právě do řad hodných-naivních? Je to zřejmě mizivé množství...

A jsme u Biblických podobenství. Nejsme snad jako ten Lot, který s Bohem smlouval záchranu města /v našem případě Země/, když v něm bude aspoň pár spravedlivých? Nečeká-

me, že lidstvo musí být zachráněno, když pár čtenářů čte Poselství? Na to si musí každý odpovédět sám a sám hledat, jak on to vnímá...

Snad přijde něco, co tu nikdy nebylo a proto nemáme ani představu, co a jak by se to mohlo projevit. Snad ano, ale otázka nezní, jestli něco takového může existovat. Naše poznání je velmi omezené, takže můžeme říci, že z našeho omezeného pohledu je možné skoro cokoliv... Otázka ale zní jinak, ne – je to možné, ale „je pravděpodobné, že nás Bůh bude takto zachraňovat“. Dal nám Slovo, aby každý mohl „vědět“, co má dělat. Nechal spoutat Lucifera, aby nám v cestě nemohl zabránit – jeho bychom nikdy nemohli překonat. Nechal nám Mečem prosekat cestu jemnohmotným křovím, takže každý může touto cestou sám jít. Dal nám tedy cestu, odstranil toho, který by nám v ní bránil, nechal natáhnout lano, kterého se máme držet a podle něj kráčet touto cestou zpět do Jeho řádu, jenž nás samočinně povede do vyšších a vyšších říší a nakonec až do Ráje.

Je tedy, z tohoto pohledu, „nutné“, aby se zde na Zemi vše odehrálo tak, aby každý nepřípůsobivý byl odstraněn, jen proto, aby pár zůstavších mohlo na poničené Zemi pokračovat v pokusu o vývoj? Nevím, ale mně to nutné pro náš vývoj nepřipadá. Máme přece vše – volnou cestu a lano, které vede podle ní – stačí jen jít a odkládat vše, co mně osobně v mých postojích a názorech chce v cestě bránit...

Ale vraťme se k názvu úvahy. Co se to tedy v lidech probudilo, že drtivá většina se chová tak, že to lidstvo musí zničit?

Bylo napsáno mnoho knih o skrytých vládcích lidstva. Ať už to jsou rodinné klany miliardářů, nebo lóže, je zřejmé, že ten chaos mezi státy, národy má určitý smysl a cíl. Někdo hýbe figurkami prezidentů, státníků, politiků, i když většinou tito ani netuší, že jsou skrze své slabosti využíváni k jiným cílům, než si oni myslí, když si splňují ty své. Podle některých knih jsou tito skrytí vládcové lidé s duchovním rozhledem, nejsou to tedy nějací hloupí materialisté, ale silné duše, které se vědomě zaslíbily Luciferovi. A pro ně není zkáza lidstva na pozemské úrovni ničím, než jen uvolnění ducha z hmoty. Proto je ani nebezpečí zániku lidstva nestraší a nezastaví.

Jejich cíle jsou hlubší, oni chtějí zkazit přímo lidskou duši, a proto vytvářejí pozemské poměry tak, aby podněcovaly ke zlobě, nenávisti, strachu a bolesti. Podporují zlo, aby lidské duše stáhlo do nízkých oblastí. Vždyť Lucifer pohrdá podlým lidstvem a vede ho úmyslně do zničení – podporuje v něm vše špatné. Tito jeho přímí služebníci tedy rádi vyvolají války, rozpad všech lidských a morálních hodnot, zkažení výchovy dětí, podporu zvrhlostí všeho druhu... Jejich zesílená činnost vyplývá z vědomí, že soud pokračuje a má svá časová omezení do kdy se musí to, či ono odehrát. Je tedy nutné urychlit zkažení lidstva, aby co nejvíce duší bylo strženo až za hranice možného návratu. To, že Lucifer je spoután nás před těmito jeho slouhy nezachrání, protože oni zastávají a naplňují jeho princip a na to jej samotného nepotřebují. V minulosti tu byly různé silné a pokročilejší duše mágů, těch, kteří vědomě pracují se silami jemnější hmoty a znají mechanismy záhrobních dějů. Takové duše dokázaly ve hmotě vyvolat děje, které by nám i dnes připadaly zázračné. A takové duše propadlé temnotě mají velkou moc i bez přímé spolupráce s Luciferem.

V politicích a státnících jsou zesíleným tlakem probuzeny zase jiné děje, které budou spíše souviset s jejich osobním egoismem a zaslepením mocí, tedy sebestřednost, chamtivost a ješitnost mohou být zesíleny a ženou je k nelítostnému naplnění svých přání hmotných, ale i duševních /ovládat druhé/. Lid věřící – je většinou „křesťany ze zvyku“, tento pojem můžeme

použít na různá náboženství, nejen na křesťanství. Tito věřící mají své náboženství jako příjemný polštář, útěchu k nepochopitelnému světu a útěchu, že „jednou bude PRO NĚ líp“ /na rozdíl od těch, kteří věří např. politikům, kteří říkají Ano, bude líp...už nyní, když nás zvolíte/. Takže v lidu věřícím je posílen jejich sen o spáse za příslušnost, a proto se upínají ještě více k tomuto snu. Ovšem v představitelích náboženské moci křesťanství jsou to opět jiná skrývaná přání. To, že nejvyšší představitel církve, který je chápán jako „ruka Boží na zemi“, vyzývá „své stádo“, aby přijímali muslimy a nehleděli na nebezpečí, které je již přiznané...to že se církev uchýlila k tomu, že snímají Ježíšovu sochu ze zdi kostelů, jen aby nepohněvali muslimy, neustále se také vynořují skandály, jak faráři sexuálně zneužívali děti, své farníky – to vše ukazuje, že samotné pilíře církve jsou jen iluzí a církev už slouží multikulturalismu, který je chápán jako nová verze Marxismu.

Je to tedy tlakem vyvolané obnažení jádra církevního vedení, které jde jen za mocí a už ani neslouží svým ideálům. Přesto jeho členové, věřící, jsou tak duchem líní, že ani to je nedovede k opuštění takové instituce, která se ukazuje jako „nevěřící“ a věrolomná. Mlčící dav – v tom je zase posílena jeho duchovní lenost, takže se duše z lenosti nechává svádět jen k pocitovému životu. Ten je uspokojován požitky a sliby požitků, tedy touha po nich a usilování za nimi, tedy vnější pohyb, který nahrazuje vnitřní pohyb. To jediné, co je ještě trochu živé, je duchovní obava, která chce varovat, ta je ale rychle potlačena, násilně potlačena, takže všechna varování jsou popírána a odmítána, aby se člověk „nemusel bát“. A přece strach, i ten bytostný v pudu sebezáchovy, by ještě mohl v člověku oživovat nitro. Proto je cíleně umlčován.

Každá ze skupin lidstva je tedy posilována ve své slabosti, ale nyní k tomu ještě přistupuje skupina destrukční. Tyto destrukční prvky se objevují i ve skupinách ostatních, ale tato je jimi úplně prostoupena. Veškerá jejich aktivita vede ke zničení lidstva, ale přitom se takto nepředstavuje. Naopak se skrývá za pojmy, jako je svoboda, lidskost, soucit, láska. Jejich jednání, pokud jim někdo odporuje, je plné vzteku a nenávisti – takto jsou v Poselství popsáni tyraní a tito lidé jimi skutečně jsou, i když se staví do rolí lidumilů. Nevím, jestli tyto duše jsou tak ovládány myšlenkovými útvary, fúriemy, démony, ale jistě je v nich samotných skryto pohrdání vším dobrým, tito již tak propadli temnu, že podle mého, pro ně už žádná náprava není možná. Asi i proto chtějí co nejdříve zničit lidstvo v tušení vlastního sebezničení a v nenávistné touze strhnout sebou celý svět.

Tato skupina, do níž patří jak lidé rozumu, jako tzv. kavárny inteligentů, profesori vysokých škol, různí filozofové a další tzv. inteligence, to jsou lidé prostoupeni pýchou na svůj rozum, chtějí „kázat pravdu“ hloupému davu. Skrze jejich pýchu jsou nástroji temna, které je používá k destrukci systému. K nim se přidává skupina „volnomyšlenkářské“ mládeže, která nesprávně využila mladický impulz revolty a snahy změnit staré pořádky. Oni pohrdají jakýmkoliv řádem, počínaje společenským, přes osobní vlastnictví až ke zboření světového systému národů. K jejich „svobodě“ pak patří drogy, volný sex a pohrdání vším, co žije jinak. Jsou to revolucionáři, ale ne proti nesprávnému, ale proti jakémukoliv řádu a tím jdou proti Bohu, ať už vědomě, nebo jako užiteční idioti. To vše je v nich nyní posíleno a oni jdou proti všemu starému, protože chtějí vynutit „nové“, „svobodné“ – oni jsou nástroje zkázy a jsou proto využíváni politiky, aby plnili rozvratnou činnost na místech, která politik chce rozvrátit pro jeho osobní účely. Jenže oni jsou jako ti muslimové. Jsou jinými využití, ale jejich nenávist, pohrdání a nadřazenost nemají žádné ohraničení, a proto se stávají Džinem vypuštěným z láhve, který zničí každého, vlastníka láhve nevyjímaje.

Když to shlédneme ve velkých rysech, dominuje v celém současném stavu lidstva jeden překvapivý prvek – snaha zničit lidstvo ...a tím i sebe sama. Při velkém množství lidí z různých skupin je zvláštní, že se tomu nikdo z nich nebrání a jakoby nedohlížel konce svých snah. Asi jediné vysvětlení je, že tyto duše jsou již pod tak velkým vlivem destrukčních temných sil, že už zcela ztratili soudnost, úsudek, reálné vidění. Žijí jako ve snu a už vůbec nevidí svět, jaký skutečně je, ale jen tak, jak si přejí. Konec konců ukázka v Poselství, jak každý vidí své okolí dle své vlastní podstaty, nám tuto možnost pochopení jejich postoje dává.

Jestliže je ale většina lidí na zemi zcela opanována destrukčními silami a s nadšením chce vše zničit, musíme si opět klást otázku, jestli naše doufání, že tomu Bůh zabrání, je správné. Není to pak z naší strany jen nesprávný „požadavek“? Vždyť Stvořitel nám dal úplně vše, co je z hlediska Jeho řádu možné. Co je víc, než část samotného Boha inkarnovaná na Zemi? Nic většího přece už není. A jestliže ani toto nestačilo k naší proměně, pak co? „Jaksi“ se „jednou“ změníme už sami?

Bylo nám řečeno, že lidstvo se nacházelo v takovém stavu, že by bez pomoci muselo být zničeno. Ta pomoc spočívala v několika věcech.

1/ Cesta Božím řádem byla už námi zapomenuta a navrátit se na ni nebylo možné, protože jsme si vytvořili různé stezky, které ale s tou skutečnou neměly spojení. Synové Boží prosekali novou cestu, která ústí do Božího řádu.

2/ Musel být spoután Lucifer, protože on by lidskému duchu zabránil touto novou cestou jít. Pro Lucifera jsme jen chamraď, kterou je potřeba zavést do propasti a v ní ji zničit. Spoutáním Lucifera byla tedy odstraněna překážka, přes kterou bychom nikdy lidsky duchovní silou nemohli projít.

3/ Byl rozpoután soud, který zesílenou silou Božích zákonů provede očistu – tedy zničí vše, co se nechce přizpůsobit.

4/ Bylo stvořeno Poselství a provedeno jeho spojení se Živým Slovem, což je děj duchovní. Tímto dějem bylo vytvořeno lano, kterého se musí duše na nové cestě přidržovat, aby neza-bloudila. V tomto ději je jednak „poučení“ k pochopení dějů = popis cesty. Pak i síla k posílení ducha. A ještě nějaká forma duchovního proudu, který se skutečně formuje do něčeho, co můžeme jako lano chápat a vnímat, tedy jakési hmatatelné vedení.

Těmito čtyřmi body byla vytvořena kompletní sada pomocí pro osvobození ducha z pout a jeho navrácení na správnou cestu, jakož i vedení, které ho dovede až do Ráje. K tomu byla jako další bod dána příležitost k dozrání i v nehrubší hmotnosti, protože jen málo duší už nepotřebuje nejhrubší hmotu a může ve vývoji pokračovat ve hmotě jemnější.

A tento poslední bod jsme zmařili. Tento byl vázán na přítomnost části Boha přímo na Zemi. Jen nejvyšší síla mohla provést nejen očistu, ale ihned i výstavbu v Boží moudrosti. Jestliže se to nestalo za pozemského bytí Syna Člověka, pak Jej nikdo nemůže nahradit, jediné, že by se On sám znovu inkarnoval. V tomto světě, který je už podroben mnohem více temným principům, by však měl ještě mnohem menší pole působnosti, než za své poslední inkarnace. Kromě utrpení, by Mu naše činnost mnoho jiného nedovolila.

Nyní je tedy naše záchrana mnohem více předána do našich rukou. Hlavní body pro naši spásu existují, jen je nutné si to znovu uvědomovat a nežít v příjemném sebeuspokojení. Ces-

ta byla obnovena, Lucifer spoután, na Zemi podle toho, jak to vypadá, může být přenechána „vláda temnot“ a může tu být stejné prostředí, jako v nízkých úrovních záhrobí. Tam už ne-žijí ti lepší, ale ti horší se tam vzájemně trápí – a ti lepší musí jedině odejít někam výše. Jistě přijde doba /asi ještě nepřišla – rodí se zde ledacos/, kdy budou mosty mezi temným a svět-lym strženy a každý, kdo bude žít v temné úrovni již nebude moci vystoupit výše. Tento děj podle všeho může jednou nastat na Zemi. Ono „jednou“ je velice relativní a může nastat každým okamžikem.

Abdrushin v jedné přednášce dal velikou naději: „Nositel kříže, který splňuje, už nemusí zpět na Zemi“. Nevíme, co je ještě dnes možné, ale věřme této možnosti a soustředme se na to, abychom pokračovali ve vývoji stále kupředu, vzhůru, žádné vracení se někam, jen kupředu. Půjde-li dění na Zemi současným směrem, bude každá další inkarnace jen přiblížením se Peklu a vzdálením se nebi. A při plánované genderové výchově, křížení se s muslimy, ho-mosexuálním směřování s plánem pedofilie, apod. – zde už nebude místo k duchovnímu po-kroku, ale naopak jen k sestupu.

Proto sledujme, co v nás je nyní posíleno, a nenalhávejme si, že je to jen to dobré. I igno-rance nebezpečí, uzavření se do sebe a izolace od probíhajícího dění, naivita...to vše mohou být jen zesílené slabosti – to nejsou žádné klady! Nesoustředme se tedy jen na zjevné nega-ce, ale sledujme v sobě i slabosti jiného druhu, které často ani jako něco zlého nevypadají. Nicméně vedou k ospalosti, otupělosti, sebeuspokojení a nic z toho nevede k hybnosti du-cha, takže to nebude „dobro“. Vpozorujme, jak se nás osobně pojem „oživení všeho mrtvé-ho“ dotýká a poperme se s tím – poctivě, ale nesmlouvavě.

A jestliže nám bylo dáno „lano“, které nás může vyvést na novou cestu, vedoucí zpět do Božího řádu – pak je nutné ten pojem správně pochopit. Je tu nová cesta, kterou neznáme. Na ní mnoho neznámých věcí a bočních cest, nepochopitelných dějů, útvarů a forem. Tako-vou cestou jít bez průvodce znamená bloudit! Ale nestačí, aby nám průvodce cosi řekl k jednotlivé zatáčce a pak zmizel. On musí jít stále vedle nás a my se jej stále musíme ptát-na co? Na to, co vidím před sebou, na to, co znamená to a tamto. To ale znamená velmi inten-zivní osobní činnost, z ní teprve vznikají otázky kladené průvodci. Ten odpoví, jen, když se člověk ptá – tak, jak to dělal Abdrushin.

Nestačí tedy jen čtení Poselství, modlitby a snaha o čistotu myšlenek. Musí to být velký osobní boj a rozmach, který teprve vyvolává pomocné děje. Příjemné sebeuspokojení, že „máme Slovo“, apod. – to tyto děje nevyvolá. To vyvolá jen příjemnou odezvu stejnorodých myšlenkových forem, které nás „pohladí“ a poplácají po rameni: ...„no ano, jsi dobrý...“ Cho-pit se toho lana jít sám podle něj novou cestou – to jediné může člověka vyvést z temnoty, která se zde intenzivně a velmi rychle zabydluje. Temní si přizpůsobují poměry na Zemi podle svých temných úrovní, z nichž přišli.

Já ale chci žít jinak – toto rozhodně není má představa o „životě v Božím řádu“.

Využijme tedy oživení všeho mrtvého v nás k pochopení sebe sama a vzkříšení všeho mrt-vého v lidstvu k pochopení a odvržení toho, co jde proti Božímu řádu. To však může být po-znáno jen bdělým duchem...tak to nepropásněme...a neprospěme. -ZF-

210. Rozklad v soudu

Dobrý deň pán Fritz, srdečne Vás pozdravujem.

Chcel by som pre Vás a pre všetkých čitateľov tohoto fóra, ktorí sa zaoberajú štúdiom Posolstva Grálu podrobne a do hĺbky a nie len letmo na spríjemnenie a obzvláštnenie života, poukázať na jeden moment z Posolstva Grálu, ktorý sa javí na prvý pohľad protirečiaci si.

Jedná sa o tieto dva protirečiace si citáty.

Prednáška „27. Hvězda betlémská“ „Avšak nic neprospěje, když zacpáváte svůj sluch před novým Slovem, že zavíráte zrak, aby vás Světlo neoslepilo a nevyděsilo! Násilně budete nyní vytrženi z tohoto žalostného omámení! Máte se třást mrazem před chladným Světlem, které vás nemilosrdně zbaví všech falešných záhalů. Třást mrazem, protože vaše duchovní jiskra ve vás nejde více zažehnout, aby se z nitra vroucně spojila se Světlem. K tomu je příliš pozdě! A toto příliš pozdě přináší ve strnutí duchovní smrt!“

Prednáška „11. Velká očista“ „Rozdrásání nesmírnou nenávistnou závistí, budou prchat se strachem a úzkostí, zděšením, hrůzou, a žádná ruka se nemá pozvednout, aby zmírnila jejich zasloužené utrpení. Budou odstrčeni od všeho, co usiluje ke Světlu a duchovní svobodě. A zatímco budou za nevýslovné bolesti zmítáni sem a tam v nouzi a mukách, probudí se v nich následkem uvolňujícího rozkladu žalující duchovní jiskra, kterou ve Světlu nepřátelským úsilí drželi uvězněnou a chtěli ji nechat zahynout. Ona vyšlehne v každém jednotlivci, bolestně pálic v neuhasitelné touze, a sežehne vše, co jí doposud drželo dole. Tak probíhá rozklad současně zvenčí a zevnitř ruku v ruce s neuvěřitelnou trýzní staletí, tisíciletí, mimo jakoukoliv pomoc, daleko od každé úlevy, s neustále stoupajícím strachem a nejstrašlivějším zoufalstvím, až nakonec je vědomí vlastního já zcela rozežráno; neboť z něj nesmí zůstat nic.“

Tak ako je to? Tí čo sú zavrnutí sa budú triasť mrazom, pretože ich duchovná iskra sa v nich nedá zapáliť alebo sa následkom uvoľňujúceho rozkladu prebudí žalujúca duchovná iskra a vyšlahne v každom jednotlivcovi?

Aký máte na to názor a pohľad pán Fritz, alebo ktorýkoľvek čitateľ tohoto fóra? Je jasné, že duchovná iskra, ktorá vyšla z Raja práve preto, aby sa v prežitíach v hmotnosti rozhorela a vratila sa do Raja ako vedomý dozretý duch, sa po rozklade predsa nemôže vrátiť ako rozžhavená a znova nevedomá.

Po rozklade by sa duchovná iskra mala vrátiť opäť nevedomá a tlejúca v opätovnej túžbe po rozhorení a vývoji k sebauvedomeniu. Alebo sa vráti do Raja ako nevedomá a rozžhavená ako vynimočne iná oproti tým, ktoré ešte neprešli vývojom a preto bude mať lepšiu šancu pre opätovný vývoj ako iné duchovné iskry?

S priateľským pozdravom, Ondrej Janíčko

Reakce ZF:

Děkuji za dotaz. Zmíněné úryvky chápu jako popis dvou rozdílných situací. V prvním úryvku je popisován děj v soudu, ve druhém až po odsouzení v probíhajícím rozkladu vědomé osobnosti.

V soudu má zvýšený tlak vyzařování proniknout strnulým vnímáním a prorazit až k duchu. Ten, probuzen ze spánku, pocítí tlak čistého světla v jeho mrazivé neosobní přísnosti. Je to, jako když ostrý mráz pronikne oblečením a tělo se zachvěje mrazem. A pokud s tímto mrazem pronikne pod kabát i pochopení své viny, pak se člověk chvěje i strachem. A podobný děj je popisován v prvním úryvku.

Ve druhém je to děj, kdy duch, který se oddělil od Božího řádu, je vtažen do nálevky rozkladu. Zde jsou rozemílány hrubou neosobní silou nejen všechny jeho záhaly, ale i vlastní osobnost. A právě tato osobnost procítí uvolňující se jádro v ní. To se může takto uvolnit jedině rozemíláním osobnosti. Toto jádro, při uvolňování ze zajetí osobnosti, se spojuje se silou vesmíru a tím je prožhaveno – tento žár uvnitř sebe sama pociťuje umírající osobnost jako planoucí žár v sobě. Jiskra je tedy posílena a prožhavana, ale osobnost umírá a je spalována zevnitř. Protože my sami jsme touto osobností, je tento děj popisem pro nás. Nevědomou jiskru nemůžeme nazvat sebou, v jistém smyslu bychom mohli říci, že s ní nemáme nic společného. Když je osobnost zničena, v nevědomé jiskře nezůstane po ní žádná stopa, žádný otisk, je „deska nepopsaná“, vývojem nepoznamenaná.

Myslím si, že ona jiskra je pak na tom přesně tak, jako by žádným procesem nikdy neprošla. Proto může, alespoň teoreticky, vstoupit do nového vývojového procesu, zcela neosobně a bez jakékoliv vazby na minulost. My tedy nemůžeme říci – já jsem byl duchovní jiskrou, protože duchovní jiskra nemá žádné sebeuvědomění a proto není žádným „já“.

Také nemůžeme říci, že po zmařeném vývoji se opět můžeme dostat do nového vývoje. Zánikem v rozkladu zmizí osobnost, v našem případě tedy zmizím „já“ a co bude dál už nemá se mnou naprosto nic společného. Já bych definitivně, navždy přestal existovat. Kdyby tato jiskra, ze mne uvolněná, opět prošla cestou vývoje, vzniklo by jiné „já“, které by se ...“mnou“ už nemělo naprosto nic společného.

Ono zmíněné „rozžhavení jiskry“ při procesu jejího uvolnění z osobnosti je vztaženo k osobnosti samé. Jiskra v úrovni své původní existence se oproti nám tady nachází v obrovské vzdálenosti a mnohem blíže zdroji záření. Svým uvězněním v tělech, záhalech a tím i v osobnosti samé je na tom podobně jako duch v hmotném těle. Je uvězněna a izolována od vnějších záření. Když se uvolňuje duše z hmotného těla, je také vystavena mnohem intenzivnějším zářením, než když je izolována hmotným a astrálním tělem od vnějšího prostředí. Podobně i duchovní jiskra, která se uvolňuje ze všech záhalů, je výrazně oživena. To nemá nic společného s vědomým bytím, ale s původním stavem. Každá jiskra v duchovní úrovni je oproti nám výrazně zářivější a živější, i když nevede sebevědomou existenci...

A právě tento „energetický rozdíl“ mezi normálně, nestísněně zářící duchovní jiskrou a nepohyblivým strnulým „já“ osobnosti, vyvolá v „já“ onen prožitek, že je spalováno zevnitř. – ZF-

211. Duchovní snahy...

Dostal jsem dotaz od pana K.M. k následující pasáži z Poselství, jmenovitě přednášky Duchovní statky:

Protože v důsledku tohoto zvláštního stanoviska všechny duchovní snahy musely dosud býti odkázány na oběti a dary jako **žebráci**, vetřelo se tím nepozorovaně i vůči duchovním snahám podobné stanovisko, jaké se zaujímá vůči žebrákům. Tyto duchovní snahy nemohly proto nikdy získat onu vážnost, jaká jim vlastně v první řadě přísluší. Z téhož důvodu musely však předem nésti samy v sobě zárodky smrti, protože nemohly nikdy státi pevně na vlastních nohách, nýbrž zůstávaly vždy odvislými od dobré vůle lidí. Vážně usilující člověk nesmí opovrhovati pozemskými statky právě proto, aby vůči lidstvu chránil a opatroval své nejsvětější **duchovno!** Tyto statky musí mu dnes v hrubohmotném světě sloužiti převážně jako štít, aby mohl odrážeti rovné rovným. Přivodilo by to nezdravý stav, kdyby v době materialistů chtěli lidé usilující vzhůru, opovrhovati nejsilnější zbraní bezohledných protivníků. Byla by to lehkomyšlnost, která by se mohla těžce vymstít.

Vlastně ani nevím, co tazateli nebylo v této pasáži jasné, tak zkusím zareagovat na to, co si myslím, že by třeba někomu mohlo připadat zvláštní. Z celé citace je to snad nejvíce věta, že duchovní snahy nesly v sobě už předem zárodky smrti...

Jsme lidé různí...když eliminujeme rozdíl ve vzhledu, zálibách a sklonech, pak nás z pohledu stvoření odlišuje především síla přesvědčení a samozřejmě směr, kterým je toto přesvědčení vedeno. Jsme lidští duchové, tedy naše skutečná podstata je duchovní. Proto i duchovní nauky, pokud jsou skutečně tím, co nesou v názvu, souvisí s naší nejvnitřnější podstatou. Pro mou osobnost je tedy ze všeho toho, čím se zabýváme ve hmotě, jednoznačně jedině duchovní skutečně zásadní a podstatné, protože jen ono je spojeno s mou skutečnou existencí. Zatím co to ostatní souvisí jen s mým přechodným a momentálním prožíváním. Je to pomíjivé a nejsem to „já“.

Duchovní snahy v té nejobecnější podstatě jsou tedy tím, co mne vede po mé cestě vývoje a tím mne to vede k Bohu. Není nic, co by bylo důležitějšího a proto musím mít velké přesvědčení o důležitosti tohoto děje. Toto přesvědčení ukazuje sílu mého vztahu ke stvoření a od určitého stavu vývoje ukazuje i na sílu mé touhy k Bohu. Pokud je mé přesvědčení malé, plýtké, povrchní a podlehne lehce vnějším tlakům, pak vypovídá o mé bezcennosti pro stvoření. Potom je v takovémto slabém přesvědčení skryt zárodek smrti pro mé „já“. Je to smrt duchovní, protože duch nemající přesvědčení, je duchem spícím, který míří do stavu ducha mrtvého a tento pak je rozemlet v soudu.

Kdo dovolí, aby jeho duchovní snaha byla pro okolí něčím nevěrohodným, něčím, co sám skrývám, nebo se toho hned vzdám a popřu to, jen abych nepřitáhnul pozornost, nezasměšnil se, apod., ten tím ukazuje, že jeho přesvědčení o „věcech ducha“ je malé. Postrádá duchovní sílu, která z živého ducha musí nějak vyvěrat ven-v jeho postojích, slovech, názorech a...síle přesvědčení. Pokud to vše je posunuto do poníženosti vůči jinak smýšlejícímu okolí, pak v tom nebyla síla přesvědčení, a proto je v tom i zárodek smrti.

Chcete nějaký příklad? Máme tu jeden za všechny.

Křesťanská církev, která říká, že je přímo postavená na přesvědčení v Ježíše, Syna Božího, celé generace přesvědčuje svět, že tento postoj je tím nejnuitnějším, nejzásadnějším, je samotným srdcem i pilířem křesťanství... A přesto stačila změna situace, kdy se do Evropy valí miliony muslimů a jsou politicky a mediálně propagováni, aby došlo k velké otáčce v postojích církve /nemluvím o jednotlivcích, ti mohou mít svůj individuální postoj/.

Církev chápe svého „Nejvyššího“ /papeže/ jako přímé spojení k Bohu, jako Boží nástroj mezi lidmi. Proto to, co papež veřejně vyhlašuje, je chápáno jako postoj celé církve. Muslimové neuznávají křesťanství, nesnáší kříže a chtějí, aby to vše bylo odstraněno.

Křesťanská církev by nyní mohla, ba přímo měla a musela demonstrovat své přesvědčení a obhájit to, na čem stojí a existuje. Místo toho její „hlava“, papež, se sklání před muslimy a omývá jim nohy. To není projev jeho osobní pokory, ani to není opakování Ježíšova aktu mytí nohou učedníkům. Toto je jasný projev sebeponížení křesťanství před Islámem. Muslimové chápou sebe sama za jediné omilostněné a čisté, kdo není muslimem, je nečistý a musí jim jako méněcenný otrok sloužit, nebo konvertovat, nebo být usmrčen. Kdokoliv se před nimi skloní, není chápán jako hodný, ochotný a vstřícný, je to chápáno jedině tak, že dotyčný se klaní jejich Bohu, protože On ho k tomu donutil. Podobně berou každou pomoc, dobrou vůli nic z toho není považováno za dobrotu a klad, ale pouze a jen jako povinnost, které nepřísluší žádná vděčnost. Alláh prostě donutil nevěřícího psa k poslušnosti – budiž tedy chvála Alláhovi.

Takové postoje muslimů jsou obecně známy, a proto je zcela jistě musí znát i papež. Proto mu musí být jasné, že tímto aktem neoslavil Ježíše, ale sklonil Jej pod Mohameda. Tím prokázal, že celá historie křesťanství, postavená na Ježíši, je nyní odvržena a pošlapána. Tato neúcta, nevážnost k vlastní víře, také v sobě již nese zárodek smrti a je velmi přesným ztělesněním onoho citovaného výroku. A že další činovníci této církve dobrovolně sundávají kříže ze svých budov je jen podtržením řečeného. Ježíše hodí do sklepa, aby se muslimové necítili špatně...kde je síla nějakého přesvědčení? Neexistuje!

Duchovno je to nejcennější, protože ono jediné s námi skutečně souvisí a ono jediné vede k „životu věčnému“, ono jediné vede k Bohu. Proto musí vše hmotné sloužit duchu a ten musí být vždy na prvním místě. Hmota má tedy sloužit jako plášť ducha a pozemský majetek má být ochranou pro duchovní hodnoty. Jako je tělo ochranným pláštěm ducha na zemi, tak má být majetek ochranným pláštěm pro duchovní činnost ve hmotě...

-ZF-

212. Přichází...

Tak se nám opět přibližují dny Čistoty, Slavnost Čisté Lilie, Slavnost čistoty a ženství....

Jelikož smyslem našeho vývoje má být uvědomění a již jsme prošli dostatečně dlouhým obdobím „nechápatosti“, je, podle mého názoru, na čase, přistupovat ke všem dějům se „snahou o pochopení“. Jistě nemám na mysli rozumové rozpitvání, ale „pochopení duchovní“, lze-li to takto pojmenovat.

Projít nějakým dějem jen v příjemném pocitu, považuji dnes za nedostatečné. Na to nám bylo /mimo mnohého dalšího/ poskytnuto Poselství, abychom se sami snažili pochopit, co se děje ve stvoření, ve mně samém i v ostatních. Z toho pak teprve vzniká můj osobní obraz o světě a mně.

Tak také chápu pojem sebeuvědomění – tedy uvědomit si sebe sama v díle Božím – to je nesmírně obsáhlé, stupňovité rozšiřování obzoru nazírání ducha.

Tak jsme byli uvedeni do tří velkých, každoročně se opakujících dějů – Vylití síly Ducha, Vstup Boží Lásky na Zemi a Povznesení Ženy do jejího předurčení. Zdá se, jako by ta poslední jmenovaná Slavnost Lilie byla vyhrazena pouze ženství a pro muže tedy nemá takový význam, jako ty dvě další... A právě nad tím bych se dnes chtěl zamyslet. Chtěl bych se pokusit mužské smýšlení a usilování nasměrovat i tímto směrem a načrtnout význam tohoto děje pro každého lidského ducha...

Je sice uvedeno, že ve velkém základním rozdělení je ve stvoření odděleno negativní od pozitivního, ale v přednáškách vztažených už ke konkrétnímu pojmu žena a muž je naznačeno, že v tom, či onom odděleném druhu /myšleno žena/muž/ je vždy jen převažující část daného druhu. Tedy v ženě je také pozitivní a v muži také negativní. Proto nikdy nelze oddělovat v poznání věty směřované k ženství, či mužství jen k nim, ale je nutné je přijímat jako pokyn pro „lidského ducha“.

Už z tohoto titulu nelze tuto Slavnost chápat jen jako „ženskou“, ale spíše jen s PŘEVAŽUJÍCÍM zaměřením k ženství. To ale znamená, že je jistě určena i pro muže, ale ženy v ní najdou speciální složky, poučení i záření, které je posílí v hledání ženskosti. Muži pak naleznou jiná záření, která jim mohou pomoci k lepšímu „pochopení ženy“ a tím i k nalezení správnějšího postoje k ní. To ale jistě není vše, protože v muži je také negativní, proto toto působení jde přímo i k jeho nitru, k jeho duchu. Takže o této Slavnosti může i muž nalézat posílení pro pochopení sebe sama a tím i k lepšímu uchopení a naplnění svého mužství.

Ve stvoření není nic jednostranného, ale vše je vícerovinné a zasahuje do mnohých dějů. Základní záření prýští z Boží dokonalosti a ta je všeobsáhlá. Stopa takové všeobsáhlosti je pak obsažena i v ochuzených nižších zářeních, se kterými se teprve můžeme setkat i my. Proto nikdy nelze chápat ženskost jako něco zcela odděleného, co muže „nezajímá“, protože on má jiný druh činnosti.

To je však jen jedna stránka věci.

Musíme se pokusit pohlédnout až k vrcholu stvoření a pokusit se pochopit, alespoň tak, jak je náš druh schopný, základní děj vyzáření síly.

Při ději Budiž Světlo a následných dějích vstoupila do stvoření malá část Bezbytnosti a zůstala tam. Ona je tím oživujícím a jedinečným živým elementem, bez něž by stvoření nemohlo trvat. Bezbytnost je dokonalé a obsahuje vše, také veškeré stvořené druhy, bytnostné i duchovní, pozitivní i negativní – vše vychází jedinečně z vyzařování Bezbytného.

Protože ve stvoření, na rozdíl od Božského, musí být vše od sebe odděleno, muselo tomu být přizpůsobeno i Bezbytnostné, mělo-li stvoření s ním vůbec mít spojení. Protože vše stvořené se může přizpůsobit jen v mezích svých omezených možností, bylo nutné, aby samotné bytí Bezbytného se přizpůsobilo těmto daným okolnostem. Takže i ono musí působit v pozitivním a negativním, byť spojeně, přesto vnějším „tělesným“ způsobem – odděleně. Viz přednáška Pohádkové podání. To vysoké /nejvyšší/ Bezbytnostné působí ve stvoření v pozitivní i negativní rovině, ale přesto by nenalezlo spojení se stvořeným, kdyby pod ním nebyl další zprostředkující druh. Tento druh musí být druhově spojen s Bezbytným, ale současně musí být nějakým způsobem spojen i s nižšími druhy, aby se tak stal spojujícím mostem. A tento zvláštní druh je zosobněn v Irmingard. Je nám řečeno, že trojice Parzival-Maria-Irmingard vytváří ve svém působení trojúhelník, v němž Parzival a Maria tvoří vodorovnou spojnicí, ale Irmingard je tím vrcholem jdoucím dolů – tedy ona je tím spojovacím bodem, který zprostředkovává spojení Bezbytnosti se vším ve stvoření. A přečteme-li si povolání Irmingard k její činnosti ze dne 7. září 1930 /zveřejním ho v dalším příspěvku/, pak nás jistě překvapí slova:

„Bůh sám ve své milosti propůjčil přitom jejímu duchu jiskru, která jí dává schopnost na věky bytí při Imanuelovi a Marii **ve Hradě jako jediný tak povznesený lidský duch, který vyšel z vývoje...**“

Tento výrok je velmi obtížné správně pochopit a uchopit. Já jsem se jím zabýval léta a dokonce jsem otázky kolem Irmingard pokládal současným učedníkům.../nic jsem se od nich nedozvěděl/. Nechci Vás připravit o požehnání vlastního zkoumání a probouzení se k pochopení, proto nehodlám nic vysvětlovat. Jen ve vší jednoduchosti zmíním, že pojem Irmingard je spojen s naším lidským duchovním druhem a proto je nám z toho nejvyššího ona tím nejbližším. Ona je mostem k pochopení, ke spojení, Ona je branou k Pánovi, branou k vytušení pojmu Bezbytnostné...

A protože Ona je úzce spojena se Slavností Čisté Lilie, je tím dáno, že tato Slavnost je otevřením cesty vzhůru pro celý náš duchovní druh – tedy nejen pro ženství, ale pro obě části duchovna-pozitivní i negativní. Jen skrze Irmingard se dá přiblížit k pojmu Lásky a Vůle ve stvoření... Tato věta stojí za hlubší a dlouhodobé zkoumání...

„Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá!“/Všudypřítomnost/. Slavnost Čisté Lilie je jistě tou pravou příležitostí k otevření tohoto tématu. Vždyť už to, že se tím člověk vážně zabývá, je souznačné s vysláním svého duchovního chtění vzhůru – tam, odkud odpovědi přichází.

Proto si myslím, že by bylo docela užitečné zkusit o této Slavnosti jiný postoj k ní. Většinou, budeme-li k sobě upřímní, vstupujeme do takových dnů s očekáváním posily, s očekáváním nějakých příjemných duševních stavů, s očekáváním jakési odměny za svou zbožnost...snad přicházíme i s nějakým tím poděkováním, ale jestli stojí v řadě našich vnitřních poryvů na prvním místě – těžko říci. Proč tedy nezkusit o této Slavnosti něco jiného, proč neoslovit Irmingard a nenechat Ji vstoupit do svého života? Proč právě v tyto dny neo-

tevéřít bránu vyššího poznání a nepokusit se „pochopit“ něco z vyššího poznání nově a hlouběji?

Je to jisté skvělá příležitost. Je-li nám nyní Irmingard blíže, pak je nám blíže celý zmíněný trojúhelník. Jsme tím blíže i Lásce Boží, Vůli Boží a tím... i Bohu. Nezkusíme to?

Syn Člověka je Brána k Bohu, jediná, kterou nyní jde Stvořitele nalézt.../protože staré už minulo a vše musí být nové/.

On však říká: „Otevéřel jsem vám Bránu, ale vy do ní nevstupujete...“

A Irmingard je Cesta, která vede od této Brány až dolů k nám... -ZF-

213. Přednáška ke Slavnosti...

Sborník nezařazených přednášek /knižní vydání od pana Kováře/.

10. Čistá Lilie

Sedmého září 1930 byl ten den, kdy Irmingard, jako před zrozením vyvolená a od Světla proto vyslaná, byla povznesena ze země do světlé zahrady Boží, poněvadž duchovní lilie nádherně kvetly v její vznešené čistotě. Bůh sám ve své milosti propůjčil přitom jejímu duchu jiskru, která jí dává schopnost na věky býti při Imanuelovi a Marii ve Hradě jako jediný tak povznesený lidský duch, který vyšel z vývoje.

Tím jest překlenuta propast dolů k užšímu spojení s lidstvem. Co to znamená, nemůže pochopit člověk dneška, přece mu však poskytne částečný pojem vysvětlení, že tak velikou, milostiplnou pomoc může poskytnouti jen ruka Boží.

Čistá Lilie tvoří vrchol duchovního trigonu dolů ke stvoření, podobna mostu jako spojovací cesta. Jejím prostřednictvím může tedy veškerá síla ke vzestupu prouditi pro všechno ženství. K pomoci z duchovní nouze, k posílení každého dobrého chtění všech dívek a všech paní, aby konečně splnily svou úlohu ve Stvoření *podle vznešené Božské vůle!* Jest jim tím podána ruka ke vzestupu z nejvyššího Světla.

Aby pozemsky hrubohmotné působení bylo přivedeno k rychlejšímu rozkvětu pro výstavbu nového království Božího zde na Zemi, ponechal Bůh ve své dobrotě také hrubohmotné pozemské tělo Irmingardy, vzdor její vlastní pozemské smrti, zde pod ochranou Imanuele, takže může působiti zde na zemi jako provádějící hrubohmotná schránka zjasněného ducha, sídlícího ve Světle.

Tím přichází Bohem poskytnutá síla Světla beze změny na pozemské ženství, jež se pro to udržuje otevřeno.

Slavnost Čisté Lilie jest tedy *v každém* pozemském roce v den, kdy prostřednictvím pozemského těla působí shůry Božská síla na všechno pozemské ženství ve splnění svaté vůle. Ta proudí z ní do celého světa očišťující a oživující, povznášející a posilující k úloze, kterou má ženství v tomto stvoření. A všechny ženy, jimž byla poskytnuta milost, aby se zúčastnily Slavnosti, a jež se při tom s prosbou přibližují, přijímají nejbohatší Boží požehnání, jakmile mají opravdovou čistou vůli. Nesou pak tuto sílu v sobě dolů do nížin a působí jako dárci požehnání nevědomky dále na ty, s nimiž se stýkají a jež jsou stejného smýšlení.

— — —

7. září 1930

Ze světlých výšin proniká jásot, velebení a díky Pánu, že dnes bude v kruhu dění nyní splněn také poslední článek přípravy pro očistu, výstavbu a vzestup v hmotnosti!

Svatá Slavnost Čisté Lilie bude v tuto hodinu zároveň radostně slavena v duchovnu! Je to dlouho vytoužená Slavnost. Základní kámen významného dění, které je určeno pro věčnost! Ke spáse všech tvorů!

Vy, kteří dnes zde smíte být, nemůžete význam pochopit. Vlastní děj je pro lidského ducha příliš vysoký. Jen učedníci potom vycítí v tušení část velké vážnosti, jakmile jejich duch zůstane nyní Světlu otevřený. Vtiskněte si ale do paměti tento děj, který smíte prožívat a z něhož můžete spatřit jen hrubohmotné. Vzpomínka na to vám může propůjčit velkou sílu a na onom světě přinést užitek pro vzestup, jestliže budete usilovat spoluprožívat to dnes zbožně!

Učedníci, nositelé zlatého kříže, staňte se pozemskými svědky, otevřte své nejvnitřnější citění!

Immanuel: Nahome, volám Tě!

Nahome! Z doznělých tisíciletí vyzdvihuji nyní Tvé jméno, probouzím a volám Tě! – Již jednou jsi směla být se mnou na této zemi. Skrze sebe samu jsi tehdy udržovala ve mně víru v ušlechtilost ženství pozemských lidí bdělou, jako protiváhu všeho toho, co jsem musel na zemi z toho vidět a musel slyšet. Byla jsi důkazem, jak vysokého mínění a čisté věrnosti může být pozemská dívka schopna uprostřed nebezpečí nejhorších úkladů zla. Tím jsi způsobila, že ve mně zůstala naděje, že po velké očistě nyní také žena této země může se ještě stát takovou, jak je to ve vůli velkého Tvůrce.-

Nyní jsi byla opět na svou prosbu poslána sem na tuto zemi, v době, kdy musím vybudovat říši, která byla kdysi lidstvu Bohem zaslíbena.

Nahome jsi se jmenovala kdysi ve staré době. Irmingard máš být nyní v novém čase, který nyní přijde na zemi. Proto má tento okamžik vážný význam pro všechny v celém Stvoření! Vedle mě stojí čtyři z nejvyšších služebníků Božích, sami čtyři archandělé, aby přijali Tvůj slib!

Jásaje snáší se dolů zástup andělů, aby zvěstoval celé zeměkouli, jak věrné a poctivé je Tvé chtění ve Světle! Královna ženství, pramáti Elisabeth, sklání se v lásce nad Tebou! Celou duší buď proto při každém slově, které chceš položit svému Bohu k nohám!

Irmingard: Necht' je vůle mého Boha pro mne životem! Jsem připravena! Amen!

Immanuel: Požehnána buď, Irmingard! Volám Tě, nyní mluví Bůh Otec sám a Syn a Duch Svatý mými ústy k Tobě ! Oheň Ducha Svatého Tě nyní spojuje se mnou. Nuže, nyní jsi Ty sama částí splnění Grálu!

Jen Boží vůle Tě může oddělit od Tvé přísahy. Dokonala jsi cestu k nebeské spáse! Tvé srdce rozžhavlující oheň poznání, vůle přikazuje Tvé cestě a tělu. Polož znamení své služby s radostným díkem Bohu!

Ochraňující kříž stojí mezi Tebou a všemi pozemskými přáními Tvých bližních. Ty nejsi pro ně zde na zemi! Zahaluje Tě plášť, Tobě určený. Tím jsi odňata do mého kruhu. Lidstvo nemá více žádnou účast na Tobě. Boží milostí, která Ti poskytuje sílu, zůstaneš u mne nyní a ve věčnosti! Žij nadále v díku k svému Pánu, který je naším Bohem a Otcem!

Poklekni, aby Tvůj duch přijal Sílu, kterou nyní potřebuje k vysokému úkolu.

Otče, prosím Tě, budiž v ní Tvá Síla.

Amen.

Spojuji Tě v otcovskou ruku se vším, co k Tobě patří. S Tvým duchem, Tvým myšlením, Tvým konáním! Budiž požehnána pro své působení!

Amen.

Povstaň a následuj mne, aby se nyní naplnilo duchovní i pozemské dění!

214. Poselství...

Stálo sedm svící v kruhu kolem rudé nádoby, v níž tepalo srdce Boží...

Uhněteny jednou rukou z vroucího vosku bytí do stejného tvaru, stojí vzpřímeny a mají stejné poslání.

Zapáleny jedním ohněm, jednou rukou...a přece hoří každá jinak. Ano, všechny mají plamen, který žhne, spaluje a svítí, ale jeden je vyšší, druhý nižší, tento se zas mírně třepotá... Při opětovném povolání ke službě, tedy, když jsou znovu zapáleny, některé ne a ne vzplanout.

Jaké podobenství je poselstvím těch svící? Co nám asi chtějí říci?

Svíce, která hoří větším plamenem, shoří dříve, ale osvětlí větší prostor. Svíce, která nechce opětovně vzplanout, asi neměla být zhasena...

Jsou mnozí čtenáři, kteří působí mezi jinými čtenáři – jsou tam spokojeni, protože jen tam „jim rozumí“, jim přitakají a je pochváli. Světlo jejich svíce září jen na „jejich oblíbence“. Když někdo, stojící v hluboké noci, pohlédne jejich směrem...neuvidí nic.

Jsou jiní, kteří září do ještě menší vzdálenosti, protože jejich oblíbenci jsou ti nejbližší – jejich rodiny.

Protože obě skupiny si „světlo šetří“, dlouho jim vydrží, ale svět z nich nebude mít velký užitek.

Jsou další, kteří mají svá oblíbená místa, tam, kde vítr nefouká a déšť nezhasíná plamen. Jen tam jejich srdce hoří, jen tam planou...a kdo si za nimi dojde až tam, tomu snad posvítí pod nohy...

Zralý člověk miluje celé lidstvo...protože se už neváže na jednotlivce. Mohli bychom říci, že zralá svíce si už nešetří svůj plamen pro „někoho“, pro „něco“ a „někde“, ale září naplno do temné noci. Ona je majákem, který je vidět, ale sám lodi nehledá. Stojí uprostřed bouří, v temnotách a prostě jen svítí...

Ta svíce, která plane hodně, dohoří dříve, než ty šetrné. Ale mnoho poutníků uzří její plamen a změní svou cestu – nedojde však většinou k té svíci, nebude ji hýčkat v dlaních, ale půjde za jejím světlem a dojde jednou ke Světlu. Snad si nikdy nevzpomene na tuto svíci, ale odlesk jejího plamene bude zářit v jeho vzpomínkách a bude ohřívat zkřehlou duši. Že ta svíce zde zhasne dříve? Nevadí – tady zhasne, aby jinde vzplanula, ale zde po ní zůstávají osvětlená místa ve vzdálených srdcích a její služba se tak stala službou v lidech pro Boha, kterému vše náleží a každá probuzená duše se k Němu navrácí...

I svíce má svůj vývoj a svá dětská léta. Kdy vstoupí na práh dospělosti a stane se samostatnou – to se u svíce těžko pozná, tak, jako někdy i u člověka. Až hvězdy uhasnou a nastane temná noc, pak člověk volá Světlo na pomoc... A tehdy, až tehdy, uprostřed temné noci, za prudkého vichru, bičována proudy mrazivé vody, teprve tehdy se pozná, jestli svíce dozrála ke službě. A protože dopředu to těžko poznat, není radno zhaset svíce před temným večerem... Tak i člověk by neměl „zapomenout“ na to, co pracně duchovně získal, neměl by odložit své

hledání a nahradit je měkkou pokrývkou mámení hmoty. Protože návrat na osvětlenou scénu je pro nezralou svíci těžký a pro ještě méně zralou nemožný. Už nevzplane, i když ji ruka s ohněm vytrvale pomáhá. Knot již nenasaje žhoucí vosk, protože ten už ztuhnul a knot je suchý, jako troud. Znáám čtenáře, kteří své „čtení“ na „chvíli“ odložili. Z pohledu věčnosti to byl okamžik, kratší, než záblesk létavice. Z pohledu Závažnosti však je to Hora, jejíž vrchol je tak vysoko, že se skrývá v mracích. Kdo chvíli stál, už stojí opodál...to říká přísloví. Je nutné je však doplnit...stojí opodál, ale neví o tom, protože jeho „opodál“ je nyní jeho „světlym kruhem“. Vidí jen jej, a že je to jen světlé místo v trávě kolem jeho nohou, to už nemůže rozeznat.

Tak přemýšlím o podobenstvích, které mi zaplápolalo sedm svící.

Co mi vlastně chtěly říci? Mně? A já Vám? A Vy dál? Bratříčku, jsme jedné krve, ty i já...říkají zvířata Mauglímu v Knihách džunglí a vedou jej ke spolupráci a pochopení zákona džungle – Božího řádu.

My všichni ozařujeme a tím i formujeme tento svět, tuto část, která nám byla svěřena. Je na nás, jak budeme využívat svůj plamen...pro sebe...pro druhé...pro stvoření. To podle stupně zralosti.

Mysli na svůj plamen, je tvůj, ale slouží i jiným, ty jim ale sloužit nemáš. Chceš rychle hořet, nebo pomalu doutnat? Jsi atom stvoření, nebo hmota lidí? Kdo je ve tvém středu a s kým tvoříš kruhy? Kdo jsi? Víš to, domníváš se, že to víš, přečetl sis to a opakuješ to, někdo ti to řekl? Proč zíráš na plameny kolem a chceš se jim podobat, když máš hledět jen k Srdci a pro něj svítit ze všech sil. Jsi žhoucí svíce, nebo jen nositel dočasné baterie?

Těžké otázky mi předložily svíce, které planuly kolem rudé misky, v níž tepalo Srdce Boží...

Ano, chápu, nejsou to jen zvědavé otázky, je to poselství pro otevřená srdce.

-ZF-

215. Záchranné lano

Dotaz čtenáře:

Dnes přemýšlím nad tím, co to pro nás znamená, že je „Poselství pro nás záchranným lanem“.....Dívám se na to tak: Kdy se pro nás může stát „záchranným lanem“? (ve všech proměnách bytí...)- Domnívám se, že toto nejsou zcela jasné otázky všem, kteří čtou Poselství.....protože myslet si „já čtu, jsem tedy zachráněn“ – to by jistě nestačilo.....

Reakce ZF:

Záchranné lano je pojem, který mezi mnoha jinými, možná poněkud uniká naší pozornosti. Je to pojem důležitý a tak bych jej rád trochu vyzvednul.

Abychom si jej trochu mohli představit, tedy učinit si o něm duchovní obraz, musíme se pokusit načrtnout celou záchrannou misi Imanuele...

Lidské duchovní zárodky na své cestě za sebeuvědoměním zbloudily... A to tak velmi, že ztratily spojení s celým Božím řádem. Tím postupně ztrácely pochopení pro děje ve stvoření, ale i ve svém okolí a posléze už nechápaly ani události ve svém vlastním životě. Tím se lidský duch odpojil od Řádu stvoření a ztratil pochopení pro svou vlastní existenci a smysl svého bytí. Protože ztratil vyšší chápání, porozumění a už vůbec nesledoval události svého života, ani životů jiných, nebylo možné k němu promluvit nějakými událostmi a nehmotnými ději. Jen pozemským stykem s pozemšťanem, pomocí lidského slova, mu bylo možné sdělit nutné poučení. A i tomu se bránil ve svéhlavosti rozumového omezení a duchovního tupce. Přesto bylo nutné se pokusit alespoň takto ho oslovit, i když naděje, že většina tohoto tupého lidstva něco pochopí, byla mizivá. Jenže jiný prostředek prostě už vůbec nebyl. Jiná cesta k lidskému duchu, spícímu v rozumovém těle, nebyla.

Proto musela přijít nejvyšší osobnost v mase a krvi a lidským slovem se pokusit protlačit hmotou sílu až k lidskému duchu, uvězněnému v pozemském těle. K tomu bylo nutné „spojit Slovo s Poselstvím“. Co si pod tímto pojmem představit? Slovo – to je pojem, který sdružuje pro nás nepochopitelný a nepředstavitelný soubor skutečně existujících různorodých dějů, které neustále probíhají ve stvoření. Těžko k tomu budeme hledat nějaký pozemský příměr, ale na druhé straně pojmenování „živé Slovo“ je sice výstižné, ale pochybuji, že si pod tím někdo umí představit něco „reálného“. A abstraktní představa, nemající žádné uchopitelné obrysy, je podobná, jako soudobé umění-každý si může pod jedním obrazem představit, co chce. Ve stvoření jsou však děje „konkrétní“, i když jsou nám nepochopitelné, takže abstrakce nám k pochopení moc nepomůže. Proto zkusím nějaký, velmi zjednodušený a primitivní, příměr podat.

Zkusme si představit, že stojíme na vysokém kopci a hledíme do krajiny. Vidíme nesmírně mnoho jednotlivostí, které vytváří živý obrázek krajiny. Jsou tu louky, lesy, potok, letící ptáci, pobíhající zvířata, lezoucí a létající hmyz a mnoho a mnoho různých lidí, konajících různorodou činnost. A můžeme pohled ještě zaostřit a vidíme do myšlenek lidí a celé jejich vnitřní životy, ale současně každého brouka v trávě, každou žížalu v zemi, slyšíme svištění větru a cítíme na tváři jeho dotek, slyšíme šustot křídel hmyzu, hlasy lidí i zvuky hmyzu...a mnoho a mnoho dalšího. Máte to? Tak toto je jeden malý živý obrázek jednoho malého kousíčku, zce-

la miniaturního, kousku vesmíru. Je to živý obraz, ne nějaký obraz na plátně, ani video obraz z televizoru, je to skutečný život ve skutečné krajině.

A kdybychom nějakým kouzlem dokázali tuto krajinu se všemi věcmi, tvory, lidmi, vůněmi a zvuky uchopit, vzít do dlaně – tak bychom drželi „živý obraz“. Kdybychom měli tu moc, tak bychom tento „živý obraz“ mohli na dlani někomu předat, nebo jej spojit s něčím, co by každému umožnilo, že toto „něco“ by mu dalo možnost se spojit s tímto obrazem tak, jako by on sám jej měl na své dlani a cítil by každý záchvěv, hlas, zvuk a pohyb bytostně a plně sám v sobě... No a kdybychom tento obraz rozšířili na celou planetu Zemi, pak na všechny ostatní, celý vesmír, pokračovali dále a dále, pak bychom měli obrovský, nesmírně mnohostranný obraz, v němž by současně probíhalo nesčetně mnoho dějů a my bychom je mohli spoluprožívat, jako nedílná součást toho všeho...

Samozřejmě toto je jen velmi zpozemštělý náznak pojmu „živoucí obraz“, který se nesnaží obsáhnout pojem „živoucí Slovo“, protože to je spojeno s Bohem, ale je to náznak toho, jak přistupovat ke slovu „živoucí“.

Přicházející Imanuel tedy měl spojit tyto ohromné živé děje „živoucího Slova“ nějakým způsobem s pozemskostí, protože my, zbloudilí duchové, neumíme ve hmotě najít jiné spojení, než „přes hmotu“. Bylo tedy nutné ty vysoké nehmotné děje spojit s nehybnou hmotnou schránou, podobně, jako jsme my, duchové, zapouzdřeni do hmotných těl.

Živé Slovo bylo vlastně inkarnováno do hmotného záhalu knihy Poselství Grálu... Máme tu jisté paralely. Kolem nás je mnoho lidí, se kterými se setkáváme, komunikujeme, navazujeme a rozvazujeme vztahy. My i oni jsme duchové zapouzdřeni do hmotných těl, ale už si to neuvědomujeme. Proto většinou vnímáme jen tělesně – tedy svým tělem a jeho nástroji, tělo druhého člověka. Jen probudilejší člověk vnímá svým duchem ducha druhého člověka. A podobně je to i s Poselstvím. Hmotnými prostředky našich těl vnímáme hmotné záhaly Slova, tedy čteme, přemýšlíme, dotýkáme se KNIHY Poselství Grálu. Jen někdy, někdo dokáže svým duchem proniknout bariéru hmoty a dotkne se duchovního obsahu pozemských slov Poselství...

Vraťme se nyní k dalším stránkám záchranné mise Imanuele. Máme tu tedy vytvoření Poselství, jako spojnice mezi nehmotným „živým Slovem“ a hmotným projevem slov, řeči... Stačil by tento mohutný a vznešený čin k záchraně člověka? Nestačil, protože vše je zde zahaleno to zruďných, obludných forem, pojmy mají již jiný význam, „morálka“, tedy mravní zásady, jsou posunuty k nesprávným a špatným projevům. Celá lidská společnost už stojí ve zcela nesprávném chápání pojmů a žije zvráceným životem, aniž si to vůbec je schopna uvědomit. Toto vše musí být nejprve rozbito, zničeno, odstraněno a nahrazeno správnými pojmy a ději. To je očista, soud a nová výstavba. Toto je další nutný bod pro možnou záchranu člověka. Musí být násilím odstraněno zlo!

Stačily by tyto dva zmíněné body? Ne, protože před člověkem nestojí jen jeho vlastní chyby a pokřivené pojmy lidské společnosti. Stojí před ním mocná síla samotného Lucifera. A protože ten je podstaty Božské, nemůže lidský duch, jehož druh je oproti němu velice malý a slabý, nemůže proti němu zvítězit. Luciferova moc by nám, lidským duchům, nedovolila prorazit vzhůru, na cestu, kterou nám Imanuel prorazil. Máme tu tedy další dvě nutné podmínky, abychom vůbec měli šanci na záchranu.

Lucifer nám nesmí bránit v cestě – jeho moc mu proto musí být odebrána.

Protože pozdější stvoření jsme opletli svými falešnými představami a skutky, původní vývojová cesta, po které jsme měli kráčet, se ztratila v bludištích nových, nesmyslných lidských cest. Musela být tedy proražena nová cesta, která vede zpět na původní cestu Božím řádem – je to původní vývojová cesta. Jen ona vede do Ráje a jen ten, kdo po ní kráčí, ten tam dojde. A tuto novou cestu do Božího řádu prorazil Meč Boží – Imanuel. Proto musel prožít mnohé děje, protože zde se nejedná o nějaké myšlenkové, či slovní poučení, ale opět o další živě prožité skutečné děje.

Tak si to můžeme shrnout. Imanuel, část samotné Boží vůle, sestoupil až do hmotných úrovní. Přijal břemeno života v těle mezi zvrácenými lidmi, prožil osobně mnohé negativní zkušenosti, čímž došlo ke skutečnému „doteku Světla a Temna“ a poražení temného principu. Tím rozpoutal světový soud, který povede k očistě /nemusí ale vést k naší záchraně/. Tento soud smete, zničí, rozloží vše nesprávné.

Prosekal cestu zpět do řádu stvoření, aby se po ní každý mohl navrátit na vývojovou cestu, která nám byla předurčena.

Dále spoutal Lucifera, aby nám svou Božskou mocí nemohl zabránit po této cestě jít.

Tím tedy vytvořil cestu ke spáse, cestu k návratu na vývojovou cestu, cestu k dokončení našeho vývoje pro vítězný vstup do Ráje. Byla tu tedy Cesta, byl odstraněn ten, kdo by nám zabránil po ní jít. Jenže ta cesta je pro nás zcela neznámá... Náš pomalu pokračující vývoj se v určité fázi zastavil a pak šel špatně. Proto se nemůžeme jen tak „vrátit na cestu“, jako bychom z ní jen sešli. Ta cesta je neznámá a bez průvodce po ní nedokážeme jít. Tím průvodcem je Slovo. Kdo tedy chce kráčet touto novou, neznámou cestou, ten musí jít tak, jak mu neustále radí Průvodce. Tím se Slovo stává „lanem“, kterého se duše musí stále přidržovat, jinak zabloudí.

Slovo, se skrze Poselství tak stalo „záchranným lanem“ pro lidskou duši, která se sama snaží kráčet po nové cestě k završení svého vývoje.

Protože však Slovo není hmotné a nejsou to lidská slova, ale jisté duchovní děje a síly, které mohou být uchopeny a pochopeny jedině stejnorodostí – tedy opět jedině „duchem“, může se do jádra Poselství prokopat jedině duch, nikdy ne rozum, pocity, emoce, nálady, rozhovory, spojené úsilí lidí, spolky, skupiny lidí...jen samotný, procitlý, individuální lidský duch se může spojit s ději, které jsou spojeny s Poselstvím. Činnost lidského ducha – to je pohyb. Proto se spojení se Slovem dá dosáhnout jedině duchovním pohybem. Ne tedy příjemnými pocity, úctou, uctíváním, proklamováním, popularizací a šířením knihy. To jsou zevní děje, které se dotýkají „schrány Slova“, obalu, knihy a její existence ve hmotě.

Kráčet nově proraženou cestou vývoje může jedině probuzený lidský duch, který „kráčí vpřed“. Co znamená tento pojem? Duch žije city a obrazy... Musí tedy tyto své výrazové prostředky používat pro svou „poučnou pouť“ ve hmotě. Musí každý děj světa, se kterým je inkarnací konfrontován, neustále srovnávat s Poselstvím. Ne však rozumovým porovnáváním vět a slov, ale duchovním pochopením „sdělení“ k určitému tématu a děje, který je zde na zemi. Ať už je to děj osobní v mém životě, nebo jsou to děje a vztahy, které je vyvolávají, v nejbližším okolí. Nebo jsou to velké děje v národech a lidstvu. To vše musí člověk vnitřně nejen prožívat, ale to i konfrontovat se sdělením, které vyplývá k tomuto tématu v Poselství. Ne tedy se upnout jen na nějakou větu, slovo, ale vytvořit si neustálým zkoumáním, zvažováním prožíváním nějakého pojmu z Poselství svůj určitý obraz, který si přikládám a přiměřuji

k ději ve světě. Tak vzniká konfrontace mého obrazu a obrazu, který mi předkládá svět. Svět je však iluzorní, falešný, protože je člověkem pokřiven, proto je nutné neustále „přikládání světa na živý děj z Poselství“. Znovu a znovu, neustále, vytrvale, s odhodláním je nutné konfrontovat „vše zde“ se „vším tam“.

Záchranné lano je tedy také „živý děj“ a proto si žádá a vynucuje „živý přístup“. Pouhým čtením Poselství, tím, že si ho člověk váží a dobře o něm mluví, jiným ho doporučuje – tím člověk nekráčí podle toho lana dál a dál, „výš a výš“, ale stojí na místě, ve hmotě a uctívá cosi hmotného i když to snad jmenuje duchovním. A je to pak podobné, jako uctívání Abdrushinova těla v nepochopení Jeho ducha...

On nám dal Cestu, odstranil velkou, nepřekročitelnou překážku na ní. Rozpoutal soud, který odvrhne Temno do plamenů rozkladu. Natáhl záchranné lano, aby se jej každý mohl přidržet na neznámé cestě. Tím vytvořil kompletní záchrannou sadu pomůcek.

Protože jsme však s vývojem velmi pozadu, chtěl nám ještě dát vhodný „prostor a podmínky“ k dokončení určité fáze vývoje, než budeme po této cestě kráčet výš...chtěl nám dát Tisíciletou říši, aby duše, které ještě potřebují nejhrušší zátěž hmoty, dostaly poslední příležitost svůj vývoj dokončit. Vznik této říše byl však vázán na spolupůsobení lidského ducha. Povolání měli mnoho pomocných úkolů, které musel vykonat lidský duch, který je díky svému nižšímu druhu hmotě mnohem blíže, než Božský vyslanec.

Tento bod záchrany však vyžaduje po lidském duchu „podrobení se Bohu“, sklonění se před Ním, odložení pýchy a domýšlivosti a to počínaje povoláními pomocníky až k lidstvu jako takovému. Protože naše podstata je již tak svázána se zlým principem, kterému podlehl sám Archanděl, byla pro nás tato podmínka oním „prubířským kamenem“, přes který jsme však neprošli. Pýcha je u nás silnější než strach, silnější než láska, silnější než „zdravý rozum“ /to dnes vidíme všude ve světě/. Proto jsme Syny jediného Boha zabili a tak zvolili „raději smrt, než se podrobit“.

My jsme se odmítli sklonit před Bohem, odmítli jsme vstoupit do Tisícileté říše, odmítli jsme vstoupit do Brány, kterou nám Syn Člověka otevřel. On sám nám to řekl: „...otevřel jsem vám bránu, ale vy do ní nevstupujete...“

Jistě mnohého čtenáře rozčílí, že tu naznačuji, že jsem mohl „odmítnout“ Tisíciletou říši, vždyť ta je aktem Božím a my se tomu nemůžeme vzepřít... Já však neříkám, že jsme „JI odmítli“, ale že jsme DO NÍ odmítli VSTOUPIT, a to je rozdíl. Říše se někde a nějak uskuteční, ale lidstvo, jako takové, o ni nestojí. Jen jednotlivci, kteří snad pochopili a snaží se kráčet novou cestou, používají bděle a bystře pomocí záchranného lana ...ti k ní jistě dojdou. Budou-li „lano správně používat“, nezbloudí v pocitech uspokojení, naivitě falešných pojmů lidského světa, vnoří se hluboko do všech pojmů, až k jejich základu a podstatě, pak jistě najdou to, co bylo „živým“ slíbeno. Bylo to však slíbeno jen těm, kdo neztratili olej do svých lamp... -ZF-

216. Žebřík do nebe...

Jeden tazatel mi poslal dotaz k pasáži z přednášky Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas... Dotaz se sice týká konkrétní pasáže, ale já si myslím, že je nutné jej rozšířit na celou přednášku.

Dobrý den pane Fritzi, mohl byste se prosím podívat na Poselství I.díl, strana 435, druhý odstavec 2. Je to o barvách a jejich vyzařování a přitažlivosti stejnorodého, ale pak tam je pasáž... Vždyť barvy označují jen druh a druh udává barvu..

Chtěl jsem se zeptat, co je na tom tak zásadního, že Abdrushin píše pak, ...V tom je i ztracený klíč k pravému královskému umění...?

Proč je to klíč k umění života a ke stupnici duchovního vzestupu?

A pak ještě ta věta... Stupnicí nebo takzvaným žebříkem do nebe není míněno nic jiného, než prostý nástroj,...

Co je myšleno tím nástrojem?

Děkuji PK

Reakce ZF

Děkuji za dotaz. Než se k němu vyjádřím, rád bych zmínil jistý výrok, který mne při tom napadl. Abdrushin nás vyzývá, že máme dbát na každé slovo Poselství...a já bych k tomu dodal, ...ale nemáme se tak ostře vázat na jednotlivá slova. To vypadá jako protimluv, protože já jistě nijak nechci popírat to, co Abdrushin vyslovil – pouze k tomu doplňuji své rozšíření. Je jistě životně důležité brát vážně vše v Poselství řečené. Vše má svůj hluboký význam a důležitost. To si uvědomujeme a snad právě proto chceme každé slovo pevně vtisknout do své mysli. Jenže vše jsou původně živé, neustále se proměňující děje, které byly v určitém okamžiku lapeny do statického lidského slova.

Autor mluví všeobsáhle a málokdy mluví „definitivně“, ale pouze popisuje nějakou věc či děj právě z jednoho určitého úhlu pohledu. Jinde děj popisuje z jiného úhlu a náhle to vypadá, jako, že si protirečí, ale není tomu tak. Top jen my to bereme příliš dogmaticky. Jeho slova nejsou dogmatem, ani zákonem, ale pohyblivým dějem. Jestliže tu máme přednášku, která popisuje různé věci, ale vždy pod úhlem námětu přednášky, pak je to jen jeden úhel pohledu, ne kompletní, ne dogmatický a neměnný. Tak to беру i v tomto případě. Přednáška je o vyzařování a pod úhlem tohoto děje jsou pak popisovány i děje ostatní. Jenže, zkuste popsat „vyzařování“, je to něco těžko slovy popsitelné a tak je nutné popisovat jen to, „jak se to jeví“, jak je to vidět, což je právě ta barva.

Pro lepší pochopení uvedu příklad. Člověk je naplněn zlobou, ale navenek ji neprojevuje. V souboru jeho vyzařování bychom viděli červenou barvu. Můžeme o ní hovořit, definovat ji a vysvětlovat, proč je červená a ne zelená, apod. Podstata děje je však to, že člověk cítí zlobu, jeho chtění je namířeno tímto směrem, jestli se projevuje v barvě, tvaru, formě-to jsou projevy, pro mne, jako aktéra je ale nejdůležitější pochopení mechanismu.

Moje chtění vytváří určitý konkrétní druh a tento druh se pak může spojit jen se stejnorodým druhem ve stvoření...to je hlavní sdělení. Ta barva je vnějším vyjádřením toho děje, ale ona sama nám k nějakému vzestupu nepomůže – informace o barvě je určena „pozorovateli děje“. Ten, kdo děj vytváří, musí hlavně vědět, že ho vytváří, proč ho vytváří a jaké to má důsledky. K tomu patří pochopení mechanismů. A tímto mechanismem je fakt, že chtění člověka se spojuje se stejnorodostí ve stvoření. Jeho chtění se také odráží ve vyzařování jeho těl – to je základní informace, ale je tu i „stav těla“, který se do vyzařování těla promítá.

A opět je tu ten mechanismus „pozorovatele“ a „aktéra“. Pozorovatel pozoruje věnec záření, může jej popsat, ale aktér jej sám tvoří svými postoji, chováním a samozřejmě i stravováním, pohybem, apod. – jenže tato část informace/stravování/ se pak týká „stavu těla“ a ne příčin toho stavu. Podíl stravování na věnci záření je jiný, než „duchovní chtění“ člověka, ale oboje věnec záření ovlivňuje a formuje. Když člověk „pochopí mechanismy“, pak se svým určitým druhem zaměření napojí na stejnorodé proudy a děje. V kladném smyslu se pak může napojovat na již zformované jemněji hmotné formy spojené s uměním astrologie a tak se jeho vlastní poznávání tohoto oboru rozšiřuje. Podobně pak v jakémkoliv oboru, umu.

Barvy jsou zde skutečně jen „výrazem“, prostředkem a proto ony samy člověka nikam nedovedou a nejsou žádnými příčkami do nebe. Těmito příčkami jsou jednak různé druhy forem, proudů a záření, která všechna pak v sobě mají stejnorodost daného druhu a druhak je to poznání těchto zákonitostí, které člověku pomáhá je využít jako pomoc, jako nástroj, jako žebřík. A člověk svým chtěním, zaměřením, otevřeností a životním postojem, samozřejmě i stupněm poznání, se pak napojuje na tuto síť a v ní nalezne stejnorodost ke svému postoji. To jej posílí, inspiruje a dodá mu nové poznatky, aniž možná ví, odkud přišly.

A toto je to zmíněné umění ladění svého vyzařování na děje ve stvoření, na síť ve stvoření již existující... Kdo toto chápe/kdo jiný by měl, než čtenář/, ten si tento děj uvědomuje a proto se snáze spojí a lépe toho využije... Ovšem v praxi to nebude obvyklé. Kdyby bylo, pak by většina objevů, vynálezů přicházela od čtenářů Poselství, jenže...

Klíč k umění života je tedy vědomé využití těchto dějů vázání stejnorodosti, jejich využití v určitém směru, který mne zajímá, oblažuje a uchvacuje – protože jen takovým živým duchovním usilováním se mohu s těmi ději spojit...

Vázat se tedy na barvy a čekat, že to člověka dovede do Ráje..nebude mít úspěch. Podobně je to s rozšířenou snahou čtenářů o „čistotu myšlenek“. Udržuj krb svých myšlenek čistý... to znamená, nauč se používat své cítění, protože ono má být krbem, z něhož sálají/vznikají/ ty správné myšlenky. Vázat se tedy na myšlenky, znamená vázat se na mozek. Hlídat čistotu svého myšlení znamená soustředit se na rozum, tedy nevnímat si svého ducha... to nebude cesta, která by nás někam pozvedla.

Člověk by se tedy měl snažit v sobě „vytvořit prostor“ pro své cítění, ne se tlačit do cítění, ale umožnit cítění, aby žilo. Tím, že se zaměříme na „čistotu myšlení“, nebo na správnou výslovnost, nebo na správnou chůzi, nebo na cokoli jiného naplánovaného – jen směřuje naše chtění přesně daným směrem, který je navíc dopředu přesně ohraničen, takže se spoutáváme a ducha nenecháme volně prožívat, co je správné a co ne jeho vlastním procítěním, zkoumáním. Poselství pak obecně používáme jako „sbírku zákonů“, které je nutné se nabířovat... ale Poselství je děj, pohyb, život sám, jako ranní paprsky slunce na tváři, slza na líci, let ptáka, který vyvolá touhu srdce. Poselství není dogma, ale řeka, která proudí proměnlivým korytem, různou krajinou k cíli, který je víc touhou, než hmotným předmětem. Zkusme

k Poselství najít nějaký nový postoj, který mu neubere na vážnosti, ale neupře mu pohyb, který v něm, námi dosud nepoznaný, pulzuje.

217. Volby a duchovní cesta

Mám postřeh, že pro mnohé lidí, kteří se snaží jít nějakou duchovní cestou, je pojem „volby“ čímsi jdoucím přímo proti jejich duchovním aktivitám. A dokonce bych k tomu dodal, že znám osobně více čtenářů, kteří by volit šli jedině, kdyby je o to osobně poprosil Abdrushin... Pro mnohé jsou pojmy volby a politika něčím přímo perverzním-zosobněným temnem a každý, kdo na ně jen pomyslí, je už jednou nohou v Pekle.

Je skutečně pojem „volby“ a „volba“ něčím tak špatným, že by se mu „poctivý člověk“ měl raději vyhnout? Nad tím bych se dnes rád zamyslel, protože je to otázka velmi aktuální.

Na počátku naší osobní existence bylo jen obecné duchovní semeno s touhou po sebeuvědomění. Ta touha ho hnala níže a níže do stále hutnější hmoty, protože jen v ní se mohl pro ni uskutečnit vývoj. Samozřejmě, že to vše víte, je však nutné to zopakovat pro jiné pochopení pojmu „volba“. Jak tedy může dojít k sebeuvědomění a vývoji duchovního zárodku? Prožíváním různých situací. Při tomto prožívání musí zárodek vědomě vyzkoušet účinky pojmů „správné“ a „nesprávné“. To ale zárodek jistě neopravňuje k vytvoření skutečného Temna a Zla, což jsme provedli, ale k pouze k různorodým nuancím přesného chápání zákonů stvoření – tedy Vůle Boží. Součástí našeho vývoje je tedy „výběr řešení“, nebo „výběr eventualit“. Jistě to původně nebyl přímo výběr mezi „dobrem“ a „zlem“, to vzniklo až později, kdy jsme zlo sami vytvořili. I v původním plánovaném vývoji jsme se ale měli „rozhodovat“, nebo také „volit“ mezi nějakými póly. Dnes však je to už vyhraněná volba mezi Řádem a Zlořádem. Slovo VOLBA je nyní ještě mnohem ostřejší a už není důležité jen pro náš vývoj, ale nyní především pro ZÁCHRANU. Proto by člověku, který se snaží jít duchovní cestou, měl být pojem VOLBA velmi blízký a důvěrně známý.

Pojem sebeuvědomění chápu jako uvědomění si sebe sama v „prostoru a čase“, tedy vnímat se v celku stvoření v každém jednotlivém okamžiku neustále, bez přemýšlení, bez plánování, stát se vědomou částí všech dějů, ke kterým svým druhem může dosáhnout... To je děj velmi obsáhlý a dopracovat se k němu je dlouhodobý proces, ale začíná v prvním doteku s okolím. V něm jsou zárodku umožněna „spolužití“ s větším prostorem, existencemi, entitami. Zde, v hmotné inkarnaci to začíná od pozemského zrodu, s doteky rodiny, blízkých, pak vzdálenějších lidí a dějů. Kruhy se rozšiřují s otevírajícím se obzorem. Na této cestě se osobnost musí setkat i s pojmy národ, vlast, když předtím v sobě zpracovala pojmy rodina a příbuzní.

Ty všechny pojmy vycházejí z širších a mnohotvárnějších vyšších duchovních pojmů. Vždyť zmínku o obraně vlasti najdeme dokonce velmi vysoko, až v působnosti prastvořené z prvního, nejvyššího oddělní Prastvoření. Prožít tyto pojmy, najít k nim ten správný postoj, je nutné pro to, aby uzrávající duch mohl později zpracovat vyšší pojmy ve vyšších říších, ty už nejsou pozemské, ale nejnitřnější základní princip zůstává stejný. Tyto pozemské pojmy, i když jsou již pokřivené, zdeformované a někdy zcela zavádějící, jsou přesto velmi důležité. Při jejich prožívání už musí duch „volit“ a hledat, co je správné a co ne. Pojem národ, vlast a rodná zem jsou dalším učebním oborem na cestě k pojmům Země, vesmír a...duchovní světy. Nic nesmí být vynecháno, nic přeskočeno. Duch, který by se vyhnul volbě mezi tím a oním, by se „vyhnul“ svému vývoji a proto by zakrněl, stal by se vlašným a byl by při třídění odvržen.

Při inkarnacích přicházíme do určitých konkrétních národů. Jednak je v tom stejnorodost, za druhé vina a odpykání, nebo osobní touha tam pomáhat. Národy jsou jako třídy jedné Školy života. Každá třída je jedinečná, nezaměnitelná a nutná, protože každá dává určité je-

dinečné možnosti pro určitý druh duší. Každý „inovátor“ a zlepšovatel, který by chtěl ve Škole zbořit zdi a vytvořit „moderní jednotřídku“, je rouhač a ničitel Božího řádu. Rouhač, který chce zabránit správnému vývoji duší. Kdo takového rouhače podporuje, je spoluviník a bude Božím řádem rozemlet jako zlo přinášející škůdce. Koho to nezajímá a nezakročí proti ničení Božího řádu je lenoch, nebo spící ignorant, či zbabělec, v nejlepším případě vlažný, o němž bylo prohlášeno – nejsi ani studený, ani horký, nesnesu tě ve svých ústech...a bude vyvržen. Kdo se nepostaví proti ničení Božího řádu, myslí si o sobě, že je hodný, proto nebojuje, se přesto stává viníkem, a jak čteme – takový „hodný“ je tak líný, že nepáchá zlo, což mu nepomůže, aby nebyl v soudu označen za trubce, zbytečného tvora...

Nyní v soudu je všechno hnáno až na „ostří nože“, je to ošklivé, ale „průkazné“. Kdo před tím zavírá oči, protože se mu to „nelíbí“, izoluje sám sebe od požehnání, které tato doba třídění přináší. Požehnání je právě ve slovech VOLBA a PROHLÉDNUTÍ. Dnes může každý vidět a prožít, co je „proti Bohu“ a co musí být zničeno. Pro vědomého ducha však už nestačí jen to „vidět“, ale musí aktivně ukázat, na čí straně stojí – pro Boha, nebo proti Bohu.

K takovému vyhraněnému a vědomému postoji ducha patří i slovo „odpovědnost“. Člověk má odpovědnost za své činy, myšlenky i druh cítění. Ale má i odpovědnost za své spolupůsobení. Ne náhodou a bez cíle, je inkarnován do nějakého národa – tím má jistou odpovědnost za svůj postoj k národu. Jinak nevyužije správně svých osudových cest. On nemusí mít vždy přímo „odpovědnost za národ“, pokud v něm dříve nevyvolal zkázu a nyní byl inkarnován, aby to napravil /...jenže, kdo ví jistě, jestli se jej to netýká, že?/. On ale má vždy „odpovědnost za svůj postoj k dění v národě“. Tímto svým postojem národu buď pomáhá k rozvazování vláken, nebo národ zatěžuje, ale tím i sebe, další karmou.

Jít k volbám, nebo nejít – to je samozřejmě také „volba“. Nejít, znamená vyhnout se nepříjemnému, prchnout od odpovědnosti k národu, zjednodušit si rozhodování... JENŽE, je v tom problém. Náš poměrný volební systém není jistě ideální /...ale co je?/. Všichni jsme evidováni a máme svůj „volební hlas“, který někomu dáme, ale POZOR! Svůj hlas vlastně někomu dáme, i když nejdeme k volbám! Náš neodevzdaný hlas bude rozpočítán všem, tedy i těm, kteří jdou cíleně a zjevně PROTI Božímu řádu. Tím, že jsme „nevolili“ jsme vlastně zvolili současně „vše“. Kdyby kandidovalo Dobro a Zlo, takto bychom je svou neúčastí pomohli oběma.

Nedávno jsem slyšel od politika takový příměr. Řekněme, hypoteticky, že by kandidoval nějaký člověk a k volbám by nikdo nešel, samozřejmě jen on a zvolil by sebe sama. Pak by měl 100% úspěch a 100% zastoupení. On by si sám svými lidmi obsadil všechny úřady. Kdyby to byl člověk zlý, chtějící zlo – jak by mu v tom někdo mohl zabránit? Vše by bylo legální a on by mohl oprávněně říci, že byl „všemi hlasy“ regulérně zvolen a má PLNOU podporu voličů...

Samozřejmě politika je speciální odvětví lidských zájmů, ona přitahuje určitý druh lidí, určitého chtění. Tam bychom mohli, ostře řečeno, téměř vše označit za zlo. A došli bychom k názoru vícerych „duchovních lidí“ – přece nemohu vybírat mezi špatným a ještě horším. Já chci Světlo a Dobro, nic takového tam není – proto k volbám nepůjdu. Nejde, ale tak stejně dal svůj hlas špatnému a ještě horšímu. Moc dobru tedy nepomohl, že? Kdyby k volbám šel a dal hlas nějaké, třeba i malé straně s lepšími ideály, pak by ji sice do vládnutí nedosadil, ale svůj hlas by nenechal zneužít systémem k něčemu, co sám nechce.

Nezrodili jsme se do této doby a do našeho národa náhodou, což znamená, že neseme odpovědnost za svůj postoj k dění ve světě a v národě. A jestliže měl Abdrushin pronést něco

o důležitosti našeho národa pro duchovní dění v soudu, pak to náš postoj k našemu národu staví do ještě důležitější role. Je posvátnou povinností každého probuzeného ducha chránit duchovní hodnoty, ochraňovat Boží řád, aby nebyl křiven a zneužíván. Svalit naši práci na Boží bedra výrokem, že On to zařídí, ochrání hodnoty, zničí rouhače, apod. – to není pouhá naivita, ale ignorace a zbabělost.

Zachraňoval a zasahoval Stvořitel, když jsme zavraždili Abdrushina v Jeho první inkarnaci? Zasahoval, když jsme zavraždili Kassandru? Když jsme zavraždili Jeho Syna Ježíše Krista? Zasahoval, když jsme udávali Abdrushina na Gestapu, když ho zavírali do vězení a když mu hrozila likvidace v koncentráku? Ne! Nebýt člověka – M. Schlaurota, pak je dost možné, že by Abdrushin v tom koncentráku skutečně pozemsky končil...a náš hřích by se mnohonásobil. Z těchto uvedených případů, ale jistě i mnohých dalších, je zřejmé, že se očekává naše aktivita při pozemské ochraně duchovních hodnot i osobností.

Je však nutné brát svět, jaký nyní je a ne nic nedělat a čekat, až bude lepší. Nyní potřebuje naši pomoc, ne zítra, nebo za sto let... Čekat, až budou kandidovat andělé a pak si mezi nimi vybírat toho, který se mi více líbí...nebo se zajímat o skutečnost přítomnosti a pokusit se udělat něco proti tomu, aby podlí lidé neničili Boží řád?

Jsme v Pekle, o tom nás mnohé přesvědčuje každý den. A to nemáme srovnání, kdybychom je měli, připadalo by nám vše možná úplně beznadějně. A volby probíhají v Pekle. Tam se nevolí mezi andělem a čertem, ale mezi ďáblem, který chce nechat zazdít poslední cestu z Pekla na povrch a čertem, který apeluje na to, že „tam nahoře“ se přece jen dá ledacos užitečného naučit a proto se cesta musí zachovat.

No a my, kteří už víme, že tam nahoře není jen cosi užitečného, ale vede tam cesta k něčemu nádhernému...my nepůjdeme podpořit toho čerta, protože my přece uznáváme jen anděla. A tak vyhraje ďábel a díru zazdí...a my budeme sedět v Pekle a snít o Nebi...

Pokud by v těchto volbách byla možnost jen volit Hitlera, nebo Hitlera, pak by bylo rozhodnutí o ignorování takových „voleb“ jistě na místě. Ale ještě pořád jsou tu lidé a aktivity, které nabízejí „chránit náš národ před hnusným rouháním“, které dnes chtějí mnozí lidé nastolit.

A POKUD EXISTUJE NĚJAKÁ MOŽNOST CHRÁNIT NAŠI ZEMI, PAK JE POVINNOSTÍ KAŽDÉHO DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA TO UČINIT!

O tom jsem přesvědčen.

Politici nabízejí mnohá „řešení“ „problémů“, u kterých předpokládají, že zaujmou voliče. Co jsou tato, podle nich „nejdůležitější témata“? Nějaké slevy, odbourání nějakých drobných poplatků, valorizace důchodů, zvýšení platů těm, kteří nejvíc křičí, jako lékařům, učitelům, atd.

Co jsou ale skutečné zásadní problémy světa? Problémy, které jsou i nám vnucovány zvenčí.

Je to terorismus spojený s protiprávní, ale podporovanou imigrací. Je to snaha zrušit hranice mezi státy a postupně dosáhnout vzniku Nové Evropy, tedy superstátu se svazovými zeměmi z původních suverénních států. Je to snaha o zboření pojmů pohlaví, podpora ho-

mosexuality, jako „dobré a užitečné“ formy svazku. Je to snaha o násilné zavedení multikulturalismu s akcentem na to, že přistěhovalec musí mít větší práva, než domorodec. Je to snaha zbořit rozdíly mezi dítětem nadaným a omezeným a vytvořit jakéhosi hybrida mezi tím. Je tu snaha o znevýhodnění bílé rasy pod záminkou boje proti rasismu. Je tu snaha o omezování práv občanů a snaha o byrokratické řízení země ze zahraničí/Brusel/. Je tu snaha, zatím méně nenápadná, ale lehce zjištělná, dosáhnout křížení mezi evropskou bílou ženou a tmavou rasou imigrantů. Je tu snaha likvidovat naše zemědělství i průmysl a vytvořit z nás tzv. banánovou republiku, zcela závislou na tom, co jí dovolí, nebo, jako kost pohodí, EU... A mnohé další, které souvisí s těmito tématy.

Tato témata jsou zcela zásadní, protože jejich realizací pozbudou veškerá jiná témata smyslu. Až budeme i u nás neustále řešit teroristické útoky, až budeme řešit neustálé střety mezi domácím obyvatelstvem a protěžovanými imigranty, až budeme EU donuceni k jakýmkoliv nesmyslným a zruďným činům, pak nikdo nebude řešit důchody, mzdy kohokoliv, peníze potečou jen na „boj proti terorismu“, který si sami budeme současně pěstovat, na pohodlí nespokojených imigrantů, svoje děti místo lásky k přírodě a Bohu budeme učit úctě ke Koránu a vštěpovat jim pokoru před každým islamistou. Ve školách se bude, jako už v Německu a jiných „pokrokových“ zemích, vyučovat, jak se nejlépe souloží, jak se sebeuspokojovat a že nejlepší samec je černochoch. V takovém světě bude závratnou rychlostí potlačeno vše morální a normální, ale bude jásavě vítáno vše perverzní a protipřírodní. Takový svět půjde ostře proti Božímu řádu a já takový svět nehodlám podporovat, ale vždy chci stát proti němu, protože toto vše je PROTI BOHU!

Volby beru z duchovního hlediska jako správné. Hodlám se jich zúčastnit, ovšem za předpokladu, že mi dají k výběru to, co je proti těm zvrhlostem, které se ve světě rozšiřují jako morová rána. A pro nás je branou k této zkáze EU, která toto vše podporuje, propaguje, zavádí a nutí k tomu všechny své členy. Protože ani terorismus, mrtví, nogo zóny a mnohá konkrétní a prokázaná zjištění, že tyto cesty jsou špatné, nic z toho nezměnilo směřování EU, pak je jisté, že EU je tím, co zničí své členy. Nejen, že je zničí fyzicky, ale před tím je dovede do hříchu, zkaženosti a zoufalství. Dnešní „moderní směry a snahy“ jsou všechny pouhým nástrojem Lucifera, který vede pitomé lidstvo k sebezničení. To já podporovat nehodlám.

Hodlám tedy podpořit takovou stranu, která chce:

- Zamezit vpádu imigrantů do naší země, zajistit bezpečnost hranic a státu.
- Popohnat politiky a soudce k osobní odpovědnosti-každý musí být trestně odpovědný, pak si bude mnohem více dávat pozor na svá rozhodnutí.
 - Zabránit diktatuře EU, vzepřít se jí a nebude-li to možné, pak prosadit odchod z EU.
 - Prosadit odvolatelnost politiků, kteří neplní své sliby, zpronevřují se svému poslání, apod.
 - Prosazovat radikální změnu v sociální politice, kde se rozhazují peníze nepotřebným, protispolečenským žvlům, všemožným úchytkám, ale potřebným se upírají.
 - Zcela vážně zvážít a vyvolat velkou diskuzi na téma naší účasti v NATO, které místo obrany Evropy, vyvolává útočné a okupační války, provokace a snahy o státní převraty v zemích, kde z toho mají aktéři, hlavně USA, prospěch.
 - Prosadit zákon o referendu, aby občané měli použitelný nástroj na svou obranu proti zlořádům ve společnosti.
 - Prosazovat české zájmy, tedy zamezit vyvážení zisků, zakázek a celých českých podniků do cizích rukou. České firmy musí mít prioritní postavení, ne druhořadé. Zá-

sadní zdroje musí mít stát ve svých rukou, aby občan a národ se nestal vydíratelným, jako je to např. v případě pitné vody.

Pokud budou takové strany, které dlouhodobě prosazují tyto cíle, nejen nyní před volbami, pak je chci podpořit, pro dobro našeho národa. Měly by to být strany, které mají šanci se dostat do parlamentu, jinak je jejich podpora spíše věcí morální, což má jistě svou hodnotu, ale kvas doby vyžaduje mocnější nástroje.

Ze všech politických stran, které mají naději citelněji zasáhnout do dějů v politice, jsem našel jen jedinou, která dlouhodobě/léta/ takové cíle prosazuje. Je to SPD Tomia Okamury. Tím neříkám, že je to ideál, ale reálně vzato jsem neobjevil nikoho, kdo by byl použitelnější. Ostatní strany a politici jsou už dávno namočení do různých podrazů, afér, lží, nebo se chovají jako farizeové. Hlásají to, či ono, jak jim to vyhovuje, nebo jeden hlásá něco a jeho podřízení hlásají veřejně pravý opak, aniž k tomu jejich šéf pronese jediné slovo odporu, či vysvětlení – ANO. Jedna každá z velkých stran je nějak svázána s EU a veřejně, či skrytě jí chce sloužit. A sloužit EU rovná se přijmout to vše, co jsem uvedl jako rouhavé a zvrácené, ale ještě mnohé další k tomu navíc...

Postavit se dnes za Boží řád v tom skutečném slova smyslu, tedy hlásat Boží moudrost, čerpanou z Poselství, to nenalézá ve společnosti sluchu a proto je to házení perel sviním a znehodnocování posvátného daru. Avšak postavit se za Boží řád v obraně národa, morálky, výchovy dětí, ochrany hodnot ducha...to možné je a národ, nebo jeho část, na toto ještě dokáže reflektovat. To je dnes reálná podoba, jak lze něco z Poselství prosazovat ve společnosti. Nebo můžeme sedět sami doma, či ve společenství několika podobných, a předčítat si věty z Poselství s blaženým pocitem, že tím „sloužíme Bohu“ a ...BUDEME PROTO SPASENI. Budeme čekat na Tisíciletou říši, kterou nám Bůh zařídí...

V rámci „nového trendu“, že mám poslouchat hlavně Araba, použiji arabské přísloví: Modli se k Alláhovi, ale velblouda přivaž!

Tak to vnímám já...

P.S.:

Při minulých rozhovorech o volbách, kdy jsme zde diskutovali o našem možném prezidentovi, tu padaly návrhy na pana Schwarzenberga a paní herečku Táňu Fischerovou. Mohu s jistým přesvědčením prohlásit, že kdyby tehdy volba dopadla ve prospěch někoho z nich, dnes už tu máme imigranty nasazené, multikulti prosazené ve školství a podobné novoty dobře zaintegrované. Obzvláště u paní Fischerové, která oslovila mnohého čtenáře svými proslovky o lásce, lidskosti, mne zaujaly její nenávistné výroky na adresu prezidenta Zemana. A to je právě velmi poučné, že lidé, hlásící se k odkazu Pravdy a Lásky, propagované panem Havlem/humanitární bombardování obyvatelstva v Jugoslávii/, projevují tolik nenávistných slov, gest, často i verbálních násilných projevů, které jsou v tak zjevném rozporu se sloganem Pravda a Láska...

Budiž to varováním zvláště pro lidi duchovního zaměření. Oni se neumí orientovat ve věcech politických a proto snadno „skočí“ na „morálně láskové fráze“. Zde je nutná duchovní

bdělost a u každého, kdo se v politice ohání slovy Pravda, Láska, Lidskost, Soucit, a podobné, se podívat na toho člověka v širších souvislostech a časovém rozpětí.

V celém světě se rozmohl pojem Antifa, jako pojem lidí, kteří stojí proti fašismu, xenofobii, rasismu, apod. Tito lidé pak zapalují auta, vytloukají výlohy, fyzicky napadají pěstmi i kameny pokojně jdoucí dav, který třeba poukazuje na důležitost zachování rodiny... Proto pozor na pokřivení pojmů a hodnot, dnes je vše „naruby“ a chce to zůstat v reálném obraze a nenechat se ohlupit pěknými slovy.

A ještě jeden postřeh pro ty, kteří nesledují dění. Ve Španělsku, které je ČLENEM EU, chtěli lidé žijící v Katalánsku projevit své přání po samostatnosti, která jim byla vzata. Uspořádali referendum, ve vši slušnosti, dbali právních norem. Stát na ně poslal ozbrojené složky. Policie mlátila obušky muže, ženy, staré, rozháněla je plynem, střílela na ně puškami! Rozbíljala volební urny... I naši politici to všichni odsoudili.

A co na to EU? Včera vydala prohlášení, že použití násilí bylo v pořádku... V takovém svazku chceme být, aby nás mohli bít za každou touhu po svobodě? Co pak lze očekávat dále? Že nám dovolí svobodný duchovní názor? Jedině, bude-li to touha po Islámu. Možná nás také budou bít obušky za to, že si čteme Poselství a ne Korán. Možná ano, ale budu-li moci, budu se tomu bránit, a proto budu podporovat takové síly, které nám pomohou se osvobodit od jařma této EU /kterou volil kdejaký čtenář, protože ho politika nezajímá a proto slyšel jen fráze, kterým uvěřil/.

-ZF-

218. Děkuvzdání...

Je pravděpodobné, že tento pojem nezavedl Abdrushin, ale je zcela jisté, že mu vdechnul zcela nový obsah...

Přednáška s tímto názvem je pro mne zcela mimořádná. Neznám žádnou jinou, která by vyzněla jako zaslíbení se Bohu. V tomto smyslu některé pasáže připomínají slib, který duše klade k nohám svého Stvořitele při Zpečetění.

Přece slib: „*PANE, Tvá je Moc, Tobě jedinému sloužím!*“ *A stíny, které vám dosud kalily Světlo, ustoupí...* je slibem pro věčnost a nelze jej vztahovat jen k jednomu dni, nějakému období či situaci.

A právě dnes, kdy mnozí slaví den poděkování za úrodu, tedy Děkuvzdání, právě dnes bychom měli vzpomenout slib, který nám Abdrushin předložil, protože není nic podstatnějšího a důležitějšího, čemu bychom v rozbouřené době měli věnovat větší pozornost.

Proto nezapomeňme:

Na shnilé půdě vašeho starého myšlení nedokážete postavit nic trvalého – zbořte to a slibte:

„PANE, kéž jen Tvé Slovo mě vede a provází, kéž jen Tvá Vůle osvětluje mou cestu a kéž žiji jen podle Tvého Zákona. Ty jsi Láska a Život věčný, z jehož úrodného semene jsem také já směl kdysi vzniknout.“

Jsou jistě čtenáři, kteří ví, že se na vícerych místech v hloučcích čtenářů vzpomíná tohoto dne druhý víkend v říjnu každého roku. Není mi známo, jestli toto datum stanovil Abdrushin, nebo někdo jiný, ale nepovažuji to za podstatné. Vše by mělo mít danou formu, a proto beru toto datum závazně a dále nad tím nebádám. Vícekrát jsem se také zúčastnil v nějaké skupině čtenářů tohoto aktu, avšak nevím, že bych se někde setkal s tímto Abdrushinovým textem. To je podle mne velká škoda, a proto Vám jej dnes chci předložit. Některým k připomenutí, jiným jako novinku. Ale pro každého je jistě velkou výzvou, obrovským citovým nábojem, povzbuzením, které naše duše velmi potřebuje.

Doba je temná a na obzoru nevidět červánky. Avšak slova této přednášky mají moc vyvolat duchovní červánky v lidské duši. Rád bych se o to s Vámi podělil.

Jak to probíhalo v době Abdrushina mi není známo, proto mohu, pro ty, kteří to neznají, popsat jen to, jak to probíhá dnes. Do oltářního prostoru jsou sneseny plodiny všeho druhu a co nejlépe a nejestetičtěji narovnány, aby vše působilo pěkně. Měl by to být jakýsi zjevný výčet požehnaného bytostného působení, připomínka, kolik nám toho bytostní poskytují k životu i radosti. Původní smysl, u nás snad představovaný Dožínkami, byl radostným potvrzením úspěšné sklizně, poděkováním Matce přírodě za přízeň, v některých případech snad i poděkováním Stvořiteli, jako dárci všech milostí. Abdrushin nám k tomu nově přidává duchovní rovinu a bytostné /přírodní/ děje navazuje na děje duchovní. Tím nám ukazuje, jak vše souvisí se vším a pozemské i bytostné je vázáno na duchovní, na což mnohdy pozapomínáme.

Formu tohoto Děkuvzdání bych nedogmatizoval, podstatný mi připadá úmysl, city, touha a láska k Bohu. Je-li to ve Vás, pak využijte tohoto dne, ať už jej prožijete dnes, či jindy, k povznesení své duše k Otci, doprovázené přísahou věrnosti:

Chci stát ve Tvém Slově a přičinit se, aby Země byla osvobozena ode vší zátěže, která na ní spočívá i mou vlastní vinou. Aby tam, kde teď vládne smutek a malomyslnost, vše vítězně rozkvetlo v jáсотu a věčné radosti.

Přeji Vám Srdečné a Děkovné dny...

-ZF-

219. Přednáška: Děkuvzdání

59. Děkuvzdání

Přednáška od Abdrushina

S pocitem štěstí slavíte sklizeň bohaté úrody z vaší unavené pozemské půdy a nemyslíte přitom na to, že s plody, které jsou určeny k posílení a udržení Vašeho pozemského těla, máte sklízet i plody ducha, které vás jednou ponесou vzhůru před bránu Ráje, jehož zář vám zvěstuje život ve věčném splňování.

Léto se svým požehnáním a téměř nevyčerpatelnou nádherou květů je za vámi, ale nyní se před vámi vine zlatá stezka Světla, na niž máte vstoupit a odvážně po ní kráčet kupředu. Je to zářivá cesta splnění, která vám přinese bohatší žeň, než všechno to, co vám bylo až dosud darováno z milosti Světla. Až poznáte pravěčnost PÁNA, odhodíte od sebe všechnu váhavost a otálení a vyznáte:

„PANE, Tvá je Moc, Tobě jedinému sloužím!“

A stíny, které vám dosud kalily Světlo, ustoupí. Na shnilé půdě vašeho starého myšlení nedokážete postavit nic trvalého – zbořte to a slibte:

„PANE, kéž jen Tvé Slovo mě vede a provází, kéž jen Tvá Vůle osvětluje mou cestu a kéž žiji jen podle Tvého Zákona. Ty jsi Lásky a Život věčný, z jehož úrodného semene jsem také já směl kdysi vzniknout.“

Chci stát ve Tvém Slově a přičinit se, aby Země byla osvobozena ode vší zátěže, která na ní spočívá i mou vlastní vinou. Aby tam, kde teď vládne smutek a malomyslnost, vše vítězně rozkvetlo v jásotu a věčné radosti.“

Lidé se od Tebe odvrátili, ó PANE, protože se domnívali, že Tys je opustil.“

Vy pozemští lidé, sáhněte po duchovních darech, které vás hojně obklopují, a slavte pozemskou žeň, kterou rozprostíráte před světlými stupni Všemohoucího a pak vroucně proste, aby vám bylo zachováno požehnání, které k vám tak bohatě dennodenně proudí. Žádné duchovní semínko není tak nepatrné, abyste se nemuseli o ně pečlivě starat a pěstovat je. Přinese vám světlé ovoce, jehož vůně bude šířit zvěst o milosti Tvůrce a daruje vám sílu k tomu, abyste obdělávali pozemskou půdu podle vůle jediného světového vládce. Až bude jednou všechn plevel vytrhán, všechny přebujelé popínavé rostliny odstraněny a až v nejjasnějším světle věčné Víry a věčné Pravdy zazáří květ díky, pokory a radosti, bude Země vyzvednuta na dráhu, kterou kdysi opustila. Štěstí, jásot a dík budou provázet její oběh podle zákonů, jimž se opět podrobí.

Jste blíže splnění, než si myslíte – pevnou rukou nyní roztrhněte ve dví tu roušku, která vám brání v jasném výhledu kolem vás.

220. Témata z přednášky Slavnost Čisté Lilie z r. 1932

Dostal jsem dotazy k málo známé přednášce „Slavnost Čisté Lilie z r. 1932“. Přednáška je velmi závažná a také velmi přísná, což se zrcadlí i v dotazu. Přednášku v plném znění zveřejním následně, ale nyní z ní musím publikovat nějaké pasáže. Nedělám to rád, protože vyjmout něco z přednášky může změnit souvislosti. Nicméně v tomto případě nemohu jinak. Proto všem doporučuji, aby si přednášku následně přečetli a v sobě, svým vlastním způsobem, ji zpracovali celou.

Tazatelům děkuji za zajímavá a závažná témata, hlavně pak za přednášku, kterou jsem neznal...

Nyní k těm dotazům. Týkají se dvou pasáží:

Přednáška v nás vzbuzuje některé otázky, na které bychom se chtěli zeptat, protože se nám zdá, že si některé pasáže protiřečí.

1. Již první věta z této přednášky je jedna z nejostřejších, jaké jsme kdy od Pana četli:

Jestliže se v tomto prostoru nalézá člověk, který se nezachvívá čistě a poctivě v touze po požehnání Svatého Grálu, který nese vůči nám nekalé myšlenky a neocení svaté úkony správným způsobem, takový budiž odsouzen skrze Boží sílu Světla! Amen!

Samozřejmě se snažíme. Ale přesto, člověk se přímo zatřepe a klade si otázku, zda je on sám vůbec schopen do všech důsledků dostat tomuto požadavku?

2. *Vy pozemští lidé nevíte, co se již kolem vás děje. Dobrotivý závoj držel vám všechno ještě skryto, abyste nemohli vidět to odporné, hrůzné, to, co je spojeno se soudem. Ale protože to nevidíte, nechtěli tomu také mnozí věřit. Avšak nadejde hodina, kdy to musí ještě poznat. Pak však tito lidé mnohé promeškali, pro mnohé je již příliš pozdě.*

To hlavní, na co bychom se ale chtěli dnes zeptat, spočívá v tomto odstavci přiložené přednášky. Ten se zmiňuje o „dobrotivém závoji“, který drží všechno ještě skryto, abychom nemohli vidět to odporné, hrůzné, to, co je spojeno se soudem. Ale z kontextu vyplývá, že máme-li před sebou ten dobrotivý závoj, nadejde hodina, že je pro naše poznání už pozdě. Lze potom tento závoj považovat za dobrotivý?

Začnu tedy prvním citátem. Chápu, že tazatelé se neptali na něj, jen je oslovil. Nicméně, zamyslím se i nad ním, protože mi vyvolal asociace k postojům některých čtenářů /nemám ale na mysli tazatele.../

Ve stvoření jsou sféry a úrovně od sebe přísně odděleny zákonem tíže. Lidská duše i lidský duch mohou vystoupat jen do takové úrovně, se kterou mají stejnou danou zralost i druhem osobnosti. Do vyšší úrovně mohou postoupit jedině změnou stavu své osobnosti. Nikdo z nás by se nemohl dostat do blízkosti Parzivala, protože náš druh, i kdyby byl zcela zralý a dokonalý, má nesmírně daleko k Jeho druhu. Jen v nejhrubší hmotě je možné to, co

nikde jinde možné není – pro přiblížení zdánlivě překonat rozdíly druhů, i rozdíly zralostí. To umožňuje stejnorodý zevní hrubohmotný obal, který vytváří spojovací most mezi nestejnými druhy. Jen tady, v nejhrušší hmotě, můžeme „stát vedle Parzivala“. I když snad stojíme těsně vedle Něj, přesto ale duchovně od Něj musíme být stále vzdáleni růzností druhu, silou i mocí Ducha. Duše na onom světě, tedy v nějaké úrovni, kde zákon tíže působí i zevně, může zůstat vědomá jen ve své stejnorodosti, když by chtěla jít výše a její zralost by se nezměnila, pak by upadla do bezvědomí – to je projev Božího zákona. Neosobní, věčný, spravedlivý.

Jestliže Božská část na Zemi vykonává svůj úřad, je to obdoba Jeho činnosti „na nebesích“ přesunutá do hmoty. V duchovním smyslu je náš pobyt v blízkosti Parzivala, vykonávajícího svou činnost /například při pobožnosti/, jistou obdobou toho, jako bychom byli pozvednuti do Jeho vysoké duchovní úrovně. Takový „pobyt“ je velikou milostí, ale zákonitosti zůstávají stále platné. Jen s Jeho pomocí můžeme v tomto prostoru zůstat vědomí. Příklad z přednášky Vánoce, kdy byli pastýři poněkud otevřeni Božské síle, jen poněkud, více by je spálilo... Přes milost, pomoc a utlumené záření Božské přítomnosti, je zde přísný požadavek maximální snahy, kterou zúčastněný lidský duch musí vyvinout.

Jakékoliv zaváhání, nesoustředěnost, myšlenková povrchnost či jiný odklon od jednoznačného proudu Boží vůle – je odklonem od Boha a proto i hříchem. Že se to pozemsky neprojeví, neznamena, že se to v duchu neodehraje. Možná bychom si tedy mohli uvědomit, že pobyt v Jeho bezprostřední blízkosti, který bychom si možná přáli, sebou nesl dost závažné požadavky, které bychom možná ani nedokázali splnit. Myslím si, že pro nás všechny v dnešní době platí Jeho varovná slova, že kdybychom si uměli představit, jaká přísnost bude panovat v Tisíciletí říši, tak moc bychom si ji už dnes nepřáli...požadavky Božího řádu jsou zřejmě mimo naši představu.

K tomu patří různá varování na různých místech textu. Je v tomto smyslu nepodstatné, jestli byla řečena povoláním, protože principy platí jak pro ně, tak stejně i pro nás. Například tato pasáž z př. Zející rána je opět v témže smyslu: *Je svatým zákonem Grálu, že ten bude bit, ztracen a utrpí škodu, který i jen na okamžik ve svém přesvědčení nebo ve svém jednání váhá a nesnaží se postupovati vpřed v neotřesitelném klidu s pohledem obráceným k Bohu.*

Mnohokrát mne překvapil určitý postoj některých čtenářů... Většina čtenářů, které jsem poznal, byla přesvědčena, že tím, že čtou Poselství, zúčastňují se pobožností, Slavností, případně jezdí na Vomperberg, že to vše je výsledkem jejich vysoké duchovní zralosti, projev toho, že je Bůh miluje a že jsou téměř spaseni, nebo snad už zcela spaseni, rozhodně však stojí vysoko nad ostatními lidmi, kteří „nečtou“...To ale určitě není pravda a silně to připomíná duchovní pýchu.

To, že jsme potkali Poselství, je jedině milost, to, že jsme je neodmítli ještě zdaleka neznamena nějakou naši „zásluhu“, dokonce ani to, že jsme „přijali Slovo“. Poselství se dá pochopit i rozumem, dá se přijmout jako něco „užitečného“, dá se přijmout, protože je přijali naši rodiče, známí, někdo, koho si vážíme...atd. Zkrátka důvodů, proč jsme neodmítli Poselství, ale je uznáváme, může být mnoho. Další, ještě důležitější věcí však je, jak je dokážeme používat a co jsme z něj vůbec dokázali „pochopit“, v sobě zpracovat a používáme to v životě. I Abdrushin říkal něco ve smyslu, že kdyby čtenáři podali zprávu o Poselství, bylo by překvapivé, jak by se jejich interpretace od něj lišila. Také říkal, že z něj dokážeme použít jen velmi málo a jindy dokonce řekl, že jsme je nepřijali duchem, ale nechali je vstoupit jen do záhalů duše.

Poselství je milost Boží a my na tom nemáme žádné „zásluhy“. Jeho studium přináší stále se stupňující ODPOVĚDNOST, to by mělo být tím hlavním, co si stále máme opakovat. Podobně i účast na Slavnostech, pobožnostech je milostí a člověk by do těchto dějů měl vstupovat nejen pln pokory, ale i přesvědčení, že NENÍ HODEN takové milosti.

Protože v sobě od nepaměti nesu vědomí, že se mi dostalo milosti, které nejsem hoden, nijak mne nepřekvapuje výrok Abdrushina, že člověk stojící v Jeho blízkosti na pobožnosti může být zatracen...

Možná jsou čtenáři, kteří si neumí představit, že by někdo vstupoval na pobožnost, když má „nekalé myšlenky“. Pro ně bych rád uvedl jeden skutečný případ. Jednu velkou skupinu čtenářů vedl člověk, který mi vykládal svůj osobní zážitek: „Mezi lidmi, kteří k nám chodí na pobožnosti, je jeden člověk, který se mi přiznal, že na pobožnostech sedí a dívá se na mne, jak předčítám z Poselství a přitom na mne posílá myšlenky nenávisti... Důvodem této nenávisti bylo, že jsem ho nepozval na slavnostní otevření místnosti pro pobožnosti, když on přece pilně chodil pomáhat při její stavbě...“

Měl bych ještě zareagovat na poslední otázku k tomuto bodu: Ale přesto, člověk se přímo zatřese a klade si otázku, zda je on sám vůbec schopen do všech důsledků dostat tomuto požadavku?

Jsem přesvědčen, že nároky, lépe požadavky, na naši změnu jsou tak vysoké, že si to neumíme ani přibližně představit... Pro mne ten citovaný výrok vůbec není přísný, ani „nejostřejší“, připadá mi zcela logický a úplně oprávněný. A jsem také smířen s tím, že její možná nedokážu splnit a budu zatracen. Stane-li se to, pak už nyní říkám – přijímám to s plným vědomím své odpovědnosti a s vůlí nést následky za vše... Do té doby se ale budu snažit ze všech sil, abych se změnil co nejvíce. Přesto nepodléhám beznaději, nemučím se úvahami, jestli to dokážu, co mne čeká na onom světě, apod., kterými se čtenáři někdy trápí. Prostě se chci snažit, snažit a snažit, abych byl pro stvoření užitečný a abych miloval Boha nade vše... a co bude pro mne dál, to už vyplyne z mého stavu. Abdrushin říkal, že nikdo nezná svůj skutečný duchovní stav, tak proč bych se tím mučil. Jen dál, stále dál, k Bohu blíž...

2. Druhý dotaz ze statě téže přednášky.

Vzpomeňme například na pasáž z přednášky V říši démonů a fantómů, kde je líčeno, jak čistší duše projdou úrovněmi jemnohmotného křoví beze škody/...tedy jsou chráněny/. Nebo v přednášce Bytostné zárodky – *Ti, kteří jsou spojeni se Světlem, stojí v takovém běsnění jako v nějaké schráně, která nemůže být prolomena...*

To jsou ukázky přirozených ochran, které jsou člověku dány řádem stvoření. Můžeme si k tomu přidat i výrok, že v soudu mají být uvolněny Fúrie – to ale znamená, že dosud byly drženy v nějaké izolaci. Součet různých takových vět dává určitou představu, že člověk i lidstvo jsou stále v různých ochranných mechanismech a patří k tomu například i páska zapomnění, kterou duch dostane při každé inkarnaci. To vše jsou obdoby „dobrotivého závoje“, který nás ochraňuje před příliš silnými zpětnými dopady, ale jen před těmi nejsilnějšími, ne před karmou, jako takovou. Ano, je v tom současně i jakési „zapomnění“ a izolace od negativních dopadů nám ztěžuje pochopení. Jenže v tom všem je pak stejný mechanismus, jako u pásky zapomnění. Kdybychom vše dokázali vnímat naplno a zcela otevřeně, v případě těžkých účinků bychom to vůbec neunesli, zničilo by nás to, jako povolání, na které bylo spuštěno celé zpětné působení, a oni nevyužili ochranné stěny /viz dále/.

Také bychom, bez pásky zapomnění, ale i bez dobrotivého závoje jednali „rozumově správně“, ale bez skutečné vnitřní proměny, vzniklé normálním vývojem. Izolace není nikdy úplná, takže „dobrotivý závoj“ je vlastně poloprůhledný a bdělý duch přes něj může vypozařovat vše, pro něj důležité. Ale současně ho závoj ochraňuje před nejsilnějšími dopady, které by nezvládl a pod nimi se zcela zhroutil. A opět můžeme vzpomenout určité variace na tento děj – při povolávání povolanych je urychlen děj odpykávání, který by člověk nezvládl, tak se kolem něj snese ochranná stěna, která jej chrání před nejsilnějšími účinky zpětných dopadů. Onen jmenovaný „dobrotivý závoj“ je obdobou této stěny. Je však určen všeobecně lidskému duchu pro jeho základní vývoj, ne speciálně pro konkrétní poslání, jak tomu bylo u povolanych.

„Zacloň se více...“, říkala paní Maria Abdrushinovi, když nějaký člověk v Jeho blízkosti začínal pomalu ztrácet vědomí z Jeho vyzařování. I zde musela být doba ochranného závoje. Čím blíže je duch silnému vyzařování, tím více vzrůstá vynucený pohyb v něm i v jeho provázaném okolí. Proto se mělo v soudu, za postupující činnosti Syna Člověka, zrychlovat zpětné působení, které mělo někdy být okamžité. Zde tedy Boží síla protlačovala „dobrotivý závoj“ kolem člověka.

Takže v postupujícím soudu měl být tento závoj protlačen a člověk by prožil ostrý dopad své karmy. Že se tak neděje a my se stále skrýváme za ochranným závojem, je tím, že jsme vypudili Syna Člověka předčasně, ještě před závěrem účinků soudu. Proto nás dnes dobrotivý závoj sice chrání od příliš silných prožitků, ale současně nám ztěžuje prohlédnutí svých chyb. To však není chyba ani vina toho závoje, on funguje jak má a jeho „dobrotivost“ je skutečným ochranným dobrem, ale my jsme si vynutili jiné účinky a je nám to ke škodě, stejně jako to, že jsme vyštvali svou Spásu.

Zkusím to popsat ještě trochu jednodušeji. „Dobrotivý závoj“ je přirozená a nutná ochrana duše na její pouti po zemi. Chrání před nejsilnějšími dopady zla. Živý duch však svou činností přes tento závoj přijímá všechny nutné impulzy. Pokud však duch spí, pak nevnímá duchovní impulzy, varování i různé negativní jevy, které by mu pomohly v poznání – to však je JEHO VINA a jeho rozhodnutí. Duch měl přijímat vznikající dění citem z jemnější hmoty a vyvinout příslušné obranné postoje ještě před tím, než se záření ztělesní na hrubohmotné úrovni.

Co promeškali, byl ten hlavní vrchol událostí, který mohl člověk v cítění zčásti spoluprožít, kdyby v tom nebyl zakrnělý skrze sebe sama.

V tomto případě, tedy, když nedokáže vnímat jemněji hmotné děje, přichází tyto později do hrubohmotného projevu, ke kterému byly z jemnohmotnosti vrženy do nejhrubší hmoty k zformování. Žel, ani to nehodláme vnímat: *Nemáte dost hrubohmotných znamení, na kterých musíte poznat, jak se vrcholy událostí viditelně projevují již v hrubohmotnosti?*

S postupujícím děním soudu se účinky zesilují, až dosáhnou takové intenzity, že se zhmotňují do stejnorodých dějů a člověk je musí spatřit, nebo spíše je jimi zasažen. Do toho okamžiku však před nimi může stále ještě zavírat oči:

Nyní však stojíte stále ještě vyčkávající, do dálky hledíte a nevidíte, jak jste již obklopeni událostmi z pozemského! Nechcete vidět a poznávat, dokud náhle neztratíte půdu pod vašimi nohama!

Podívejme se na dění současnosti a pokusme se sehnat k němu nějaké informace. Zjistíme, že to, co se děje ve světě, nevzniklo nyní, ale před desítkami let to plánovali, mysleli na to, zabývali se tím, nějakí lidé. Vytvořili svým chtěním v jemnější hmotě to, co se dnes ztělesňuje do všech zvráceností kolem invaze muslimů, genderového šílenství, multikulti bláznovství, rušení Božího řádu ve všem, kam „novátoři“ dosáhnou. A nyní, kdy pojídáme zkažené ovoce, zaseté možná už v době odmítnutí Abdrushina, ani nyní se nedokážeme jednotně postavit proti, abychom mohli vytvořit svou bojovnou rozhodností opačné formy, které by se po čase mohly opět ztělesnit...

Tak proudí to nyní z jemnohmotnosti do dobrým chtěním nechráněné hrubohmotnosti a stupňuje to neklid, nenávisť a vraždy. Vystupňuje to nakonec hněv živlů, a ten člověk, který to napřed sám způsobil, stojí vůči tomu všemu nevědomý a tím vůči tomu bezmocný!

Proti Lásce Boží se postavil vyvolený národ, proti Vůli Boží druhý vyvolený národ Němců. Je vidět, jak pád pokračuje, ten první národ rozložil jen sebe sama, ale ten druhý už rozpoutal světovou válku, aby se stal prvním na zemi, a dnes sám opět iniciuje rozvrat Řádu, včetně sebe sama. To jsou ukázky, že pod zvýšeným tlakem se lidský duch, který se nesnažil být lepší, zhroutl a padne do temnoty. Chce však sebou strhnout i ostatní a ti mu v tom ve slabosti svých duší ještě pomáhají. Jsme slabí, jsme duchovně neprobuzení, a proto zvládneme jen se povznášet, snít, vést pěkné řeči, nutit se do neagresivních myšlenek, ale je-li potřeba pod tlakem vytvořit ČINY – zhroutlíme se, nebo se neprobereme a zůstaneme u přání...

Tak procitněte alespoň nyní ze svého falešného smýšlení pro budoucnost a pozorujte nyní lépe přítomnost! Abyste se na ní učili. Oceňujte ji správně, jinak se vám z ní ztratí každá hodnota!

Pokud nedokážeme správně využít dění, ve kterém se nacházíme, budeme ztraceni. A jestliže náš národ měl nějaké duchovní poslání a my dovolíme, aby byl pohlcen multikulturalismem, řízen muslimským právem, které má málo společného s tehdejší učením Mohameda, pokud odevzdáme náš národ Temné vizi Nové Islámské Evropy, pak jsme promarnili možná poslední příležitost dokázat, že chceme sloužit Bohu.

Být „dobrý“ nestačí. Mít „dobré myšlenky“ není možné bez pevného duchovního postoje PROTI TEMNU. Být „dobrý“ v příjemném sebeuspokojení, že čtu Poselství, že držím myšlenky na uzdě a všemu kolem se vyhnu, aby mne to „nerozhodilo“ a já pak nebyl tak „vyrovnaný“, jak si myslím...to není služba Světlu, ale snaha o únik do „dobrotivého závoje“, ale ...to už dnes nepůjde.

Také ten, kdo je dobrý, dobré nese v sobě, avšak se nenamáhá vědomě usilovat ke Světlu, bude jako nositel duchovní slabosti spoluzničen. Samotné dobré bytí mu ve stvoření nemůže pomoci. V tom spočívá velký rozdíl. Tak mnozí líní lidé jsou také dobří, poněvadž jsou líní činit zlo, příliš k tomu pohodlní. Jeví se také jako spokojení po vydatném jídle. Oni všichni se nepočítají za plnohodnotné a budou vyloučeni z říše.

Ano, i ostatní Vámi uvedené citáty, např. tento:

Avšak takoví lidé, které již jednotlivý návštěvník znervózňuje nebo zneklidňuje, nemají schopnosti tohoto druhu! Ti budou jednoduše odpuzeni, aby nejen nemohli zklamat hledající, což jim přináší škodu, nýbrž dokonce aby nemohli ani zasít zmatek ve víře v Poselství....

mluví o stejném problému, že nejsme zakotveni v dění stvoření. Žijeme své lidské životy a do nich se snažíme dostat nějakou myšlenku z Poselství. To nestačí. Je od nás očekáván zcela nový vnitřní postoj – plné spojení se stvořením. Zpěvačka Aneta Langerová ve své písni Na Radosti zpívá...nemyslet, být přímo součástí dne.. když to člověk promyslí, uvědomí si, že o tom to je. Nepřemýšlet, co mám v jednotlivém dni dělat dobrého, nehledat slova a věty v Poselství, abych je aplikoval, ale „být součástí dne“, tedy být součástí dějů stvoření, zachytit se proudu Vůle Boží, která vším proniká a v ní žít.

To neznamená „něco vidět a slyšet“, konfrontovat to s přečtenými větami. Duch vnímá širokospektrálně, takže se nutit do slov a vět – zužuje jeho pohled. Je to prostě stav mysli, kdy si člověk „uvědomuje stvoření“, aniž by na to myslel, aniž by to znamenalo něco konkrétního, prostě „člověk to ví“ a žije v tom.

A když v tom člověk „žije“, pak každý SVŮJ pohyb, myšlenku a čin sám pocítí jako nějaký nesoulad, ne proto, že to porovnává s nějakou větou, ale proto, že v sobě pocítí ten nesoulad. Abdrushin píše, že hlučné chování při jídle /zřejmě srkání/, může člověka donutit k dalším inkarnacím. Zní to na první přečtení hrozivě, že se to nedá zvládnout, když je vše tak přísné. Člověk si přece nemůže sepsat soupis všech „nesprávných věcí“, aby se bičoval v každém okamžiku dne i noci a stále se konfrontoval s vypsáním. Jednak by to byl děsný život otrocka rozumu a za druhé by nikdy nedokázal vypsát všechno „špatné“, protože takových věcí bude bezpočet a mají nesčetné nuance, které počet ještě znásobí.

Prostě člověk se musí duchovně probouzet, to je po tisíciletích spánků určitý proces. Vzbudit se dá mžikem, ale pak se vzpamatovat a vřadit do nového dne, novým způsobem, to chce čas, prožitky a zkušenosti – je to proces. A do něj má jít člověk s odvahou a odhodláním, bez mudrování, s vírou v Boha. Co my víme, jak jsme na tom, co my víme, kolik čeho ještě máme odnést, ale kolik jsme snad již odnesli. My nemáme schopnosti soudce a proto ani nemůžeme zvážit rozsah své viny, ani rozsah svého odpykání, proto se tím člověk nemá mučit, ale má jít stále kupředu s důvěrou a odhodláním.

My jsme si z Poselství udělali „sbírku příkazů“, ale ono takové není. Je to „pohyb ruky, která ukazuje do krajiny“, je to moudrá rada, je to varovně vztyčený prst, ale i úsměv...je to mnoho dějů, ale nejsou to poučky. Proto bychom měli v první řadě hledat „nový pohled na Poselství“, protože je vidět, že za desítky let jeho existence mezi námi, jeho čtenáři, se s námi nic moc neudálo. A to se jistě snažíme, takže chyba bude jinde, ne v nezájmu, ale nepochopení toho, co se po nás vlastně chce...

Je jistě nutné Poselství číst, přemýšlet o něm, pozorovat sebe i svět, ale pak se časem všechna slova přetaví do všestranného pohledu beze slov, do stavu mysli. To neznamená „vidět ty děje, o kterých čteme“, lapat energie, sbírat různé pocity, to znamená být spojen „se vším“ A pro to „vše“ vznikne pojem až po mnohaletém čtení a přemýšlení o Poselství – to je pak přerod od slov k pojmům. A o to bychom se měli snažit vědomě, neulpívat tak vášnivě na jednotlivém slovu, ale snažit se o nadhled a své chápání směřovat více do šíře, než jen na jeden bod. -ZF-

221. Přednáška: Slavnost Čisté Lilie ze 7. 9. 1932

Slavnost Čisté Lilie (7. 9. 1932)

Přednáška od Abdrushina

Jestliže se v tomto prostoru nalézá člověk, který se nezachvívá čistě a poctivě v touze po požehnání Svatého Grálu, který nese vůči nám nekalé myšlenky a neocení svaté úkony správným způsobem, takový budiž odsouzen skrze Boží sílu Světla! Amen

Vy, pozemští lidé, nevíte, co se již kolem vás děje. Dobrotivý závoj držel vám všechno ještě skryto, abyste nemohli vidět to odporné, hrůzné, to, co je spojeno se soudem. Ale protože to nevidíte, nechtěli tomu také mnozí věřit. Avšak nadejde hodina, kdy to musí ještě poznat. Pak však tito lidé mnohé promeškali, pro mnohé je již příliš pozdě.

Co promeškali, byl ten hlavní vrchol událostí, který mohl člověk v cítění zčásti spoluprožít, kdyby v tom nebyl zakrnělý skrze sebe sama. Navzdory mému volání, mým varováním, pokládal hlavní věc za vedlejší a žil v očekávání událostí viditelných jeho pozemským zrakem, nedbal přitom vůbec přítomnosti. A mezitím na něj kleslo s neblahou tíží spravedlivé vzájemné působení, které nyní dospělo k hrubohmotným účinkům. Lidští duchové nejsou probuzeni.

Nemáte dost hrubohmotných znamení, na kterých musíte poznat, jak se vrcholy událostí viditelně projevují již v hrubohmotnosti? Denně se množí hrůzy, žalující vzhůru křičí krev bratrů mezi národy, již nikdo vám dnes nemůže poskytnout bezpečí klidného pozemského života, bezbranně jste vydáni zlému chtění vašich bližních. Zatímco hospodářská nouze všeho druhu vždy hrozivěji dosahuje vrcholu. Brzy se připojí ještě další, které přinese zděšení nemajíc obdoby. Pak budete snad konečně věřit!.

Nyní však stojíte stále ještě vyčkávající, do dálky hledíce a nevidíte, jak jste již obklopení událostmi z pozemského! Nechcete vidět a poznávat, dokud náhle neztratíte půdu pod vašimi nohama! Avšak potom je také pro správně prohlédnuvší příliš pozdě dosáhnout v sobě ještě opory, která by je nenechala klesnout při orkánu, který očištěně musí pozemské lidstvo přes sebe nechat přehnat!

To doposud čekalo, až nastanou věci, o kterých smýšlelo jinak a promeškalo již svůj nejlepší čas. Bude muset těžce spolutrpět při účincích, které nyní z jemnohmotnosti pronikají v záření do hrubohmotnosti. V záření konečného soudu v jemnohmotném světě, kde to nyní dosahuje svého vrcholu.

V pohybu soudu jsou vytvářena záření, která zápalně přeskakují do hrubohmotného světa a zde působí příslušně stejnému druhu, který v sobě nesou. Kde naleznou stejnorodou půdu, rozdmýchají se a vystupňují až k plameni, který ničivě, a přece tím očištěně, hučivě se současně přelije přes lidstvo, aby tak Světlu slouže připravil pole, které žízní po Slově Pravdy.

Působení z jednoho světového druhu do jiného v tomto stvoření může být vždy jen skrze záření, která se vytvářejí v přirozeném pohybu jakéhokoliv dění, způsobeném skrze tlak Bo-

žího Světla, který nikdy nedovolí stav klidu, nýbrž srazí a rozloží neharmonické a nezachvívající se jako nezdravé, aby to jako novému znovu započalo jeho cestu.

To vše děje se již tisíceletí!

Tak musí si nyní lidstvo všimnout toho, že dění, které má svůj počátek v *lidském chtění*, se musí vždy nejprve zformovat a rozvinout v jemnohmotnosti, dříve, než pronikne skrze přítom vytvořené záření do hrubohmotnosti. Veškerý pohyb jemnohmotného světa vytváří tedy záření velice rozmanité síly, podle druhu tamního dění, a tato záření teprve vnikají do hrubohmotnosti, aby zde podle svého druhu působila neštěstí nebo požehnání!

Je-li to však jednou tak daleko, nedá se na tom nic změnit; neboť kdyby se lidé pak také ještě náhle zlepšili, tak muselo by se toto nové, dobré chtění, vytvořit opět nejprve v jemnohmotnosti, muselo by tam dozrát ke zcela určitému stupni, aby pak teprve skrze svůj druh paprsků působilo na hrubohmotné. Mezitím však běsní v hrubohmotnosti to odtamtud běžící klidně dál, protože to skrze vás změněné se musí teprve potom ubírat stejnou cestou a v hrubohmotném může působit tak mnohem později, než kdy to skrze vás povstalo! Možnost urychlení spočívá přítom v síle vašeho chtění!

Těmto zákonům vývoje zlého, jakož i dobrého, se nelze vyhnout a zvrátit je. Libovůle je přítom zcela vyloučena.

Kdo z vás zná mé Poselství správně, ten to přesně ví. A proto jsem vás včas již upozorňoval na katastrofy v duchovním, bytostném a jemnohmotném světě, abyste změnu ve svém chtění nečinili teprve pak, když tato země bude již ležet v troskách!

Člověk je ve stvoření pod zákonem jako všechno, co ke stvoření samotnému patří a je v něm, jakož i celé stvoření samotné!

Stojí tím ve zcela určité formě. Je politováníhodné, že se ještě nikdy nezabýval správným obeznámením se s touto formou, nýbrž se v něm jen nesmyslně pohyboval, jako v síti chybný tvor, který se při každém pohybu, místo aby se osvobodil, jen stále více zaplétá, až nakonec záškuby vyčerpán zemdlí. Je to smutné, avšak ukazuje to přesný obraz největší části lidí ve stvoření. A přece *nechtějí* slyšet! Svěhlavě trvají na starém falešném, které si doposud vymysleli! Nebudou se také moci pohnout, když se to přes ně nyní bouřlivě povalí; neboť oni přece neví, co mohli udělat, poněvadž se doposud starali jen o podružnosti, avšak ne o to, co jim skutečně přináší užitek.

Vy ubozí, ubozí lidé. Ubozí, avšak ne politováníhodní; neboť jste to nechtěli jinak! Tak procitněte alespoň *nyní* ze svého falešného smýšlení pro budoucnost a pozorujte nyní lépe přítomnost! Abyste se na ní učili. Oceňujte ji správně, jinak se vám z ní ztratí každá hodnota!

Tak proudí to nyní z jemnohmotnosti do dobrým chtěním nechráněné hrubohmotnosti a stupňuje to neklid, nenávisť a vraždy. Vystupňuje to nakonec hněv živlů, a ten člověk, který to napřed sám způsobil, stojí vůči tomu všemu nevědomý a tím vůči tomu bezmocný!

Co mu prospěje jeho veškeré malé vědění, když nepoznal zákony tohoto stvoření. Bez tohoto vědění je beznadějně ztracen! Také ten, kdo je dobrý, dobré nese v sobě, avšak se nenamáhá vědomě usilovat ke Světlu, bude jako nositel duchovní slabosti spoluzničen. Samotné dobré bytí mu ve stvoření nemůže pomoci. V tom spočívá velký rozdíl. Tak mnozí líní lidé

jsou také dobří, poněvadž jsou líní činit zlo, příliš k tomu pohodlní. Jeví se také jako spokojení po vydatném jídle. Oni všichni se nepočítají za plnohodnotné a budou vyloučeni z říše.

Jedině Boží síla může učinit míru vzrůstající nouzi, avšak to se nestane, dokud nebude provedena očista skrze temnoty samotné, které nyní vzájemně se vyčerpavše se musí zničit podle dokonalých zákonů ve stvoření, které jste doposud neznali!

Avšak nyní se je v sobě samých naučte poznávat!

A když se to pak všechno bude dít a lidstvo plné zoufalství bude stát před troskami svého dosavadního života, pak musí *ženství* předcházet ke vzestupu k čistotě! Ženství, které také kdysi započalo úpadek a zřícení!

Taková je Boží Vůle, že nechá ženství povstat, aby vzlétlo ke Světlu!

S tímto vzestupem splatí pak ženství velký dluh, který kdysi na sebe naložilo tím, že následovalo veškeré lákání Lucifera až k bláznovství.

Žena probudí se konečně k ušlechtilosti! Jinak je lidstvo zcela ztraceno! K tomu bude lidskému ženství dnes dána síla, síla ze Světla v nezkalené čistotě, kterou potřebuje!

Přijměte ji v čistém chtění, aby pak z vás proudila dál a poskytovala blahodárný mír a štěstí!

Využijte vysokou Slavnost Čisté Lilie, která v první řadě platí lidskému ženství dnes na zemi! Ona sklání se k vám ze světlých Výšin *v Irmingard, skrze kterou má do vás síla proudit!*

222. Ješitnost vznikla objevením se ženy ve stvoření...

Chcem sa Vás spýtať, ako Vy rozumiete slovám v závere predášky 86. CIT, "Ve skutečnosti vzniklo přece všechno zlo jen z tohoto jediného, dnes každému viditelného, pochybení. Toto pochybení bylo jen výplodem ješitnosti, která vznikla objevením se ženy ve stvoření." str. 590.

Viete, nechcem sa dotknúť ženy takýmto či podobným výrokem Pána, len sa pýtam, ako tomu rozumíte....D.S.

Reakce ZF:

Dobrý den přeji a děkuji za dotaz. Souvisí s ním i nějaké mé další postřehy, které uvedu.

V této souvislosti považuji pojem „ješitnost“ za projev rozumu. Žena je díky duchovnímu přídavku vnímavější k vnějším impulsům. Kdyby stála pevně ve své původně určené roli spojnice s vyšším děním, pak by jí tato vnímavost byla užitečná. Protože se ale duchovní zárodek při svém vzdálení od zdroje síly dostává do menšího tlaku, umožňuje mu to snížit svou aktivitu – dostává se, všeobecně, z aktivního působení do pasivního a je tak snáze vydán vnějším vlivům.

Proto je i žena, při své otevřenosti, zranitelnější. Proto i snáze podlehla rozumu. Přesto, že její působení, myšlení a vnímání nese stále rozdílné formy od muže /pokud není už dobře emancipovaná/, neprojevuje se to u ní v duchovní aktivitě-citu, ale v silnějším pocitovém vnímání. To je ovšem opět rozum.

Tak tu máme muže, který se řídí rozumem a ženu, která se řídí pocitem-tedy opět rozumem. Protože však má stále druhově danou zprostředkující roli, přikotvuje muže ještě více k rozumu. Zdánlivě jej od racionálního vede k empatickému, ale ve skutečnosti to tak není. Muž se svým racionálně logickým uvažováním má stále určitou brzdu v tom, že chce, aby to bylo „logické“, což je vlastně „zákonité“, smysluplné a ne iracionální. Žena však má tendenci o problému „nepřemýšlet“, ale z vnitřního popudu jej vykonat. Že je to nelogické, ji nezastaví, protože jí to „tak připadá dobré“.

Pokud by se skutečně řídila citem, pak by mohla usměrňovat mužskou racionalitu k vycítěnému řádu stvoření. Protože ten je také logický, nenastal by žádný střet, ale jen doplnění a upřesnění. Protože však i žena podlehla mámení rozumu, ale v méně zjevné formě pocitů, je její působení ještě nebezpečnější, než u muže.

Ona první podlehla mámení rozumu a ten se demonstruje v sebestřednost, pocitu důležitosti a... ješitnosti. Proto se na ženě nejdříve demonstroval tento projev rozumu a následně jej přejal i muž. Proto je zde ta pasáž, že s ní povstala ješitnost v pozdějším stvoření. Mohli bychom polemizovat a teoretizovat, že muž by k té ješitnosti taky došel, i bez ní, ale to na věci nic nemění. U ženy se ješitnost projevuje v marnivosti, snaze se předvádět, „líbit se“, vydražďovat pudy muže, být středem pozornosti. U muže pak následně v rozumové pýše na své „objevy“, dobývání a podmaňování přírody, a mnohém jiném.

Přesto, že onen výrok směřuje k ženě, jako iniciátorce, nalezneme také výrok, že muž se jí nemusel přizpůsobit a proto jeho vina není o nic menší...

A to bych chtěl zdůraznit. Výroky o pádu ženství často v mužích vzbuzují různorodé pocity. Jednak jakýsi soucit, na druhé straně možná i nějaké odsouzení a domýšlivost. Jsou také čtenáři, kteří pořád hledají ty „pravé ženy“, protože se příliš váží na výroky o ženině prvenství a její důležité roli. A vzniká v nich přesvědčení o vlastní malosti a neschopnosti dosáhnout k Duchu, když jim ta „pravá žena“ nepomůže...

Myslím si, že tím vším si jen přidáváme další kameny na už dost složitou cestu. Poselství nám ukazuje základní principy fungování stvoření a odhaluje, kde jsme udělali chybu. To ale nemá být podnětem k posuzování, odsuzování a dokonce ani sebesnižování nikoho /ani sebe sama ne/. Máme se postavit zpříma každý DO TÉ SVÉ ROLE a nechat ostatní, aby si oni sami našli tu svou dle svého chápání, zkušeností i iniciativy.

A vrátím-li se k výroku, který stál na začátku otázky – je zde uvedeno, že problém je v ješitnosti ženy. Co z toho vyplývá? V první řadě, že si to má ŽENA UVĚDOMIT a nemít o sobě příliš vysoké mínění, naopak se soustředit, aby v této chybě už nepokračovala. V druhé řadě – muž si to má také uvědomit, ale jinak, jako neosobní princip chyby a nepodporovat v ženě ješitnost. V třetí řadě – nebyla nám určena role soudců, proto si má každý hledět svých chyb a snažit se o svou změnu. Ani žena, ani muž nemá právo odsuzovat a posuzovat jiný druh.

Jestliže jsou čtenáři, kteří se násilně sklání pod ženu, pak v ní jen pěstují to, co by naopak mělo být odstraněno. Navíc tu jde o zjevné nepochopení. Duchovní zárodky jsou si na počátku zcela rovny, později se druhem činnosti rozdělí na dva rovnocenné druhy. Jeden z nich však má přídavek něčeho vyššího a TOTO jej odlišuje od druhého druhu. Pokud tedy chceme něco vyzdvihovat, nebo snad ctít, pak je to onen „přídavek vyššího bytostného“, protože jen on „povyšuje ženu“. Kdybychom se na to dívali takto, pak by naše úcta stála na „systému stvoření“, který tento přídavek vytvořil a ženě ponechal. A tento „systém“ je jinak řečeno Božím řádem a ještě jinak pojmenován – Boží vůlí... A tak se dostaneme k tomu, že naše úcta zamíří k Bohu a nebude se snažit dělit jeden stejný druh duchovních semen na cosi „lepšího“ a horšího.

S nepřírozenou a myšlenkově zkonstruovanou „úctou k ženě“ mezi muži čtenáři jsem se setkal vícekrát a vždy jsem ji pociťoval jako „vyčtenou z knihy“ a rozumem uplatněnou, nic z přirozené úcty, která má vycházet ze skutečnosti a ne přání, jsem nespátřil. Až se žena vypracuje na skutečnou Ženu, pak teprve může být duchovní pomocnicí muže, ale on zase má být hrubohmotným pomocníkem ženy. Obě role jsou vyrovnané, obě jsou cenné a nikdo nemá právo něco, nebo někoho nadřazovat. Až dojdeme do zralosti, kdy budeme schopni věcně a nezaujatě pohlížet na obě role, pak se můžeme zamýšlet nad druhým druhem, než je ten můj /pokud by nás to v té době ještě napadlo – dost o tom ale pochybuji /. Do té doby by se každý měl starat jen o rozvoj svého vlastního druhu a ten druhý ponechat bez svých vymyšlených „pomocí“. Muž se má stát dobrým mužem, žena se má stát dobrou ženou. Když se tak stane, budou se doplňovat...a to je vše. A v Poselství se lze dočíst, že se na to ani nemusí znát...

Hlavně by vše mělo zůstat v rovině přirozenosti a ne „chtěné role“, kterou hrajeme, „protože je to tak psáno v Poselství“.

Pokud člověk „touží po Bohu“, automaticky jeho chtění míří k Jeho projevu, tedy k Boží vůli ve stvoření, k Jeho Řádu. Tím také míří ke všemu, co se v tomto řádu správně pohybuje. Součástí toho správného pohybu je i správná činnost ženy. Takže člověk usilující o soulad s Božím řádem se automaticky spojuje i se správně působícím ženstvím a je jedno, jestli je na Zemi, nebo v jiné úrovni. Čtenář zná souvislosti, takže, aniž by se rozumem musel nějak konkrétně zaměřovat k někomu či něčemu, jeho duchovní chtění míří do Božího řádu a tím ke správnému ženskému principu.

Naplánovat si, že chci hledat „správnou ženu na Zemi“, toužit po tom, trápit se, že žádnou nenalézám...to mi připadá, jako snaha mířit duchovní chtění do hmoty. Proč hledat ideály na Zemi, když na nebi je jich nepřeberně mnoho? Snad proto, že to potřebujeme mít „zmaterializované“, protože vše automaticky hledáme jen ve hmotě?

Jsme lidé mnohotvární. Každý z nás má dobré i špatné stránky a to zcela individuálně. Potkám-li kohokoliv, ať muže, či ženu, který bude mít dobrou vlastnost, schopnost, rád se u něj přiučím-ale jen v tomto. Rád také takové schopnosti pomohu z principu harmonie a řádu, ne však proto, že je to žena, nebo muž. Podporujeme dobro a odklánějíme se od zla...a půjdeme správně.

Pokud se žena nebude chtít změnit – znamená to snad, že muž MUSÍ zůstat sedět vedle ní ve hmotě? Já si myslím, že ne. Prostě se spojí s ŽENSTVÍM a u něj najde tu pomoc, kterou hledá v Božím řádu. A samozřejmě i naopak – touží-li žena po skutečném mužství, pak je nalezneme „v duchu“ a nemusí se proto mučit v marném hledání na zemi mezi zpitvořenými NEMUŽI, kteří tu žijí.

Ve větách, které měl Abdrushin proslovit k různým povoláním, je i věta, o které se dá v těchto souvislostech přemýšlet a podle ní hledat nový postoj k tomuto tématu:

„Je potřebí, aby žena mohla k muži vzhlízet. Vždycky chce ráda vládnout, pouze tehdy se ale cítí dobře, když může k muži vzhlízet.“

Reakce DS:

Stále nevím spracovat ten moment: „Toto pochybení bylo jen výplodem ješitnosti, která vznikla objavením se ženy ve stvoření.“ s.590., teda dôraz je na „objavení se ženy ve stvoření“.

Reakce ZF:

K té pasáži o ženě vlastně nevím, co Vás tam mate. Snad to, že pojem „objevení se ženy ve stvoření“ vztahujete na vrchol stvoření, tedy objevení se ženy na počátku vzniku celého velkého stvoření? Protože je tu však řeč o pádu ženy, je tím míněn pád ženy našeho druhu, nikoliv žen vyšších úrovní. Tam k žádnému pádu nedošlo, neexistuje tam hřích a vše funguje v Božím řádu, proto tam nevznikla žádná ješitnost.

Co je tedy míněno „objevením ženy“? Musíme jít cestou vývoje. Zárodky ducha se rozdělily na pozitivní a negativní, což je až když vystoupily z duchovní říše a vstoupily do nižších

úrovni jemnohmotnosti a pak hrubohmotnosti. Ale v tomto případě, kdy mluvíme o „ženě“ to musíme vztahovat ještě k nějakému stupni uvědomění, což je až hrubohmotnost.

Co je výše a dříve, to bereme jako zárodky pozitivní a zárodky negativní. Takže až negativní zárodek, který sestoupil do hrubohmotnosti, získal prožíváním určité uvědomění, tak se podroboval rozumu a TÍM ZAČAL BÝT PYŠNÝ A STAL SE JEŠITNÝ na své schopnosti a možnosti. Teprve v době, kdy tento zárodek získal uvědomění, můžeme mluvit o tom, že se OBJEVILA ŽENA, předtím to byl jen zárodek ducha s negativním směřováním. Touto „proměnou“ zárodka v ženského ducha skutečně povstala, vznikla, zformovala, začala existovat – objevila se ŽENA. Tak to chápu já...

Reakce DS:

Ano snažím se to brát stejně i já, a cez to všetko je tu „ženy ve stvoření“, teda né v druhotném, né, že by mě to mátlo, jen jakosi se mi nezdá, že by to bylo jen tu v tomto vyvinutém svete. Ved' zlýhali aj vedomí lidskí duchovia, (Amfortas apod..)....

Reakce ZF:

Myslím, že by bylo dobré do těchto myšlenek začlenit „časovou posloupnost“. Ty naznačené děje, jako je vyšvihnutí se Lucifera někam výše, jakož i pád Amforta, apod. vztahujeme do doby vrcholu moci Lucifera ve stvoření, jenže „vznik ženy“, pokud jej budeme chápat jako obecný pojem k celému stvoření, musel vzniknout mnohem dříve. Nejprve přece bylo Prvotní stvoření, dokonalé, bez viny a temna. A už v něm přece „byla žena“ . To však jistě nebyla žena ovládaná ješitností, protože tehdy se ještě vše zachvívalo v rytmu Božího řádu, kde žádná JEŠITNOST NEEEXISTOVALA.

Když si např. vezmeme přednášku „Zkřivený nástroj“, pak je zde řeč jednoznačně o ješitnosti svázané s rozumem. To jsou děje Pozdějšího stvoření, kde už není takový tlak Boží síly a entity se proto mohou vyvíjet různorodě. Vyšší tlak nepřipustí vývoj „mimo řád“, to jde jen níže, kde už tlak je omezený. Pak ještě níže se entita může „skrýt do ochrany hrubohmotnosti“, což ji sice neochrání, ale při vzrůstajícím zhutnění to „zpozdí zpětný náraz“. Tím vznikne čas, po který se entita může kazit dále ve směru, který si sama zvolila.

Ješitnost je zcela vázána na sebestřednost při nesprávném sebeuvědomování. Žena si uvědomila své půvaby – to je nesprávné uvědomění si sebe sama ve smyslu ...já jsem někdo úžasný ...a toto je DOMÝŠLIVOST a JEŠITNOST. Muž udělal totéž, ale v rovině trochu jiné, nicméně podstata je stejná – já jsem úžasný...Rozum vyhodnocuje sebe sama jako něco mimořádného, protože není schopen se vnímat „ve stvoření“. On se vnímá v interakci na okolí, a může to být klidně okolí široké – Země, vesmír. Vždy najde sebeoslavující postoj – pokořím přírodu, doletím k Marsu, atd. Jen duch, který nabyl sebeuvědomění, se může chápat „jako součást něčeho velkého“, a protože je jen nepatrnou součástí, vzniká z toho správný pojem „své hodnoty a významu“.

Ješitnost tedy vznikla v určitém stupni uvědomování si sebe sama, pod vlivem vzrůstající síly rozumu. Protože žena je „otevřenější“ a citlivější, podlehla tomuto nesprávnému postoji první, ale muž ji následoval. Žena je tu tedy označena za nějaký prvotní zdroj našich potíží,

ale mnohde jinde je tím označen přehnaný a jednostranný rozvoj rozumu. Takže, podle mne, to musíme vzít ve správném pořadí. To hlavní je předání vlády rozumu – to je obecný hřích lidského ducha pozdějšího stvoření. V tomto hříchu byla první žena a za ní muž – vina je stejná a není pro nás tedy správné si zdůrazňovat, že za to „může žena“.

A ješitnost je jen projev, důsledek povýšení rozumu a ten se první projevil u ženy. Je to žena Pozdějšího stvoření, které nevzniklo z prvotního aktu Budiž Světlo, ale později a jen v něm se vyskytují protiklady a postoje proti Božímu řádu. Ten nejvýraznější se nazývá Ješitnost...

Reakce ZF

Po včerejším osobním rozhovoru s tazatelem bych rád ke svým slovům ještě něco doplnil...

Tazatel souhlasí s mými postřehy, ale pořád se mu to jeví tak, že zmíněná věta „ješitnost vznikla objevením se ženy ve stvoření“, nějak souvisí i s ženou nad pozdějším stvořením.

Zamýšlel jsem tedy opět nad tím výrokem a mým chápáním souvislostí. Znovu raději zopakuji, jak to chápu. Na počátku vzniku stvoření, tedy ve stvoření prvotním nemohla být žádná ješitnost a žena, která tehdy povstala, tedy vydělila se ze svazků záření, jistě nemohla být ješitná, ani jinak jdoucí proti Božímu řádu. To by popíralo mnohé výroky z Poselství, ale i celý mechanismus dělení, štěpení a formování z výtrysku ryzího Božího záření. Na tomto svém názoru tedy nemohu nic měnit, aniž bych nemusel současně rozbít vše, co jsem z řádu stvoření pochopil. To dělat nebudu.

Při hlubším uvažování mne však napadla určitá myšlenka, která může doplnit, co jsem napsal a určitým způsobem rozšířit pohled jiným směrem a do jiných souvislostí.

Jsem přesvědčen, že k pádu ženy muselo dojít až v pozdějším stvoření /což jsem podrobněji rozepisoval dříve/ a při tom bylo nutné, aby duchovní zárodek, jdoucí vývojem k formě lidského ducha nabyt nějakého stupně uvědomění – protože v nevědomém stavu je krásný a bez hříchu. Teprve špatným způsobem uvědomění se může zkazit. To jsem rozepisoval již dříve, proto to nebudu opakovat, ale chci k tomu něco přidat...

Bereme to tak, že naše problémy, hříchy a pokřivení se odehrávají jen v pozdějším stvoření. Vyšší světy ve své síle a čistotě jsou ochráněny před naším pošpiněním. Jenže není to tak zcela. V přednášce o praduchovéch úrovních je popisován Bílý zámek, v němž jsou činné dvě prastvořené – Marie a Terezie. Nehodlám zde popisovat nic o jejich činnosti, to si každý může nastudovat sám z Poselství. Chci jen zmínit jedinou, ale důležitou, informaci. Maria z Bílého zámku byla spojena s lidským duchem Marií z Nazareta. Tento duch selhal...a prastvořená Maria byla jeho zatemněním postižena natolik, že se nemohla vrátit do Bílého zámku. K návratu mohlo dojít až tehdy, když bylo toto spojení násilně přerušeno.

Druhý postřeh: Ve větách, které proslovil Abdrushin v azylu ke svým návštěvám byla i tato: *Byl jsem přítomen, když rytíři Grálu nesli zavražděného Syna Božího do Hradu Grálu. Šel jsem jako první za ním. (K tomu někdo dopsal toto vysvětlení: Tělo Kristovo nesené do Hradu*

Grálu bylo symbolem. Nebyl vražděn Ježíš jako člověk, nýbrž Ježíš Kristus, Slovo Boží. To bylo dění, jehož účinek sahal až vzhůru ke Hradu Grálu.)

Z těchto dvou poznámek jsem nabyl dojmu, že naše různá pochybení, pokud se dotýkají velkých pojmů, se na nich podepisují tak, že se dotknou i toho vysokého základního. Vše je nějakým způsobem propojeno...

Musím tedy připustit, že pochybení ženy v Pozdějším stvoření se sice odehrálo tam, mělo dopad na vývoj vyvinutého lidského ducha, na Pozdější stvoření samotné, ale mohlo se dotknout i samotného POJMU ŽENA. A tento pojem vzniknul na samotném vrcholu stvoření. Chceme-li tedy na děje pohlížet v celém jejich rozsahu, a já si myslím, že bychom se o to měli snažit, pak nemůžeme nikdy věci a děje chápat izolovaně, ale musíme je vnímat v pohledu na celé stvoření.

Jako je například naznačen velký děj „rány, kterou způsobil Lucifer“ a která musí být Božským zásahem zacelena. Tedy to, že se zárodky nenavracejí do duchovní říše. Tak můžeme také chápat pád ženy Pozdějšího stvoření, jako ránu způsobenou POJMU ženství, žena. A tato rána se pak procítí v celém stvoření, nejen v tom Pozdějším, kde vzniklo.

Ve výkladu přikázání *Miluj otce a matku* je nám ukázáno, jak máme chápat děje – nezobňovat je, ale brát je všeobsáhle a vztahovat je k POJMU, ne osobě. Tedy nemáme přikázání chápat, jak je křesťansky vykládáno – Miluj otce SVÉHO a matku SVOU, ale obecně jako lásku k pojmu MATEŘSTVÍ a OTCOVSTVÍ. V tomto smyslu musíme chápat i pojem ŽENA, jako pojem vztahující se k základnímu principu ŽENSTVÍ. A naše pochybení a zkřivení se dotýká jistě i tohoto základního pojmu.

Takže, když to shrnu. Onen výrok o ješitnosti a ženě, vztahuji k úrovním našeho uvědomování v pozdějším stvoření, ale jeho důsledky jdou až vzhůru a bolestně se dotýkají samotného pojmu žena.

Doplnění pana MR:

Rád by som poukázal aj na originálne znenie prednášky 86. (Cit) Empfindung

– (nutný kontext – tá sa nájst' aj na internete napr. <http://www.svatygral.sk/de/86-empfindung>)

(...)

So gibt es außer diesen genannten üblen Folgen noch viele, die der Eingriff des Menschen in die göttlichen Bestimmungen nach sich zog; denn in Wirklichkeit erstand alles Übel nur aus diesem einen doch jedermann heute so sichtbaren Verfehlen, das lediglich eine Frucht der Eitelkeit war, die durch das Erscheinen des Weibes in der Schöpfung erstand.

...

Nepoznám všetky špecifiká nemčiny (napr. zpodstatňovanie – môžem sa preto mýliť,...), ale v tomto odseku je „das Erscheinen“ , ktoré sa v Posolstve (v slovenčine a češtine) prekladá ako sloveso „objaviť sa“. Ak by sme to ale „videli a chápali“ ako podstatné me-

no „prejavenie, zjavenie, v zmysle pôsobenie.. ženy“ (bez „sa“) , tak naozaj ide o „dej“ vzniku „ješitnosti“, teda márnivosti, či márnomyseľnosti v hmotnosti z pôsobenia (u ženy kvôli jej jemnosti skôr, to ale nevyklučuje i chybu muža! ktorý určite v tom nehľadá vinu u druhého, ale vníma i vlastnú ...) pod vplyvom rozumu a následného uvedomenia – „to robím ja – žena, /resp. neskôr ja – mu ž“ (tak zlýhal i Lucifer – princíp sebavyžitia a pokušenia) . To už popisujete v úvahách pre zamyslenie a vlastný pohyb aj Vy.

223. Národ se rozhodl...

Tak máme po volbách... Situace je zcela zjevně nepřehledná. A tím nemyslím politicky, ale především ve vytušení cílů aktérů.

Když jsem se v sobotu ráno připravoval na cestu k volbám, říkal jsem si, že by bylo správné poprosit o pomoc... V tom jsem se zarazil a přemýšlel dále. O co ale mám poprosit? Aby to dobře dopadlo? Nebo snad, aby vyhrál ten, koho jdu volit? Nebo si mám říci – ať to dopadne jakkoliv, bude to Vůle Boží? Bude? Když my něco vykonáme, podle svého – tak to asi nebude Vůle Boží. Nebo když si děláme, co chceme – vždy to nakonec bude Vůle Boží? Někteří čtenáři to tak tvrdí...

Nakonec jsem dospěl k tomu, že bych si přál, aby vše dopadlo tak, ABY TO DUCHOVNĚ PROSPĚLO LIDEM TOHOTO NÁRODA. Ovšem, když se nad tím zamyslíme hlouběji, tak to může znamenat utrpení, třeba i zničení, když lidé jinak neprocitnou... Takové přání musíme pronést s plným vědomím, že jsme připraveni přijmout pomoc jakéhokoliv druhu, jen když nám to pomůže na DUCHOVNÍ CESTĚ! Mám takový dojem, že v mnoha čtenářích stále přežívá názor, že když se člověk modlí, pak pomoc bude „pozitivní“ podle jeho představ. A když prosí za národ, musí mu být pomoheno, aby se „měl dobře“.

Vraťme se však k výsledku těchto voleb. Chtěl bych se pokusit na výsledek podívat jako čtenář Poselství.

.....

S jasnou převahou zvítězil pan Babiš. Ani nelze říci, že zvítězila nějaká strana, protože jeho uskupení se vždy klasifikovalo jako hnutí, ne jako strana. Jenže vlastně nelze ani říci, že zvítězilo hnutí ANO, protože celá tato „instituce“ je vlastně jen nástrojem jednotlivce. Vlastně existuje jen pan Babiš a jeho pomocníci, nebo spíše, jeho nástroje a pak sympatizanti. Protože mnozí, kteří osobně zažili nějaké jeho spolupůsobení, to podávají tak, že on je bezvýhradným vládcem, kdo jej neposlechne zcela, ten musí z cesty. Můžeme tedy říci, že zvítězil pan Babiš.

Co reprezentuje ten člověk a proč měl tak velký úspěch? Tuto otázku si klade mnoho politických odborníků i lidí prostých. Proč je to tak nejasné? Protože pan Babiš je muž „mnohotvárný“, neříkám však muž mnoha tváří. Jeho vnější projev je stejný, ale názory je proměňují až o 360 stupňů. Na mnohé přímé otázky vůbec neodpoví a začne mluvit o něčem /o někom/ jiném, na jiné odpoví nějak a za nějakou dobu zcela opačně /přijímání imigrantů, euro, apod./. Tím si vlastně každý posluchač může do jeho řeči „doplnit“ to, co hledá. To je pak část jeho úspěchu.

Část národa si z něho vytvořila – Juro Jánošíka ...a on jim to nevymlouval, proč taky? Nenávist, především KONKURENČNÍ NENÁVIST, jiných stran mu pomohla nasadit věnec mučedníka a rebela, zachránce národa. Myslím si, že i mnohý čtenář si v tomto člověku ztělesnil svoji představu ideálu, protože kdo jiný touží a přeje si najít ideál, než člověk duchovní. Je ovšem velkou otázkou, jestli mu sami nepodsouváme naše představy, ale to se jistě dozvíme brzo. Vždyť již v prvním povolebním proslovu nás ujistil, že chce rozhodně zůstat v EU a NATO. A jelikož je to EU, které provádí islamizaci Evropy a NATO, které rozpoutává války po světě, pak to vypadá, že idealisté nebudou s tímto výsledkem úplně nadšeni.

Chci se však na to podívat z poněkud jiné strany. Ve světě vzniká nový trend-nahrazovat politiky a státníky – jiným nástrojem – podnikateli. Není to jen u nás, je to nový světový trend. Celkem logický trend – vytěsňují se tak všechno emotivní a zůstane jen ostrá kalkulace výhodnosti. Pan Babiš se nijak neskrývá s tím, že chce vést stát jako firmu a je zřejmé, že jako svou firmu. Co to však znamená? V jistém smyslu to zní pozitivně – ve své firmě člověk nedělá zbytečné a neúčinné činnosti, neplýtvá zdroji a nerozhazuje své peníze za zbytečnosti. Podnikatel kapitalistického stříhu hledí jen na výtěžek a zisk, co je nerentabilní, toho se ihned a bez lítosti zbaví. Ve firmě nevadí, když vyhodíte staré stroje a koupíte nové, výkonnější. Taky nevadí, když málo pracovitěho pracovníka vyhodíte a nahradíte pracovitým. V této sféře je to logické, ale národ není firma a člověk není stroj. Jsou to živé děje, konec konců existuje i pojem „duch národa“, takže i národ nemůžeme brát jako „věc“.

Co dělal špatně Lucifer? Chyběla mu Láska a nelítostně ničil vše, co nebylo „dost dobré“. To je přece princip „řízení firmy“. Pan Babiš je ztělesněním Rozumu. Pohlíží na vše z hlediska „rentability“. Ovšem, je dítě rentabilní? Jedině, když už víme, že bude dobré pro systém. To může vést časem ke snaze o genetické /i v příbuzných oborech pan Babiš již podniká-umělé oplodnění/ třídění rentabilních a nerentabilních, což ovšem nedáme dohromady s principem inkarnačního vývoje. Dáme to ale lehce dohromady s principem zavržení, který používá Lucifer.

Je rentabilní důchodce? Není, stojí stát plno peněz a nemá dost velký výkon. Je rentabilní postižený? No určitě ne, jediné, že by se na něm dalo vydělat vytažením peněz ze sociálních rozpočtů. Ale pokud je ten rozpočet „mé firmy“? Budu vyhazovat za něco, co se mi nevrátí? Je toto rentabilní? Stát a národ se nedá řídit jako firma! Podnikatel, zvláště velkopodnikatel si nemůže dovolit nějaké politikaření, ale ani zaměření konkrétním směrem. Musí být otevřený tam, kde bude nejlepší zisk.

Proto očekávat u pana Babiše nějaké „národní postoje“, sociální citění, ostrý postoj k EU /staví v Německu největší fabriku na hnojiva v EU-půjde snad sám proti sobě a svému podnikání?/, je poněkud naivní. Všechna ta pole, na kterých byla potrava a dnes je tam řepka pro malou příměs do biopaliv – to jistě není péče o přírodu, láska k zemi a národu, snaha o soběstačnost národa, ale „dobrý podnikatelský záměr“. On se bude volně otáčet těmi směry, které budou přinášet největší zisk.

A protože stát je „jeho firma“, bude hledat zisk pro sebe a samozřejmě i pro „svou firmu“. Ta firma, tedy my, bude řízena ostrou selekcí na to, co je výhodné a co ne. I my budeme takto posuzováni. Očekávání některých, že on bude „tvrdý“ jen na ty „špatné“ /a každý si pod tím představíme ty, kteří podle nás takoví jsou/, je naprosto naivní. Takový podnikatel by neuspěl, on musí být tvrdý na všechno, na každého, kdo nepřináší maximální výnos „firmě“. Nemylme se, to jsme i my, zaměstnanci jeho firmy. Ti „správní“ pro firmu v této době nejsou ti morální, národní, rodinní, míroví. Jsou to ti, kteří za málo peněz dají dobrý zisk zaměstnavateli.

Dobré pro podnikatele je nemít konkurenci, ona snižuje zisky, stlačuje ceny, a vytváří zbytečné náklady. A konkurencí nejsou jen firmy, ale i lidi. Kdo se v tomto prostředí nepohybuje, tomu to možná bude připadat jako divné, ale z hlediska rozumu je to zcela správné a žádoucí. Být zaměstnancem ostrého a tvrdého rozumáře je pro duchovně citícího člověka – utrpení a cesta do těžkých problémů, viz. Abdrushinova přednáška o jeho střetu s lidmi rozumu. To však neříkám jako kritiku pana Babiše. Chci jen poukázat na to, že většina voličů zvolila ROZUM. Proč? Někteří, mnozí, z nějaké formy prospěchářství – on nám dá tu „koblihu“, kte-

rou od života čekáme – prospěch malých, velkých věcí, předmětů, pohodlného života. A klidně vymění osobní svobodu, možnost vlastního názoru, špiclování a udávání, za ten pocit „mohu mít každý předmět a požitek, mám se dobře“.

Touha po svobodě je totiž možná jen u člověka, v němž duch aspoň trochu žije. Jiní, jak jsem již napsal, si k němu přibásnili ideál, který hledají. Další ho volili „na truc“, jako vzdor proti všem těm stranám, které „kradnú“ a lžou. Ať tak, či tak, myslím si, že většina bude zklamána, protože pana Babiše „nepochopila“, ale vidí v něm jen splnění svého přání – a každý má jiné, i protichůdné, takže to jistě nepůjde.

Jen pro příklad – nejde být v EU a přitom se neřídit zákony EU. A jestliže EU chce mít v každé zemi milióny imigrantů, tak tam prostě budou. Nejde být v NATO a neřídit se jeho pravidly. A jestliže NATO dnes říká, že nemusí chránit své členy, ale oni musí poslechnout jeho příkazy ...a jeho hlavním cílem je ohrožovat Rusko, nejlépe zničit Rusko, pak prostě jeho členové půjdou do války s každým, koho NATO označí. Když NATO zavelí, půjdeme „zabít Rusa“. Proč? Protože nám bude přikázáno a politiky „posvěceno“, že je to správné, jiných důkazů už dnes není třeba. Nelze jinak! Koho chleba jíš, toho píseň zpíváš a je to tak správné. Dalo by se napsat mnohé, ale toto není politická úvaha, proto tento bod uzavřu konstatováním – tento národ zvolil jako nejdůležitější ROZUM.

.....

Co byla další volba? ODS – to je snaha zachovat staré pořádky, především pro vyšší třídu, podnikatele, inteligenci. Nic neměnit, zachovat to, co je. K palčivým otázkám světa se moc nepřibližovat, stát jako pan Profesor opodál a zaujmout „filozofické stanovisko“. Celkově – zachovat to staré. Jenže svět je ve velkém kvasu, a proto nebude možné „se nehnout“.

.....

Piráti. V jistém směru znovuzrození Hippie. Nevázat se žádnými pravidly, tančit, zpívat, kouřit trávu, chatovat, vzít si vše, co chci a pohrdat každým řádem, systémem a společností jakéhokoliv druhu – to vše jsou přece jen pouta, zlomte je – jdeme do nich! Život bez závazků, odpovědnosti, bez morálky a bez hranic. To pochopitelně koresponduje s „vítavskou doktrínou otevřených hranic“, podporou menšin, nejen imigrantů, ale i homosexuálů, pedofilů, každého, kdo není začleněn v systému...jdeme na ně – jdeme proti systému a rozebereme ho.

Zvolit Piráty je snaha rozbít celý systém společnosti a pak i světa. Je to trochu podobné islamizaci, ale ta ve svém konečném cíli už nebude brát ohled na „zábavu mládeže“, ale smete je tak, jako homosexuály, nevyjasněná pohlaví, politiky, náboženství i bezvěrství. Zbude jen Alláh a ti, kteří jsou mu zcela oddáni. Piráti předložili mládeži vítanou formu „vzdoru proti společnosti a řádu“, těm starým hlupákům, co ten svět vytvořili tak nezábavný, nudný a neprospívající „potřebám mládí“. Poznání falše světa v probuzeném mládí, jak je popisuje Poselství – to je zneužito a namířeno ne proti nesprávnému, ale proti jakémukoliv omezení pyšného lidského ducha. Toto je ještě nebezpečnější, než volba první, volba rozumu. Piráti – to je volba sebezničení z pýchy a pohrdání řádem.

.....

SPD. Ať už má pan Okamura osobní cíle a ambice jakékoliv, já zde hodnotím směr a v tomto případě ne osobu. A z těch prvních čtyř stran je to jediná, která nabízí hodnoty, nějak porovnatelné s něčím, co souvisí s řádem. Osobní odpovědnost politiků, soudců, včetně trestné a hmotné, za svá rozhodnutí. To je jistě správné a odpovídá to řádu stvoření. Přímá volba a odvolatelnost politiků. Když politici „naleznou“ ke svým korytům, pak si tam sedí až do konce volebního období, přesto, že neplní to, proč je občan volil. Vytváří koalice, kde je původní směr strany částečně, nebo zcela, odkloněn a nikdo s tím nic neudělá. Že by mohli být politici „odvoláni lidem“, když je tento povolal – to je jistě správné. Nedovolit islamizaci našeho národa – to jistě odpovídá celé podstatě pojmu národ, inkarnačním mechanismům, zákonu karmy, apod. Takže z těch čtyř prvních stran je tato jediná, která má nějaké body, které můžeme, z hlediska řádu, považovat za smysluplné.

Pro tuto stranu se vyslovilo cca 10% z 60% voličů. Nechci to přesně přepočítávat, tak řekněme velmi přibližně, že z celého národa se pro tyto ideály vyslovilo cca 6% lidí. Přitom podle průzkumů většina národa nechce otevírání hranic a islamizaci země... Proč se tedy neprojevila při volbách? Bude to mnoho důvodů. Lenost, ignorace, apatie /nemá to stejně cenu/, ovlivněnost médií /jsou to nacionalisti, populisti, fašisti/, strach z neznámého /kdo ví, kdo to je a co vlastně chtějí/, ovlivněnost propagandou /ten Okamura už měl jednu stranu a jak to dopadlo/, závist /pomluvy v tisku-vydělal na tom strašně peníze, kdo ví, kdo ho sponzoruje/, určitý nacionalismus /je to Japonec, jak může mluvit za Čechy /a možná ještě kdeco jiného.

.....

Nicméně, když odhlédneme ode všeho osobního a ponecháme jen základní principy... Téměř polovina národa z různých důvodů nechce zasáhnout do toho, co a jak zde bude.

15% národa chce, aby vládl rozum a oni z toho měli výhody /jak jsem uvedl, někteří v tomto procentu to nedělali z vypočítavosti, ale proto, že si zidealizovali skutečnost/

6% chce mít svůj stávající klid

6% chce rozbít systém a možná ani netuší, že to znamená anarchii

6% by chtělo chránit národ, zemi a i jiné hodnoty, než jen materiální

Zbytek hlasů se rozpliznul na zánik starých zprofanovaných stran a ambiciózních národních strániček, které zatím nechtějí připustit, že sto malých stran nezmění nic, ale sto malých stran, které se spojily do jedné stočlenné, dokázalo změnit svět. Chce to slevit ze své sebestřednosti, spasitelství a myšlenky, že jen já dokážu změnit svět...snad se ještě poučí, všichni. Pochopitelně, včetně pana Okamury, aby našli společný svazek, který má šanci na podstatnou změnu společnosti...

Z mého pohledu si národ připravil těžké prožívání a odsouhlasil věci, které vůbec nechtěl /islamizace, špiclování, likvidace živnostníků, rozvoj další byrokracie, podporu všemožných nepracujících existencí, jako jsou sqvoteři, kradoucí jiným jejich majetek, uvolnění prodeje drog, snahu otevřít hranice a zničit ty zbytky nějakého řádu, který ještě drží chatrný svět pohromadě.../.

Bylo by to k uzoufání, ale je nutné se na to podívat tak, že až to tu bude jako v Callais, až tu budou no-go zóny a pár explozí měsíčně, snad lidé uvidí svět a hodnoty jinak. Že už pak

bude možná pozdě? Na záchranu národa, možná i života, může být pozdě, ale na duchovní probuzení nemusí být pozdě. Soud je o záchraně ducha člověka a naše prosba o pomoc Boží se týká naší podstaty – tedy našeho ducha. Neumíme-li jinak dojít k poznání, pak přichází tvrdá pěst osudu, toho, který jsme si sami vytvořili...

Pozorujme tedy nastávající dění, ať se poučíme a máme z toho duchovní užitek. Dnes se často používá termín, že se někdo „odkopal“, tedy ukázal své skutečné cíle, spadla mu maska, ukázal „co je v něm“ uvnitř. Věřím, že to před námi stojí a stát bude. Třeba se mýlím a rozumáři se změní v duchovní lidi, Piráti budou zachraňovat rodinu a národ místo sqvoterů a imigrantů...uvidíme. Jen se musíme pokusit o nezaujaté, neosobní sledování, pak nám cokoliv může být k duchovnímu užitku.

Nejsem žádný hlasatel pravdy, dokonce ani té naší malé, lidské. Jen tu dávám „na papír“ své postřehy pro Vaše vlastní zkoumání a pozorování. Když Vás vyprovokuji k zostřenému pohledu kolem sebe, pak to budu brát, jako něco pozitivního, k čemu jsem napomohl.

-ZF-

P.S.: Bude snad toto naše nová vlajka, jako výraz našeho nového směru?

JÁ doufám, že NE!

-ZF-

224. Právoplatnost duchovních úkonů

Dostal jsem dotaz týkající se opakování aktu Zpečetění, někdy nazvaný znovuzpečetění, jindy přezpečetění, apod. Tazatel, který nechce být jmenován, se domnívá, že zpečetění je platné, i když různé skupiny čtenářů zpochybňují pravost úkonů u skupiny jiné. Někteří zase vyzvedají zpečetění jedině někým z Trigonu /Abdrushin, Maria, Irmingard/, jako jedině skutečně „pravé“. Tazatel však připouští možnost, že by úkon mohl být neplatný, kdyby osoba zpečetující „zklamala“ a tak nebyla spojená se zdrojem Boží milosti. Tazatel se domnívá, že hlavní je ale postoj a otevřenost toho, kdo je zpečetován, podobně, jako je tomu v popisu křtu v Poselství...

Protože nevím, kdo všechno čte mé postřehy, musím počítat s tím, že to budou i lidé, kteří o pojmu „zpečetění“ nic neví. Musím se tedy v prvé řadě pokusit tento pojem trochu objasnit. Abdrushin ustanovil několik, běžnou řečí pojmenováno, „náboženských aktů“, které mají veliký duchovní význam. Slovo „náboženský“ je sice zprofanováno, jako pojem církevní, ale ve své podstatě je správné, protože tyto úkony vedou ducha po cestě vývoje vzhůru, dávají mu sílu i oporu na cestě k Bohu.

Tyto děje bývají souhrnně nazývány „úkony Grálu“ a jak jsem řekl, jsou to děje, které ducha spojují s proudy a ději ve vyšších světech, ve skutečném prožití jdoucí až k Hradu Grálu na vrcholu stvoření, který je branou k Bohu. Nevím, zda by bylo správné tyto úkony nějak dělit na nejdůležitější a třeba trochu méně důležité, tak se omezím jen to, když napíšeš, že „zpečetění“ je nesmírně důležité pro každého, kdo chce pokračovat ve svém duchovním vývoji, tento vývoj dokončit a vstoupit do duchovní říše.

Kdysi dávno dal Bůh lidskému duchu oporu a naději v aktu „uzavření nové smlouvy“ mezi Ním a lidským duchem. Prostřednictvím povolání Mojžíše dostal lidský duch pomyslně podepsat „duchovní smlouvu“, pro svůj vývoj s podporou Boží. Jak to probíhalo, kolik vzpurnosti, nevíry a zbloudění až ke zlatému teleti... o tom se každý může poučit v historii. Zavražděním Syna Božího, Ježíše, byla tato smlouva zrušena a lidský duch byl ponechán na svých pomatených cestách svému, jím zvolenému, osudu.

Na prosby Synů mu byla dána ještě poslední příležitost a to v Obratu světů v podaném ději Živého Slova, zprostředkovaného Poselstvím Grálu. Každý, kdo nalezl v Poselství Hlas Boží a snaží se uchopit Živé Slovo svým duchem, se dostává do situace, že musí obnovit svou „smlouvu s Bohem“, protože ta původní už neplatí. A prosba o tento nový vztah k Otci je vlastně tím jmenovaným „úkonem Zpečetění“. Je to osobní slib Bohu, v němž lidský duch, už ve vědomém stavu, tedy s plným vědomím své role i odpovědnosti, se zaslíbje Bohu.

Bohu se ale vědomě může zaslíbit jen ten, kdo už alespoň vzdáleně pochopí, co to pojem Bůh vlastně znamená. Proto je nutná jistá míra poznání i vědomí si sebe sama. Tato smlouva je podle litery „uchována ve Světle“, tedy je ztělesněná v dějích stvoření a nelze od ní jen tak odstoupit, na ni zapomenout, nedbat jí, nebo dokonce jít proti jejímu obsahu. To vše je pak Hřích proti Duchu, pohrdání Otcem a to musí vést jedině do celkového rozkladu. Je to tedy děj velice důležitý, ale také velice odpovědný. Je při něm důležité, aby člověk už chápal pojmy Imanuel, Duch svatý, Ježíš, Bůh v tom pravém a ne křesťanském významu, protože zpečetění je prováděno „ve jménu Imanuele“ a jistě je nutné chápat, co to znamená. V době Abdrushina jej neprováděl jen On sám, ale i jeho učedníci. Po jeho odchodu pak Maria a později Irmingard. V těchto dobách pak samozřejmě ti učedníci, kteří tehdy žili. Postupně byli

nahrazováni dalšími, kteří již nemohli být povoláni ani Abdrushinem, ani Marií, ani Irmingard, protože nikdo z nich již pozemsky nebyl přítomen.

V poměrně nedávné době zde ještě byli poslední z Abdrushinových současníků v roli jistého druhu učedníků s názvem „apoštolové“. Ti už zde také nejsou a tak se začínají vynořovat pochybnosti o oprávněnosti současných učedníků a tím i jimi prováděných úkonů. Tyto pochybnosti nabyly mnohem větší intenzity po zlomovém ději, kdy se instituce, opatrující odkaz Poselství, rozdělila na dvě frakce se stejným názvem, ale ve vzájemném těžkém rozporu a boji. Každá z obou skupin se prohlašuje za jediného oprávněného nositele Abdrushinova odkazu, včetně vydávání Poselství a provádění „úkonů Grálu“.

Aby to bylo ještě složitější, není už dnes pozemsky nikdo „nad učedníky“, kdo je dříve povolával k jejich službě a tak se povolávají navzájem, tedy jeden učedník povolá /tedy ustanoví/ nějakého člověka a řekne, že shůry to bylo požehnáno a tento člověk se stal učedníkem. Toto probíhá v obou skupinách nezávisle na sobě, ale vzájemně se skupiny obviňují, že ta druhá nemá skutečné spojení se Světlem, jen to prohlašuje verbálně a její úkony mají pouhou lidskou rovinu, bez skutečného zakotvení v Duchu, a proto jen předstírají to, co nejsou. Každá z obou skupin nabízí adeptovi, který chce přejít k nim od proti-skupiny, obnovu tohoto úkonu. Nebo, přesněji řečeno, nabízí onen úkon v panenské podobě, protože to předchází zpečetění vlastně žádným skutečným zpečetěním nebylo a žadatel přichází „nezpečetěn“ /...v tom případě by se to ovšem přece nemělo nazývat pře-pečetění, když před tím, jakoby nic nebylo, že.../.

Tento stav pochopitelně vyvolává rozpaky, rozepře, nedůvěru, což obě strany hází na bedra proti-skupiny a pokud žadatel váhá, pak je označen on sám za kolísavého, který není hoděn této milosti. Proto se žadatelé bojí na toto téma otevřeně mluvit, aby nebyli zaškatučkováni mezi nehodné. Tak i tazatel se ptá mne, který nejsem součástí žádné skupiny, ale prošel jsem skupinami i zmíněným dějem. Ptá se mne, jestli si taky myslím, že zpečetěný člověk vlastně není zpečetěn i když on se celým srdcem a se vši vroucností Bohu zaslíbil? Ptá se mne s obavou a prosí, abych ho nikde nejmenoval, aby nebyl označen za rouhače...už to samo o sobě zní dosti děsivě. A ne nepodobně k tomu, že člověk čtoucí předválečné vydání Poselství, které zcela jistě napsal Abdrushin, je také mnohými označen za rouhače a předpokládá se, že musí skončit v Pekle. ...Skončí v Pekle, protože čte a věří ve Slovo Boží, řekli věřící v Boha ...divné...

Zpečetění má jistou souvislost s dějem, který nazýváme křest. Jistě můžeme polemizovat, jestli křest prováděný církví, která vlastně ani nechápe stvoření, popírá naši vlastní podstatu, žije ve víře, že vraždou Syna Božího se lidstvo zachránilo ...jestli toto nepochopení může prosící duši někam povznést. Ale v samotném Poselství není tento děj křtu nijak zpochybněn, jen je poukázáno na to, že je podstatný stav duše, která o křest prosí. Pak samozřejmě i stav toho, kdo křtí. Ve vzpomínkách učedníků Abdrushina je zpečetování častěji zmiňováno a mnohdy je místo něho použit výraz „křest“. Jistě tu tedy budou některé spojovací prvky, ale samozřejmě to hlavní chybí. Zpečetění je „obnovením smlouvy člověka s Bohem“, což křest není a nemůže být, vycházejí ze zcela jiných pochodů, poznání a zaslíbení.

Problém je ve dvojrovném vnímání tohoto děje. Jedna rovina je pozemsky pozorovatelná. Druhá se však odehrává mimo hrubohmotně pozorovatelné pole. A právě tato druhá rovina je vlastně stěžejní, ale současně těžko doložitelná. Ona je definovatelná jen v „cítění“ a to, jak známo, je ryze individuální a většinou je spíše jen ztělesněním vlastního přání, než skutečným duchovním vnímáním. To prioritní v našem vnímání světa a to i světa neviditel-

ného, je STEJNORODOST. To, co je se mnou, či mým pohledem na svět, mými názory, ale i slabostmi a sklony stejnorodé, to vnímám jako něco mi blízkého, sympatického. Člověk neovlivněný Poselstvím by prostě řekl – líbí se mi to, nebo, působí to na mne dobře, apod., čímž správně vystihne, že je to JEMU BLÍZKÉ. Čtenář ovšem řekne – cítím, že je to ze Světla...a tím má svůj vjem „požehnan“. Takže výroky jedné i druhé strany typu: „...však přijďte k nám a hned vycítíte, že jen u nás je Světlo“ – nemají příliš velkou hodnotu i když mají svou logiku a jsou míněny vážně i s přesvědčením.

Jak jsem už kdysi napsal – jel jsem před mnoha lety na Vomperberg, místo, kde Abdrushin působil /a taky zpečetoval/, místo, které je oběma skupinám posvátné. Jel jsem tam v autobusu s několika desítkami lidí, pro něž to bylo posvátné místo. Jenže v době, kdy jsme tam jeli, už toto místo převzal vůdce jedné z těchto skupin, zatímco posvátnost nás, cestujících autobusem, pocházela z doby, kdy toto místo bylo obou skupin. Respektive, kdysi na toto místo jezdila jediná skupina, která se pak rozpadla na znepřátelené dvě skupiny.

No a tak jsme dojeli na Vomperberg a zúčastnili se tam náboženského obřadu, který prováděl vůdce jedné ze skupin. Ovšem my, co jsme tam jeli, jsme patřili k oběma skupinám, nebo někteří snad stáli ve váhání, kam se přiklonit. Obřad sám má danou formu /tak, jako i zpečetění/, takže vnějším způsobem se mu nedalo nic vytknout od žádné skupiny. Ale to nehmotné rozdělilo, nebo spíše potvrdilo rozdělení, obou skupin. Jedni vykřikovali nadšením, jaké tam zářilo Světlo, druzí s odporem mluvili o temnu... Takže posuzování „pravosti zpečetění“ „cítěním“ bude dosti diskutabilní, proto se skupiny snaží přesvědčit zájemce verbálním znevěrohodněním skupiny druhé.

V tomto stavu lze těžko někomu radit, aby šel ke zpečetění tam, nebo onam. Já bych si jistě netroufnul klasifikovat, kdo má a nemá spojení a s čím má spojení. Považoval bych také za špatné pomlouvat tu, či onu skupinu. Co tedy poradit nešťastníkovi, který chce všechno „udělat dobře“, když mu představitelé toho, co on považuje za svaté, říkají – tam nechod' a ti druzí představitelé téhož ukazují na první a říkají totéž?

Já jsem došel k prostému postoji. Jistě je důležitá role učedníka, ale pokud bude deset učedníků a každý bude tvrdit, že jen on je oprávněn – jsem v patové situaci. Nakonec, pokud nebudu stranit nikomu, nebudu chtít nikoho pomlouvat a nepopřeji ani sluchu pomlouvám, všechny vezmu vážně – pak mi zůstane výrok – nikdo nemá spojení se Světlem... Co s tím? Hodit vše za hlavu, nechat celé zpečetění plavat a říci si, že už to nemůže fungovat, když je to takto...? Nebo si hodit korunou a jít podle toho? Nebo jít tam, kde mám známé? Nebo, nebo, nebo.... Jistě je důležitá role učedníka, ale v této situaci je nejdůležitější mé nitro a podle něj se budu muset rozhodnout, protože jen ono je MOJE, vše ostatní jsou jiná, cizí nitra se svými cíli a názory.

Já bych tedy šel tam, kde budu mít co nejméně vnitřních konfliktů, protože tyto konflikty mi celý duchovní zážitek zneváží, pokazí a možná PRO MNE SAMÉHO i znevěrohodní /pochybnostmi/. Pokud mám už dopředu různé pochybnosti a výhrady k dané skupině, jistě mi to k posvátnosti děje moc nepomůže /spíše naopak/. Pokud jsem už zasažen různými zprávami o obou skupinách a chovám k nim nedůvěru -moc mi to k opravdovosti slibu nepomůže. Bádání, která skupina je ta správná, který učedník má a nemá spojení – to často povede k hloubání, do myšlenkové smyčky a ve svých důsledcích opět k pochybnostem a nevěrohodnosti celého děje. Tu nevěrohodnost tomu vůbec nemusí dát to, jestli je kdo s čím spojen, ale mé vlastní pochybnosti.

Proto by měl člověk k takové vážné duchovní události najít i takové prostředí, které ho podepře, ale neoslabí a nezpochybní. Pro každého to bude prostředí jiné, protože jsme, nebo bychom alespoň MĚLI BÝT, osobnostmi, svéráznými osobnostmi se svérázným vnímáním světa. Pokud žádnou osobností nejsme a děláme vše podle druhých, pak je to jednoduché, najdeme si někoho, kdo si věří a ten nás přesvědčí o své pravdě... Ale i tak bychom této situace mohli pro sebe pozitivně využít tím, že si uvědomíme fakt „že nejsme osobnostmi, ale chceme být řízeni jinými“. Když si to uvědomíme, můžeme si položit otázky – vyhovuje mi to, jsem s tím spokojen? Považuji to za správné? Nebo jsem s překvapením zjistil, že mi k vlastní osobnosti ještě mnoho chybí a chci to napravit... A k tomu poznámka. Do Ráje může člověk přijít jen jako osobnost, ne jako následovník někoho jiného...

I v případě, že se chci nechat „nasměrovat“ jednou, či druhou skupinou a váhám kterou, by mělo být podstatné pořád totéž – člověk by měl jít tam, kde mu co nejméně vnitřních rozporů a pochybností tento děj zneváží... A co když je člověk různými zprávami, dokonce i osobními prožitky, znechucen a nechce být spojen s žádnou skupinou? Má pak zpečetění oželeť? Dojde-li člověk k osobnímu poznání o vážnosti tohoto děje a k touze se Bohu zaslíbit – pak by se neměl nechat vnějšími faktory od tohoto rozhodnutí v žádném případě odradit.

Zpečetění je slib člověka Bohu, nikde není řeč o jiných lidech, prostředí, podmínkách a zprostředkovatelích. To vše vnější může prosbu posílit, nebo jít proti ní, ale to zcela zásadní spočívá v tom základním – osobním: Člověk se zaslubuje svému Bohu ...to je vše.

Když tedy člověk nemá důvěru k prostředí a podmínkám zpečetění a eliminuje z toho jen svou vlastní lenost, nechuť a své vlastní sklony, pak musí najít jinou formu, která nebude jeho ducha svazovat. Jestli najde jiného člověka, kterému důvěřuje a ten mu v tom nabídne pomoc, pak by si jen měl být vědom, že je to služba člověka člověku. V takovém aktu nemá být nic přeceňováno, ani podceňováno, ale vše má mít svou pravou hodnotu. Jak je v údajných výrociích Abdrushina od jeho návštěvníků – vše má mít svou skutečnou hodnotu – i kapesník milionáře. Pokud by tedy člověk využil nějakého lidského pomocníka, ale chápal by to tak, jak jsem to pojmenoval, a přistoupil k tomu se vší vážností a vroucností, pak nevěřím, že by v tom mohlo být cokoli nesprávného... A podle síly jeho vroucího slibu bude spojen s takovou výšší, do jaké čistota jeho chtění vystoupí.

Pokud nemá nikoho, komu by takto mohl důvěřovat, nebo dojde k tomu, že mezi ním a Bohem nechce další prostředníky, pak může dojít na nějaké panenské místo v přírodě, nebo do tiché komůrky, kde ho nikdo nevyruší—a tam padne na kolena a nejlépe přímo originálními slovy zpečetění se Bohu zaslíbí, pak...ho jistě požehnání nemine. Porovnávat však „míru požehnání“ a hodnotu zpečetění mezi tím, jestli je prosící u toho, či onoho učedníka, nebo někde na tiché mýtině v lese, to bych já osobně považoval za troufalé...

ZPEČETĚNÍ BUDE PRO VÁS MÍT TAKOVOU HODNOTU, JAKOU MU SAMI V SOBĚ PŘISOUDÍTE. Budete-li o svém zpečetění pochybovat, pak to velká hodnota nebyla...

Litovat toho, že já jsem byl zpečetěn někým a mohl bych být zpečetěn jiným, podle mého názoru, lepším...to je znevažování mého vlastního prožitku. A jestli si sami znevážíte to, co vám bylo posvátné, co vám zůstane? Budete bloudit mezi skupinami, jednotlivými učedníky, různými „externími zpečetěvateli“ a budete se znovu a znovu „přezpečetěvat“, nejistí, rozervaní, stále hledající to, co jste již minuli.

Celý akt je prvořadě o našem slibu a až následně o síle, požehnání, pomocích a ...výhodách. Slib zůstává stále stejný, jestli ale hledáte ty „výhody“, pak bych řekl, že ten akt chápeme každý úplně jinak.

A mohu říci. Byl jsem před pár desítkami let zpečetěn nějakým učedníkem na Vomperbergu, ještě před rozpadem skupin, takže jsem měl rozhodování jednodušší, ale z dnešního pohledu – je mi naprosto jedno, kdo to byl, nezajímá mě to. Vlastně mě ani nezajímá, který den to byl, co kdo měl oblečené a podobné věci... Pro mě je to vnitřní duchovní děj, v němž to vnější je podružné. Věřím, že kdybych zpečetění neprožil na Vomperbergu, ale kdekoliv jinde, nic by to neubralo na významu a hodnotě tohoto aktu pro mě. Kdyby mi dnes někdo tvrdil, že onen učedník tehdy nebyl ve spojení, nebo cokoliv jiného – je mi to lhostejné – pro mě platí jediné – zaslíbil jsem se BOHU.

Svůj slib si denně opakuji a lidé se z něj postupně vypařili, zůstal jen ten slib, já a Bůh, ke kterému chci stále více směřovat...

Máte-li pochybnosti, bojujete s tím či oním – položte si jen jedinou otázku – Chcete náležet Bohu, z Jehož milosti jste vznikli a trváte? Chcete mu náležet a sloužit na věky?

Pokud ano, najděte takovou formu, kde toto slíbíte bez rušivých vlivů a **PROVEĎTE** to s plným vědomím, že váš slib bude „ve Světle uchován“ a jeho naplnění očekáváno. Vše ostatní, co vám brání v uskutečnění tohoto slibu, odhodte pryč a už se tím netrapte.

A jste-li zpečetěni – važte si tohoto slibu a nedovolte, aby vám zevšedněl, abyste ho v sobě zpochybnili, protože lidé cosi říkají. Vy sami si musíte svůj slib pro sebe posvětit a nepochybovat o něm, jinak se stane bezcenným, ale jen vaší vinou. Jestli byl snad někdo zpečetěn ještě sl. Irmingard a vy už „jenom učedníkem“, nebo snad učedníkem, o němž někdo pronáší pochybnosti, nebo nějak jinak...tak proto už si svého slibu Bohu nebudete vážit, odhodíte ho „uděláte si“ nějaký nový? Má si snad Bůh vážit něčeho od vás, když si toho nevážíte ani vy? Pokládejte si takové prosté otázky a dávejte si na ně prosté odpovědi ...a bude po pochybnostech...

Součástí Zpečetění je Kříž Pravdy – rovnoramenný kříž v kruhu ze stříbra. Různá povolání měla ještě modifikace tohoto kříže, ať u v materiálu /zlato/, nebo i provedení/s kamenem/, podle druhu duchovní činnosti, kterou jim Abdrushin předurčil. To ale není tématem této úvahy a proto to zmiňuji jen jako doplnění informace.

Co ovšem s tématem souvisí je „vlastnictví takového kříže“. V tom vzniklo opět několik proudů a tím i bojů.

Jestliže existují dvě oficiální instituce, které „ve jménu Božím“ zprostředkují Zpečetění, pak tu máme pochopitelně i dva druhy předání křížů /ve stejném smyslu/ a dva kříže/ se stejným vzhledem/. Nevím, jak se obě instituce dívají na „nositele kříže“ z druhé skupiny, když neuznávají jejich Zpečetění. Mohu jen předpokládat z logiky věci, že mohou považovat takové nositele za „nesprávné“, možná jen „nepožehnané“, ale dost možná i duchovně „protizákonné“. To nevím, ale jistě to nebude nic, co by vzájemně bylo tolerováno.

Pak tu máme lidi, kteří byli zpečetěni v nějakých neoficiálních skupinách, nebo nějakým jednotlivcem. Zde se jistě používají tvarově podobné, možná úplně identické, kříže, které však nebyly vyrobeny skrze ony dvě skupiny a proto budou jimi brány jako ilegální. Tvar kříže

je registrován jako průmyslový vzor a proto si jej nelze tak jednoduše nechat kdekoliv vyrobit. Nicméně se to stejně děje. Takže tu máme „stříbrný kříž pro nositele kříže“, tedy každého, kdo absolvoval Zpečetění, ale v několika provedeních i když identického vzhledu. Tím pochopitelně vznikl rozpor u těch, kteří kříž mají, i pochybnost, který je skutečně „pravý“ a „posvěcený“.

Já osobně si myslím, že zde je situace naprosto stejná, jako u Zpečetění samotného. Pokud má člověk důvěru v tu či onu skupinu a jde tam ke Zpečetění, pak tam dostane kříž. Pokud tento děj prožije s vírou v Boha, v touze a čistém výtrysku ze srdce, pak by neměl pochybovat o pravosti svého Zpečetění, ani o pravosti svého kříže. Kříž je ztělesněním, hmotným obrazem, jeho slibu Bohu. To nemá nic společného s ostatními nositeli kříže, ani jinými lidmi. Jestli si takový nositel sám tomu kříži „přisoudí“ i pozemské spojovací prvky k lidem, bude je mít, protože si je svou vůlí vytvořil, ale ke kříži, jako takovému je neřadím...

V krajním případě, pokud má toužící duše tolik praktických a osobních negativních zážitků /ty z doslechu se ale nepočítají/, že jí spojení s dalšími lidmi připadá k tomuto aktu jako naprosto degradující jeho vysokou hodnotu, pak člověku prostě nezbude nic jiného, než si kříž ve vši pokoře a prosbě k Bohu, nechat vyrobit v nějakém zlatnictví. A jestliže mu dnes zlatník řekne, že jej nemůže vyrobit naprosto přesný, protože je vázán autorským právem, tak mu prostě nezbude, než i zde udělat nějaký ústupek.

Toto není pobídka, ani návod, jak jít proti oficiálním, či neoficiálním skupinám, je to jen alternativa pro ty, kteří touto cestou, z jakýchkoliv důvodů, nemohou jít. Ani oni jistě nejsou vyjmuti z milostí Božích, nejsou zavrženi, protože nechtějí sdílet nějaké společenství, ale láska k Bohu je v nich živá a žádá si naplnění. Neměli bychom NIKDY dopustit, aby jakékoliv DOGMA stálo mezi námi a Bohem... Ty tyče stojící na onom světě mohou být z velmi různorodých důvodů a čtenáři takových „důvodů“ mají mnoho. Jich (tedy nás – sebe nevyjímám) se tato přednáška týká v plné míře též...

-ZF-

Od jednoho čtenáře:

Rád bych se podělil s ostatními o svůj zážitek k tomuto tématu.

Po přijetí Kříže ve mně vznikly jakési blíže těžko definovatelné rozpory. Tyto nejasné rozpory vyvolaly další rozpory – jak to, že mám takové divné vnitřní stavy, když toužím sloužit Bohu? Jsem snad nehoden ten kříž mít? Nebo je ve mně tolik zla? Otázka stíhala otázku a tlak ve mně se stupňoval. Příčinu jsem hledal v sobě, ve své malosti, špatnosti, karmě, a kdo ví čem dalším. Nakonec jsem kříž odložil a nenacházel odvahu jej nosit. Až mne jeden známý nezaujatě a bez jakýchkoliv hodnocení navedl na to, podívat se na vše jinak, pod jiným úhlem pohledu. Bez analyzování svých pocitů, bez hledání příčin a různého sebezpytu, který je mezi námi čtenáři dost oblíbený. Řekl mi: zkuste si klást jednoduché otázky a na ně si dejte jednoduché odpovědi a vše ostatní zkuste od sebe odhodit. Věříte v Boha? Ano? Jeho vnější, pro nás nějak zjevnou symbolickou formou je kříž. Když věříte v Boha a chcete Jej milovat, pak k tomu máte fyzickou symboliku v kříži, jako nějaké bráně k Němu. Kříž není On, ale jen dvířka na cestě k Němu.

Kříž nemá nic společného s lidmi, organizacemi, ani s ničím dalším. Je jen Bůh a vy a mezi tím je kříž. V čem tedy spatřujete svůj „problém s křížem“? Není to snad v pozemských vazbách? Tedy, kdo vám jej dal, nebo jestli jste kříž chtěl za jiných podmínek, nebo jestli jste si k tomu vytvořil nějaké své představy, které se nesplnily, atd.? Dejte to vše pryč a celý problém zkuste zjednodušit na tu prostou větu – Je Bůh, v něhož věřím a já, který k Němu toužím. Je tu kříž, jako spojovací prvek mezi mnou a Jím – proč bych tedy měl mít jakýkoliv „problém s tímto křížem“, když nemám „problém s pojmem Bůh“?

Když jsem o těchto prostých větách přemýšlel pár dnů a odehnal všechny ostatní myšlenky, zůstala jen úleva a pocit osvobozujícího odpadnutí jakéhosi břemene. Nyní to vnímám podobně jako ty tyče v záhrobí, které si člověk sám vytvoří nějakým komplikovaným postojem, tyče, které člověk může překonat právě jen a jen tím, že odloží všechny ty předsudky, názory, rozpory a „zjednoduší svůj postoj“ na prosté a jednoduché věty, které míří k cíli jako šíp. Všim pronikají, s ničím se nespojují a tak proletí všim, ...i těmi tyčemi.

Po tomto intenzivním prožití ode mne odpadly všechny pochybnosti, různé mučivé stavy mysli, otázky a já si našel novou, nekomplikovanou cestu ke kříži. Radostně jej nosím s vděčností a bez vnitřních rozporů.

Jako člověk, který překonal "tyče" a právě v současnosti se toto téma oživuje mezi zpečetěnými, tak v sobě hledám, jak bych přispěl k porozumění ještě víc. Když mi bylo dovoleno vědomě, za fyzického života, toto prožít - tak abych rád vydal také svědectví (skrže tento web) ku pomoci dalším lidem, kteří se ocitají před těmito "tyčemi" v současnosti. Říkám si, že bych vřele doporučil každému přečíst si Můru - ta mi objasnila, jak urputně působí myšlenkové formy a podle mne, jak svou situaci chápu - i toto vědění mi také nyní pomohlo být silnější a nepodlehnout myšlenkovým formám. A tyto boje se nyní tady tvrdě svádějí už ve fyzické rovině, jak vidíme. Takže to prožívání "tyčí", jak sledujeme, je nyní (podle mne tlakem Světla) posunuto ze "záhrobí" už do fyzické roviny. A proto ty myšlenkové i citové formy útočí mnohem ostřeji a pokud v knize Můra to můžeme sledovat, že toto bylo výjimečně u jednoho citlivého člověka, dnes je tomu jinak...(jen to vše všichni tak fyzicky nevidíme, ale žijeme...). Podle mne útok těchto forem probíhá na všechny lidi a je to také způsob třídění, jak porozumí a nenechají se vláčet temnem. A ti, kteří jsou zpečetění - ti především a tlak na ně je největší....

Především **CHCI opět ZDŮRAZNIT**, že se mi skutečně **rozsvítlo až díky knize MŮRA/pozn. admin-kniha je ke stažení v sekci kontakty/stažení: <http://otazkyprozivot.cz/stazeni/>**. Také je pravda, že tam jsem uviděl svůj omyl, ale ještě jsem nevěděl, jak s tím naložit. Došel jsem k tomu, že je velice důležité, aby si člověk uvědomil, že také podléhá myšlenkovým formám a že je NEZBYTNÉ, aby je odvrhl. V Můře to může člověk pochopit lépe a obrazněji si to představit. Já sám jsem ji četl nejméně pětkrát.

Je velmi důležité, aby si lidé uvědomili, že prožívají a odžívají své myšlenkové formy (možná i z minulých životů) a že je nezbytné je vyčistit, místo je přiživovat, aby se tak nakonec od těch shromaždišť mohli odpojit

Lidé hledají problém, jako i já, všude možně, jen ne **ve svých myšlenkových formách**. Já sám na sobě jsem prožil, že člověk vůbec prakticky neví, co jsou to myšlenkové formy v dnešním životě, lidé mají o tom naivní nebo žádné představy. Také jsem to neměl ujasněné, jak se žijí, prožívají, jak je to trpké a těžké. Lidé většinou hledají nějaké viníky - to se ale musí

podívat na svoje myšlení. Rozum dělá ten problém!!!! Všichni jen citují Slovo, ale nemají porozumění, jak to v životě funguje a **to je přece to hlavní...**

225. Poselství obsažené v jednom slově

Čteme léta Poselství v upřímné snaze pochopit, poučit se a změnit se. Není to lehké a chce to mnoho úsilí. Ale nejen obecného úsilí, ale i nekonečné studium textu, který nám stále znovu ožívá před očima a vytváří nové pojmy, nové pochopení.

Proto může být pro člověka zvláštní, když čte, že poselství Ježíše a Poselství Grálu je vlastně totéž. Přitom Ježíš nic nenapsal a těch několik málo výroků, které se nepřesně, mnohdy dokonce zkřiveně, zachovalo, můžeme jen obtížně srovnat s širokým a obsáhlým poznáním Poselství. A aby to bylo ještě obtížnější, dokonce nám Abdrushin toto ještě vystupňuje výrokem, že: „...kdyby člověk přijal jediné slovo Kristovo, nepotřeboval by mne a Poselství...kdyby přijal jedinou větu Kristovu, vedlo by ho to nahoru ke Světlu...žádný člověk nepotřebuje celé učení Kristovo, stačí mu jediná věta...“ /Vzpomínky na Abdrushina – O.E.Fritsh/.

Vzpomenul jsem si na oblíbený román pana P. Coelho – Alchymista. Zde je pasáž o největším učení Alchymistů, které obsahuje celé vědění světa a přitom se dá napsat na pouhý jeden malý smaragd... Když je Alchymista zjevil /nakreslil do písku/ svému učni, je tento zklaman. „Je to jen pár čar, žádný text, žádná moudrost?“ A Alchymista mu vysvětluje, že je to „Řeč světa“, která se nedá chápat rozumem, je to „jako let krahujce“... Ale pozdější učenci ve snaze to pochopit napsali nesčetně mnoho složitých knih, kde se snažili slovy a rozumem popsat nepopsatelné...

Toto přirovnání jistě nechci nijak připodobňovat k Poselství, s tím nemá nic společného, ale přesto vystihuje „podstatu našeho problému“ docela přesně. Čím to je, že Poselství mezi námi žije již desítky let, četlo jej dostatečně velké množství lidí a jistě mezi nimi byli tací, pro které se stalo náplní jejich života. A přece se to nikde neprojeví. A bereme-li Poselství jako výtrysk Slova Božího, pak by se to projevit jistě mělo. Vždyť z „výtrysku Slova“ vzniklo celé stvoření. Problém tedy nebude v Poselství, ale v tom, co jsme si s ním „počali“.

Zdá se tedy, že nám cosi uniká a že jsme jako ti Alchymisté, kteří po generace hledali, bádali, zdánlivě nalézali a přece málokdy našli Řeč světa. Nalezli moudrost, snad i to, jak proměnit olovo ve zlato, ale ten „let krahujce“ byl pro ně jen letem dravce, ale ne pohybem Ruky, která utvořila svět...

Nevím jak vy, ale já bych chtěl překročit tento čtenářský Rubikon a zažít v Poselství dotek Božího prstu, ne jen více jak tisíc stran moudrých rad a textů.

Jak tedy pochopit, že jediné slovo Kristovo může nahradit tisíc stran Poselství?

Je znám pojem Akášický záznam, jako vyjádření nehmotných /či jemněji hmotných/ obrazů dějů, které zůstávají ve stvoření zachovány a mohou být znovu vyvolány, i když děj je minulostí. Také je ze záhrobní literatury zřejmé, že duch zbavený těla vnímá své okolí, ale i děje zcela jinak, než my dnes v pozemském těle. Jistě se nemůžeme ani trochu přirovnávat k Abdrushinovi, ale něco málo z principu, který popisuje o sobě, může i náš duch. On píše, že vidí současně všechny děje i jejich důsledky, naráz v jediném okamžiku. Náš duch může také vnímat mnoho dějů současně i s jejich vazbami. Je to děj nesrovnatelně menší proti Němu, ale současně nepochopitelně větší, než jsme nyní schopni s mozkiem. Tím jsem jen chtěl vaši pozornost obrátit k jinému chápání, než zažíváme nyní. DOTEK BOŽÍ je bleskovým otevřením

do mnohotvarého náhledu, do nesmírného množství dějů probíhajících na nesčetných místech současně. Kdyby člověk – tedy lidský duch, mohl skutečně prožít takový „DOTEK“, pak by prožil, možná v jediném okamžiku, velikost Božího díla, Jeho velikost a moc v nejširších souvislostech, bez jediného slova, jako burácející mnohotvarý obraz. A protože Bůh je vše a z Něj vše vychází, rodí se a formuje, pak i jediné Jeho slovo obsahuje VŠE. Každý, kdo by se Mu dokázal otevřít, získal by tolik, kolik je jeho podstata schopna vstřebat. Je to v první řadě pojem „otevření se“, ve druhé pak je to stupeň zralosti, který dokáže extrahovat přesně tolik, kolik jeho stupeň umožní.

V jednom sci-fi filmu se lidská posádka dostala na jinou planetu. Byla v nesnázích a našla jakési záhadné zařízení, které vypadalo jako hlásná trouba. Jeden z nich se přiblížil a zařízení mu k sobě přisálo na nedlouhou dobu hlavu. Omdlel, ale později se probal. Jevil známky geniality, řešil nesmírně složité úkoly, ale vlastně jim ani nerozuměl, jen je zprostředkoval, projevil. Přitom ale jeho vlastní osobnost byla tímto obrovským přílivem moudrosti ničena, protože on ji nedokázal zpracovat ani unést...

Tak podobně by probíhal dotek Božího prstu, jen množství přiměřené a přizpůsobené momentální schopnosti ducha, by do něj beze škody mohlo vejít /kdyby se dokázal otevřít/. Ale i toto malé množství /oproti možné velikosti/ by obsáhlo velikost poznání z Poselství. Proto by jediné slovo Kristovo, jako Boží dotek, mohlo při skutečném otevření se, dát člověku, tedy spíše lidskému duchu, tolik, kolik by on sám byl schopen získat z Poselství. To zdůrazněme – v tom doteku bychom neprožili „celé Poselství“, ale jen takový dílek z něj, který je náš duch v jeho momentálním stavu zralosti schopen přijmout.

Toto prosté vysvětlení nám současně odhaluje zásadní čtenářský problém. Nám chybí dotek Božího prstu a ani desítky let trvajícím, poctivým čtením se k němu nepropracováváme. Čtení je důležité, přemýšlení je důležité, hledání souvislostí je důležité, vytváření nových pojmů je důležité...ale bez dotyku Božího prstu, tedy bez spojení mého ducha s Božím projevem, mi to nedá dostatečné duchovní prožití a tím ani dostatečný duchovní skok. Ke spáse se musí člověk znovuzrodit, což znamená jeho naprostou vnitřní proměnu. My však jdeme jinou cestou. Pomalý zápas se svými sklony, pomalé přemáhání svých přání, snaha zápasit se svými myšlenkami, pomalé chápání jednotlivých pozemských vět v knize Poselství. To je cesta protlačování zvenčí přes rozum k duši. To vše nám pomáhá pomaloučku měnit své názory a postoje, ale nic z toho nedokáže zlomově změnit stav ducha, jako naší podstaty. A přece k tomu mělo dojít, to od nás bylo očekáváno a Abdrushin o tom hovoří – nepustili jste Slovo do svého ducha, ale jen do záhalů duše...

Hledejme proto, každý sám pro sebe, jak změnit svou „práci se Slovem“ tak, abychom naplnili příkaz otevření svého ducha Slovu.

To nebude přemýšlení, dokonce ani skládání slov a vět, ani výpisky, citáty, diskuze a přednášky, ale ani příjemné pocity uspokojení, vnímání energií, apod. Vzpomeňme na Alchymistu: ...to se nedá popsat slovy, je to jako let krahujce – je to Řeč Světa a tu může slyšet jen duch. Lidský duch zbloudil, pokřivil celé své vnímání a chápání, stojí proti toku a proudu řádu stvoření. Kdyby se v tomto stavu dokázal zcela „otevřít“, je velmi pravděpodobné, že by zažil velice tvrdý úder, který by ho zranil. Abdrushin píše, že kdybychom si uměli představit tvrdost v Tisícileté říši, ještě bychom ji nechtěli. Také píše, jaká tvrdost a nekompromisnost je ve vyšších světech, tvrdost, kterou bychom vůbec nechápali, připadala by nám nespravedlivá, možná i nesmyslná. Ale oni, ti vyšší, jsou už tak vyvinutí, že jejich chtění je v souladu s řádem, každý jejich sebemenší poryv ducha jde v souladu s řádem, proto tvrdost nepociťují. Jenže

to není náš případ. Proto očekávání čtenářů, že když se „otevřou“ proudům stvoření, budou cítit příjemnou lásku Boží...je falešné. Tímto přáním si zablokovávají skutečné dění ve stvoření a otevírají se jen stejnorodým jemnohmotným /spíše jemněji hrubohmotným/ vlnám, v nichž cítí to, co si přáli.

Proto by si člověk neměl dělat žádné své „představy“, budou velmi pravděpodobně falešné, protože všichni jdeme stovky a tisíce let jinými cestami, než je Vůle Boha. A na těchto našich cestách se cítíme dobře, proto je považujeme za dobré a požadujeme, aby výtrysk Boží milosti byl stejně příjemný, jak to máme naučeno.

Přece však výroky typu – hrůzou se chvějící bytostní /pod tlakem síly soudu/...nebo – pozemský člověk – při vyslovení tohoto pojmu zavane stvořením nelibost, která se tíživě snáší na lidstvo, a podobné – mluví o tom, že naše očekávání jak „v nebi zavládla radost“, protože se o cosi snažíme, je naprostým nepochopením přísného řádu stvoření. Radost může zavládnout v proudech stvoření jediné, když se dotkne stejnorodosti, tj. lidského ducha žijícího pevně a neúchylně v Božím řádu — a to není náš případ. To, že se snažíme, neznamena, že jsme znovuzrozeni, ale pouze, že bychom se chtěli změnit.

Zmínil bych zde ještě jeden výrok, který bývá často nepochopen. „Milióny lidí žijí podle Poselství, aniž by je znali“– to může vyvolat dojem, že Poselství není nutné studovat, protože je možné ho „žít“ i bez toho. A jak už to tak s námi bývá, je pak velmi blízko myšlenka, že já jsem ten, co ho žije a proto mi Poselství vlastně není třeba. Víím o něm, uznávám jej, nedělám nic špatného a tak vlastně určitě už „splňuji“.

Jak si vysvětlit tento výrok? Poselství je pozemská brána k obrovským mnohotvarým dějům ve stvoření. Jejich souhrn bychom mohli nazvat projev Slova Božího, taky ale můžeme říci, že je to brána k Vůli Boží, nebo dotek Božího řádu. Jako je Desatero jen určitý výsek z Božího řádu, tak lze ve správných postojích k životu, okolí, dalším lidem i událostem, zaujímat „správné postoje“ a tím V TĚCHTO BODECH být v souladu s Řádem stvoření. Oprávněně pak lze říci, že člověk žije „podle Poselství“ i když je nečetl. Jenže to není totéž. Poselství obsahuje obrovské výhledy do nekonečných dálav stojících vysoko nad naším nejvyšším chápáním. Tyto výhledy otevírají lidskému duchu daleké obzory, které by on sám, bez této pomoci, nemohl nikdy překonat. Život v určitém řádu, tedy zachovávání správných pravidel, bez uvažování a kalkulací, prostě sám ze sebe, vede lidskou duši jistě správným směrem k Ráji. Ale bez širšího poznání by se jí vedlo, jako „dobrým duším“ v době Ježíše. Došly by správně do SVÉ nejvyšší úrovně, ale jen do úrovně svého chápání-poznání. Proto ty uvedené „milióny lidí, žijících již podle Poselství i když ho neznají“ budou muset Poselství jistě ještě najít, protože jediné Poselství je branou do Ráje i branou k věčnému bytí. A v něm taky čteme, že každý na svém vzestupu se musí setkat s „Duchem Kristovým“ ať už tady, nebo na onom světě. A Duch Kristův je souznačný s pojmem Živé slovo. Jistě ale můžeme navázat na začátek úvahy a spojit tuto myšlenku s tou vstupní o jediném slově Kristově, které nahradí Poselství. Jestliže by tedy člověk skutečně prožil dotek Ruky Boží a tak se znovuzrodil, prožil by i Poselství. Myslím si však, že výrok o miliónech lidí žijících podle Poselství /zde na Zemi/ aniž by je četli, nebyl míněn ve smyslu tohoto. Tyto milióny, které i bez širšího poznání už žijí harmonicky, se neprotiví Božímu řádu, a proto jsou mu otevřeny. A jsou-li otevřeny, pak jsou i připraveny je rychle přijmout i na pozemské rovině. Poselství bylo přineseno pro všechny, takže je nelze minout s výrokem, že já je „nepotřebuji“. Neustálou snahou o proniknutí do jeho podstaty se člověk probíjí ze zajetí hmoty a tato nutnost je nezbytná pro každou duši spoutanou hmotou, což je každý na Zemi. Ale bez onoho prožití doteku Božího, je to cesta nesmírně dlouhá, klopotná a s velkým nebezpečím pádů do svých slabostí.

Hledejme tedy ze všech sil TENTO DOTEK, nechceme-li uváznout ve hmotě, přesto, že věříme v Poselství, čteme Poselství a šíříme Poselství...

-ZF-

226. Vzpomínky O. E. Fritsche

V předchozí otázce č. 225. jsem zmínil Vzpomínky učedníka O. E. Fritsche, proto je zde zřejším, pokud by je někdo neznal.

Zvýraznil jsem citované pasáže.

Opis rukopisu Otto Ernsta Fritsche

Slova Pánova, žel, jsou jen ze vzpomínek, proto jen podle smyslu. Jsem však přesvědčen, že jsou reprodukována téměř doslovně.

Nebudete-li utrpení jiných lidí prožívat jako své vlastní, nebudete-li s nimi soucítit, přijde utrpení k vám v zostřené podobě. Nejste na zemi proto, abyste žili vedle sebe, nýbrž máte společně působit, abyste v prožívání dozrávali. Jdete-li nevšímavě kolem utrpení jiného, ukazujete tím, že vám chybí opravdová láska k Bohu a k bližnímu. Jen ten, kdo je schopen prožívat cizí utrpení jako své vlastní, ten může dozrávat a vnitřně stoupat výše. Jdete-li nevšímavě kolem utrpení jiného člověka, potká vás utrpení v zostřené podobě a může vás dokonce polhtit.

Jeden každý povoláný, který má vykonat něco velikého ve smyslu Božím, nikoliv ve smyslu lidském, je veden nejdříve utrpením a zkouškami, aby poznal v prožívání nesprávného, jak musí vypadat správné. Je omylem mnohých nositelů kříže, když se domnívají, že všechno utrpení je karmické. Každý den, každou hodinu, se navazují nová vlákna. A poněvadž se lidé obrátili téměř výhradně k temnu, utrpení se stále více zostřuje.

Kdyby věděli nositelé kříže a všichni, kdož na této Zemi po tisícileté říši touží, jak přísné a tvrdé budou zákony v Nové říši – pozemské zákony budou netušené a dosud neznámé tvrdosti – pak by teď po Nové Říši netoužili. Tvrdost, které nebudou rozumět, jež však bude k jejich dobru, z počátku způsobí, že mnoho lidí zatouží po tom, aby se vrátily staré časy, kdy mohli sami dělat a nechat i jiné dělat, co chtěli. V Nové Říši budou platit jen zákony Boží – ty budou nevýslovně tvrdé pro každého člověka, který se nebude chtít sklonit před Tvůrcem všech světů.

Nahoře v duchovní říši jsou zákony tak přísné, jak si to žádný člověk na Zemi nemůže představit, jak žádný člověk nemůže tušit. Poněvadž však tu tito lidští duchové mají již vysokou zralost a vědí, že všechno slouží jen kráse, harmonii a dokonalosti, podrobují a sklánějí se radostně před těmito zákony a necítí je vůbec jako tvrdé. Jenom člověk zde ve stvoření, jenž stojí stranou veškeré krásy a dokonalosti, si myslí, že může žít jen podle své vlastní vůle. Existuje však také ještě jedna jediná vůle a ta přichází od Boha.

Bylo to naposledy v Kipsdorfu u Pána. Pán byl nevýslovně smutný, vnitřně stísněný. Bylo to v jeho jídelně. Před tím jsme byli na delší procházce, na níž mi Pán sdělil, že by měl z této země odejít. Já jsem však zcela nepochopil, co chtěl říci (Pán neměl rád, když jeho důvěrní přátelé stáli, když on přecházel po pokoji sem a tam. Seděl jsem tedy.) Blízek vnitřnímu zoufalství Pán řekl:

“Co jsem jenom udělal nesprávně, že se všichni lidé stávají v mé blízkosti temnými a ošklivými?”

Já sám jsem byl zděšen a zoufalý z nevýslovného Pánova smutku (téměř všichni vysoce povolání, rytíři, apoštolové a učedníci ho opustili! Z cca 800 nositelů kříže, kteří se v roce 1938 hlásili k Poselství, zalezli více nebo méně zbaběle všichni po zatčení Pána do skryší. A těch málo, kteří se ještě k Pánovi znali a věřili mu, se odvažovalo projevit jen v kruhu přátel nebo u stejně smýšlejících. A Pán jako člověk se nemohl vypořádat s touto zkázkou svého díla. Proto jeho zoufalý výkřik.) Z předcházejících rozhovorů a z těchto bolestí naplněných slov Pánových jsem byl tak zděšen, že jsem nevěděl, co na to říci. Modlil jsem se vroucně k Bohu o pomoc. Vstal jsem, podíval se Pánovi do očí a s úsměvem jsem řekl:

„Pane, to se přece dá snadno vysvětlit. Kdyby Pán seděl celý den na prudkém slunci, také by dostal úpal. To se stalo i nám, lidem!“

Pán mě uchopil rozčileně za rameno a řekl:

„Pojďte, milý pane Fritschi, je mi velmi líto, že jsem přitížil Vašemu srdci. Půjdeme nahoru do pokoje a budeme mluvit o jiných věcech.“

Pán vždy trpěl nedostatkem laskavosti, který mezi sebou projevovali – až na několik výjimek – po celá léta nositelé kříže.

(„Podle toho bych poznal, že jste moji učedníci, že se mezi sebou máte rádi!“)

Na mé poslední schůzce s Pánem v Kipsdorfu hovořil Pán obzvláště mnoho o příštím vývoji v Německu, v Evropě a na Zemi. Všechno, co řekl, bylo proniknuto zármutkem, bylo to jako rozloučení. Kousek před Schweizerhofem jsem řekl Pánovi:

„Vlastně bych měl ještě jednu otázku, která mě už dlouho zaměstnává a s kterou se nemohou vypořádat, ani jiní nositelé kříže. Rád bych se Pána zeptal, ale obávám se, že tato otázka způsobí, že Pán bude ještě smutnější, než dosud.“

Pán se zastavil, podíval se mi laskavě do očí a řekl:

„Jen se ptejte.“

Moje otázka zněla:

“Pane, jak to přijde, že paní Maria a slečna Irmingard uvěří tak snadno všechno lhářům a nactiutrhačům? Nemohu to pochopit já, ani jiní nositelé kříže.“

Pán dlouhou chvíli mlčel, pak řekl:

„Paní Maria a slečna Irmingard se nyní dostávají do situace, která nikdy nebyla pro ně předvídána. Já se již do Tyrolska nevrátím. Jiné je to s paní Marií a slečnou Irmingard, které se tam zase vrátí. Obě paní budou nyní postaveny před těžký úkol, který je tak veliký, že jej stěží mohou zvládnout. Já budu řídit výstavbu z Hradu a nechám čas od času přijít povolání ke mně.“

Pak se Pán nadlouho odmlčel. Byl v tom nevýslovný smutek, zoufalství a žal. Byl jsem jako přimražen a ochrnut, nemohl jsem pronést jediné slovo, i když mé nitro bylo zaplaveno otázkami, především zdánlivými rozpory. (“Řídit z hradu.” Hrad Grálu měl přece vzniknout na

Vomperbergu! Pán přece řekl, že se do Tyrolska nevrátí, že nechá k sobě čas od času přijít povoláné – všechno bylo pro mě tak nepochopitelné....) Bylo to jako hodina Golgaty, tak nevýslovně těžká, jak jsem ji nikdy dříve a nikdy později nezažil. Pak jsme se vrátili mlčky domů, kde jsme v jídelně pokračovali v rozhovoru.

Bylo už odpoledne. Ve své pracovně řekl Pán ještě mnohé o budoucnosti, o tom, jak se vše změní, jaký bude běh věcí – ale především tu byla ta tíha nevýslovné bolesti, která byla tak drtivá, že se mi málem srdce rozskočilo, jak si na to ještě i dnes po dlouhé době vzpomínám. Přišla chvíle rozloučení, řekl jsem:

„Pane, musím už, žel, jít.“

Pán vstal:

„Doprovodím vás ještě dolů, milý pane Fritschi,“ řekl přátelsky.

„Ne, ne, Pane,“ bránil jsem se, „kvůli mně se nenamáhejte.“

Přátelsky zažertoval:

“Dobře, tak tedy zůstanu nahoře, když si to nepřejete!” –

Když jsem šel dolů, šla mi již paní Maria naproti a přála mi do budoucnosti všechno dobré. Málem jsem se rozplakal, ale statečně jsem se ovládl. Pán náhle odešel, zatím co paní Maria se mnou mluvila. Venku u zahradní branky jsem se ještě jednou ohlédl. Pán stál nahoře ve své pracovně a kynul mi přátelsky s úsměvem. Asi jsem tehdy tušil, že již Pána nikdy neuvidím.

V roce 1932 přišel na Horu člověk zcela mimořádně omilostněný. Nikdy dříve ani později nebyl přijat lidský duch Pánem, paní Marií a slečnou Irmingard s tak otevřenou náručí. Tento lidský duch byl, pokud vím jediným, kterému byla slečna Irmingard přátelsky nakloněna. Šlo o mladou Iden Freitag, zvláštní osobnost, okouzující a přece něčím ne sympatickou. Poté, co přišla na Horu, uměla docela náhle, přes noc, podivuhodně básnit a komponovat hudbu, také kreslit, ačkoliv to nikdy dříve nedělala. Na Hoře napsala knihu „Z doznělých tisíciletí“. Když v tom nemohla pokračovat, vzal ji Pán do domu Grálu (správní budova tehdy ještě nestála, byla postavena mnohem později). Každý den seděla Iden Freitag po celé hodiny s Pánem v jedné místnosti a mohla psát tuto knihu jen v Jeho blízkosti. Brzy se u ní vynořil jiný dar. Uměla pojednou překrásně recitovat. Na Pánův popud ji vyučoval herectví a řečnictví dvorní herec Otto König z Mnichova, aby zvládla také vnější techniku. Za tímto účelem přicházel Otto König velmi často na Vomperberg.

Její recitační talent při uměleckém přednesu byl tak úžasně veliký, že dokonce její učitel řekl, že tak mimořádné nadání ještě nikdy nezažil (a ostatní herci, kteří ji poznali, tento úsudek potvrdili). Mezitím poznala Iden Freitag muže jménem Tietze (křestní jméno jsem zapomněl). Byl to, pokud si vzpomínám, továrník a vyšší funkcionář u svobodných zednářů. Tento pan Tietze se nakonec s Iden Freitag oženil. Ta měla podle Pávovy vůle podniknout velké turné po Německu, aby vyburcovala německý národ svým uměleckým přednesem, což uměla mistrně, a přivedla jej ke Svatému Grálu. Podle mého názoru byl pan Tietze obchodnický velmi vypočítavý muž. Požadoval od Abdrushina, aby vyplatil vysokou částku jako honorář jeho nynější paní za knihu „Z doznělých tisíciletí“. Poněvadž však kniha nebyla vlastním umě-

leckým dílem, nýbrž byla přijata mediálně, honorář, pokud si vzpomínám, nebyl povolen. Přes noc se stala Iden Tietze, roz. Freitag, zuřivou nepřítelkyní Pána. Ona, kdysi kvetoucí a nadšená Pánova stoupenkyně, se stala ve své nenávisti nízkou a ubohou. Tato náhlá proměna člověka, který byl sám o sobě dobrý, ta nejhlubší bezcharakternost, bolela a otřásla Trigonem tak hluboce, že Pán, paní Maria a slečna Irmingard neopustili několik dní dům Grálu. Všichni nositelé kříže na Hoře, kteří Pána milovali, pociťovali tuto nenávist rovněž velmi bolestně.

Iden Freitag, provdaná Tietze, směla přijímat v blízkosti Abdrushinově v téže místnosti, kde býval On, mediálně i jiná zvěstování, mj. „Hrad“ (Hrad Grálu), „Tisíciletá říše“ a „Poslední soud“. Než začala psát „Poslední soud“, řekl jí Pán, že si z tohoto díla nesmí ponechat ani jeden exemplář. Ona to však nedodržela.

V této knize, kterou jsem nemohl a nesměl číst, se pojednávalo také o Hitlerově vzestupu a zhroutilí Německa. Spis byl dokončen v roce 1932, tedy ještě před převzetím moci Hitlerem. Iden Tietze se stýkala s mnohými umělci, vědci i politiky. Ve své slepé nenávisti k Abdrushinovi poslala rukopis, který si tajně odnesla, do rukou jednomu z nejbližších Hitlerových důvěrníků. Pro Hitlera to musel být důkaz, že Abdrushin je jeho osobní nepřítel a že sám usiluje o moc. Proto Iden Tietze, roz. Freitag, uškodila Abdrushinovi jako žádný jiný odpadlý učedník. Pokud vím, byla také ze všech učedníků s Trigonem nejúžeji spjata.

Kdyby byl člověk zcela přijal do sebe jen jedno jediné slovo Kristovo, pak by nebyl potřeboval mne a mé Poselství. Kdyby byl přijal a oživil v sobě jen jedinou větu Kristovu, vedlo by ho to ke Světlu. Jako po příčkách provazového žebříku by byl stoupal vzhůru od stupně ke stupni. Žádný člověk nepotřebuje pro sebe celé učení Kristovo, stačí pouze jedna věta z něho, aby mohl stoupat do věčných radostí.

Lidstvo by nebývalo potřebovalo mne a mé Poselství, kdyby bývalo poslechl Krista a následovalo Jeho Slovo.

Kdo je Kristus a vysokou cenu Jeho poslání lidé nikdy nebudou moci pochopit. Co ví člověk o Bohu?

Lidský duch nebude moci nikdy vyčerpat Poselství. Ani na onom světě, ba ani po celou věčnost.

Teprve později, dlouho po tom, co se stane, začne lidstvo tiše tušit cenu Poselství – pochopit je, skutečně mu porozumět, nedokáže nikdy.

Hříšník, který trčí hluboko v bahně, v němž je však velká touha po Světle, je mi bližší než lidský duch, který stojí velmi vysoko, ale duchovně zlenivěl.

Milióny lidí již žijí Poselství, aniž jsou si toho vědomi a až přijde pro ně hodina, také je naleznou. Budou jich přes noc miliony. Ne nositel kříže je mému srdci blízký, nýbrž lidé, kteří plní vůli mého Otce.

Co považují lidé za dobré, není často dobré, a co považují za špatné, není často špatné.

Řekl jsem jednou Pánovi z nejpřímnější, nejhlubší touhy:

„Pane, také bych byl rád rytířem nebo apoštolem. Ne ze ctižádosti, nýbrž z touhy smět stát Pánovi blízko.“

Tu mi Pán odpověděl, smutně se usmívaje (v Jeho úsměvu byla zvláštní bolest, ale vyzařoval dobrotu a lásku):

„Nejsou to rytíři a apoštolové, kdo jsou blízcí mému srdci, nýbrž ten lidský duch, který plní vůli mého Otce. Viděno z pozemského myšlení, je kolem mne svět ničeho a teprve docela dole, v nejhlubších nížinách, je lidský duch. Avšak každý člověk, který je v nitru naplněn touhou po Bohu, ten je blízký mému srdci.“

Co lidé považují za dobré, není – viděno z duchovna – často dobré a co lidé považují za špatné je – viděno ze Světla – často dokonce dobré. Oblíbenost nebo neoblíbenost není nikdy měřítkem hodnot. Často právě lidé, kteří – viděno ze Světla – jsou velmi cenní, jsou považováni lidmi za špatné a škodlivé a jsou neoblíbeni. Lidé, kteří jsou oblíbeni, bývají často povrchní a nemají valnou cenu. Nic není v očích lidí škodlivější, než když se lidský duch odváží být neuniformní a žít tak, jak mu to diktuje jeho vnitřní přesvědčení. Lidé s citlivým svědomím a ti, kdož žijí podle svého vnitřního přesvědčení, jsou považováni vždy za rušitele míru a často dokonce za zločince. Lidé prominou druhému skoro každý zločin, jestliže se netýká jich osobně. Běda však člověku, který se odváží žít jinak, než to žádá uniformovaný dav.

Jeden Žid z Wiesbadenu jménem Maass poznal Poselství, byl Pánem na Vomperbergu zpečetěn a později se mu dostalo i povolání. Tento člověk se velmi přimknul k mým rodičům a ke mně. Byl to silně intelektuální typ a velmi vzdělaný. Jak si vzpomínám, měl vedoucí postavení v hospodářství a měl také velké kontakty doma i v zahraničí. Přesto, že poznal Poselství, bylo jeho myšlení téměř výlučně materiální a pozemské, takže moje matka i já jsme s ním vedli velmi často prudké slovní potyčky. Jednoho dne jsme šli, moji rodiče, já a pan Maass do Schwazu. Cestou nám pan Maass radostně sdělil:

“Pán mi včera řekl, že bych se mohl stát také učedníkem. Doufám, že tím vydělám alespoň tisíc marek měsíčně.“

Matka a já jsme se zděšeně zastavili a otřesení jsme vyhrkli najednou asi toto:

„Cožpak vy vidíte v učednictví jen materiální výhodu?“

Opáčil docela hrdě:

„Ano, pak budu vydělávat určitě ještě víc!“

Mnohem později odpadl tento učedník od učení Grálu a Pán řekl smutně mně a mé matce:

„Ano, pan Maass by býval mohl udělat velké věci pro Boha i pro lidstvo, kdyby nebyl chápal všechno jen pozemsky. Nevěřila byste, paní Fritsch, kolik úsilí musí Světlo neustále vynakládat, aby proudy síly mohly zase protékat jinými kanály!“

Dne 19. 2. 1928 se přestěhoval Trigon na Vomperberg. Chtěl bych podat zprávu o tom, co předcházelo, pokud je mi to známo. Něco vím od Pána samého, něco jen z vyprávění apošto-

lů a učedníků, proto v tom absolutně jasná linie není možná. V hlavních rysech je však moje zpráva správná:

V době Abdrushinovy internace na ostrově Man (za 1. světové války) vnitřně Pán prožil, že je povolán k něčemu zvláštnímu. Způsob, cíl, vnější rámec svého povolání Pán tehdy ještě neznal. V Kipsdorfu mi Pán vyprávěl, že byl teprve postupně uváděn do svého úkolu. V této souvislosti, pokud si vzpomínám, mi vyprávěl toto:

Jedna žena, tehdy velmi známá a slavná osobnost, měla po 1. světové válce v Drážďanech v nabitém sále přednášku, která učinila na obecenstvo mimořádný dojem. Věštecky hovořila o vývoji lidstva a o tom, že v Německu nyní žije muž, který povede lidstvo k duchovnímu vze-stupu; dokonce mluvila jaksí v tom smyslu, že by měl být zachráncem celého lidstva. Všichni naslouchali jako očarováni.

„Hned jsem si při tom pomyslel,“ řekl mi Pán, „Bože dej, abych mohl být pomocníkem to-mu muži.“

Strhlo mě to a učinilo na mne hluboký dojem. Pocítil jsem při tom takové světlo a záření, že jsem byl – nenapadá mě jiné slovo – jako ochrnut. Avšak nevýslovná radost a blažená leh-kost, které najednou naplnily místnost, daly mi stejné prožití, jaké jsem míval dříve velmi často na Vomperbergu, když Pán četl přednášku.

(Přednášky z Doznívání jsem slyšel všechny, když je Pán četl osobně. Přitom jsem krátce po začátku přednášky vědomě nepřijímal ani jediné slovo; prožíval jsem vše jako mohutný proud, jako hučící vodu, která protékala nade mnou a skrze mne. Dodatečně jsem nebyl schopen říci, co jsem vlastně slyšel. Když však za tři nebo čtyři dny ležela přede mnou roz-množena přednáška, zjišťoval jsem, že znám každé slovo. Přijal jsem tedy všechno do sebe!)

Když Pán nyní tak důrazně hovořil o poslání Imanuel-Parsifal-Abdrushin, byl jsem tak okouzlen, že jsem všechno prožíval jako proud z mocného pramene síly. Náhle udělal Pán pravou rukou několikrát pohyb zleva doprava a zpět jako by něco odřízal a řekl naprosto jiným tónem:

“Dost, dost, zůstaňte na zemi!”

Pak vstal a vyzval mě:

„Pojďte, pane Fritschi, půjdeme teď do mého pokoje!“

A teď opět k hlavnímu tématu: Několik měsíců před narozením prvního dítěte paní Teresy Bernhardtové přišla jednoho dne k jejím dveřím nějaká podomní obchodnice, prodávající potřeby pro domácnost. Když jí paní otevřela dveře, rozšířily se oči vstupující ženy, couvla zpět, zboží upustila na zem a zvolala:

„Požehnaná jsi mezi ženami. Opravdu, opravdu, tvůj syn je Ten, který má přijít!“

Paní Marii bylo v Heilbrunnu/Tutzingu zvěstováno, že Pán bude působit ve Svaté Zemi Ty-rolské. Trigon se proto odstěhoval z Bavorska nejprve na horu Igls u Innsbrucku. Tam vykonala paní Maria – měla léčící ruce – několik zázračných uzdravení. Za to na ni podal lázeňský lékař trestní oznámení. V Rakousku je dovoleno léčit jen aprobovaným lékařům, tj. vyškoleným

medikům; každého jiného, kdo je činný jako léčitel – i když má očividně velké úspěchy – je možno trestně stíhat. Trigon proto doslova utíkal v noci z Rakouska do Německa a to do Heilbrunnu/Tutzingu.

V roce 1927 to táhlo Pána a paní Marii zase zpátky do Tyrolska. Zprvu se jim však nenaskytovala žádná možnost. Paní Marii byla zprostředkována zpráva od Pramáti Elisabeth, že by měli být brzy zavedeni do Tyrolska a měli by jít tam, kde najdou slovo „Gral“. Když se však i nadále nic nedělo, tázala se paní Maria v modlitbě, co mají dělat. Bylo jí řečeno:

„Podívej se do rakouských novin; tam najdeš slovo „Gral“.

Na Vomperbergu v Tyrolsku byl malý domeček s bílou střechou, dnes bychom řekli víkendová chata, který patřil jednomu papežskému komořímu s italským jménem. Ten jej používal jako loveckou chatu. Domeček už nevyhovoval jeho požadavkům a on marně hledal po nějakou dobu kupce. Konečně pověřil jakéhosi pána jménem Franz (nebo Josef?) Kral, aby vzal věc do svých rukou. Ten pak inzeroval pod svým vlastním jménem. Když Pán a paní Maria narazili na inzerát, oba hned věděli, že teď našli místo, kde mají začínat. A tak se stěhoval Trigon 19. února 1928 s Marií-Elisabeth (dnešní paní Vollmannovou) a panem Alexandrem na Vomperberg.

Abdrushin dovolil jen málo lidem, aby bydlili v jeho blízkosti na Vomperbergu. Byli mezi nimi pan Hans von der Crone s paní, pan Friedrich Halseband s paní a dvěma syny, paní Amalia Reinhard, paní Gertruda Illig a sestra Rosa Markus.

První slavnosti Grálu v roce 1928 se zúčastnilo kromě Trigonu jen 12 osob. Tato slavnost se konala v obývacím pokoji malého domku Grálu na Vomperbergu. Tenkrát se domnívalo 12 vysoko povolaných, že je zde nyní doba, kdy se naplní poslední události Janova Zjevení.

Podle vůle Pramáti Elisabeth nesměla již paní Maria veřejně užívat svého daru léčení, nejvýš ještě v úzkém kruhu nositelů kříže. Odhlédneme-li od nebezpečí rakouského zákona, existovalo tu ještě velké duchovní nebezpečí – senzace. Úkolem Pánovým nebylo v první řadě pomáhat lidem, nýbrž přinést jim soud. Svatá Hora se neměla stát poutním místem a rejdištěm senzací, nýbrž útočištěm míru a pramenem duchovní síly, která bude působit přitažlivě na všechny lidi, jejichž touha po Světle je silnější než jejich pozemské snahy.

Pán mi řekl, že můj otec byl za doby Kristovy římským setníkem, který vedl kohortu, jež vedla Krista na Golgatu, a který musel řídit exekuci. Byl to ten setník, který otřesený a ohromený mohutným děním, které přijímal nejen pozemsky, ale i duchovně, zvolal:

„Opravdu, opravdu, toto byl Syn Boží!“

Tento římský setník, poté, co došel k poznání a pronesl ta slova, napojil se tehdy na velké, svět objímající světelné dění. Tím se také připojil k Abdrushinovu působení.

Než jsme našli Poselství Grálu, patřili jsme, moje matka a já, po dlouhá léta k hledajícím a tak jsme poznali mnoho duchovních směrů: Lorbera, antroposofy, theosofy, ateisty, mormony atd. Četli jsme Talmud, zabývali se Koránem i Křesťanskou vědou a Svědky Jehovovými, ale nikde jsme nenalezli plnou pravdu bez mezer, po níž jsme toužili. Nakonec jsme studovali spiritismus a okultismus. Tyto směry nebyly v Poselství Grálu odsouzeny, jak se snad domnívají někteří nositelé kříže nebo též nezasvěcení lidé. Kritika byla namířena proti ne-

zodpovědnosti, hlouposti a samolibosti lidí, kteří nejsou schopni si nějak poradit s touto duchovní pomocí a dokonce se vydávají bez potřeby často do značného nebezpečí.

I ve spiritismu a okultismu dochází k docela podivuhodným zvěstováním. Rytíři, apoštolové a mnozí učedníci byli přivedeni k Poselství Grálu např. takovými zvěstováním nebo prostřednictvím těch z onoho světa. Také moji rodiče a já jsme šli v roce 1931 po této cestě. V našem spiritistickém kroužku ve Wiesbadenu nás pozvolna připravovala jedna bývalá indická princezna z onoho světa na přijetí Poselství Grálu. Jednoho dne řekla doslova:

„Až měsíc oběhne svou dráhu 11krát, dostanete zprávu, která rázem všechno změní!“

A skutečně, když uběhla ohlášená doba, dověděli jsme se, matka a já, dne 16.zář 1931 o Poselství Grálu a Synu Člověka. Spontánně jsem se rozhodl jet na Vomperberg a zůstat tam trvale. Je zvláštní, že otec nechtěl nic vědět o Poselství Grálu. Manželství mých rodičů, které bylo již skoro 30 let šťastné a harmonické, se dostalo do velkého napětí a těžkostí. Má matka řekla dokonce velmi vážně:

„Budeš-li mi dělat potíže na cestě, kterou považuji za správnou, pak se naše cesty rozejdou.“

Teprve potom se otec začel do Poselství a velmi rychle poznal, že ten, kdo přinesl toto Slovo, není obyčejný člověk. V únoru 1932 poprosil písemně i můj otec o kříž Grálu. Začátkem května navštívil Vomperberg a poprosil o rozhovor s Abdrushinem.

Tak, jak můj otec ve své dřívější inkarnaci veřejně jako první prohlásil:

„Opravdu, opravdu, toto byl Syn Boží!“,

tak i v tomto pozemském životě byl prvním lidským duchem, který již neoslovoval Abdrushina tímto jménem nebo „pane Bernhardte“, nebo jak to činili mnozí „Mistře“, nýbrž dojat řekl:

„Pane!“ –

Od té doby se stalo u nositelů kříže běžným oslovením „Pane“ pro toho, kdo přinesl Poselství Grálu. Také ve svých rozhovorech, které vedli mezi sebou, hovořili vždy o Pánovi.

Poněvadž můj otec zastával v Pánově blízkosti vysoké a odpovědné povolání, a toto povolání ihned vnitřně vytušil, prosil:

„Pane, smím také trvale zůstat v blízkosti Pána?“

Ten přisvědčil a odpověděl:

„To záleží jen na Vás!“

Ačkoliv můj otec právě koupil a kompletně vybavil velmi pěknou vilu v lázeňském parku ve Wiesbadenu, rozhodl se zůstat se svou paní na Vomperbergu. Poněvadž měsíc od měsíce rostl počet nositelů kříže a v důsledku toho bylo třeba vyřizovat stále více dotazů, obchodní a jiné korespondence, byl můj otec ihned dosazen do činnosti „správního úředníka“. Dne

30.května 1932 byl nejen zpečetěn, nýbrž, pokud se pamatuji – stalo se to poprvé, že se mu dostalo současně i „povolání“.

Jednoho dne řekl Pán mému otci, který to pak vyprávěl dále, přibližně toto: Nová výstavba může vycházet jen od něho, od Pána, odtud z Vomperbergu. Tak jak je pro člověka velkou ctí být úřadujícím starostou Berlína nebo New Yorku, tak je také můj otec starostou tvořící se obce nahoře. Nemá považovat tento úkol za nepatrný, neboť je veliký. -Pán napsal pod svůj obraz, který daroval mému otci, tato slova:

„Každá služba pro Svatý Grál je velká svou hodnotou a přesahuje daleko lidské chápání.“

Jestliže on, pan Fritsch, zde nemá velké úkoly jako pan starosta New Yorku nebo jiného velkého města, je přece všechno, co vychází z Hory ve svém duchovním významu větší, než největší pozemské úkoly kdekoli na zemi.

V nepochopení duchovního dění dobírali si a smáli se dobromyslně někteří nositelé kříže mému otci, když jej oslovovali „pane starosto“. Dne 8. 11. 1932 gratulovali a blahopřáli mnozí nositelé kříže mému otci k jeho narozeninám. A poněvadž věděli, že jako typický porýňan má smysl pro humor a vtip a přijme každý žert, přišli všichni gratulanti v jakémsi karnevalovém průvodu a gratulovali „panu starostovi“.

V neděli po 8. listopadu dal nám Pán všem v hale pro pobožnosti lekci. Jeho domluva nám pronikala až k srdci. Jednotlivá slova Pánova si už nepamatuji, ale byla v nich bolest nad tím, že jsme se smáli něčemu, co bylo třeba brát jen vážně a co mělo velký duchovní význam, i když my, malí nositelé kříže, jsme to nemohli vidět. Jak jsme byli nechápaví, ukázalo se v tom, že jsme této domluvě zprvu ani nerozuměli a myslili jsme si:

„Proč si někdy nesmíme ani zažertovat a chovat se rozverně?“

Podceňovali jsme duchovní úkol v jeho pravém významu, poněvadž nepřinášel pozemsky žádné pocty a navenek se odehrával ve zcela skromném rámci. K tomu ještě několik myšlenek:

Kdo tenkrát žil na Hoře, mohl vždy znovu vidět a poznávat, že jsme všichni, bez výjimky, nebyli schopni pochopit poukazy, rady a příkazy a slova Pánova, ba ani vytušit je v jejich pravém duchovním významu jsme nebyli schopni. Námaha mnohých nositelů kříže proniknout do Poselství byla poctivá – proč tedy tento neúspěch, který tak snadno mohl vést k malomyslnosti? Vysvětlují si to pomocí srovnání: Jestliže je člověk po bohaté hostině sytý, pak není schopen přijmout ještě jinou potravu, třebaže je tato velmi kvalitní. My, nositelé kříže, kteří jsme přišli na Horu ve třicátých letech, jsme byli – viděno ze Světla – všichni ještě naplnění nejen tím nesprávným, co jsme v sobě nesli po tisíciletí, nýbrž i tím chybným, co jsme přijímali od dětství v rodičovském domě, ve škole atd. Nasáklí jako mokrá houba tím nesprávným, nemohli jsme ještě přijímat to nové, jak to bylo nutné. Jen pozvolna mohla nastoupit změna k lepšímu. Jen v té míře, jak se stáváme pokornými vnitřním bojem, touhou po poznání a po pravém lidství, a jak se snažíme zbavit se toho nesprávného, především kroužení myšlenek kolem našeho malého „já“, jen v té míře můžeme vnikat krok za krokem do Poselství a být připraveni přijmout duchovní potravu, která je nám nabízena. Je zde však ještě jedna potíž: Nejsme zvyklí zpracovat takovou silnou stravu, a proto se musíme spokojit s málem a nesmíme přetěžovat svou schopnost přijímat. Tercián nemůže totiž zvládnout učivo kvintána a ten zase učivo oktávána. Tento děj se stal několikrát zřejmým většině nositelů kříže.

Posloucháme-li nebo čteme-li např. po delší době přednášku z Poselství, působí tato při větší zralosti úplně jinak než posledně, a objevujeme dokonce věty a myšlenky, o nichž jsme mysleli, že jsme je dříve ani neslyšeli nebo nečetli, neboť nám jejich význam náhle vysvitne a stává se známým.

Když v roce 1933 prožívalo mnoho lidí neuvěřitelný vzestup Německa pod novým politickým vedením, s údivem, obdivem a někdy se strachem a nenávisť, řekl jsem v upřímném nadšení Pánovi:

„Chtěl bych být pro Pána také takovým Goebbelsem.“

(Bez jedinečného řečnického daru a schopností pana dr. Josefa Goebbelse vzbudit nadšení by Hitler nikdy nezískal moc.)

Tehdy řekl Pán s úsměvem:

„Pane Fritschi, to přece my nechceme napodobovat!“

A v téže chvíli přistoupil těsně ke mně, stáhl si prsten s pravé ruky, vzal mou pravou ruku, vložil do ní prsten a svou rukou stiskl mou ruku s prstenem a na ni pak položil svou druhou ruku. Co jsem cítil při tomto mocném zážitku, nemohu vylíčit slovy.

Již několikrát jsem měl v životě vize (duchovní vidění). Takové vize nepřicházejí nikdy v noci, nýbrž vždy ve dne a při zcela jasném plném vědomí. Jednoho dne – v roce 1931 nebo 1932 – jsem viděl náhle ohromný, jako svět veliký obličej, nemohl jsem však rozeznat rysy obličej, neboť jej zahaloval jakýsi mlžný závoj. Hned jsem věděl: To je zachránce Německa, zachránce světa. – Krátce nato jsem viděl jiný obraz: Viděl jsem sebe před nesmírným množstvím lidí – bylo jich mnoho tisíc – a hovořili zaníceně, nadšeně a jásavě o zachránci Německa, o zachránci lidstva. Souvisí s tím snad zážitek s Pánem, který jsem výše vylíčil?

Pokud vím, byl na Vomperbergu kromě Pána pouze jediný člověk, který myslel a mluvil vždy jen pozitivně a sice pan von der Crone. Příklad, jak mohl Pán pozitivně ovlivňovat, nabízí případ, v němž hrál důležitou úlohu nějaký pan Ernst Laute, jenž se stal později nositelem zlatého kříže a konečně uředníkem. Tento Ernst Laute byl zvláštní člověk. Vládl mimořádně dobrým a ostrým rozumem. Ve zpětném pohledu to vidím snad příliš osobně, avšak můj dojem byl a je, že všechno, co řekl a formuloval, bylo sice jasné a logicky promyšlené, ale současně tvrdé, chladné a bez lásky. – Bylo to v roce 1931 nebo 1932, Abdrushin pověřil jednoho povolání, aby napsal pojednání na téma, k němuž již pronesl velmi dobré myšlenky. Dotyčný nositel zlatého kříže se dal s velkou chutí a nadšením do práce. Přesvědčen, že jeho práce je velmi dobrá, dal ji přečíst uředníku Ernstu Lautemu. Ten objevil hned mnoho stylistických chyb a nedostatků, i některé nesrovnalosti, které byly na škodu celkovému dojmu a neváhal zlehčit celou práci jizlivou, zničující kritikou. Oběť takové kritiky spadla s oblaků, a jak si můžeme představit, ztratila veškerou odvahu a byla zoufalá. V tom okamžiku vstoupil Pán, uviděl napsanou práci a řekl potěšen:

„Výborně, Vy už to máte hotové!“ –

„Smím se, prosím, podívat?“

(Zase příklad, jak byl Pán ve všech věcech dokonale laskavý a zdvořilý.) Pán pochválil některá obzvláště pěkná místa a vyjádřil svou radost nad některými dobře formulovanými myšlenkami. Poněvadž autor přišel při psaní na několik nových myšlenek, řekl Pán:

„Prosím, udělejte mi radost a napište také o tom práci!“

Muž odešel šťastný a potěšený. (Jenom ten, kdo zažil osobně vyzařování Pánovo, může posoudit, jaké nevýslovné štěstí a jásavá radost vycházely z Pána a silně pronikaly lidmi, jimž ochotně pomáhal.)

Když nositel kříže opustil místnost, řekl Pán Ernstu Lautemu s přátelskou výtka (i ve svých výtkách byl vždy plný lásky, aby nebořil, nýbrž budoval):

„Divíte se, pane Laute, že jsem tam mnohé pochválil, zatímco Vy jste svou zničující kritikou toho muže ochromil. Věřte mi, i já jsem viděl místa, která nebyla pěkná a byla ještě nedokonalá. Viděl jsem též stylistické chyby. Avšak jak může být něco krásné a dokonalé, když člověk nepracuje, když nebojuje.

(Poznámka: Je to myšleno tak, že jen člověk, který bojuje a zápasí, dělá chyby. Jenom přes chyby jde člověk nakonec dál.)

Nyní půjde ten pán do toho s novou silou a vytvoří snad něco lepšího. Kdyby byl odešel od Vás s tím, co jste řekl, byl by zbaven odvahy a nikdy by se v této věci do ničeho nového nepustil.“

Poznámka: Před domem Grálu je napsáno:

Odvážně vpřed je Bohu milé! -Mutig voran, Gott wohlgetan!

(Pán, paní Maria i slečna Irmingard vždy připomínali: „Jen odvážnému pomáhá Bůh“.)

Rád bych vyprávěl ještě jiný příklad o Abdrushinově skromnosti: Dokud neexistovala správní budova, která byla postavena až v roce 1935, byl tzv. „úřad“ v letech 1932-1935 v jídelně a obývacím pokoji mých rodičů v řadovém domku č. 1, kde později bydlela paní Elsa Wobbe. Pán proto přicházel denně dva až třikrát za mým otcem, jenž vyřizoval organizační práce (korespondenci) do bytu, aby se s ním dohodl. Pána bylo možno poznat podle jeho klepání. Nikdo neklepal na dveře tak tiše jako on. (Já sám jsem neslyšel nikdy nikoho klepat tak tiše jako Pána.) Když pak můj otec řekl „dále“, Pán jen pootevřel dveře a zeptal se buď: „Smím vstoupit?“ nebo: „Neruším?“

Poněvadž můj otec sloužil Pánovi obzvláště silně a intenzivně, trpěla má matka komplexem méněcennosti a myslela si smutně nebo mi to řekla:

„Kéž bych mohla Pánovi také sloužit!“

Když se po jednom rozhovoru s mým otcem Pán zase loučil, zcela impulsivně vyjádřila má matka svou myšlenku slovy:

„Ach, Pane, kéž bych i já Vám mohla sloužit!“

Tu se Pán obrátil, přistoupil k mé matce a řekl s nekonečnou dobrotou a vlídností:

„Paní Fritsch, Vy mi sloužíte víc, než tušíte!“

(Poznámka: Vnější, patrné působení je rozhodující a má cenu pro stvoření jen zčásti. V působení na bližší i vzdálenější okolí je rozhodující vnitřní čistota a síla citu, myšlenek a modliteb.)

Na jedné procházce na Vomperbergu jsem řekl Pánovi:

„Je to zvláštní, jaro je asi nejkrásnější období v roce, a také podzim ke mně promlouvá svými nádhernými barvami. Avšak zima ve své nádheře – musím přiznat, mne někdy rozechvěje.“

Tehdy řekl Pán vážně:

„Duch tuší, aniž si to uvědomujete, něco z velebnosti a nádhery, které jsou v ráji. A to můžeme v malé míře vidět v zimě.“-

K tomu má myšlenka: Kdo jednou viděl podivuhodnou zasněženou krajinu, kdy se milióny zářivých diamantů třpytí a svítí ve sněhu, až je tím oko oslněno a kdo nechá na sebe působit takový dojem plně, ten snad pocítí, že žádné jiné roční období nenabízí něco podobného. Není to jako odlesk věčného Světla?

Po zkáze na Vomperbergu jsem poznal několik obyvatel Tyrolska, kteří byli s Abdrushinem společně ve vězení v Innsbrucku. Všichni shodně ujišťovali, že pan Bernhardt byl báječný člověk. Všichni, každý svým způsobem podle svého vzdělání a stupně zralosti, vyjadřovali se ve svých formulacích sice různě, avšak pokud se týká smyslu, všichni stejně:

„mimořádná osobnost, fascinující osobnost, podivuhodný člověk, jemný pán.“

Nejsem s to opakovat všechny ty různé výrazy a popisy, jimž byl společný obdiv. Obchodníci i podnikatelé, s nimiž jsem v pozdějších letech hovořil, mluvili podobně s velkou chválou o panu Bernhardtovi.

V létě 1935 cestoval Trigon s velkým doprovodem, a sice s Bílým rytířem, několika apoštolů a učedníků a s mým otcem, do Vídně. Vystoupili u Parkhotelu. Nešlo, jak by se při povrchním pohledu zdálo, o nějakou zábavnou cestu, nýbrž o splňování. Tato cesta byla spojena s pozemským zakotvením Světla směrem na východ a jihovýchod.

Vídeňská cizinecká policie dostala zprávu o pobytu spisovatele Oskara Ernsta Bernhardta, v očích úřadů vůdce nějaké sekty, a měla za to, že se připravují nějaké politické machinace. (Kdo skutečně Oskar Ernst Bernhardt je, mohlo tehdy stejně tak jako dnes, poznat jen velmi málo lidí, kteří směli duchovně vidět nebo byli jasnozřiví nebo poznali Přinašeče prostřednictvím Slova „Poselství Grálu Ve Světle Pravdy.“) V té době byla již velmi rozšířena v zemi podvratná činnost německých a rakouských národních socialistů. Bylo proto pochopitelné, že do Parkhotelu přišli dva kriminalisté od cizinecké policie, aby se informovali o důvodu a cíli jeho

cesty. Můj otec, jež vedl jednání, přesvědčil úředníky, že se nejedná o žádnou politickou činnost, nýbrž o seznámení s Vídní a také se stoupenci Grálu osobně.

Večer navštívil Trigon a jeho doprovod ve Státní opeře na Kärntnerringu slavnostní představení opery Lohengrin se slavnou Lotte Lehmannovou jako Elsou. Tato citlivá umělkyně musela přijímat sílu, která vycházela z Abdrushina, neboť podle kritiky, která vyšla příští den, překonávala sama sebe. – Když Trigon vstoupil do své lóže, podívali se tam všichni návštěvníci, aniž k tomu byl dán nějaký podnět. Byl to pro všechny zvláštní, fascinující zážitek.

Po opeře zaranžoval můj otec velmi pěknou slavnostní hostinu ve zvláštním salonku v Parkhotelu. Tabule byla dlouhá pro 17 až 20 osob. Trigon seděl uprostřed její dlouhé strany. Já jsem seděl na čelní straně stolu a tak jsem mohl vše dobře přehlédnout. Náhle se ve mně vynořilo ono místo z Bible (Marek 5,25-34), kde se hovoří o tom, jak se v lidské tlačnici dotkla jedna žena Ježíše:

„A Ježíš poznáv sám v sobě, že z něho vyšla síla, obrátil se v zástupu a řekl: „Kdo se dotkl mého roucha?“ I řekli mu učedníci jeho: „Vidíš, že Tě zástup tiskne a ptáš se: “Kdo se mně dotkl?“ Víra a touha té ženy byla tak silná, že si toho Ježíš všiml i uprostřed davu a mezi všemi lidmi ještě dříve, než vůbec ženu uviděl.

Pomyslil jsem si pro sebe, zda také Abdrushin může pocítit tu velkou touhu jednoho člověka a vzhledl jsem současně krátce k Pánovi. Ten v témž okamžiku obrátil hlavu, usmál se přátelsky s nekonečnou dobrotou a podíval se mi hluboce do očí. Jaké proudy sil jsem při tom pocítil, nemohu zachytit ve slovech. Bylo to podobné jako v den předslavnosti 28. prosince 1939 v Kipsdorfu, kdy jsem seděl těsně proti Pánovi a paní Marii.

Gestapo zakázalo co nejpřísněji Pánovi a paní Marii stýkat se s nositeli kříže, především však nositele kříže přijímat. Toto nařízení bylo málo smysluplné a jeho provedení za daných okolností se dalo také stěžít uhlídat. Nejednalo se o nic jiného, než o další svévolnou a hloupou šikanu. O vánocích 1939 byl bych měl možnost jet oklikou přes Kipsdorf ke své jednotce. Zeptal jsem se však předem písemně Pána, smím-li přijet. Dostal jsem kladnou odpověď a tak jsem byl už 27. prosince hostem Trigonu. Dne 28. jsem byl celý den hlavně s Pánem. V ten den řekl Pán náhle k mému velkému překvapení a radosti:

„Zítřa v hodinu Slavnosti půjdeme oba na procházku!“

Byl jsem nevýslovně šťastný, že budu smět prožít vysokou Slavnost v Pánově přítomnosti. Avšak paní Maria dostala zprávu, že k vůli gestapu by nebylo dobré, kdybych se v Kipsdorfu zdržel ještě 29. Proto jsem měl odcestovat 29. již ráno. Byl jsem z toho smutný a Pán to musel také cítit, neboť krátce po zdrcující pro mne zprávě jsem prožil toto: V jídelně Schweizerhofu vzal Pán dvě židle, na něž se posadili Pán a paní Marie. Já sám jsem se měl posadit na třetí židli proti oběma. To jsem také udělal, zachovávaje patřičný odstup.

„Ne,“ řekl Pán, „pojdte blíž!“

Posunul jsem se trochu blíž, na to paní Maria:

„Ne, pojdte ještě blíž, nic vám neuděláme!“

Najednou jsem seděl tak těsně mezi oběma, že jsem se dotýkal levou nohou nohy Pánovy a pravou nohou nohy paní Marie. Jakou duchovní a tělesnou sílu jsem v tom okamžiku přijal, to se nedá popsat. (Pán věděl – jak se v náznaku zmínil při jedné pozdější návštěvě v Kipsdorfu – že mám před sebou těžkou dobu utrpení.)

Když v únoru 1933 hořel Říšský sněm (Reichstag), přijel vzrušený uředník Lucien Siffrid do sídliště a zvolal:

„Nyní to začne!“

Všichni jsme tehdy mysleli, že konečné dění se projeví v těchto třicátých letech naplno. V mnohých státech této Země sledovali tehdy se zájmem a napětím vzestup národního socialismu, který nebyl jen špatný a zlý, jak si to dnes mnozí myslí. V jeho středu bylo mnoho lidí, kteří skutečně bojovali s důvěřivým srdcem za lepší, ideální svět. Malovat jej černobíle neodpovídá skutečnosti. Pravdu, respektive vlastní pozadí tehdejšího dění v Německu, směl intuitivně vystihnout velký přítel Německa Sven Hedin, když řekl:

„Německý národ je prvním národem na této Zemi, v němž se dokoná boj mezi Světlem a temnem.“

Absurdní je také černobílé vidění nositelů kříže, kteří sebe a sobě podobné považují za dobré, světlé a čisté, zatímco všechny, kdo stojí stranou – hlavně ty, kteří nechtějí nic vědět o Poselství – považují za špatné a temné. Síla Světla působí a proudí, a zasáhne všude tam, kde je půda k tomu připravena. Člověk v daleké Asii – který ještě nikdy neslyšel o poselství Kristově nebo o Poselství Abdrushinově, jehož nitro je však očištěno pravým sloužením – stojí ve velké síle a využívá jí ke vzestupu. Naproti tomu člověk, který zná Bibli nebo Poselství Grálu nazpaměť, avšak jeho duch tím není naplněn, může využívat sílu jen nedokonale nebo vůbec ne, a ocitá se v nebezpečí, že kráčí dolů místo vzhůru. Tenkrát v roce 1933 jsme my na Hoře věřili, že nastává velká očista viditelně. Osobně jsem se dověděl od Pána – řekl mi to v Kipsdorfu – že Hitler měl splnit pro Německo úkol, ne však ten, který si sám osoboval a jehož splnění od něho národ očekával. Hitler, který měl odčinit těžká provinění z dřívějších pozemských životů, měl očistit německý národ od všeho temného, co na něm lpělo, aby jej učinil zralým – pro přijetí poselství ze Světla. Místo, aby poznal své poslání a splnil je, zapletl se Hitler ještě více do temna.

Když byl Pán 11. března 1938 nacisty zatčen a nositelé kříže se to dověděli na celém světě během krátké doby, začalo samočinné třídění. Velmi mnozí, lépe řečeno všichni nositelé kříže vždycky věřili v bezpodmínečné vítězství Pána a hnutí Grálu. Nyní pojednou udeřilo temno a vypadalo to tak, jako by Pán a hnutí Grálu bylo navždy vyřízeno. To bylo pro mnohé nositele kříže „důkazem“:

„Tento Oskar Ernst Bernhardt není tedy Synem Člověka.“

A bylo otřesné muset se dívat, jak dokonce vysoce povolání, i apoštolové a uředníci, odpadali a odvraceli se. Z těch cca 800 nositelů kříže – pokud vím, bylo jich tehdy tolik – v té době nejméně 600 nechci říci přímo odpadlo, ale stalo se přinejmenším vlažnými a zapochybovalo. Většina se také později nevrátila.

Pro Pána to byla nesmírná bolest, když se dožil toho, jak se většina nositelů kříže při ztěžkavací zkoušce ukázala být pouhou třtinou ve větru se klátící, místo aby byli přesvědče-

nými bojovníky za Světlo. Tak jako kdysi Petr zapřel Ježíše, tak tentokrát ne jeden, nýbrž mnozí zapřeli svého Pána a pojednou nechtěli nic vědět o Abdrushinovi a Poselství Grálu. Bylo to, jakoby temno sebralo všechnu energii, aby Pána a jeho dílo dokonale zničilo. Devět těžkých obžalob bylo proti němu vykonstruováno. Nejhorší a nejnebezpečnější byla ta, že usiluje o politickou moc.

Dokud existovaly tyto obžaloby gestapa proti Pánovi, trvalo velké nebezpečí, že bude „likvidován.“ Když však soudní řízení prokázalo, že obžaloby jsou neudržitelné a jedna za druhou padaly, bylo Pánovi 17.září 1938 sděleno, že je osvobozen, protože byla prokázána jeho nevina.

Jelikož však byla sobota, vězeňští úředníci jej odmítli propustit (ve svém volném čase) a tak musel Pán strávit v insbruckém vězení ještě sobotu a neděli. Můj otec opatřil ještě v neděli jízdenky první třídy z Insbrucku do Drážďan pro Pána, paní Marii a slečnu Irmingard a také pro sebe. V sobotu ještě včas objednal na pondělí ráno krásný koš s lahůdkami u známé firmy Hörtnagel v Insbrucku. V pondělí odvedl Pána z věznice. Ten mu při tom žertem řekl:

„Teď se vlastně se mnou nesmíte stýkat, byl jsem ve vězení.“

Můj otec, který byl vždy vtipný a pohotový, dal na to trefnou a humornou odpověď, takže se Pán srdečně zasmál. Škoda, že jsem tuto poznámku zapomněl. Paní Maria o ní řekla:

„Toto slovo jednou vejde do dějin.“

Můj otec vyprávěl, že bylo dojemné, jak se Pán a paní Maria drželi po celou cestu za ruce, jako by bývali od sebe odloučení po celé roky.

Z Drážďan jel Trigon do Zhořelce (Görlitz), kde žil učedník Müller-Schlauroth. Tam zůstali jako hosté delší dobu, neboť gestapo zakázalo Abdrushinovi vrátit se do Tyrolska.

Dnem odjezdu z Insbrucku bylo 19. září 1938. V noci z 19. na 20. září bylo provedeno v Insbrucku totální zatemnění, jako příprava na válku. Bylo to jediné zatemnění, pokud se pamatuji, které bylo v Tyrolsku vůbec kdy provedeno. Z bytu mých rodičů, který ležel vysoko nad střechami Insbrucku, byl překrásný výhled na Hungerburg ve vile Waldrand, na město a na celé horské panorama kolem dokola. Každý večer, když se setmělo, bylo možné dívat se dolů na moře světél. V ten večer po odjezdu Trigonu jsme stáli, moje matka a já, otřesení na verandě a shlíželi dolů na zatemněný Insbruck. Má matka řekla zděšeně:

“Světlo opustilo svatou zemi Tyrolsko. Nyní je temno.“

A skutečně, v této události se jedná o děj s hlubokou symbolikou, jak se to dalo pozorovat víc než jedenkrát v životě Pánově.

Uvedu ještě jeden příklad:

Po válce vydal známý anglický historik Bullrock mnoho knih, mezi nimi jednu z biografí Hitlera, která je uznávána za jednu z nejlepších. V tomto Hitlerově životopise líčí autor asi toto:

Dne 6. prosince 1941 odpoledne ve 3 hodiny začala Sověty již dlouho připravovaná a plánovaná ofenzíva proti německé armádě, která později skončila dokonalou porážkou a zhroutil Hitlerovy říše. A tak, píše Bullock,

„byla tato hodina hodinou smrti německé říše.“ –

Tato hodina však byla také hodinou smrti Pána, hodinou, kdy nás pozemsky Pán opustil.

V poslední době, kdy Pán dlel ještě na Zemi, dal nositelům kříže, kteří ho v Kipsdorfu navštívili, mnohá vysvětlení a doplnění k Poselství. O duchovních věcech ovšem nehovořil s každým, činil tak pouze tehdy, když zjistil skutečnou touhu po poznání a duchovní čilost.

V této souvislosti mi napadá jedna charakteristická příhoda z Vomperbergu. Po jedné slavnosti přišel mladý nositel kříže, jenž o to prosil, k Pánovi. Nahoře, v 1. patře v pokoji Trigonu si sedl pln očekávání proti Pánovi. Díval se na Pána a mlčel. Pán se na něj také díval a rovněž mlčel. Mlčení trvalo jen krátce, pak se Pán se svým návštěvníkem rozloučil. Později vyprávěl o této příhodě, zřejmě aby tím ukázal, že člověk se musí sám hýbat, dříve než mu může být pomozeno – slovy nebo jinak.

Já jsem se snažil najít odpověď všemi schopnostmi a silami, které jsem měl k dispozici, na mnohé duchovní a náboženské otázky. Zda to, co jsem našel, bylo správné nebo nikoli, jsem nemohl spolehlivě říci, neboť ke skutečnému poznání Pravdy docházíme pomalu, krok za krokem a postupně. A teprve zralý lidský duch, který se zachvívá v Pravdě, který se otevřel Pravdě, jehož cítění je tak čisté, že ve svém nitru může vždy jasně od sebe oddělit správné od nesprávného, teprve pak poznává Pravdu.

Jedna z otázek, které jsem v Kipsdorfu Pánovi položil, zněla:

„Často se v Bibli vzpomíná 144.000 zpečetěných. Přesné vysvětlení se však nikde nenajde.“

Pán mi odpověděl:

„Dobře, že se na to ptáte. Když byla na Kristovi spáchána vražda, mohlo být ze Světla viděno, že celé lidstvo je nyní ztraceno, poněvadž odmítlo Pravdu, Slovo ze Světla a že Zvěstovatele Slova dokonce zavraždilo. Tehdy jsem prosil svého Otce, abych – až nastane doba zúčtování – přinesl soud nikoli na trůně v oblacích, jak to bylo kdysi zaslíbeno, nýbrž – aby velká oběť mého Otce nebyla marná – abych v době zúčtování žil mezi lidmi na Zemi. Tato prosba Imanuele-Parsifala byla vyslyšena a Božské dění bylo ukázáno v duchovních obrazech všem pro to otevřeným lidským duchům ve všech úrovních a sférách. Milióny lidských duchů byly dojaty milostí Boha a prosily v hluboké modlitbě, aby se směly v době soudu inkarnovat a spolupůsobit na velkém úkolu mého Otce. Této prosbě bylo vyhověno, ale jen 144 tisícům lidských duchů. A ti všichni jsou inkarnováni v pravý čas na této Zemi. Selhání bylo vyloučeno. Byli totiž řízeni a chráněni tak vysokým vedením ze Světla, že by bývali mohli jen splňovat. Přesto však nedošli.“

V době, kdy německá armáda (Wehrmacht) utrpěla v Rusku hrozné ztráty a začínaly být viditelné první počátky ústupu, začátek porážky, byl jsem zase jednou na návštěvě v Kipsdorfu. Pán mi řekl:

„Poněvadž z těch 144.000 došlo jen velmi málo, musí nyní těch málo nositelů kříže, kteří tu jsou, vyplnit mezery, podobně jako teď v Rusku, kde tisíce a tisíce padli a ti nemnozí, co přežili, musí držet celou frontu. Avšak s nositeli kříže je to jinak: Oni obdrží stonásobnou ba tisícinásobnou sílu. A každý jednotlivý nositel kříže bude musit splnit mnoho, bude musit plnit více úkolů, pro které nebyl předem určen. Jak již ale bylo řečeno, nositelům kříže je dána mnohonásobná síla a všichni budou moci splňovat, pokud budou mít dobrou vůli. Kdybych řekl každému nositeli kříže předem, jaké všechny úkoly na něho čekají, zmalomyslněl by a řekl by „to nemohu“.

Kdo duchovně v sobě přijal slova Pánova o falešných prorocích – kteří se domýšleli, že též mají plnit část díla, které bylo vyhrazeno Synu Člověka – ten pochopí, proč se Hitler nikdy nestal obětí atentátu. Kdyby se bylo na př. podařilo 20. července 1944 odstranit Hitlera, pak by později tvrdily nejen milióny Němců. ale také mnoho historiografů i velká část lidstva:

„Kdyby Hitler nebyl padl za oběť úkladné vraždě, byl by býval přivedl německý národ ještě k vítězství.“

A bezpočet více nebo méně fanatických stoupenců by i dále snilo sen o tisícileté říši Hitlera. Na jedné straně docházelo ke zvláštnímu splývání politické ctižádosti a opojení mocí se slovy a pojmy, které jsou zakotveny v Poselství v souvislosti s nadcházejícím novým světovým pořádkem. Na druhé straně to přinášelo s sebou nejen pozemské, nýbrž i značné duchovní nebezpečí. Světlo nemohlo připustit, aby Hitler vešel do dějin s nimbem mučedníka a stal se tak záminkou, aby tisíce ba milióny lidí zůstali vázání na velmi nebezpečné, zmatené pojmy. Nejen výraz „tisíciletá říše“ je spojen s Poselstvím, ale vzpomeňme také „obrat světů“.

„Chci jako Parsifal chránit čistotu!“

Proto mnoho Němců vidělo v Hitlerovi „mesiáše“. V německém národě byla totiž zakořeněna spasitelská myšlenka, žel se však tento národ stal obětí svůdce. Slovo „vůdce“ má vznesený duchovní význam („duchovní vůdce člověka“) právě tak jako slovo

„Německo, probuď se!“,

které používali nacionální socialisté a které je správné, ovšem celé by muselo znít:

„Německý národe, probuď se ze spánku svého ducha!“

Také pozdrav “Heil!” má jako německý pozdrav, žel, pokřivený duchovní smysl: Přeji ti spásu, spojení se Svatým Světlem, které přináší uzdravení, osvobození od veškerého tíživého temna.

Uvnitř nacionálního socialismu byly tenkrát, zejména na začátku, síly, které chtěly odstranit to nečisté a zasadit se a obětavě bojovat za nový pořádek ve světě. To, že nakonec ze strany státního vedení byly povoleny jen velmi zúžené cíle a že přehnaná potřeba uplatnit se a rasová nenávisť získaly převahu, to nebylo ve velkém, po tisíciletí trvajícím plánu vývoje, předvídáno. –

Slova „Deutschland, Deutschland über alles“ svedli národní socialisté na jednostrannou politickou dráhu, zatím co básníku Hoffmanu von Fallersleben byla tato slova dána shůry jako zaslíbení budoucích splňování. Kdyby byl německý národ, především však jeho státní vůdcové, naslouchal citu, který je m.j. povzbuzován také „Písní o Německu“ (Deutschland-lied), býval by schopen vytvořit půdu a stát se východiskem pro šíření Slova po celé Zemi a dané zaslíbení by se bylo již v podstatné části viditelně naplnilo.

Ve znamení vysokých splňování stojí také slovo o „Svaté Zemi tyrolské“. Je nápadné, že pojem „svatý“ není spojován s žádnou jinou evropskou zemí, se žádným spolkovým státem a žádným okrskem. Nejsou „svaté Korutany“, „svatá Normandie“ atd. Mnozí obyvatelé Tyrolska si myslí, že se říká „svatá Země tyrolská“, poněvadž odtud vyšlo povstání v r. 1808 proti dobyvateli Napoleonovi. Avšak v historickém archivu v Innsbrucku, kde jsem nahlédl do starých dokumentů, dá se najít tento pojem již o staletí dříve, a jestliže si dobře vzpomínám, dokonce v jedné listině z roku 1365.

Historie ukazuje, že během staletí byla střední Evropa, t.j. Německo, středem nejúpornějších bojů a střetů, které měly charakter jednou pozemsky materiální, jindy náboženský. Žádný národ na této Zemi nemusel, pokud vím, prožít tak mnoho dějů a tolik utrpení jako německý národ. Slovo Svena Hedina:

„Německý národ je první národ na této Zemi, v jehož středu se dokoná boj mezi Světlem a temnem,“

se týkala jen z malé části minulosti. Platila spíše tehdejší přítomnosti a byla prorockým výhledem do budoucnosti. Minulost a přítomnost připravují budoucnost. Zda německý národ ještě pozná své povolání, to záleží na něm. Záleží na tom, semknou-li se v něm dobré síly, aby v nevyhnutelném boji zvítězily nad mocnostmi temna. Všechny dary, které uschopňují německý národ, aby byl bojovníkem za Světlo, spočívají v něm, jsou v něm zakotveny.

Německý národe, probud' se ze spánku svého ducha!

Směl jsem Pánovi položit mnoho otázek v průběhu 10 let. Vždy jsem se však snažil neklást tyto otázky lehkovážně, nýbrž přistoupit k Němu teprve pak, když jsem před tím vážně usiloval sám o jejich řešení a vysvětlení ve svém nitru. Jednoho dne jsem se zeptal:

“Které z umění je největší?”

Myslil jsem tehdy na malířství, poezii nebo hudbu a řekl jsem:

„Jsem přesvědčen, že je to hudba, neboť ona otevírá, pokud vím, lidem bránu nejdále do výšek.“

Tu se Pán dobrotivě usmál a řekl:

„Ano, samolibost hudebníků si to vždy myslí, ale není tomu tak. Největší umění je slovo, dramatické umění. Jen málo lidí toho dosáhne. Pomyslete jen, jak mnoho je hudebníků, jak mnoho je skladatelů a jak mnoho malířů, avšak jak málo je skutečně velkých básníků a dramatiků. Je také velmi těžké stát se takovým. Jen člověk, který v sobě všechno dokonale vymazal, jehož celé „já“ se vyprázdnilo, (Pozn.: Je míněno přirozeně nesprávné „já“) jen takový člověk je zralý, aby přijal Slovo v pokoře. Slovo, dramatické umění, dojíká člověka ještě více

než hudba. Slovo se vznáší a zní ještě dále. Zatím co působení hudby, poté, co tóny dozněly, obvykle také brzo odezní. Naproti tomu slovo má sílu, o jaké lidé dneška nemohou mít ani tušení.“

V Kipsdorfu jsem jednou řekl Pánovi:

„Jsem tak smutný, snažím se přece vniknout do Poselství, přesto se však nestávám lepším a nedozrívám.“

Tu se Pán dobrotivě usmál:

„To se vám tak zdá. Žádný lidský duch neví, kde stojí a nemá to také vědět. Není jediného lidského ducha na této Zemi, který by přijal do sebe jen setinu síly.“

Když Pán uviděl můj zděšený obličej, usmál se opět a řekl:

„Proto nemusíte klesat na mysli. Pokud vládne temno, není ještě lidem možno přijímat plně světelnou sílu.“

Abych porozuměl dějům, které Pán líčil, vytvořil jsem si později toto přirovnání:

Jestliže množství aut zvíří prach a zkaží benzinovým zápachem přirozený, čistý, svěží vzduch, pak nemůže žádný člověk, který je nucen zdržovat se v blízkosti pouliční dopravy, vdechnout nezkažený vzduch. „Duchovní atmosféra“ této Země je v současné době tak zamořena špatným cítěním a myšlenkami, že ani nejlepší mezi těmi, kdož chtějí dobro, nemají nejmenší tušení o tom, jak může působit na celého člověka, na ducha, duši i tělo, osvěžujíc a oživujíc očištěná jemnomotná atmosféra, která bez obtíží propouští všechna světlá záření...

Bylo to v Kipsdorfu; smutně jsem řekl Pánovi:

„Přesto, že mám Poselství, nestal jsem se vůbec zralejším. Mám stále ještě přání, plány a naděje.“

Na to řekl Pán:

„Je to správné, tak to musí být! Člověk, který nemá přání, plány a naděje, již nežije! Jenom ony ho mohou řídit vnitřně k nějakému cíli. Jinak je tomu u mne, já nemám plány a přání, nýbrž splňuji. Nechávám všechno vyvíjet se ...“ „Síla proudí.“

(Poznámka: Pán je pramen Síly, proto je vše, co Pán myslí, říká a dělá, splňování. My, lidé, však musíme sílu přijímat, pracovat s ní, přepracovat ji a převádět do hrubohmotnosti!)

Abdrushin jednou řekl panu Halsebandovi, „Bílému rytíři“, asi toto:

„Dnes je ještě předčasné o tom hovořit, ale pravý pruský duch bude jednou vzorem na celé Zemi.“

Bylo to v roce 1945 ve Westerbuchbergu; paní Maria mi řekla:

„Mám velkou starost, Karl Bergmann se ještě nevrátil z Norska. Snad se mu nic nestalo.“

Na to jsem řekl se smíchem:

„Jemu se nemůže vůbec nic stát. Vrábí se domů zdráv. Je přece pod ochranou Boha!“

Paní Maria opáčila:

„Vy máte ale velkou důvěru v Boha...“

Se svou důvěrou v Boha jsem směl být často velkou pomocí jiným lidem, obzvláště za války a v neštěstí. V tomto směru mě dával Pán opakovaně za vzor jiným nositelům kříže. Je však zvláštní, že právě nositelé kříže mně často vytýkali, že nemám dosti důvěry v Boha...

Příčinu tohoto nedostatku porozumění, nebo lépe řečeno, tohoto neporozumění odhalil pan von der Crone už v roce 1931, když jsem přišel na Horu.

Tento apoštol, kterého Pán povolal jako lékaře duší, jenž měl připravovat lidské duchy na pochopení Poselství Grálu a pro to, aby rozuměli svým bližním, mi řekl:

„Podle Vašeho horoskopu to budete mít obzvláště těžké se svými bližními, neboť oni vám nebudou rozumět. Všude hlavně asi budete dělat nepřátele proto, že z duchovního hlediska poznáte, co je nesprávné a co nikoli. A to je to, co lidé snášejí ze všeho nejméně.“

Důvěra v Boha se neprojevuje ve slepém, pasivním přitakání ke všemu, co osudově zasáhne lidi, ale dokazuje se v obtížných situacích v důvěře a síle, která aktivně překonává všechny překážky.

Kdyby byli měli nositelé kříže v době Pánova života více důvěry v Boha, bývalo by to oporou pro Syna Člověka a bylo by mu to umožnilo déle žít na této Zemi. V této souvislosti odkazují na přednášku „Zející rána“ od Abdrushina ve starém vydání Poselství Grálu. Následující slova Pánova, která mi řekl v Kipsdorfu, mohou osvětlit, co již bylo řečeno:

„Je pro mne hrozné vědět, že mnoho lidí nepřišlo k Poselství a ke zpečetění z přesvědčení, nýbrž z opatrnosti, co kdyby na tom bylo přece něco pravdy. Jiní přišli proto, že manželka byla „při tom“. Já však mohu potřebovat jen lidi přesvědčené a ne pasivní souputníky!“

V této souvislosti mi také Pán řekl, že „čtení“ není hlavní věcí, nýbrž prožívání. Jsou lidé, kteří stojí mimo Poselství, kteří však přijímají záření, proudy síly ze Světla, kteří sice Poselství neznají, resp. je nečetli, kteří však ve svém nitru do sebe přijímají poznání. Takoví stojí ve srovnání s mnohými nositeli kříže výše. Jednou jsem před Pánem poznamenal:

„Myslím, že kdybychom nechali všechny nositele kříže vypracovat zprávu o Poselství, byli bychom zděšení tím, jak málo toho většina nositelů kříže o Poselství skutečně ví.“

Pán mi to potvrdil.

Skutečně hledající lidi zajímal už odedávna problém, existuje-li Bůh dobrotivý, Bůh lásky, jehož síla a pomoc jsou nevyčerpitelné. Milióny myslících lidí zneklidňuje také problém, zda se Bůh osobně stará o každé pozemské utrpení a pozemské starosti jednotlivých lidí.

Já jsem měl, mnoho let před tím, než jsem přišel k Poselství, velmi hluboký náboženský rozhovor s nějakým panem Temmem. Jeho představa o Bohu hluboce otrásla mnou, který byl zakořeněn v přísném, katolickém, dogmatickém myšlení. Do té doby jsem věřil, že Bůh zná každou myšlenku, každý pocit, každou bolest a každou radost jednotlivce. Pan Temme zasadil této víře ránu, při níž jsem se poprvé setkal s představou o nekonečně vznešeném a nade vším trůnícím Bohem, Bohem, který neví nic o neštěstí jednotlivce ani celého lidstva.

Pro mne byl takový neosobní Bůh rovněž Bohem bez lásky. Nemohl jsem si jej prostě takového představit. Teprve, když jsem četl Poselství Grálu a poznal, čím toto jest, ujasnilo se mi, mezi jiným i přednáškou „Všudypřítomnost“, že Bůh je nekonečně lidem vzdálen a přesto je pro každého člověka dosažitelný. Avšak můj duchovní zápas o poznání neustává, naopak! S rostoucím věděním musí se jen ještě zvětšovat hledání dalších poznatků. To je zákon přirozeného vnitřního růstu. Tak jsem také došel k náhledu, který jsem si plně uvědomil:

„Čtení Poselství Grálu neotvírá cestu vzhůru, při čtení se musí spoluzachvívat touha po poznání“.

Mé rozhovory s Pánem mi při tom velmi pomohly. Ten, kdo se v pravé touze otevře, podobá se žíznícímu, který pije ze živé, kolem proudící vody tolik, kolik může do sebe přijmout. Ten však, kdo ze zvyku nebo rozumového přemýšlení sahá po Poselství, podobá se tomu, kolem něhož protéká voda bez užitku. On ji slyší jen „šumět“, ale ona do něho neproniká. Nyní však ten, kdo pocítil sílu zachvívajících se v něm poznání, musí tuto zaměnit v čin, musí ji zpracovat tak, jak je tomu u stromu, který vodu, přijatou kořeny, vrací cestou přes kmen, větve a listy zase zpět do vzduchu odpařováním. Tím se dosahuje na jedné straně změny, růstu a zdraví stromu, na druhé straně vhodného klimatického ovlivňování okolí a konečně vůbec život udržujícího koloběhu v přírodě. Nezpracovává-li člověk život udržující záření podle tohoto přirozeného vzoru, dochází k hromadění, chřadnutí a projevům onemocnění na jedné straně v oblasti duševní a tělesné, a na druhé straně i v oblasti vztahů s ostatními tvory.

Seděli jsme nahoře v Pánově pracovně. Pán seděl na delší straně stolu a já na užší. Pán byl, jak se tak často stávalo, velmi, velmi smutný. Viděl selhání veškerého lidstva. Viděl selhání německého národa, který by býval měl být hlavním nositelem Poselství Grálu, viděl dokonalé selhání 144.000 povolanych, kteří z větší části nedošli, a proto se nemohli ujmout svého úkolu. (Z těch tehdy 700 nebo 800 nositelů kříže byli velmi mnozí vlažní; ze strhující, mocné, planoucí síly přesvědčení se nedalo nic vycítit.) Pán řekl v jedné, nikdy nezveřejněné přednášce na Hoře, přibližně toto:

„Z těch mnohých, kteří měli dojít, přišlo jich jen málo. Z toho mála, kteří přišli, mnozí zase odešli. Z těch nemnohých, kteří zůstali, jsou všichni, pozorováno ze Světla, nehotoví, slabí a chybní. A z toho mála, kteří tu ještě zůstali, ještě mnozí budou klopýtat a odejdou. Od smrti Kristovy řídilo a vedlo Světlo těch 144.000 vyvolených tak pečlivě, že by nebýval měl jediný z nich selhat. Byli na tomto světě na Zemi i na onom světě obklopeni a vedeni tak silnými světlými vlnami a pomocníky, že by bývali mohli být nyní v soudu všichni hotovými. Není však hotov ani jediný. Kdysi jste mému Otcí slibovali, že mi chcete pomáhat v době zúčtování v mé službě mému Otcí. Byl to slavnostní slib, který hořel ve vašich duších a který by vás měl učinit schopnými vykonat věci veliké a největší v době zúčtování. Vy však jste všichni, bez výjimky, lidé nezralí, nehotoví a zapletení do chyb. Místo, abyste mi pomáhali vy v mém velikém úkolu za vítězství Světla, musel jsem já sestoupit ještě hlouběji do temnot, abych pomáhal vám. Teď snad začnete tiše tušit, proč jsem tak často smutný.“

Pán k nám hovořil přibližně těmito slovy.

Tak tedy: Pán seděl na delší straně stolu, levou ruku měl asi uprostřed stolu, pravou pak na jeho konci:

„Podívejte se, pane Fritschi, v tomto časovém rozmezí by býval měl být soud. A také v této době je! Poněvadž však lidstvo nepřijalo Světlo, stlačuje se všechno ve vnějším dění na zcela malý časový úsek.“

Při tom posunul Pán svou levou ruku, až se přiblížila asi na 10 až 12 cm k pravé:

„Konečný termín a konec soudu jsou pevně stanoveny.“

Při tom učinil Pán rozhodný pohyb pravou rukou shora dolů na konci stolu.

„Ani o jediný den, ani o jedinou hodinu nemůže být soud posunut.“

A opět učinil Pán pravou rukou rozhodný pohyb shora dolů na konci stolu. Opakoval:

„Ani o jediný den, dokonce ani o jedinou hodinu nemůže být soud posunut!“

(Již si nevzpomínám, zda Pán dodatečně neřekl o „vteřinu“.)

Tedy se Pán zmínil o tom, že poslední fáze soudu, tedy konečné dění, velké účinky, by měly začít jednou v březnu a sice v době Karnevalu a měly by trvat jen několik měsíců. Poté by však měla být Země osvobozena od všeho temného, pak teprve bude moci Světlo rozestříti vítězně paprsky nad celou Zemí. Nato jsem se zeptal úzkostlivě Pána:

„Jsou tím míněny duchovní měsíce nebo pozemské?“

Pán se smíchem odpověděl:

„Ne, ne! Pozemské měsíce! Při duchovních měsících by se žádný člověk již nedočkal konce.“

„Tím, že se nyní všechno stlačuje na krátký časový úsek, bude ztraceno více lidí, kteří by se nemuseli zřítit, kdyby se všechno bylo vyvíjelo správně.“

I když z Pána vycházela vždy ohromná síla, radost, důvěra a oživující odvaha, přece jsem musel vždy stísněně prožívat při svých mnohých návštěvách v Kipsdorfu, jak býval Pán smutný kvůli tomu velkému selhání. V této souvislosti mi jednou řekl:

„Nejstrašnější pro mne je: Rád bych chtěl pomoci všem lidem. Jestliže však pomoc nepřijímají, pak jim nemohu pomoci. Člověk musí všechno udělat sám, já mu mohu dát jen sílu. –

Tím, že lidstvo a všichni povolání strašně selhali, bude nyní všechno jinak. Jak tomu bude, nevím sám, neboť splňuji. Jak bude nyní síla působit, nemohu v jednotlivostech přehlednout.“

Nadšený, řekl jsem jednou Pánovi:

„Poselství Grálu je tak logické a tak jasně srozumitelné, že jsem přesvědčen, že dokonce jenom rozumem je možno poznat zákonitou výstavbu.“-

„Ano, pane Fritschi,“ odpověděl Pán, „máte naprosto pravdu, ale může to být jen očištěný rozum.“

„Jak daleko je Poselství rozšířeno a známo na druhé straně,“ tak mi to řekl Pán, „vyjde najevo z jednoho jediného příkladu. V jednom chrámu v Japonsku je Poselství uchováváno mni-
chy v jedné posvátné skříňce. A ti vědí o mně a o Pravdě Slova.“

Na mou otázku, proč tedy ještě nepůsobí veřejně pro Pána, mi Pán odpověděl:

„Ještě nepřišla doba.“

(Milióny lidí žijí již nyní Poselství a přijdou k němu přes noc, až přijde čas.)

Než jsem přišel k Poselství, dělal jsem jednu velkou chybu: U všech lidí jsem vždy nejprve věřil, že jsou dobří.

„Stejně nesprávné však je“, řekl mi pan von der Crone, „věřit naopak, že v lidech je jen zlo a temno. Musíme se naučit posuzovat všechno neutrálně, nechat odpadnout měřítko „dobrý“ a „zlý“ a nechat prostě všechno na sebe působit. Když jsme se to naučili, pak může náš cit, zaměřený neutrálně, poznat jasně ve spojení s rozumem, co je správné a co nikoliv.“

Vůbec se nedá vyjádřit slovy, jak nepochopitelná a obdivuhodná je láska Pánova ke každému člověku, třebaže hned poznal chyby a temno. Pán často říkal, že právě člověk, jemuž se obzvláště snažil pomáhat, kterého zahrnoval láskou, mu způsobí velkou bolest. Pán znal vždy cestu jednotlivce z dřívějšíka a věděl také, že mu jeho chování přinese v blízké budoucnosti bolest. V letech 1931 – 1941, kdy jsem směl být osobně v blízkosti Pánově, zažil jsem velmi veliký počet lidí, kteří hovořili s nesmírným nadšením o Pánovi, takže člověk mohl být přesvědčen, že se upínali skutečně s velkou láskou k Pánovi a že byli hluboce dotčeni a šťastni jeho Poselstvím. Náhle, jakoby ze dne na den, bylo u těchto lidí všechno jinak. Ve většině případů, bez jakéhokoliv skutečného důvodu, začali proti Abdrushinovi štvát a horlit v zuřivé, zaslepené nenávisti. Byl to fenomén o to nepochopitelnější, že odporná obvinění a urážky byly předneseny na veřejnosti takovými lidmi, kteří se od něho dověděli obzvláště mnoho dobrého. Otřesení a bezradní stáli ti, kteří to museli prožívat v nejtěsnější blízkosti Pánově, jako svědci událostí, pro které prostě nebylo, zdálo se, logicky přijatelného vysvětlení. Jediné vysvětlení, jež je možné jen z vyšších míst a je v úzké souvislosti s Pánovým posláním, je v přednášce „Cizinec“ v prvním díle Poselství Grálu. Mnohá jména pálí ještě dnes bolestivě ve vzpomínkách starých nositelů kříže. Chci zde vyjmout jen dva příklady mezi stovkami podobných:

Švýcarský učedník Schönenberger seděl při kávě, kterou nositelé zlatého kříže podávali na Pánovu počest ve staré hale pro pobožnosti (první hala pro pobožnosti, která již nestojí mnoho let, byla ve všední dny současně též místem společných obědů a večeří) přímo proti Trigonu (tehdy byl ještě nositelem zlatého kříže). Hluboce dojat a se slzami v očích náhle řekl:

„Vůbec se to nedá pochopit, že smím sedět u Pánova stolu.“

Avšak právě tento pan Schönenberger vedl později stále a znovu nové pomlouvačné a nactiutrháčné kampaně proti Pánovi. Mluvit tu o jednotlivostech by bylo odporné.

Druhý příklad: Slečna Peters, jedna z prvních nositelek kříže, byla po léta obmýšlena Pánem zvláštní dobrotou a péčí. Vlastnila velké množství Abdrushinem vlastnoručně psaných dopisů. Poněvadž se jí po finanční stránce pozemsky nedařilo dobře, pomáhal jí Pán hodně a často v tomto směru. Nakonec jí zprostředkoval manželství s komponistou Eduardem Könneckem, který se později stal také učedníkem. Z důvodů mně neznámých nebylo dovoleno tomuto jedinému učedníkovi přicházet na Vomperberg a tam bydlet. Oba, pan i paní Könnecke psali proto neustále dojemné, prosebné a žebravé dopisy Abdrushinovi, aby jim dovolil přicházet alespoň tak blízko, aby mohli vidět střechu domu Grálu. S velkou nechutí bylo vyhověno této prosbě. Nastěhovali se tedy k sedlákovi Steinlechnerovi do 2. patra pod střechu. Ze všech, z nichž se stali později zuřiví nepřátelé Abdrushinovi, byli brzy oba Könnecke ti nejhorší a nejzuřivější. Vedli mnoho soudních procesů proti Abdrushinovi, ale všechny vyústily do prázdna.

Abdrushin se rád bavíval s lidmi o světonázorových problémech, jak se to též líčí v „Doznělých tisíciletích“ (rozhovory mezi Kristem a Markem, mezi Kristem a několika Řeky). Když měl Abdrushin před sebou člověka, který byl skutečně naplněn duchovní touhou, ožíval a stával se veselým a šťastným, tak šťastným, jak ho nebylo možno vidět při jiných příležitostech.

Působení, které z Pána vycházelo, mohli přijímat jen málokterí. Vzhledem k rozpolcenému stavu mnoha lidí, mohlo být toto působení stejně přitahující nebo – pro nevysvětlitelnost silné přitažlivosti, která ji doprovázela, příp. i pro vnitřní odpor – rovněž odpuzující. Jen vnitřně dokonale otupělí lidé nemohli vůbec nic cítit. Já sám jsem to pociťoval jako silný proud a na druhé straně jako mocné moře. Pán nám mohl a musel ze svého přebytku udělovat. Jestliže však jeho možnost působení byla podstatně nebo dokonce úplně odříznuta, jestliže již nemohl dávat, pomáhat, obdarovávat, tak to nezůstávalo přirozeně ani pro jeho tělo bez následků.

To se týká doby od 11. března 1938 až do pozemského odchodu Pánova 6. prosince 1941. Ten děj mohou obrazy jen nedostatečně odrážet. Proudění sil, které protékaly Pánem jako proudy živoucí vody a které jsou srovnatelné s elektrickým proudem, se v něm hromadily ve výše uvedeném časovém období a nakonec jej, nebo lépe řečeno jeho hrubohmotné tělo, doslova spálily. Poněvadž se Pán necítil dobře, šel (1940 nebo 1941) na jednu kliniku v Drážďanech, kde bylo zjištěno, že mu organicky nic nechybí. Tam, na této klinice, působil pacient Oskar Ernst Bernhardt tak silně na mnohé lékaře, jejich asistenty a sestry, že trvale vyhledávali jeho blízkost. Pán tam dával plnými rukama. Očividně ožil a byl mimořádně uvolněný, což působilo na lidi, kteří před tím byli v jeho okolí, jako zázrak. Pán zde sdělil mnohé o tajemství krve, zázraku krve, o dýchání, stravě, vodě a vzájemném působení lidí.

Po návratu do Kipsdorfu byl gestapem a osočováním Pánovi tak ztížen život, že se mu, obrazně řečeno, nedostávalo vzduchu k dýchání. Obzvláště četná osočování z kruhů bývalých nositelů kříže v něm probouzela stále více touhu po výšinách. Poněvadž Síla jím opět nemohla protékat, stávalo se její hromadění pro Pána fyzicky stále nesnesitelnějším. Jednou prosil paní Marii a slečnu Irmingard:

„Dejte mi své ruce!“

Když se tak stalo, Pánovi se zřetelně ulevilo a řekl:

„Tak, teď to zase proudí!“

Děj, který nakonec přivodil pozemskou Pánovu smrt bez vnějšího, viditelného vlivu a bez orgánové choroby, se dá vylíčit v jiném obraze: Jestliže plamen nedostává potravu, tak zhasne. Jestliže Vyslanec Boží již není udržován paprsky touhy po Čistotě a není obklopen paprsky čistého chtění, tak je podle Zákona přitažen zpět ke svému původu.

I když nebyl Abdrushin přibit na kříž ani jinak lidmi hrubohmotně usmrčen, byla to vlastně nenávisť temna, která ho pronásledovala, byli to lidé, kteří poskytli v sobě temnu prostor a tak byli vlastně jeho vrahy. Veškeré lidstvo tím, že se přimklo k temnu, nechalo Světlo zhasnout. Co teď přijde na lidstvo, to se nedá říci. Světlo v konečném boji zvítězí, ale bude to snad „Pyrhovo vítězství“, v němž bude zneužitím jaderné energie zničena celá Země, aby temné vlivy, které z ní až dosud vycházely, neotravovaly již kosmos? Zemi by pak stihl stejný osud jako kdysi ve slunečním systému kroužící planetu Mallona.

V této souvislosti je třeba chápat Abdrushinova slova, určená v první řadě povoláním:

„Jestliže vy selžete, zřítí se celý svět!“

Poslední slovo, s nímž se Abd-ru-shin veřejně obrátil k lidstvu, pronesl o Slavnosti Růže 29. prosince 1937 na poslední Svaté slavnosti Syna Člověka na Zemi. Na závěr této slavnosti pravil Pán se smrtelně vážným obličejem:

„Nyní jděte a prožívejte! Já vám již nemám co říci!“

Pán byl několikrát s Trigonem a velkou družinou na Gardském jezeře. Pokaždé zdůrazňoval, a zmiňoval se o tom i při jiných příležitostech, že se při tom nejedná o cesty za zábavou, nýbrž o velká duchovní splňování.

Jednou mi Pán řekl:

„Je mi nevýslovně smutno z toho, že nelze říci pravdu žádnému člověku, vyjma několika málo výjimek. Většinu lidí si tím znepřátelíte. Jediná možnost, jak říci lidem pravdu, je udělat to formou žertovné hry. To se pak necítí zasaženi sami, smějí se jiným a ve své ješitnosti nepozorují, že všichni lidé jsou v tomto bodě stejní.“

V Kipsdorfu:

„Nejtěžší chvíle pro každého jednotlivého lidského ducha jsou okamžiky, které ho čekají, než je mu dovoleno vstoupit do Ráje. Jako zvláštní milost smí, ohlížeje se zpět, prožít v tuto hodinu ještě jednou celé své bytí! Ne jenom jediný pozemský život, nýbrž celé své bytí! A to je nejstrašlivější zážitek pro každého jednotlivého ducha. Zahanben při tom přiznává, co všechno udělal špatně. Teprve nyní dosáhne pravé pokory a tím nechá ze sebe odpadnout poslední zátěž. A pak teprve je schopen a smí vstoupit do Ráje.“

Bližší vysvětlení: Tam, kde chybí pravá pokora, tam chybí také čistota. Čistota jest však světlo a lehkost. Jakmile člověk v sobě nese jen jiskřičku – lépe řečeno – prášek ješitnosti, má stále na sobě zátěž. Každá zátěž však, i ta nejnepatrnější, nepřipouští spojení se Světlem.

Proto láska je ta nejvyšší hodnota a kdo toto poznal, dosahuje také pokory, a kdo dosáhl pokory, ten získává také spojení s Čistotou.

Jednou jsem směl prožít v bdělém stavu (dobře si to pamatuji, nebylo to ani ve spánku ani ve snění), že se má duše osvobodila od pozemského těla a já jsem byl vynesena do vyšší sféry, pamatuji si to, do sféry, která byla hluboko, hluboko pod Rájem, tak hluboko, jak si to lidský duch nemůže představit. Avšak tato světlejší, čistší sféra, v níž jsem směl pobývat jen krátkou dobu, byla takové oblažující lehkosti, a tak plná štěstí a harmonického míru, že jsem směl poprvé prožívat Boží milost a lásku v tak silné podobě. Tento zážitek trval jen docela krátce. Přitom se mi zdálo, jako by to bývaly byly roky. A když jsem se opět ocitl v pozemském těle, myslel jsem, že se musím zadusit, poněvadž zde, na této Zemi, není svobody ducha, poněvadž tato Země je hrubohmotná a temná. Co je štěstí a pravá blaženost, to zde na Zemi asi nikdy nebudeme moci pochopit, jen to budeme moci vytušit při modlitbě v blažených okamžicích. Vyplatí se bojovat o poznání a o pokoru: Je to klíč k bráně do nepopsatelně krásného Ráje.

Během let cestoval Trigon několikrát autem na Gardské jezero. Pokaždé v doprovodu apoštolů a učedníků, samozřejmě také Bílého rytíře a Pánova praporečnicka. Moji rodiče, kteří oba byli nositeli zlatého kříže, mohli se také několikrát těchto jízd zúčastnit. Abychom pochopili, že to pro mé rodiče byla zvláštní milost, že jako jediní nositelé zlatého kříže se toho směli zúčastnit mezi těmi vysoce povolányými, musíme se pokusit pochopit toto:

„Každá služba pro Svatý Grál je velká a svou cenou daleko přesahuje lidské chápání.“

Všechno, co Pán řekl nebo učinil, bylo splňováním. Jeho slova a Jeho způsob jednání nemůžeme nikdy srovnávat se slovy nebo způsoby jednání lidí. On jednal ve vůli svého Otce. My, lidé, jednáme jen podle svých pocitů, citů, vášní a podle svého nesprávného myšlení a proto nikdy nemůžeme vniknout do myšlenkových pochodů Pánových.

A tak se tyto cesty nekonalý pro zotavení nebo zábavu, ani pro změnu prostředí, nýbrž každá z těchto cest ke Gardskému jezeru byla velkým splňováním. Proč pro to bylo vyhlédnutí právě Gardské jezero není mi známo.

Pokaždé když se Pán zastavil, zastavila se samozřejmě všechna ostatní auta, všichni vystoupili a shromáždili se v uctivé vzdálenosti kolem Něho. Podle toho, co se při těchto velkých splňováních dělo, obracel se Pán k tomu nebo onomu se zvláštními slovy. Tito vysoce povolání byli totiž vybráni, aby formovali novou Říši. Se svou a skrze svou věrnost, se svou a skrze svou lásku. Kdyby byli bývali čistými nádobami, byla by mohla světlá síla skrze ně proudit na německý lid. A kdyby již tenkrát nebyl býval německý národ odvrácen od Světla, pak by byly tyto samotné paprsky postačily k tomu, aby jej očistily. Při jedné z těchto cest přistoupil Pán k mé matce a řekl přátelsky, s dobrotou, která byla jen jemu jedinému vlastní:

„Ano, paní Fritsch, tyto cesty nejsou žádné cesty pro potěšení nebo zotavení. Pokaždé při nich dochází k velikému splňování, k velkému kosmickému dění, o němž nemohu s lidmi hovořit, poněvadž by tomu nerozuměli. Při jedné z těchto cest došlo také k boji mezi Luciferem a mnou.“

S přátelským úsměvem řekl Pán mé matce:

„Nesmíte si to představovat nějak pozemsky viditelně. Když nastaly tyto události, odešel jsem do ústraní, abych se vzdálil těmto lidem zde. (Pozn. autora: těm vysoce povolaným). Tam v naprostém tichu, byly vykonány velké děje, které žádný pozemský člověk neviděl a které zná jen Bůh, můj Otec. Pozdější pokolení, bude-li Země existovat, nebudou moci pochopit, že mě lidé nemohli poznat.“

Při téže jízdě, zase na jiném místě a v jiný den (tyto jízdy trvaly obvykle tři až pět dnů, někdy dokonce týden), přistoupil Pán opět k mé matce a ukázal na překrásnou vilu (má matka mi pak vyprávěla, že něco tak krásného dosud nikdy neviděla):

„Podívejte se, paní Fritsch, to by se nám také líbilo!“

Je jasné a logické, že člověk s velkým smyslem pro krásu se nadchne také pozemskou krásou, i když je to jen vila. Pán však, který jest Dokonalost a přišel z Dokonalosti, zakoušel často fyzickou trýzeň, kterou vyvolávala disharmonie a ošklivost, které vládou na této Zemi. Všechno, co On řekl a činil, vyzařovalo krásu a harmonii. Nikdy nemohl pochopit, že jsou lidé, kteří necítí touhu po krásě. Dnes už nevím při jaké příležitosti to bylo. Moje matka měla obzvláště silnou touhu po krásě, a proto byla velmi silně vázána na Pána!

(Touha po krásě, touha po Světle a touha po poznání se nedají od sebe oddělit. Lidé jako moje matka, kteří mají obzvláště velký smysl pro krásu, byli přirozeně přitahováni k Pánovi.) Pán mi řekl toto:

„V Tisícileté říši bude také přepych. Přepych a nádhera nebudou pak mít nic společného s tím, co pod těmito pojmy rozumějí dnes lidé. Přepych v Tisícileté říši nebude mít nic společného s nesmyslnou marnotratností, s hromaděním bohatství a věčných hodnot, nýbrž bude výrazem zvýšeného a zjemnělého smyslu pro krásu. A nádhera pak bude slabým odleskem nadpozemské krásy a nádhery, která vládne nahoře. Kdyby lidé více toužili po krásě, mohli by s její pomocí najít cestu vzhůru.“

V době, kdy byl Pán spojen s obzvláště silným prouděním přicházejícím shůry – vlnilo se to, vystupovalo a proudilo bez ustání shora dolů k Němu a od Něho zase zpět vzhůru,- tehdy potřeboval obzvláště silnou pozemskou ochranu, jakousi ochrannou hradbu kolem svého těla. Nesmíme si to představovat tak, že by byl musel mít kolem sebe rytíře ve zbroji nebo vojáky ve zbrani, nýbrž jednoduše lidi, kteří měli velkou lásku a věrnost k Němu a k Jeho Otcí, tedy k našemu Bohu. Tato věrnost by pak byla pozemským valem kolem svaté osobnosti Přinašeče Pravdy, jakýsi druh ohnivě hradby, takže temno by se nemohlo dostat k pozemskému tělu.

Poněvadž však Pán musel jednat občas s úřady nebo s různými lidmi, a také rád někdy šel na pěkný koncert, do opery, nebo se chtěl podívat na film, musel přirozeně mezi lidmi. V tom případě musel mít kolem sebe pozemsky kruh lidí. Pět nebo šest míst před Pánem bylo obsazeno nositeli kříže, stejně tak vedle Něho, vlevo a vpravo za Ním. Poněvadž můj otec byl poněkud menší postavy (dřívější generace byla skoro o hlavu menší, než dnešní), sedával v divadle nebo v kině vždy před Pánem a aby Pán dobře viděl, schoulil se můj otec doslova do sebe a seděl, přitlačen k jedné straně, skutečně v křečovitě poloze. Pokaždé byl rád, když bylo po všem, neboť když se pak vzpřímil, měl bolesti nebo i křeč v šíji. Jednou mu řekl Pán s úsměvem:

„Dnes se zase jednou pro mne pan Fritsch obětoval.“

A přátelsky se usmívaje, pokračoval:

„To ale nemusíte, pane Fritschi.“

Pán vždy myslel na druhé, nikdy ne na sebe!

Usilujte o přesvědčení. Obzvláště bolestivé pro Pána bylo, když musel vždy znovu zjišťovat, že lidé nepěstují vlastní názor, vlastní sílu úsudku a vlastní samostatné myšlení. Proto kázal v jedné ze svých přednášek o „prodejných žoldácích“. Klidně můžeme říci – a to platí i o nositelích kříže -: Takoví lidé, až na nepatrné výjimky, jsou neschopni sami zkoumat a samostatně rozhodovat. Snad jim chybí odvaha, která patří k dalšímu vývoji schopnosti správného zkoumání a zvažování, totiž jednat samostatně ve svobodné odpovědnosti. Pánovi byl milejší člověk, který na základě nesprávného rozhodnutí udělal něco špatně, než ti lidé, kteří z pouhého strachu, že se dopustí chyby, nedělají vůbec nic. Proto mi jednou v rozhovoru řekl:

„Člověk, který sedí za pecí, nemůže si zlámat nohu.“

Člověk, který dělá mnoho chyb, dokazuje tím, že se hýbe. Lidé, kteří nedělají žádné nebo skoro žádné chyby, nemají se považovat ve Stvoření Boha za živoucí, nýbrž za mrtvé loutky.

Asi v roce 1932 pronesl Pán v chrámu slova: „Usilujte o přesvědčení.“

Tato přednáška byla mimořádně podnětná. Bylo stále zřejmější, že v Německu dojde k velkému převratu. Extrémně levicové stejně jako extrémně pravicové skupiny se snažily dostat k moci všemi prostředky, ať legálními nebo nelegálními. Vůdce německých nacionalistů, rada von Hugenberg, usiloval o moc podobně jako Hitler se svými nacionálními socialisty, a také komunisté. Po celá léta byly na denním pořádku vzájemné útoky mezi nimi, od pomluv až ke skutečným srážkám. Střetávání bylo stále ostřejší a vyvrcholilo mezi Německými nacionalisty a Nacionálními socialisty. Docházelo dokonce ke krvavým bitkám s mrtvými a raněnými. Tisk byl plný nadávek, vzájemných útoků, urážek a pomluv. V takové vyostřené situaci pochopili Hindenburg a Hitler, že nebudou moci zvítězit nad komunisty, jejich společným nepřítelem, budou-li rozděleni. A tak se rozhodli pro spolupráci a podepsali tajnou dohodu. SA a ocelové přilbice, dříve dvě zneprátené organizace, oslavily jednoho dne velkou slavnost sbratření. Fráze, které při tom vycházely z úst řečníků, musely znít odpudivě a neupřímně pro každého pozorovatele a samostatně pociťujícího a soudného člověka. Vyvrcholením důkazu spojenectví byl společný pochod s pochodněmi ocelových přilbic a SA. Jak mnoho, lépe řečeno, jak málo lidí tehdy prohlédlo celou proľhanost tohoto „sbratřovacího jednání“? V této souvislosti musíme chápat slova Pánova:

„Rozhlédněte se kolem sebe, na všem se můžete učit. Je vám k tomu poskytována příležitost denně, každou hodinu. Pozorujte, co se děje ve všech zemích. Masy lidí, které po dlouhé roky v nejrůznějších politických stranách spolu dříve bojovaly a vzájemně se potíraly, nebály se opravdu dokonce ani vražd, přes noc jdou někdy po ulicích se zpěvem a přátelskými pochodněmi tak, jako by byli přáteli už kdoví kolik let. Přes noc. Jenom proto, že jejich vůdcové, sledující nějaký cíl, si pojednou podali ruce. Kde najdete v takových věcech skutečně pevné přesvědčení? Kde přesvědčení vůbec! Není ho. Bez citu pochodují tisíce lidí, kteří jsou pro

velkou věc bezcenní. Na takové půdě nemůže nikdy vzniknouti říše, která se zachvívá v božských zákonech. Proto také nemůže tímto způsobem nikdy ozdravět.“

Všimněte si, prosím, výrazu: „proto nemůže tímto způsobem nikdy ozdravět.“ V této větě předpověděl Pán již v roce 1932 budoucnost německého národa. V této větě je také poukaz na to, jak málo vlastního pevného a jasného přesvědčení je i mezi nositeli kříže. Když byl Pán v roce 1938 zatčen a každý nositel kříže, jenž byl přesvědčen jak o věci samé, tak o pravé osobnosti Pánově, musil pocítit, že je vyzván k zesílené činnosti duchovní i pozemské, aby odvrátil to nejhorší, tehdy zažil Pán snad to nejhorší zklamání svého života: Z těch tehdy cca 800 nositelů kříže odpadlo jich asi 600 přes noc. Jako by je vítr odvál, jednoduše „tu již nebyli“. Kde tehdy zůstalo opravdové přesvědčení, které se přece může konečně dokázat jenom v činu a činem?

Důkaz, že takové přesvědčení chybí (což se ostatně projevilo již dříve) zasáhl Pána do nejhlubšího nitra nikoliv k vůli Němu, ale pro věc, které přišel na Zemi sloužit. Mnoho, mnoho nositelů kříže, kteří přece museli být při zpečetování přesvědčení, že On je Synem Člověka, začalo najednou pochybovat o Jeho poslání a o Jeho Slově.

Mnohé by se nebyvalo mohlo stát, kdyby bývali všichni tehdejší nositelé kříže pevně stáli ve svém přesvědčení jako skála v bouřlivém moři. Pán by nebyl musel tak těžce trpět a nebyl by musel odejít z této Země, kdyby byl měl, pro Něho tak nutný, pozemský kruh a tím současně i zakotvení.

Nezáleželo při tom na pozemské blízkosti přesvědčených nositelů kříže, nýbrž na tom, že byli vůbec zde. Síla přesvědčení nositelů kříže by bývala byla plápolajícím plamenem a tím by se spojila s Prásvětlem, které bylo tenkrát inkarnováno v pozemském těle Oskara Ernsta Bernhardta Abdrushina – Parsifala – Imanuele. Kdyby lidstvo nebylo tenkrát selhalo jako celek, neboli jinými slovy, kdyby bylo bývalo v milionech lidí na Zemi více touhy po Světle, kdyby nebyla selhala především bílá rasa, kdyby nebyl selhal tehdy povoláný německý národ a pak nositelé kříže a mezi nimi v první řadě vysoce povolání, rytíři, apoštolové a učedníci, pak by se byla přiblížila tisíciletá říše a vítězství Světla do blízkosti již dnes na Zemi viditelné a hmatatelné. Pravděpodobně by nebylo došlo ke druhé světové válce.

Osud této Země a všeho pozemského lidstva se rozhodne podle toho, jaké síly budou ve veškerém lidstvu převažovat: zda ty, které chtějí směřovat ke špatnému chtění temna, nebo síly a snahy světlé, dobré. S hrozivým napomínáním stojí ve vesmíru Slovo:

„Jestliže vy zklamete, zhrouť se svět!“

Tím jsou míněni nositelé kříže, kteří, jakmile přijde hodina, mají poskytnout slabým jiskřičkám touhy po Světle v jejich bližních sílu a potravu, aby nemusely zhasnout a aby konečně zvítězilo na Zemi Světlo v boji s temnem.

Když jsem byl naposled v Kipsdorfu, hovořil ke mně Pán v tomto smyslu:

„V důsledku strašného selhání nositelů kříže je těch málo věrných, kteří tu zůstali, vybaveno tisícinásobnou silou, neboť oni musí zápasit a bojovat za všechny, kteří tu už nejsou.“

– Kdybych byl dříve některému nositeli kříže řekl, co všechno musí vykonat při výstavbě pro Novou říši, byl by zmalomyslně před velikostí svého úkolu.“

V různých přednáškách hovořil Pán v tom smyslu:

„Vy všichni dostanete do ruky meč, běda, použijete-li ho nesprávně!“

227. Tyče, které čekají (...že by i na nás?)

Nosnou myšlenkou této úvahy je výrok z přednášky Povinnost v původním znění /bude zveřejněna/ „Kdo stojí, hled', abys nespádl. Kdo leží, nemůže padat. Všechna varování jsou určena těm, kteří stojí, nebo se zvedají“.

Mezi čtenáři je skrytě vžitý postoj, že vše kritické, odsuzující a jaksi negativní proti člověku, řečené v Poselství, je určeno těm, kdo nečtou Poselství. To pozitivní, příjemné a povzbudivé je však řečeno nám, čtenářům... Jaká je v tom logika – určité výroky jsou napsány pro ty, kteří to nečtou...

Tento náš „sebeobranný zvyk“, kdy se stavíme mimo výroky, které by nás svou příkrostiti mohly probudit, je pro nás nesmírně nebezpečný a vlastně je i vzepřením se proti Božímu řádu, který v Poselství spočívá.

Proto si při každém nepříjemném výroku v Poselství směrem k lidstvu i člověku připomeňme, že: „Všechna varování jsou určena těm, kteří stojí, nebo se zvedají“. A ten, co stojí, nebo se zvedá, to je přece člověk, který se snaží žít podle vůle Boží – **TO JSEM JÁ!**

Když už nejsme schopni pohlédnout sebekriticky na sebe sama, dívejme se alespoň na jiné. Ne v kritice, ale v bdělém, neosobním zkoumání souvislostí. Jistě najdeme velice mnoho, z našeho pohledu, nesprávného na jiných čtenářích. Nedívejme se ale při této zkoušce na své známé, své oblíbené, členy stejné skupiny, ale na čtenáře s jiným smýšlením, možná na ty v jiné skupině, než uznáváme, nebo ty osamocené, které neuznáváme, čtenáře Nového, nebo Starého vydání Poselství – podle toho, co sami uznáváme. Vezměme si prostě „protiklady“ v tom, co sami uznáváme – mezi čtenáři. Připusťme, že tito, pro nás protikladní čtenáři, taky upřímně usilují žít podle Poselství, žít správně podle Boží vůle... A jestliže připustíme, že „pocitiví čtenáři“ přesto žijí nesprávně, musíme připustit, že i my se můžeme právě podobně mýlit. Vždyť z jejich pohledu chybujeme zase my. Co nám dává to přesvědčení o naší neomylnosti a jejich nesprávnosti? Upřímně – není to snad pýcha?

Čteme v přednášce V zemi soumraku o tyčích nesprávných představ, které brání duším v dalším postupu. No ano, nejsou tam uvedeni čtenáři Poselství, ale jiní. Jenže princip dogmat, tedy příliš „pevných postojů“, platí pro všechny – je to přece základní, obecný princip, jestli se projeví na tom, či onom, to je principu lhostejné. Všichni patříme ke stejnému, nesprávně vyvinutému, duchovnímu druhu, nebo snad ne?

Už na těch „protikladných čtenářích“ musím přece vidět základní fakt: I čtenář podléhá různým dogmatům, není od nich osvobozen. A ona dogmata pak vytváří ty tyče na onom světě v přednášce popsané.

Čtenáři se, podle mých postřehů, dělí na dvě velké základní skupiny. Jedni o větách a výrocích v Poselství moc nepřemýšlejí. Jednak proto, že je to příjemné a taky proto, že si vytvořili své vlastní dogma: Rozum je nepřitelem Božím a odvedl nás od Něj. Je proto nezbytné nedopřát rozumu „vládu“, tedy moc jej nepoužívat. Toto dogma jde někdy až do absurdit. Když před těmito lidmi v rozhovoru řeknete, že jste o něčem „přemýšleli“, ihned vidíte varovně pozvednuté obočí, nelibost v jejich tváři, nebo vám dokonce přímo vytknu, jak nesprávně jednáte. Dokonce stačí, když použijete slova „rozumí“, „porozumění“, aby vás poučili, jak to s vámi jde s kopce. Tito čtenáři nemají pochopitelně nějaké problémy s výkladem nějakého pojmu, věty, pasáže z Poselství. Oni plavou Poselstvím bez snahy něčemu

„rozumět“/...to by bylo přece Rozumářství!!!!/, plavou jen v příjemných pocitech, které bedlivě sledují a v sobě cíleně posilují, což na venek i rádi zdůrazní, aby svět viděl, jak dobře „cítí“. Když se jich zeptáte na něco konkrétního z Poselství, odpoví, že to se nedá popsat, protože oni to tak „cítí“, ale do slov...to přece dát nejde. Jestliže Abdrushin dokázal do slov převést i Božské děje...pak můžeme jen děkovat, že nám sem místo Něj „neposlali“ Čtenáře... Ten by jen řekl „...já to tak cítím“ ...a odešel by pryč. A my bychom zůstali beznadějně hloupí, jako před Jeho příchodem. Pomyslnou „výhodou“ těchto čtenářů je, že nemohou dojít k hloubalství. Nevýhodou, že z Poselství si odnáší „dobrý pocit“, ale žádné ponaučení. Nebereme-li za poučení to, že si myslí to, na co již upozorňoval učedník pan Fritsch:

Absurdní je také černobílé vidění nositelů kříže, kteří sebe a sobě podobné považují za dobré, světlé a čisté, zatímco všechny, kdo stojí stranou – hlavně ty, kteří nechtějí nic vědět o Poselství – považují za špatné a temné. Síla Světla působí a proudí, a zasáhne všude tam, kde je půda k tomu připravena. Člověk v daleké Asii – který ještě nikdy neslyšel o poselství Kristově nebo o Poselství Abdrushinově, jehož nitro je však očištěno pravým sloužením – stojí ve velké síle a využívá jí ke vzestupu. Naproti tomu člověk, který zná Bibli nebo Poselství Grálu nazpaměť, avšak jeho duch tím není naplněn, může využívat sílu jen nedokonale nebo vůbec ne, a ocitá se v nebezpečí, že kráčí dolů místo vzhůru...

Druhá skupina čtenářů /osobně si myslím, že je to spíše skupina menší, ale nevím/, se v poctivé snaze snaží pochopit, co nám Abdrushin chtěl svým Poselstvím sdělit. Správně tuší, že to moc nechápeme, i když to pořád poctivě studujeme. Je to jistě správný postřeh, vždyť i duch s vyšším poznáním i schopnostmi, uvedený učedník, pan Fritsch, napsal:

Kdo tenkrát žil na Hoře, mohl vždy znovu vidět a poznávat, že jsme všichni, bez výjimky, nebyli schopni pochopit poukazy, rady a příkazy a slova Pánova, ba ani vytušit je v jejich pravém duchovním významu jsme nebyli schopni....

Poznání naší malosti je jistě tím nejlepším ochranným mechanismem proti pýše a lenosti, před kterou nás Abdrushin neustále varuje.

Poctivá snaha „pochopit“/slovo pochopit můžeme vztahovat i k duchu, nejen k rozumu, jak to někteří činí/, je jistě správným hybným momentem pro ducha, který se chce vzpamatovat po uspávající době vlády rozumu. Slepá víra koupající se v příjemných pocitech vlastní, už zajištěné, spásy, zcela jistě nevede k pohybu ducha...

To vědomí, že každé slovo Poselství má svůj hluboký význam, který nám zřejmě uniká, to nás vede k usilovné, ale přece jen poněkud „problematické“ aktivitě.

Pochopitelně obě skupiny čtenářů o sobě ví a mají k sobě výhrady. Je to celkem logické a pochopitelné. První skupina spílá té druhé do „rozumářů“ a věří, že oni nikdy nedojdou do Nebe, protože „propadli rozumu“. Druhá skupina zase vnímá tu první jako tlupu snílků, hledačů příjemných pocitů, kteří z bohatství Poselství nepřijali nic, než ten pocit, a ani ten není z Poselství, ale je jen jejich vlastní...

Nehodlám nikoho upřednostňovat, ani posuzovat. Věcně vzato a z vlastní zkušenosti prožito, musím konstatovat, že při dotazu na něco konkrétního z Poselství, málokdo z první skupiny dovede smysluplně odpovědět. To je vcelku logické, protože oni ani po něčem takovém netouží. Není to tedy z mé strany ani žádná pohana, ale prosté konstatování tohoto směru chtění určité části čtenářů. Dál je zbytečné se tím zabývat.

U druhé skupiny je to však složitější. Je tu nepřehledné množství možností, „jak“ se zahrnout do Poselství a z toho vyplývá velké množství různých přístupů ke způsobu, ale i intenzitě „bádání“. Protože není předmětem tohoto zamyšlení nějak třídit a analyzovat postupy, ale spíše jen upozornit na nebezpečí, nebudu zde nic rozpitvát, ale uvedu jen ta rizika.

Při našem správném tušení důležitosti každého slova Poselství a současně velké snaze to „správně“ zpracovat, ovšem při použití mozku a rozumu, jako vstupní brány při čtení Poselství vzniká určité schéma. Toto schéma, tedy pevný mechanismus „zpracovávání“, vše přicházející stěsnává do předem dané formy. Uvedu příklad. Říkala mi kdysi jedna čtenářka: „...když tomu nerozumím, čtu ten odstaveček pořád dokola, dokud mi to není jasné...“ Takovouto násilnou činností nemůže duch vůbec dojít k nějakému „otevření se“, protože intenzivně pracující mozek k němu nic nepustí, ale mele si to pořád dokola a nutí se do pocitu „chápu to“. Duchovní pochopení přichází jako přirozený, nenásilný děj „spojení“, tedy člověku se to najednou „ujasní“ a on „ví“, jak to bylo myšleno /tzn. se mu „rozsvítí“/. K tomu dochází, až se různé myšlenky a postoje v člověku do sebe poskládají a vytvoří předpoklad k pochopení. Ano, jistě zde musí být „chtění“, ale nenásilné, nevynucované, vycházející ze všeobecnějšího citu „touhy po Bohu“ a ne násilného „pochopení textu“. Člověk by v sobě měl mít touhu – to je cit, rovnající se vzletu, stoupání, snahy najít něco, čím bych byl užitečný, touhy se přiblížit Bohu...a pak by měl TAKY mít i pozemskou potřebu „pochopení, co se po mně chce“. Tato pozemská potřeba by se neměla stát příliš úzce zaměřená /jedno slovo, jedna věta/, ale měla by zůstat ve všeobecnější a tím i neutrálnější rovině. A dále k tomu přichází „impulz“. Člověka něco „napadne“, někdo se ho na něco zeptá, něco si někde přečte a to vyvolá otázku – jak to vlastně je správně? Jak to funguje? Jak je to myšleno, apod. Tak toto téma zaměstná jeho mysl intenzivněji. Protože však „nad tím“ stále spočívá obecná snaha „pochopení, co se po mně chce“, neměla by se snaha o rozluštění dané otázky stát tvrdým rozumovým úsilím, ale spíše jen nasměrovanou touhou. Potom si člověk nebude ze všech sil „vynucovat odpověď“ násilným stlačováním slov a vět z knihy a jejich vtlačováním do nějaké formy, ale nechá děje plynout, jen jim dá svým chtěním směr. Nemusím se odpověď přece dozvědět ihned, ale život mi ji časem jistě přinese...pokud na svou otázku zcela nezapomenu. To ovšem neznamená si otázky „biflovat“, opakovat, psát, ale „nést ji volně ve své mysli“. Není tedy nutné „na ni stále myslet“, jen ji v „sobě nést“, tedy mít ji jakoby odloženou na blízkém pozadí mysli – jako na viditelné policičce, o kterou každou chvíli zavádím zrakem – vím o ní. Jestli se ta otázka časem vytratí, aniž něco přinesla, nevadí, asi za moc nestála, nebo můj zájem o ni nebyl tak opravdový, jak jsem si myslel. Ale pokud je živá – zůstává a vysílá proud síly vzhůru, jako „dotaz“ a prosbu současně.

Protože DOGMATA nejsou jen naučené články víry, naučená schémata, ale i „metody“, které jsme přijali, nebo nám byly vnuceny a už si ani neuvědomujeme, že je používáme. Tedy i to, jak se snažíme věty a slova, pojmy a informace v sobě „zpracovat“ se velmi lehce stává schématem a z něj pak vzniká dogma. Tedy pevně a nehybně daná forma, která je „jedině správná“. Toto dogma se pak člověk často snaží vnutit druhým jako jediné správné. I Abdrushin nás nabádá, abychom našli nový vztah k Poselství a to nám dá úplně jiné a nové poznatky. Z mého pohledu je i v tomto Jeho postřehu naznačeno, jak jsme stále otroky svých původních schémat myšlení, chápání a zpracování informací.

A když se vrátíme k Přednášce V zemi soumraku a těm tyčím, které brání duším v cestě dále, můžeme si nyní snadno představit část dogmat, které vytvoří „čtenářské tyče“. Vezměme ty nejzjevnější. Určitě si umím představit dav, který se hádá před tyčemi, které Poselství je správné, to předválečné, to poválečné? A jiní se zase hádají, který učedník měl lepší

spojení se Světlem, a proto musí oni být přece vpuštěni do Ráje, když byli jím zpečetěni. Další se odvolávají na to, že oni jezdili pravidelně na Vomperberg a tam jediné bylo spojení s Bohem, proto oni mají mít cestu otevřenou... Jiní jsou v šoku, že je před nimi zavřeno, když oni pořád cítili tu Boží milost a chodili na ty krásné pobožnosti...

To jsou skupiny s konkrétním dogmatem, ale pak přichází duše s individuální, příliš zakoreněným „názorem na to, jak to funguje“. Jsou příliš přesvědčeni o „svém správném názoru“ a toto pevné přesvědčení taky vytváří tyče. Vzpomeňme na tu ženu z oné přednášky – ona odložila své názory a v důvěře šla za „hlasem srdce“. Nyní jistě pookřejí čtenáři první skupiny a řeknou, „...ano my nejsme zatíženi nějakými zformovanými názory z Poselství, proto před námi žádné tyče nemohou být. My nemáme názory na to, „co tam je“ a „jak to funguje“, a proto jdeme jen za hlasem svého srdce...“. „My nemáme dogmata, protože nemáme vytvořené žádné konkrétní názory.“

To je ale vlastně nevědomá slepá víra. Taková víra byla použitelná v určitém stádiu vývoje nevědomého duchovního zárodku. A takovéto „nevědomé putování“ je možné jen do určité, velmi blízké úrovně. V soudu je od lidského ducha už vyžadován vědomý postup, jinak zůstává jen v úrovních nevědomého bytí. To jsou úrovně, ze kterých se dalo před soudem ještě pomalu vyjít v dozrávání k vědomějšímu vnímání, ale v soudu jsou to úrovně zahrnuté do recyklace. Čtenáři, kteří chtějí putovat nevědomě, jen s dobrým pocitem, příjemnou vírou ve vlastní spásu-daleko nedojdou.

Touha po poznání a pochopení, otevřená mysl, která i své „poznání“ je schopna kdykoliv odložit, přijde-li k ní něco vyššího a správnějšího. S velkou touhou po Bohu, ale vědomím své nedostatečnosti, které drží ducha v pokoře, ale nevyvolává pocity sebezničujících výčitek – vždyť, co já vím... Jsem malý, nepatrný, napáchal jsem možná strašné věci, ale mám v sobě touhu sloužit Bohu – ať On rozhodne, jsem-li hoden být, nebo ne – rád od Něj přijmu cokoliv, jen bych Jej chtěl opravdově milovat a udělat Mu radost... Jsem připraven ke své změně, o kterou se ze všech sil snažím, jsem připraven odložit cokoliv, co mi brání jít Jemu blíž, NA NIČEM NECHCI LPĚT – na ničem, ani na DRUHU SVÉ VÍRY, na svých názorech, postojích, vztahu ke druhým a ke světu. Co já vím, co je dobré, jen se snažím a chci být takový, jak Ty řekneš, ale úsilí do toho dám rád ze sebe sama. Tobě Otče jsem otevřen a cokoliv dokážu, když Ty mi k tomu dopomůžeš...

Tato úvaha nemá být nějakou kritikou čtenářů, jejich tříděním nebo snad dokonce znejsněním jejich snahy. MÁ za úkol poukázat na nebezpečí, která nejsou tak patrná, ale přesto, a o tom jsem přesvědčen, nás obklopují. A píše-li o čtenářích, jako o obecném pojmu, tak se do něj beze zbytku počítám též, proto píše vždy i o sobě, protože: „**Všechna varování jsou určena těm, kteří stojí, nebo se zvedají**“. A ten, co stojí, nebo se zvedá, to je přece člověk, který se snaží žít podle vůle Boží – **TO JSEM PŘECE I JÁ!**

„Nechte mou přísnost, aby vámi projela jako oheň“ – nám říká Abdrushin a toto upozornění na „čtenářské tyče“ k tomu jistě patří též...

-ZF-

228. Přednáška: Povinnost

Málo známá přednáška /v tomto rozsahu a formě/, kterou jsem zmínil v předchozí otázce č. 227:

POVINNOST

Přednáška od Abrushina

Plnění povinností platilo odedávna za nejvyšší ctnost člověka. U všech národů zaujímalo místo, které stálo výš, než všechno ostatní, ještě výš, než život sám. Bylo tak ceněno, že zaujímalo dokonce první místo i mezi rozumovými lidmi, kterým nakonec nebylo nic svatějšího, než vlastní rozum, jemuž se otrocky klaněli. Vědomí nutného plnění povinnosti zůstávalo, tím nemohla otrást ani vláda rozumu.

Avšak temno našlo místo, které napadlo a zahryzlo se do **kořene**. Posunulo, jako všude, také zde **pojmem**. Myšlenka o plnění povinnosti zůstávala, avšak **povinnosti samy** byly stanoveny rozumem a tím byly připoutány k zemi, staly se zlomkovité, nedokonalé.

Bylo proto jen samozřejmé, že citový člověk nemůže často uznat povinnosti, které mu byly určeny, za správné. Dostává se do vnitřního rozporu sám se sebou. Plnění povinnosti platí také pro něho jako jeden z nejvyšších **zákonů**, které má člověk plnit, a přece si musí současně říci, že při plnění povinností, které mu byly uloženy, jedná proti svému přesvědčení. Nejen v nitru člověka, který se takto trápí, nýbrž i v jemnohmotném světě vznikají v důsledku tohoto stavu formy, které podněcují různice a nespokojenost i u jiných.

Tím se přenáší i na velmi vzdálené okruhy nákaza hašteření a nespokojenosti, jejichž vlastní příčinu není nikdo schopen nalézt. Ona se nedá poznat, poněvadž působení přichází z jemnohmotnosti prostřednictvím živých forem, které citový člověk vytváří ve své rozpolcenosti mezi tím, k čemu ho nutí plnění povinnosti a tím jiným, co chce cit.

Nyní tu má dojít ke změně, aby bylo zabráněno zlu. Povinnost a vnitřní přesvědčení musí být vždy mezi sebou v souladu. Je nesprávné, když člověk nasazuje svůj život při plnění povinnosti, kterou nemůže sám v sobě uznat za správnou.

Teprve, když je přesvědčení v souladu s povinností, nabývá každá oběť skutečnou cenu. Nasazuje-li však člověk při plnění povinnosti jen svůj život **bez přesvědčení**, tak se tím snižuje na prodejného žoldnéře, který ve službě někoho jiného, podobně jako žoldáci, bojuje za peníze. Tím se stává tento druh boje vražděním.

Nasazuje-li však někdo život z přesvědčení, pak nese v sobě také **lásku** k věci, pro kterou se dobrovolně rozhodl bojovat.

Při plnění povinnosti se má projevit **věrnost**. Z věrnosti přichází plnění povinnosti vždy jako zcela samozřejmé. S plněním povinnosti však nepřichází vždy také věrnost, neboť plnění povinnosti může být schematické, slepá poslušnost, zatímco věrnost **žije**. Věrnost však zase není bez lásky, jako vůbec nic živého nemůže existovat, pokud nezůstává odvislé od lásky nebo od ní nepřichází. Všechno, kde chybí láska, je mrtvé. To řekl již kdysi sám Kristus.

Slepá poslušnost znamená tak málo, jako slepá víra. Oběma chybí život, poněvadž chybí láska.

Tak pozná člověk ihned rozdíl mezi pravou povinností a domnělou, mezi povinností, která je chápána jen rozumem a onou velkou povinností, která je ve smyslu Svatého Grálu, tedy podle vůle Boha. A to ukazuje také plnění povinnosti, jaké hodnoty v sobě skrývá a takové, které nemají žádnou cenu. Plnění povinnosti, které tryská dobrovolně zářivě z lidské duše, a takové, které je dodržováno pro pozemský žold.

Plnění povinnosti nesmí být nikdy vynuceno, nýbrž musí být přinášeno vždy v plném přesvědčení v nejsvobodnějším sebezpočopení.

Toto se stává podmínkou pro ty stoupence Poselství Grálu, kteří chtějí spolupůsobit na výstavbě nové říše. Lhostejno, zda duchovně nebo pozemsky. Oba druhy, duchovní právě jako pozemská spolupráce, jsou pro můj úkol stejně hodnotné. Člověk, který je povolán, aby sloužil Grálu **jen** pozemskou činností, je mi stejně blízký, jako ten, jenž má spolupůsobit duchovně. Kdo však nemůže sloužit ze svobodného přesvědčení, zůstane ležet na cestě. V jediném okamžiku slabosti, kdy přehlídne tuto základní podmínku, i kdyby byl věrný 99,9% roku a v poslední desetině zeslábne, tak nebude moci dokončit své působení, zřítí se hlouběji, než byl kdysi jeho výchozí bod, neboť čím výše se již směl vyšplhat, tím hlubší je pád.

Proto varoval už Syn Boží: Kdo stojíš, hled', abys nespádl. Spadnout může jen ten, který stojí a ještě spíše ti, kteří již vystoupili výše. Kdo leží, nemůže již padat.

Všechna varování platí vždy jen těm, kteří **stojí** nebo se zvedají. Když nyní řeknu, že vlastní přesvědčení patří ke správnému plnění povinností podle zákonů Svatého Grálu, tak to neznamená, že každý člověk, který stojí ve službě Svatého Grálu, má k tomu přidat své **vlastní mínění** při stanovení povinností nebo, že snad nemá plnit povinnosti, které se současně neshodují s jeho názorem. Já tím jen **ostře** poukazuji na to, že pouze opravdu **zralý člověk** smí vstoupit do služby Grálu.

Zralý člověk však zřetelně pozná v sobě můj úkol, takže naprosto неотředitelně bude vědět o mém poslání a bude ve mně vidět přímého nositele Božské vůle.

Jen takoví lidé smějí sloužit, smějí spolupůsobit. Jeden každý člověk však o tom také vědět může, poněvadž do jeho duše byla kdysi vložena, jako dar, schopnost takového poznání a tím vyrostl v povolání, od něhož na základě tohoto daru smí a musí být poznání požadováno.

Vidí-li však ve mně nositele nebo ztělesnění čisté Vůle Boží (Gotteswillens) a dosáhl-li své lidsky duchovní zralosti, pak je zcela přirozeným důsledkem, že považuje má určení také jako by byla chtěna Bohem, tj. neporušitelná. Nikdy nemůže pak být v sobě rozpolcený, nýbrž jeho plnění povinnosti ve službě Grálu bude bez výjimky vždy radostnou samozřejmostí. Ani vlastní přání, ani nějaká zloba, osobní spor, ani nemoc, nesmí posunout splnění nějaké povinnosti, ani jen o jedinou minutu.

Komu ukládám povinnost, ten je sto ji splnit, dokud je k tomu vnitřně jen čestně připraven. Zcela bez podmínek, neboť s uložením nějaké povinnosti obdržel k tomu sílu; kruh nejvyšších světelných duchů stojí stále připraven, aby jej podržel při provádění. Selhání je naprosto vyloučeno.

Jenom když se někdy snaží dát přednost vlastním přáním před rozkazem, zatemní se mu tím rychle radost z dobrovolného plnění povinnosti a hrozí mu selhání.

I jen jedno jediné malé selhání samo však může zavinit pád služebníka, který je chráněn zvláštní silou, neboť po prvním malém selhání by se mohlo toto velmi snadno opakovat a při tom získat na síle. Přihodilo se to i samému Amfortasovi, který přec vládl nejvyšší silou a nejvyšší čistotou mezi prastvořenými, který stál na vrcholku tohoto Stvoření. A padl.

Z tohoto důvodu беру druhé volání ke službě tak vážně. Volání, které pozvedává povolané do kruhu učedníků.

Velikou přísnost druhého volání ke službě by měl mít stále a bez ustání před duchovním zrakem jako hrozné varování každý člověk, který chce sloužit Grálu. Jednou jich budou tisíce, kteří budou chtít a také smět sloužit.

Soud v této hrubohmotnosti započal. Proto volám k vám všem, kteří chcete sloužit a kteří jste slibovali, že budete sloužit, ještě jednou varovně: nikdo, kdo stojí ve službě, nesmí opustit své místo ani na jediný okamžik! Nikdo se nesmí pokoušet posuzovat povinnosti, které má, nebo je zrušit. Již prosba o to znamená pro mne zaváhání ve službě, neboť kdo vysloví prosbu, ten chce něco jiného, než jsem mu určil. A to je vyloučeno, pokud ho sám z toho nevyvážu.

Nějaké „nemohu“ znamená jen „nechci“. Neboť každý může všechno, čím jsem ho pověřil, pokud jenom chce. Sílu k tomu nevynakládá on, nýbrž ji obdrží skrze mne. Ona je půjčka, jejíž sílu mohu ohodnotit jedině já sám lépe, než on. Z toho důvodu obsahuje přísaha větu: „Ve službě neexistuje žádné pozemské „ale“ a žádné „když“. Nýbrž jen radostné splňování. V tom spočívá záruka vítězství.“

Abych dnes ještě jednou vyzvedl vážnost Slova, chci zopakovat všem své varování, jež se týká učedníka, dříve než složí svůj slib. Znamená to: Buďte si přitom vědomi jednoho: Nejste tím povinováni jen mně samotnému, nýbrž také svému Bohu. Kdybych vám musel proto jednou toto vyznamenání opět odejmout, tak by to pro vás znamenalo...smrt! Pozemskou i duchovní! Tedy věčné zatracení!

Žádný lidský duch by se nemohl zřítit ještě hlouběji, než ten, který selhal, jakmile je nositelem tohoto vyznamenání druhého volání. Proto napomínám: Nedovolte, aby jakákoli pochybnost zkallila vaši duši! Musím vám úplně a vždy důvěřovat! Co vám sděluji, musí se naplnit, i když se musí překonat při provádění ty největší překážky. Ve službě není žádné pozemské „ale“ a „když“. Nýbrž jen radostné splňování. V tom jedině spočívá záruka vítězství!

Čistota vaší lásky a věrnosti musí se podobat ohňové hradbě, která nechává neustále nezměněna stoupat své plameny až ke stupňům Trůnu Boha, mého Otce! A On, Nejvyšší Dobrotivý, sešle vám po cestě těchto plamenů svou sílu a vnoří radost, štěstí a vítězství do vašich duší!

Máte nyní patřit k mým učedníkům, na nichž vybuduji tolik vytouženou říši, která byla kdysi zaslíbena tomu lidstvu, které se bude přiznávat správným způsobem k Bohu! Tisíciletou! Bude však trvat nejen tisíc pozemských let, nýbrž ještě daleko déle. Tisíc let je přece jen jako den před tím, který vám ji milostivě zaslíbil.

Nezapomeňte nikdy na velikost svého vznešeného úřadu a odpovědnost před Bohem a lidmi.

Amen!

Poznámka: Pro povolané
Pracovní překlad z němčiny, září 2008
Opis provedla Jana Zapletalová 17. 11. 2014
Je to údajně jedna z posledních přednášek od Abdrushina...

Obsah 4. dílu

192. Osvobození	4
193. Řízený chaos.....	8
Reakce pan Janíčko:	21
Reakce ZF:.....	22
Reakce pan Janíčko:	24
Reakce ZF:.....	25
194. Teraformace.....	26
195. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 1	30
196. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 2	31
197. Přednášky ke Slavnosti Letnic – 3	32
198. Co mi přinesla Holubice	33
Reakce paní Zapletalová:.....	36
199. Sebevraždy zvířat	37
Reakce ZF:.....	37
Reakce paní Zapletalová:.....	38
Reakce ZF:.....	38
200. Odpykání.....	40
201. Pohyb člověka stvořením	42
Postřehy paní Zapletalové:.....	44
202. Genius loci.....	47
Reakce J.M.:.....	50
Reakce ZF:.....	51
Reakce pan J.M.:.....	52
203. Žena & Muž	54
204. Obrat Světů... ..	58
Reakce pan J.M.:.....	59
205. Dodržování pozemských zákonů.....	61
Postřeh jedné čtenářky:	63
Reakce ZF:.....	64
206. Poznání a srdce volání.....	66
207. Existuje náhoda?	68
Reakce ZF:.....	68
Dodatek pan O.J.	70
Reakce ZF:.....	70
208. Meč Soudu	73
Dodatek	81
Reakce pan JM:.....	81
Reakce ZF:.....	82

209. Všechno mrtvé má být vzkříšeno.....	84
210. Rozklad v soudu	91
Reakce ZF:.....	91
211. Duchovní snahy.....	93
212. Přichází.....	95
213. Přednáška ke Slavnosti.....	98
214. Poselství.....	101
215. Záchrané lano	103
Reakce ZF:.....	103
216. Žebřík do nebe.....	107
Reakce ZF.....	107
217. Volby a duchovní cesta	110
218. Děkuvzdání.....	116
219. Přednáška: Děkuvzdání.....	118
220. Témata z přednášky Slavnost Čisté Lilie z r. 1932.....	119
221. Přednáška: Slavnost Čisté Lilie ze 7. 9. 1932.....	125
222. Ješitnost vznikla objevením se ženy ve stvoření.....	128
Reakce ZF:.....	128
Reakce DS:	130
Reakce ZF:.....	130
Reakce DS:	131
Reakce ZF:.....	131
Reakce ZF.....	132
Doplnění pana MR:.....	133
223. Národ se rozhodl.....	135
224. Právoplatnost duchovních úkonů	140
Od jednoho čtenáře:	145
225. Poselství obsažené v jednom slově.....	148
226. Vzpomínky O. E. Fritshe	152
227. Tyče, které čekají (...že by i na nás?).....	182
228. Přednáška: Povinnost	186